

ANTOLOGIA ASLRQ 2015

Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec

ANTOLOGIA ASLRQ

Copyright © 2015 ASLRQ

ISBN 978-2-923768-11-3

Dépôt légal – Bibliothèque et Archives nationales du Québec, 2015

Dépôt légal – Bibliothèque et Archives du Canada, 2015

© 2015, Les Éditions ASLRQ

Tous droits réservés.

Association Québécoise des Écrivains Roumains
4207 Sainte Anne, Pierrefonds, Québec, H9H 5B6, Canada

président – Adrian Erbiceanu – conseiller éditorial
viceprésident – Ionuț Caragea – coordinateur principal

Traitement des photos des membres: Ionuț Caragea
Rédacteur en chef: Dumitru Scorțanu

La ora bilanțului

Atunci când, în 2009, la numai un an de la înființare, am decis să edităm o antologie a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, folosindu-ne de propriile noastre forțe, mulți au dat din cap a neîncredere. Dar n-am fost noi cei care ne-am înșelat! Beneficiind de experiența echipei editoriale și de cooperarea de excepție, complet dezinteresată, a multor membri din rândurile asociației, Antologia ASLRQ – 2009 a fost un succes.

Porniți la drum, după cum se spune, cu piciorul drept, n-am uitat nicio clipă că nimic nu se face de la sine. Este ușor să înregistrezi o companie și să-i dai un nume; e cu totul altceva să treci peste obstacolele inerente începutului și să dovedești că ești de folos comunității din care faci parte. Rezultatele nu se măsoară în bani sau recompense, ci în mulțumirea pe care o ai văzând că cei din jur, recunoscându-ți efortul, ți se alătură.

Colaborarea fructuoasă începută încă din primul an cu Fundația Română din Montréal și continuată, pe mai multe planuri, cu Asociația Culturală Română (ACR) și Comunitatea Moldovenilor din Québec (CMQ), a stat la baza activităților desfășurate de-a lungul anilor.

Urmând normele pe care ni le-am impus, din punct de vedere statutar cât și pe planul activităților de zi cu zi, ne-am implicat în promovarea limbii române și a culturii românești în provincia Québec, în Canada și pretutindeni în lume.

Activitățile asociației sau cele la care am fost invitați să ne aducem contribuția, au fost multiple, bine organizate și pe larg mediatizate. Site-ul asociației (www.aslrq.ro), ținut cu scrupulozitate la zi, reflectă, fără îndoială, cele afirmate.

Pe plan editorial, sub logo-ul asociației (ASLRQ) au apărut, până în momentul de față, un număr de 15 cărți. În prima noastră antologie au fost încorporați toți cei 39 de membri înregistrați la acea dată, dar astăzi asociația noastră numără 64 de membri.

Am considerat necesar ca în preajma aniversării a 7 ani de la înființare, să edităm o nouă antologie, Antologia ASLRQ – 2015, semn indiscutabil al vitalității și încrederii în viitor. Se știe că suntem o asociație nonprofit. Întreaga activitate pe care o desfășurăm este voluntară, efortul editorial depus fiind o dovadă în plus a dorinței de a sprijini activitatea membrilor asociației noastre și de a facilita noi colaborări cu scriitorii din România și diaspora.

Încheiem acest scurt bilanț, mulțumind, ca și prima oară, tuturor acelor care s-au implicat în realizarea acestui proiect, convingși fiind că eforturile noastre vor fi răsplătite.

Adrian Erbiceanu
Președinte

Ionuț Caragea
Vicepreședinte

CEZARINA ADAMESCU

membru

Cezarina Victoria ADAMESCU

Pseudonim literar: Simona Condor; s-a născut pe 4 noiembrie 1951, la Galați. Este licențiată în teologie. A debutat literar în 1982 în cotidianul „Viața Nouă” din Galați cu un poem de toamnă. Debutul editorial are loc în 1987, cu volumul de versuri: *Arhipelagul visării*, Ed. Litera, București. Coperta și ilustrații: Done Stan.

Membră în: USR, Filiala Bacău; Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec; Asociația Scriitorilor din Maramureș; Liga Scriitorilor din România, Filiala Iași; Societatea Scriitorilor „Costache Negri” din Galați.

Cărți publicate: a editat până astăzi peste 90 de volume de versuri, proză, povești, teatru, micro-roman, reflecții spirituale, documentare, exegeze și portrete literare, în ediții pe hârtie sau online.

Redactor la revistele: „Vatra Veche”, Tg. Mureș; New Agero, Stuttgart; Slova creștină; Glas comun; Slova copiilor; Contraatac, Adjud; Cărticica de copii; „Viața de pretutindeni”, Arad; Starpress; editor online la revista Ecoul a Asociației Române pentru Patrimoniul; secretar general de redacție la revista Regatul Cuvântului, Craiova; redactor șef adjunct la revista Sfera Eonică, Craiova; consilier

editorial la revista Pagina verde.

Publică în revistele: Dunărea de Jos, Prosaeculum, Mesagerul Sfântului Anton, Caietele de Sud Est, Vestea Bună, Oglinda Literară, Tecuciul cultural și artistic, Pax et Unitas, Lumina creștinului, Viitorul Argeșului. De asemenea, publică în revistele online: Ecoul, Monitor Cultural, Neamul românesc, Noua Arhivă Românească, Tânărul Scriitor, Epoca, Cărticica Românească de Copii, Luceafărul românesc, O carte pe zi, Viața Literară, Universul Cărților ș.a.

Numeroase premii literare pentru poezie și proză.

Volume colective: Artur Silvestri, „Mărturisirea de credință literară”, vol. II; în Antologia de poezie „Noul Orfeu”, în alte antologii de poezie, proză și epigramă. Este prezentă în manualul de limba română cu o poveste pentru școlari. De asemenea, este prezentă în „Dicționarul Scriitorilor români contemporani”, ediție online. Prezentă în manuale, colecții, antologii, culegeri, volume colective.

Spre închinare

Cuvintele mele toate
Mâinilor tale-nchinare

Cuvinte vindecătoare
Mâinilor spre închinare

Degetelor tale cumiți
Muiate în lacrimi de sfinți

Degetelor arătătoare
Spre rana ce doare

Le aduc drept ofrandă
Mir și lavandă

Rouă de crin
Pe suflet. Amin!

Cântecul umbrei

Muiată-n cuvânt
Umbra-ntr-o casă de vânt

Muiată în soare
Umbra strălucitoare

Mușc din ea
Haină și rea

Mușcă din mine
Până mă spală de vine

O halcă de umbră curată
Mă spală de pată

Mă zbat să apuc
Măcar un coltuc

O mână de tină
S-o scald în lumină...

Aici, pretutindeni...

Azi ai șezut pe inima mea
mi-era sete
și tu mă-mbiai cu izvoare de lacrimi

purtai o cruce de lumină
pe frunte
și aerul era mai înalt
decât respirarea.

Firișoare de mir se prelingeau
pe la colțuri de pleoape
firișoare de nard
devenind briliante stelare

cuvintele nădușeau
în marsupiul tăcerii.

Mi-am zis:
cu starea aceasta
nu voi mai da mâna
nu voi mai trece prin
locuri de neatins
prin visele nevisate

cătușe, cătușe, cătușe.
nevăzute mă țin
aici pretutindeni,
doar la răscrucea
dintre realitate și vis
e posibilă
această scufundare în plină lumină.

Andre Segovia mângâie struna
bezna am lăsat-o în urmă

Dac-ar fi să numesc
aceste – afinități paronimice –
de ce s-ar cuveni a numire
acestor întrepătrunderi de gând?

Imponderabile – mâinile
ce nu puteau atinge cuvintele
și ochii plantelor
care ne priveau cu înțelegere
din toate unghiurile
precum privirile nemuririi
ființele-ochi-plutitoare
prin zeci de culori:
(ne)sfârșire...

Ai fi putut să pleci
așa cum stăteai
în visul meu stingher
precum Mario Lucio – din Insulele Capului Verde
dar nu te-ndurai
de cuvinte
și le așezai
ca pe o stivă de lemne
sub lumina ploii de sunete

M-am copt în propria mea zăcătoare
precum castanele în propriii ghimpi.
M-am scorjit și-am căzut
pe asfaltul încins
și câți n-au călcat coaja plesnită
și fructele s-au rostogolit
au crăpat,
miez galben, gustos
tăvălit în țărână

sta-v-ar în gât,
nătăraților...

Descântec de suflet

Sufletul mi s-a urcat înspre gură
apoi, de-atâta oftat
până la glezne a lunecat

— atâta pendulare
prin mădulare
el, duh hoinar
o să mi se-ascundă
în buzunar...
ori într-un pliu.

și-atunci îl îmbiu:
— Hai, suflete, arată-te iar,
nu mă pune pe jar,
și nu mai zburătăci
că te-i rățăci.

Sufletul nu se sinchisește de mine
ori i-e rușine?
Ori, indiferent, îmi devine adiacent.

Să-i arăt că-l iubesc
cu un gest prietenesc – îl strivesc -
Sparg aerul cu ochiul meu vid
ca să-mi regăsesc sufletul
și să-l desfid...

Grame de suflet

Tălpile mele vor mai rămâne
lipite de lut
o vreme
în timp ce mâinile – agățate
de cer se vor împreuna mereu una cu alta

urechea lipită de țarină
s-asculte lătratul cățelului
iar ochii vor cutreiera
potecile de azur
în constelații nebănuite.

Mă voi lăsa pământului
cu toată greutatea
dar cele câteva grame de suflet
se vor avânta în tărie
cu viteza luminii.

Inima o voi lăsa
pradă adâncului
iar viscerele se vor încolăci
de rădăcinile de liliac și iasomie.

La mijloc – răstignit pe aer – Cuvântul
care odată țâșnit dintre buze
nu se va mai putea
nicipând reîntoarce.

asta voi fi/ deveni
o traistă de fosfor
sticlind în bătaia de raze a stelelor dimineții
aici și acolo
cât timp poemele mele
se vor lăsa – nici măcar auzite...

Râs în flăcări

Mai viu ca niciodată e timpul-n al meu trup;
Desculț – aleargă slobod, mă tot visez oprindu-l.
Cândva, ademenită, nutream să mă strecor
și marginea să-i aflu întocmai presimțindu-l.

Ca un aluat năvalnic dospește-n mine Timpul
și nu mă-ncumet încă să-l torn în forme noi;
să mă găsească nudă, cu brațele desculțe
mlădiță fără aripi, copac fără altoi...

Și tot mai desfrunzită de-atâta râs în flăcări
ciopli-voi pe-ndelete secunda – lemn de rug –
la judecata dreaptă să-mi car în spate morții
și ca o stea polară să mă cufund în Crug...

Întocmai ca apa

Târziu,
când îmi vei atinge cuvintele,
cu buzele arse de presentimente,
voi tresări prin somn
traversând întunericul.
Va fi ca și când
n-am plecat dintre voi, niciodată!...

Măinile tale, lumini etajând
prin văile somnului,

îmi vor fi de ajuns
să înving frigul ultim,
frigul care m-a însoțit pretutindeni
întârziindu-mi ființa
și făcându-mă vulnerabilă
întocmai ca apa...

Sunt ca o biserică

Deși de la semenii mei împrumut
un popor de cuvinte,
o nație-ntreagă de flori de omăt,
impulsive
îmi acoperă strigătul mut,
sunt ca o biserică veche de sat
anonimă și fără de sfinți;
cu sfântul altar
îngropat în lutul de siliște.
Un tot cu pământul
prin care respir sincopat
precum firul de grâu
în imberba zăpadă.
Prin alții mă bucur
când tăpile lor de oțel mă strivesc,
sunt hău în atingere,
trăiesc absolutul numai prin alții
și doar pentru mine,
și doar pentru mine
în loc să dau rod
mă nărui cu-ncetul...

Spațiu de înstrăinare

Închipuirile mele dansând
alborada, cadril, rigaudon,
într-o dulce triadă;
ochii mei mustră covorul orange,
mustră plafonul, fotoliul comod și vitrinele
din care-mi surâd
îngeri destui – niciodată.

Dovadă că suntem acasă
– pereții aceștia aerieni –
sprijiniți de-ntrebări răsucite,
semne întoarse de interogație.

Spațiul subit de înstrăinare,
de abandon absolut,
câtă vreme?

Persuasivă – magia tăcerii izbindu-se blând
de adorația mea pentru Tine.
Neprihănirea pe care nu putem împărți deopotrivă,
subit sprijiniți de lumina aprinzându-se singură
și ca o premeditată trădare,
fuga, izgonirea din spațiul acesta precar
pe când cuvintele mele se-ntorc îndărăt,
pe un poem sfâșiat
revendicând inefabilul...

CARMEN ANDREI
membru colaborator

Carmen ANDREI

Biografie: Carmen Andrei s-a născut pe 26 septembrie 1975 la Galați. A absolvit în 1998 ca șef de promoție Facultatea de Litere și Științe, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați specializarea: *Limba și literatura franceză – Limba și literatura română*, în 1998 master în *Teoria și practica textului* (1999) și master în Management educațional (2008). În 2005 și-a susținut doctoratul în filologie română cu o teză despre strategiile textuale în discursul narativ al romanului libertin de secol XVIII cu mențiunea „cum laude”.

A început o carieră academică de predare și cercetare științifică parcurgând toate gradele universitare (1999 – preparator, 2002 – asistent, 2005 – lector, 2009 – conferențiar). Din 2014 este profesor titular la Departamentul de Limbă și literatură franceză, Facultatea de Litere, UDJ din Galați unde predă cursuri magistrale de literatură franceză (secolele XVII, XVIII și XX) și francofonă (quebecheză și belgiană) la programul de licență și cursuri de teoria și practica traducerii literare și traducere asistată de calculator la masteratul de specialitate. A efectuat numeroase stagii și specializări în țară și străinătate (Franța, Belgia, Canada) de predare (profesor Erasmus), documentare, perfecționare în

domeniile de interes: literatură franceză și francofonă, istoria mentalităților, comunicare interculturală, didactica limbii și literaturii franceze și mentorat educațional, traducere, comparatism și teoria literaturii.

Activitate literară

A publicat în limba franceză studii de critică literară și istorie a literaturii dintre care: *Vers la maîtrise de la traduction littéraire (guide théorique et pratique)*, Galați, Galați University Press, 2014, carte distinsă cu Premiul de excelență al tânărului cercetător de către l'Association Roumaine des Départements Universitaires Francophones, Iași, 2015; *Littérature française du XVIIe siècle. Notes de cours*, Galați, Ed. Europlus, 2007; *Littérature française du XVIIIe siècle. Notes de cours*, Galați, Ed. Europlus, 2007; *Romans libertins du XVIIIe siècle. Configurations narratives*, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 2006; *Stratégies textuelles dans le discours libertin des Lumières*, București, EDP, 2006; *Précis de narratologie française*, București, EDP, 2004; *L'Essai littéraire. Vade-mecum théorique et pratique*, București, EDP, 2004.

A publicat peste 80 de articole științifice în reviste de specialitate, în volumele unor conferințe internaționale și internaționale cotate în baze de date recunoscute dintre care 10 studii despre literatura francofonă din Québec: « *Considérations sur les stéréotypes socioculturels reflétés dans la littérature canadienne francophone* », în Lucia Otrisalová și Eva Martonyi (éds.), *Variations sur la communauté: l'espace canadien*, Association d'Études Canadiennes en Europe Centrale, Masaryk University Press, Brno, Serbia, 2013; « *Sur les débuts de la colonisation du Canada: constantes dans la constitution de l'identité canadienne* », în Annie Blondel-Loisel et Eliane Talbot (éds.), *(Re)découvertes des Amériques. Entre conflits, rencontres et recherche d'identité*, Paris, Ed. L'Harmattan, 2013; « *Aspects de l'altérité et de l'hybridité identitaires dans la littérature québécoise migrante* », în Yankova, Diana (éd.) *Managing Diversity and Social Cohesion: the Canadian Experience*, Association d'Études Canadiennes en Europe Centrale, Masaryk University Press, Brno, 2011; « *Effets de l'humour dans le discours féminin et féministe de Maryse de Francine Noël* », în *Communication interculturelle et littérature* nr. 4/2010, Ed. Europlus, Galați, 2010; « *Démythification / démystification identitaire dans Comment faire l'amour avec un nègre sans se fatiguer de Dany Laferrière* » în *Communication interculturelle et littérature* nr. 1 (5)/2009, Ed. Europlus Galați; « *Stéréotypes socioculturels dans la construction identitaire canadienne* » în *Mélanges francophones*, 2009, Galați, Galați University Press; « *Facettes de l'altérité et de l'hybridité dans la construction de l'identité canadienne* », în *Proceedings of the International Conference "Identity,*

Alterity, Hybridity”, May 14-16 2009, Galați, GUP, 2009; « Faits de langue et faits de style dans l’affirmation identitaire individuelle et collective dans la littérature de la Révolution tranquille au Québec. Étude de cas et expérience de traduction », în *Langue et Discours*, Ed. Echinox, Cluj, 2012; « Facettes du discours fictionnel postmoderne dans la littérature québécoise contemporaine » în *Communication interculturelle et littérature*, no 3(15)/2011, Ed. Europlus, Galați, 2011.

Cărți traduse: Paul Emond, *Fumistul* (monolog teatral), Iași, Ed. Fides, 2015; Nicole Verschoore, *Încă o dată, ca niciodată*, Iași, Ed. Fides, 2015; Paul Emond, *Cât vezi cu ochii*, prefață, Iași, Ed. Fides, 2011; Paul Emond *Tête-à-tête*, roman, Iași, Ed. Fides, 2008; *Kosovo* (poem) de Jan Mishkyn în volumul *Kosovo*, Poëzie Centrum, Gent, 2008; Paul Emond, *Peisaj cu bărbat gol în zăpadă*, roman, Iași, Ed. Fides, 2007.

Afilieri la societăți științifice și profesionale: 2012: membru al Centrului de Cercetare „Discurs specializat. Terminologii. Traduceri”, responsabilul departamentului „Literatură și comunicare interculturală”; 2011: membru în Societatea română de Studii Canadiene; 2008: membru în Association Roumaine des Départements Universitaires Francophones; 2006: membru al Fundației „Eugène Ionesco” din Galați; 2006: membru în Conseil International d’Etudes Francophones, Universitatea din Oregon, Statele Unite ale Americii); 2006: membru în *Societatea română de studii de secol XVIII*.

Membru în colectivul de redacție al revistelor: *Mélanges francophones* și *Communication interculturelle et littérature*; Organizator al Colocviului internațional « Les Hésitations du traducteur », 10-12 aprilie 2014, Galați și editorul actelor colocviului (Galați, GUP, 2015); membru în comitetul de organizare a Zilelor francofoniei (colocvii, conferințe): 7 ediții: 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013; a Conferinței Internaționale „Discurs critic și literatură în epocile totalitare”, 4-6 iunie 2009, Galați; a Colocviului Internațional „Reprezentări ale feminității în cultura europeană a secolului al XX-lea”, 15-16 octombrie 2009, Galați; Colocviului Internațional „Reprezentări ale feminității în spațiul francofon”, 15-16 octombrie 2010, Galați; Colocviului Internațional „Reprezentări literare ale feminității și modele comportamentale reflectate în plan social”, 11-12 nov. 2011, Galați; Colocviului Internațional « Povestirile vieții: memorie, istorie și ficțiuni identitare », Galați, 26-27 oct. 2012; Colocviul Internațional *L’écriture féminine et l’exil dans l’espace culturel francophone*, 15-16 nov. 2013, Galați

Scieri despre literatura francofonă canadiană: „Ying Chen, *Lettres chinoises*”, în Pierre Morel (éd.) *Parcours québécois. Introduction à la littérature du*

Québec, Ed. Cartier, Chișinău, Republica Moldova, 2007 (extras).

Née à Shanghai en 1961, Ying Chen honore aujourd’hui les lettres canadiennes d’expression francophone. En 1989, elle a choisi le Canada comme terre d’élection et Montréal comme ville-nid. Après une licence de lettres françaises à l’Université McGill, elle se consacre à l’écriture. C’est ainsi qu’elle réalise un penchant et un rêve d’enfance. Bien que polyglotte (à part le mandarin, elle parle aussi français, russe, italien, anglais), elle choisit le français comme langue d’adoption pour exprimer ses expériences, ses idées et ses émois. Au début, l’écrivaine sino-canadienne se forge une discipline spartiate exemplaire: elle travaille jusqu’à douze heures par jour afin d’explorer l’immense océan des mots et d’en extraire le mot juste, pourvu de force poétique, le mot qui rend fidèlement son imago culturelle. Elle s’est établie aujourd’hui à Magog.

Dans *Les Lettres chinoises* Ying Chen raconte une histoire d’amour à distance entre deux jeunes chinois dans le moule épistolaire. Notre analyse portera sur la deuxième version du roman, sensiblement remaniée. J’ai choisi d’analyser d’abord la structure épistolaire basée sur les procédés, les techniques et les stratégies textuelles du genre, et de me pencher ensuite sur la question de l’identité culturelle et de la perte individuelle qui en découle.

Le choix de cette forme narrative est aisément explicable: à mi-chemin entre l’oral et l’écrit, la lettre facilite la communication directe, spontanée du vécu. De plus, le *je* du sujet écrivant est la marque de la subjectivité totale et de l’authenticité. Le roman se compose de 57 lettres écrites par trois épistoliers: Yuan, un jeune Shanghaïen qui émigre à Montréal, Sassa, sa fiancée restée dans sa ville natale, et Da Li, l’amie de Sassa, qui a décidé elle aussi de s’installer en terre étrangère. Les fiançailles de Yuan et de Sassa sont mises à l’épreuve du temps et de l’espace. *A priori*, elles sont compromises puisqu’elle refuse de l’accompagner dès le début. Yuan essaiera de faire venir sa fiancée à Montréal avec une bourse d’études (lettre 13). Yuan est celui qui gère le mieux l’absence, il la supporte plus facilement, enthousiasmé à l’idée des retrouvailles: il s’entoure de la présence de Sassa, remplit sa chambre de photos d’elle, cherche de petits plaisirs qu’il a hâte de partager à deux prochainement. Le simple fait de prononcer son prénom sensuel le remplit de béatitude et de tendresse: « Chaque fois que je prononce „Sassa“, je pense à la chaleur du sable, à la sonorité de ses soupirs, à la gaieté des pieds nus, à la folie du vent, à l’éternité du soleil et de la mer » (lettre 23). Dans sa dernière lettre, Da Li fait savoir à son amie sa décision de quitter Montréal pour s’établir à Paris (lettre 50). Le duo

chancelant agonise. Sassa rompt les fiançailles (et meurt ?).

La composition du roman est triséquentielle : il y a un duo initial Yuan-Sassa (lettres 1-7), un trio Yuan-Sassa-Da Li (lettres 8-50) et un duo final Yuan-Sassa (lettres 51-57). Le livre a une structure circulaire, la première et la troisième parties sont quasi-équivalentes, symétriques, débutent et finissent par la réitération de l'affirmation par Yuan de son amour pour Sassa et du désir de la revoir le plus vite possible.

Sassa est l'épistolière la plus prolifique : elle écrit 27 lettres, dont 9 sont adressées à son amie et 18 à son fiancé. Da Li lui répond dans 10 lettres. Yuan écrit 20 lettres dont 19 sont adressées à sa fiancée et une à son père. Seule une carte de vœux que Yuan envoie à Sassa pour la fête du printemps est occultée. La lettre est un instrument idéal, à la fois révélateur et dissimulateur de la réalité. Elle est par excellence « un portrait de l'âme » comme dans la pratique romantique et un miroir fidèle qui reflètent les vérités et les mensonges, les dévoilent selon l'expression de Blanchot « aussitôt quoique peu à peu ». Dans ce livre, les lettres sont façonnées comme de vrais bijoux tout petits, fins, élégants, filigranés. L'attrait principal du livre consiste justement dans cette ambiguïté qui règne dans la substance des lettres qui sont dans leur majorité obliques. La position du lecteur est privilégiée : il regarde par-dessus les épaules des épistoliers et se lance dans des hypothèses plausibles. De surcroît, la modernité de l'écriture vient de cette ouverture finale : Da Li cède psychiquement la première et cesse la correspondance avec Sassa (suite aux remords de Yuan ?) ; cette dernière, trop malade, capitule à son tour et se tait.

La quête identitaire des trois plantes sans racines

Le problème épineux de la quête identitaire sillonne tout le livre. Chaque épistolier poursuit sa quête qui est à la fois semblable à celle des autres et différente de la leur. Le sentiment du déracinement est éprouvé avec acuité tant à l'étranger (par Yuan et Da Li) que chez soi (par Sassa), ce qui fait que les trois déracinés le subissent dramatiquement à leur façon. Yuan est le personnage romanesque le plus énigmatique. C'est un être déterminé, indépendant, un esprit voyageur et nostalgique. En être sensible, il écrit de beaux poèmes d'amour. En être pragmatique, il apprend à utiliser les logiciels (lettre 51). Il a tous les atouts pour la réussite sociale : il parle bien shanghaien (lettre 38), a du respect filial, s'intègre rapidement dans le système social canadien ; il suit des cours de langue et se met à apprendre la technologie informatique de pointe, conscient du fait que « Pour pouvoir vivre dans un

monde civilisé, il faut s'identifier, c'est cela » (lettre 1) ; « J'ai *choisi* de vivre tout cela : je me sens donc presque libre » (lettre 7). Sociable, il s'acclimate petit à petit dans le paysage montréalais non sans se révolter contre les confusions raciales : « Généralement, les gens d'ici ont tendance à mettre tous les Asiatiques dans le même sac, en excluant les Japonais » (lettre 23). Il est le réceptacle parfait de tous les chocs des cultures. Dès la lettre 2, lettre qui parle de son arrivée à Montréal, il dit son éblouissement de trouver une autre réalité : il lui faut un certain temps pour comprendre le fonctionnement d'un téléphone automatique, un étranger lui souhaite bonne chance (lettre 2). Le malaise lui vient de la difficulté de comprendre, de communiquer, de franchir la barrière linguistique. Malgré cet aspect, il éprouve le sentiment de la renaissance spirituelle : « Je suis comme un nouveau-né » (lettre 5). Il dresse la liste des différences entre la vie à Shanghai et la vie à Montréal (lettre 13), avec le regard faussement naïf des Persans de Montesquieu. Par exemple, il est horripilé que les Chinois mangent du chien, animal de compagnie noble, entouré d'amour, dorloté.

Il ne ressent aucune perte identitaire, mais l'émerveillement de la découverte. Chez lui, l'exil est foncièrement extérieur. Il se compare aux oiseaux migrateurs apatrides sachant se déposséder de leur origine et vivre pleinement leur courte vie, qui sont heureux en franchissant les frontières (lettre 15) et, ailleurs, il disserte sur la destinée des exilés : « Nous ne sommes que des pauvres petites herbes qui naissent, survivent et meurent où le vent nous mène. Le monde, le pays, le peuple, ce sont des choses trop grandes pour nous qui ne comprenons même pas bien notre propre destin » (lettre 38). Il reste cependant fier de la culture chinoise, belle dans sa simplicité, pour sa « quête jamais relâchée de la beauté de la vie, cette délicatesse toujours présente malgré la misère quotidienne » (lettre 33).

Au début de l'échange épistolaire, Sassa défend à haute voix les valeurs traditionnelles chinoises (la fidélité amoureuse, la patience à toute épreuve). Ensuite, il y a une rupture avec son milieu de travail, et elle se détache écœurée de sa famille trop protectrice, qui surveille et octroie la liberté de l'enfant. Ame amputée, elle sympathise avec les orphelins comme elle. Sassa est considérée comme une *étrangère* par sa propre famille (lettre 22). Maintes fois, elle avoue son inadéquation foncière aux normes sociales chinoises (voir ses commentaires ironiques sur la bureaucratie, lettre 18) et à la mentalité qui les dicte. Elle travaille comme traductrice en/ du français. Ses réflexions sur la vieillesse et la mort inéluctable des parents (lettre 10), sur les ouvertures dangereuses offertes par la liberté occidentale, témoignent d'une jeune fille sage et rêveuse (lettre 24). Bien que Sassa reproche à son bien-aimé

d'avoir choisi l'exil, elle avoue son malaise d'éprouver l'altérité en terre natale :

On n'a pas besoin d'aller à l'étranger pour devenir étranger. On peut très bien l'être chez soi. (lettre 9)

On vit dans une époque d'exil. Le mal du pays est devenu le mal du siècle. (lettre 14)

Les charmes d'une autre culture ne sont qu'illusions pour les étrangers. (lettre 17)

Au fond, je me sens aussi déracinée que toi, même si je reste encore sur cette terre où je suis née. [...] Je dois faire des efforts pour parvenir à réagir à peu près correctement devant mes parents, mes voisins, mes collègues, mes supérieurs. [...] Je suis née étrangère dans mon propre pays. (lettre 26)

Sa tristesse terrible et sa santé fragile accusent son délitement identitaire à tel point qu'elle perd la joie de vivre : « Mon corps s'affaiblit depuis un certain temps et, avec lui, mon esprit, ma volonté » (lettre 10). Elle perd l'intérêt pour la fête de l'arrivée du printemps, liant traditionnel des parents, « une routine vulgaire », dépourvue de mystère, dont il ne reste que l'excès culinaire (lettre 12). Dans sa solitude cultivée à l'excès, son caractère tatillon s'accroît. Insomniaque, elle examine tout, prête trop d'attention aux détails (lettre 19). Chez elle l'exil est intérieur, synonyme de la perte de soi :

Rien ne vaut plus que le bonheur d'une disparition complète de soi. C'est pourquoi je n'ai pas peur d'abandonner une langue pour l'autre. Je n'ai pas peur d'être étrangère. En un mot, je n'ai pas peur de m'effacer aux yeux des autres ou des miens. Non, ce n'est pas cela qui m'effraie dans l'exil. Au contraire, je crains de devenir trop visible dans un autre pays. C'est affreux de vivre sous les regards quand on a déjà perdu toute fierté pour sa propre image et pour son pays. Et s'il faut mourir, il vaut mieux que ce soit dans les ténèbres tranquilles que dans les lumières curieuses. (lettre 14)

On identifie plusieurs antinomies qui traversent le texte : deux mondes, deux pays, deux villes, deux rues, s'opposent trait pour trait, dans tous les aspects qui tiennent tant à l'organisation de la vie sociale qu'à l'évolution des mentalités. Le lecteur se forge une image complexe fortement nuancée de la vie chinoise et canadienne, en y ajoutant des éléments, en la ciselant. Cette image reste néanmoins miroitante. L'absence de l'autre fait naître de très beaux fragments lyriques. Sassa débute timidement « le soleil me semble moins lumineux, Sassa qui t'aime » (lettre 6), ensuite elle crie son désarroi : « Oh que j'ai besoin de toi, de tes bras et de ta poitrine pour me soutenir, et de tes baisers pour m'oublier » (lettre 9), à quoi Yuan répond : « Je te trouve triste depuis quelque temps. Je peux sentir ton

corps froid » (lettre 11). Les lettres 11 et 12 s'enchaînent et se répondent en échos lyriques.

L'autre, absent physiquement, est cependant présent dans l'écriture, dans l'espace concret de la lettre : c'est une présence ressentie comme une douleur. Une fois, elle cherche des traces de leur mince passé commun dans la rue Si-Nan, mais inutilement : « Je ne te vois plus, toi. Tu n'es plus là. Peut-être à jamais. Quand le vent se lève, je cherche en vain ton murmure dans le frisson des feuilles » (lettre 31). Une autre fois, l'autre manque tellement qu'un tout petit détail suffit à le ressentir au niveau sensoriel, à déclencher le souvenir, à le recréer, recomposer dans l'imaginaire. Pour Sassa, le goût de la glace aux haricots rouges fait surgir du passé le souvenir du premier baiser. Lectrice attentive de Proust, Ying Chen connaît le fonctionnement de la mémoire affective.

La fin ambiguë du roman laisse le lecteur plongé dans la poéticité d'un récit d'une simplicité envoûtante, écrit dans un style dépouillé à l'extrême, avec des propos sobres, limpides :

« Et voilà ma glace aux haricots rouges. Je m'en suis tout de suite envoyé un morceau sous la langue. Les lumières paraissent alors plus fraîches. Après leur glace, les gens bougeaient maintenant plus vite. Pendant un moment, j'ai cru me trouver dans un palais de cristal. Puis, fondue dans mon estomac brûlant, la glace a disparu comme une illusion. Le goût lui-même se dispersait peu à peu, flottant dans ma mémoire et laissant dans la gorge une sensation indéfinissable, causée sans doute par l'amertume de l'eau et la douceur du sucre. [...] Depuis ce jour-là, chaque fois que je pense à toi, même en plein hiver, le goût étrange de la glace amère sucrée me revient aux lèvres... » (lettre 37)

A part les romans, Ying Chen s'explique dans ses interviews (voir à titre d'exemple les entretiens sur <http://www.encres-vagabondes.com/rencontre/yingchen.htm>). Elle y défend une poétique romanesque exquise et cohérente qui part de la création littéraire en langue seconde pour toucher à ses thèmes de prédilection : la musicalité des mots à laquelle elle prête une attention particulière, les formes narratives appropriées à sa sensibilité, l'image de l'eau comme source inépuisable d'inspiration. Il convient de souligner que l'auteure récusait le problème personnel de la recherche de son identité culturelle engendrée par le déracinement et l'exil, puisque la prise de conscience du détachement de ses racines, de la solitude pléniaire qu'elle a assumée s'était déjà produite avant son émigration.

DECEBAL ARMAȘU
membru

Decebal ARMAȘU

S-a născut pe 24 februarie 1968, în orașul Câmpina. A absolvit Liceul Nicolae Grigorescu din Câmpina, promoția 1986, și Facultatea I.M.S.T. București, Universitatea Politehnică, promoția 1995.

Activitatea literară:

- prezent în antologia *Aerul dintre coarnele cerbului*, Ed. Libertas, Ploiești, 2005;
- laureat al festivalului de poezie „Nichita Stănescu”, Ploiești, 2005;
- colaborator al ziarului „Evenimentul literar și artistic”, Câmpina, 1989-1990, coordonat de profesorul Gherasim Rusu Togan;
- colaborator al publicației literare „Năzuințe”, a Liceului Nicolae Grigorescu, Câmpina, 1985-1986, sub îndrumarea profesorului doctor Ion Bălu.

Volume publicate:

Un alt anotimp, 2005, Ed. Libertas, Ploiești, Prahova.

Dreptul la iubire, 2011, Ed. ASRLQ, Montréal, Canada, volum bilingv român-francez, cu traducere și prefață de profesor universitar doctor Constantin Frosin. Coautor la volum – Alexia Armașu.

Amurguri topite

Amurgurile înghițite-n nopți
doar în răsărituri se topesc;
respir iubirea ta
în eterul netrecutelor,
parcă trecute, oarecum,
în a mea ființă.

Te văd
din ce în ce mai des;
și te caut
la fiecare margine
de clipă,
răstignit, infernal,
în așteptare,
dulce alintat de o chemare,
misterios inserată,
răsărită mereu.

Neverosimil,
penele noastre
sunt mult mai ușoare,
decât aerul gândului nostru;
...tu, totuși,
te așterni pe pasul meu,
și ascult un glas strivit...
țipătul tău mai săgetează
amurguri,
peste nopți,
când răsăriturile topesc.

Dincolo de noi

Dincolo de noi,
doi,
este perfectul;
absolut ridicat în...
absolut.

Storcem amintiri
dinainte de a fi născuți,
definind destine universale;
în trecerea noastră
morțile nu există.

Dincolo de noi,
în doi,
aripile sunt prea grele
pentru zborul nostru.

Nu mai căutăm,
totul este găsit!
...și nu mai găsim,
totul este căutat!

Dincolo de noi,
este perfectul!

Ultimul poet

Ultimul poet,
căutător de continente
atlantide,
în fildeșii antarctici
înghețurilor sufletești,
a fost răpus.

El și-a decapitat
gândul,
tâșnindu-și emoțiile
peste spirite oboseite,
de osândite treceri,
prin singurătate vieți.

Ultimul poet,
a topit orizontul
metalic
al ideilor infernale,
cu flacăra pură
a cuvântului,
în a nufărului
floare,
tăinuit.

Ultimul poet,
din necropole
pătate de uitare,
și-a strigat ruga
către tanagre
ce joacă hora vieții
pe atoli,
...de a nu fi,
chiar el,
...ultimul poet.

Ultimul poet,
căutător decapitat,
a mai spus,
să nu ridicați în slavă,
sentimente
pe aripi de ceară.

Ultimul poet...
Ultimul

De jale

Sunt foarte trist, tată!
îmi las trupul lespede,
peste sloiul tăcerii mormântului tău,
întru' de marmură disc al lunii,
iar eu mă duc,
mă duc, undeva,
unde nu știu.

Sunt foarte trist, tată!
Lacrime mea este cuvântul,
pe care demult ar fi trebuit
să ți-l șoptesc,
să-l fac arcadă peste lume,
apoi să-l urlu.

Plâng și zbier, iubesc și plâng,
când eu, de aici,
de unde nu știu,
îți strig:
sunt foarte trist, tată!

Un alt anotimp

Un alt anotimp – iubirea.

Tu cobori deasupra tuturor
lucrurilor.
...Dar nu, nu le umbrești;
strălucirea lor e mai orbitoare,
încât tot Soarele se-nchină
Pământului.

Un alt anotimp – iubirea.

Tu cobori deasupra tuturor
oamenilor,
ca un nor zemos,
într-o arșiță nebună,
ca să bem
din prea sete
de dragoste.

Un alt anotimp – iubirea,
când eu aștept să-mi cobori
peste inimă.

Apoteoza

ți-am ascuns sărutul
în palme;
...tu nu l-ai cunoscut.

Numai fantomele faraonilor,
maceratelor piramide,
vor fi aducere-aminte
a-ncolăcitei mele iubiri,
pe trupul tău.

Păstratu-ți-am și trapul
evaporațiilor armăsari
ai tinereților noastre,
pe câmpuri cu inorogi
visători;
...pașii tai urmărit-au
ciuruite destine
cu trăiri de sfincși jertfiți

apelor morgane.

...îți voi tăinui
pe buze
un suspin.

Dragoste greșită

M-am săturat să te adulesc,
să te gust,
tu, totuși panacee
pe trupul meu
de vin și must.
Am uitat să te presimt,
când în carnea ta
mi-a încolțit turbarea,
de osul tău
s-a neclintit mișcarea.

Nu mai pot a sparge boemia,
sculptată, deja,
în aer domnesc,
nici măcar pe vertical,
puțin să mă urnesc.

Tunelul cu volute cameleonice

Nu mai există
senin și cenușiu;
...doar tunelul cu volute
cameleonice.

Trebuie uitat
infinutul,
pentru aducere
în dincolo de el.
Poate de aceea,
ecoul
s-a deghezizat
în puseu de tăcere.

Iluzorii

M-am zgâriat de mersul tău,
ca de o dragoste perfectă...

Neîmblânziți,
animalic, ne petrecem
prin închisori fără gratii,
adunând cioburi
de spart infinitul.

Te-ai alunecat în ochiul meu,
într-o dragoste perfectă,
când, între noi
e doar o stare succulentă.

Aporie

Mă orbesc de lumină și văd întuneric.
Temători, ochii vor iar lumină,
ca să mă orbesc.

Mi-e teamă de întuneric și văd lumină.
Orbiți, ochii vor iar întuneric,
ca să-mi fie teamă.

Așa văd ochii mei...

Așa vor ochii mei...

Doar ei...

Taina

Gândesc acel genune
în care magic
să-ncep a scrie
cuvintele în aer.

Simt acel sentiment
pe care mă rotesc
în jurul lor,
al cuvintelor.

De aceea,
nu am văzut
ceea ce trebuia văzut;
ochii mei sunt ochi
din ochiul adâncului
de nevăzut.

De aceea,
nu am auzit
ceea ce trebuia auzit;
auzul meu este auz
din auzul tăcerii
de neauzit.

Gândesc acel genune...

Simt acel sentiment...

Alexia Armașu:

Izvor

Tu ești lacrima iubirii
ce curge pe obrazul meu.
încerc să te șterg,
dar tu, îmi plângi mereu!...

Foto: Adrian Mociulschi

ANGELA BACIU

membru

Angela BACIU

Născută în 14.03.1970, Brăila, România; poet, publicist, promotor & consilier cultural la CCSG.

Membru în: USR, Iași; ASLRQ, Canada; Asociația Scriitorilor „C. Negri”, Galați. Conduce Reprezentanța Galați, Filiala Iași, a USR.

Redactor colaborator la revistele literare: Rețeaua Literară, Convorbiri Literare, Porto Franco, Poesis; la reviste life style, artă & mondene: Catchy, Feminis.ro, 121.ro; blogger. **Autor** a 10 cărți de poezie, 4 cărți de interviuri, 1 carte de poezie pentru copii. **Prezentă** în peste 30 cărți colective, antologii și dicționare. **Fondator** a numeroase proiecte culturale și caritabile precum: atelierele de creație ale poetei Angela Baci, Joia de Poveste, Serile de Poezie de pe Strada Bălcescu, GalART pentru tineri, Povestitorii de pe Strada Domnească, Poezie la Fani – geamantanul cu poeme și alte texte –, Să ne iubim bătrânii ș.a.

Realizator TV, s-a implicat și în numeroase proiecte și acțiuni de voluntariat, caritabile și sociale în urma cărora a fost desemnată Femeia Anului 2011 de Revista Avantaje (februarie 2012); **debut literar:** în 1987 în revista „Amfiteatru” București (cu o cronică de Radu G. Țeposu); studii universi-

tare și postuniversitare în comunicare și drept (București și Galați).

Cărți publicate, poezie: 1. *Fragmente dintr-o cavatină*, Ed. Porto Franco, Galați, 1994 (cu o prezentare de Ion Chiric); 2. *Ce departe e iubirea aceea*, Ed. Porto Franco, Galați, 1995; 3. *Maci în noiembrie*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1997; 4. *Sentimente captive*, Ed. Porto Franco, Galați, 1997 (cu o prezentare de Radu G. Țeposu); 5. *Trei zile din acel septembrie*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2003 (carte tradusă în limba franceză și engleză – Premiul USR, filiala Bacău; Premiul special al Festivalului Național Sighetu Marmăției, cu o postfață de Laurențiu Ulici); 6. *Dragostea ca o mângâiere de fiară*, Ed. Sinteze, Galați, 2003 (cu o prezentare de Ion Rotaru și Constantin Trandafir); 7. *Tinerete cu o singură ieșire*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2004, Colecția Poezii Galațiului (Premiul III la Concursul „George Coșbuc”, Bistrița-Năsăud); 8. 35, Ed. Scorpion, Galați, 2005; 9. *De mâine până mai ieri, alaltăieri*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2007, Colecția Magister (cu o prezentare de Mircea Petean); 10. *Poezii / Verseș*, Ed. Ab-Art & Limes; 11. *Frați tărcăți* – poezie pentru copii și carte de colorat, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2006.

Publicistică: 1. *Mărturii la sfârșit de veac*, Ed. Arionda, Galați, 2000; 2. *Mărturii dintre milenii*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2007 (volum premiat de U.S.R., Filiala Iași, secțiunea eseu/ publicistică, 2008); 3. *Mărturii dintre milenii*, vol. reeditat, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2012; 4. *Despre cum nu am ratat o literatură grozavă*, Ed. Junimea, Iași, 2015, Colecția Dialog XXI (cu o prefață de Christian W. Schenk, Germania).

Cărți colective: 1. *Departel/ Aproape*, de Mircea Zăciu, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1998; 2. *Om fără timp/* Ion Chiric, Ed. Eminescu, București, 2000; 3. *Banca de metafore*, de Victor Sterom, Ed. Sinteze literare, Ploiești, 2002; 4. *Prezențe brăilene în spiritualitatea românească*, de Toader Buculei, Dicționar Enciclopedic, Ed. Ex libris, 2004; 5. *Din vadurile Chirilinei*, Antologie de literatură contemporană brăileană, Ed. Ex libris, 2005; 6. *Opt încercări de a te naște singur*, versuri, traducere franceză-engleză, Ed. Centrul Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2005 (antologie și CD); 7. *Mozaic spiritual*, de Ion Bârsan, Ed. Grai și Suflet – Cultură Națională, 2006; 8. *Dicționarul Biografic al Literaturii Române* (DBLR) de Aurel Sasu, Ed. Paralelă 45, 2006; 9. *Istoria Literaturii Române de la Origini până în prezent*, de Ion Rotaru, 2007; 10. Antologiile în limba maghiară și slovacă: *Kortars Român Koltok* și *Antologia Sucasnej Rumunskej Lyriky*, Ab-Art, Ungaria și Slovacia, 2007; 11. *Interviuri Constantin Ciopraga* (ediție îngrijită de I. Rad și Raluca Deac), Ed. Limes, Cluj Napoca, 2007; 12. *Tahle ctvrt je naše: Soucasni*

rumunști băsniți, Ed. Ab-Art, Praga/ Bratislava, 2008; 13. *Antologie de Poezie – Oglindă Literară*, 2000-2007, Ed. Domino, 2008; 14. *Cezar Ivănescu – în amintirile contemporanilor*, o antologie de Daniel Corbu, Ed. Princeps, Iași, 2008; 15. *Iadul Etic, Iadul Estetic* de Adrian Alui Gheorghe, Ed. Timpul, 2008; 16. *O antologie a literaturii gălățene contemporane – Poezie*, Ed. Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2009; 17. *Surâd, deci exist...* de Vasile Andru, Ed. Accent Print, 2009; 18. *Szabadulas a gettobol* de Balazs F. Attila, 2009; 19. *Antologia Scriitorilor de Limbă Română din Québec*, Ed. ASLRQ, Québec, Canada, 2009; 20. *Brăileni de seamă în spiritualitatea românească* de Toader Buculei, Ed. Proilavia, Brăila, 2012.

Activitatea publicistică: a realizat de-a lungul timpului interviuri cu mari personalități din literatura română: Norman Manea, Nora Iuga, Laurențiu Ulici, Radu G. Țeposu, Liviu Antonesei, Eugen Simion, Mircea Sântimbreanu, Mircea Zăciu, Ion Rotaru, Cornel Regman, Mircea Horia Simionescu, Teodor Vărgolici, Ion Zamfirescu, Radu Cârnci, George Astaloș, Ana Blandiana, Nicolae Breban, Barbu Cioculescu, Constantin Ciopraga, Dan Alexandru Condeescu, Mihail Diaconescu, Alexandru George, Alexandru Husar, Emil Iordache, Cezar Ivănescu, Gabriel Liiceanu, Dumitru Matala, Emil Manu, Dan Mănuță, Ion Milos, Nina Cassian, Fănuș Neagu, Marius Tupan, Lucian Vasiliu, Gellu Dorian, George Vulturescu, Horia Zilieru, Mircea Cărtărescu, Leo Butnaru, Constantin Abăluță.

Întâmplări cu scriitori 1. Paltonul lui Nino – poetului George Almosnino

Frig. Atât de frig că am fi intrat oriunde, numai să ne mai încălzim puțin. Era întredeschisă poarta mare a muzeului. Traversăm curtea plină de mormane de zăpadă. În muzeu, căldura din săli ne cuprindea și ne simțeam atât de bine. Era liniște. Părea să nu fi trecut nimeni pe acolo de ceva vreme. Tavanul înalt, pereții încărcăți, covoare groase, ușor roase de timp. Treceam dintr-o încăpere în alta căutând parcă nici eu nu știu ce. Ferestrele îmbrăcate în draperii grele, de un roșu închis, strânse cu canafi aurii. Dincolo, forfota străzii, oamenii mergeau grăbiți, fiecare la treburile lor. Un câine zgribulit își făcuse culcuș pe un capac de canalizare.

Tiberiu era înaintea mea cu câțiva pași. Așa mergeam și pe cărările de munte, când potecile se deschideau spre lumi noi pentru mine. Privea calm fiecare tablou în parte. Încă aveam mâinile înghețate, frigul nu se descotorosise de mine, stătea agățat ca o scamă pe o haină veche. Pășeam ușor, parcă să nu deranjez. Din când în când, trecea câte o femeie. Toate purtau halate albe. Habar n-aveam dacă erau angajate la muzeu sau asistente medicale. De fie-

care dată era alta... Cine știe. Îmi venea să o întreb pe una din ele cum o cheamă. Sau de ce duce pe tava de argint un pahar cu gura în jos. Zâmbeam în sine mea, numai cu fantomele nu vorbisem!

Încă o ușa deschisă, altă încăpere plină de tablouri. În mijloc, trona un birou impresionant stil Ludovic al XV-lea. Pe un colț, o lampă veche. Cu abajurul verde. De ce verde?

La birou, cu un zâmbet larg pe față aștepta Nino. Avea capul descoperit, barbă încărunțită, privirea senină, bucuroasă aș zice, îmbrăcat într-un palton lung, maro cu guler de blană scurtă. Pe birou, își așezase mânușile, tot maro, terminate și ele la încheieturi cu blană. Tiberiu se duce direct la el. Se privesc, pare că abia se despărțiseră. Nu erau surprinși să se reîntâlnească. Se salută ca fotbaliștii pe stadion, lovindu-și palmele, parcă-și urează „give me five”. Eram în față unui tablou?! Căutam în colțul de jos în dreapta numele autorului. Nu știu ce vedeam: doi bărbați maturi, tată și fiu apropiați acum printr-o înțelegere tacită. Semănau frapant. Statura, o ușoară încruntare a frunții lor, nasul corioat... și-au strâns mâinile. Nu puteam distinge mâna unuia de mâna celuilalt. Și ele erau identice: degete lungi, încheieturi subțiri, arătătorul și cel mijlociu îngălbenite de tutun. Cum era posibil ca doi oameni să aibă aceleași mâini? Îl priveam pe Nino. Vroiam să îi spun ceva. Cuvintele nu-mi ies din gură. Pe neașteptate, Tiberiu se întoarce cu spatele și pleacă să privească tablourile. Am rămas în fața lui Nino, nu atât nedumerită, cât mai degrabă rușinată. Îmi venea să mă năpustesc asupra lui și să-l îmbrățișez, crezând că acolo găsesc toată siguranța lumii... Din doi pași îl ajung din urmă pe Tiberiu. Îl întreb în șoaptă de ce nu mă prezintă. Mă privește – aceeași ochi exasperați ca atunci pe coama Baiului, când spunea „hai, nu vii odată?!“ – și îmi răspunde să mă port cum simt: „Du-te dragă la el, ce mă întrebi pe mine?!“ și trece la un alt tablou. Îmi iau inima în dinți, și fie ce-o fi. Nino e în picioare acum, dar nu schițează nici un gest, zâmbeste larg și atât. Nu mă cheamă, nu mă încurajează. Mă opresc la jumătatea drumului. Zâmbesc și eu. Era de ajuns. Știa tot ce trebuia știut. Mă întorc la Tiberiu, îl iau de mâna. A cui mână o strângeam?

Priveam amândoi același tablou. El se uită cu atenție. Întorc încă o dată privirea spre sala cea mare. Biroul gol. Nino nu mai era. Plecase cu tot cu paltonul și mânușile maro, cu femeile în halate albe. Să fi văzut numai eu tabloul asta? Și de ce zâmbea acum Tiberiu?

În tablou imaginea unui cartier vechi, muncitoresc, câțiva copii la săniuș. Un om de zăpadă făcut cam naiv cu o tigare pe cap și un nas strâmb dintr-un morcov din camera bunicii. În prim plan băiețelul parcă semăna cu Tiberiu copil. Sau cu Nino? Era și o fetiță acolo, cu două codițe lungi

negre. Se plângea de frig. Copilul o privea mirat. Își scoase haina și i-o puse ei, să-i țină de cald. Haina veche militărească, nu se încheia la ultima gaică. „L-am dat Norei, într-o primăvară, de mărtișor, bumbul ăla de alamă, legat cu un fir tricolor“, spune Tiberiu. De unde să fi găsit la cazarmă un șnur roșu cu alb?

Ies din tablou și mai privesc o dată biroul, lampa verde ca fotoliul lui Nino din sufragerie. E tot acolo...

M-am trezit brusc, e ora 8, trebuie să plec la serviciu. (ianuarie 2015)

2. Emil Manu pleacă după trandafiri. Merge și Ion Caraion

Joi. Stabilisem să îl vizitez pe poetul Emil Manu în casa lui cea veche pentru un interviu. Centrul vechi al Bucureștiului cu străduțele lui cosmopolite mă făcea să îmi imaginez cum odinioară doamne cu umbrele și mănuși de dantelă își etalau rochiile și evantaiele prin anotimpuri colorate. Încă două străduțe, fac dreapta, case înalte, frumoase, pline de iederă. Bat la ușa și urc pe o scăriță îngustă în camera de la mansardă. Poetul stătea în dreptul unei ferestre mici ce dădea în stradă. Sănătatea nu îi permitea să umble, așa că își petrecea majoritatea timpului în camera, scriind. Avea ochi ce parcă priveau prin tine, poetul. M-a întrebat despre ce vom vorbi. Camera plină de cărți. O măsuță mică, încărcată și ea cu foi, creioane, niște fotografii vechi, mașina de scris. Papucii de casă ai poetului stăteau cuminți la marginea patului, se vedeau vârfurile roase și nuanța de culoarea untului. Într-un colț mai întunecat, o pernă ușor îngălbenită de timp, brodată de mână. Eram încurcată, nu știam unde să mă așez. Să stau mai aproape de maestru, sau... „Așează-te, zice, simte-te ca acasă“. Alături, apă, șerbet, o carte deschisă cu colțul foii îndoit. Fără emoție, dialogul cu poetul era firesc, de parcă ne știam de o viață. Se mai oprea din când în când și mai sorbea din paharul cu apă, semn că a obosit puțin. Apoi, privea spre fereastra mică.

De afară, se auzeau țigăncile cu flori: „să-ți trăiască franțuzoaica, boierule! Ia trandafiri roșii ca focul, 1 franc firul“. Poetul zâmbea. Îmi mărturisise că nu-i rămăsese decât să privească strada, forfota; amintirile veneau de-a valma. Mi-a povestit despre copilărie, a plecat apoi în război, cum l-a cunoscut pe Ion Caraion și câte a pățit din cauza prieteniei cu el, cum îl găzduise mai târziu în micuța garsonieră, anii petrecuți în pușcărie, despre cărți și prietenii literare. Și câte și mai câte.

Îl priveam. Vocea se subția, adus de umeri, poetul obosise. Știam că trebuie să plec, așa mai fi avut atâtea întrebări. „Maestre, ce gânduri aveți acum?“ Zâmbește, apoi face ghiduș cu ochiul. „Poetul

pleacă după trandafiri, merge și Ion Caraion“ îmi răspunde. Și a plecat.

3. Apolitic de stânga – lui Mircea Sântimbreanu

Doamne, cât era de înalt. Lângă Maestrul Mircea Sântimbreanu mă simțeam, fizic vorbind, mică-mică de tot. Firește, că orice copil citise și răscitise „Recreația mare“, ce spun, parcă și acum aș mai răsfoi-o. Nu mă așteptam să îmi apară în față. Ne aflăm la un festival de poezie... să fi fost într-un teatru? Habar n-am.

Intru în sala unde avea loc lectura și, când colo, îl văd pe... Gulliver în Țara Piticilor. Povestea ceva, se vedeau mâinile uriașe cum gesticulau în stânga și în dreapta. Mă apropii și dau să mă prezint. „și uite-așa s-a încheiat partida mea de pescuit, n-am văzut niciodată până atunci pești atât de mari, adevărați monștri marini, am adus unul acasă, am scos și ușa din balamale că nu încăpea în bucătărie“.

Povestea cu atâta patos și seriozitate, în jur toți râdeau, și mie îmi venea, dar... Eram tare curioasă să stau în preajma povestitorului, să îl descos, să îl întreb de una, de alta, cum și de ce a scris literatură pentru copii. Avea răbdare cu mine. Ne-am așezat confortabil și până a început lansarea am tot vorbit.

— Dar ce frumușică ești tu, fată, de unde ești? Unde te-a scăpat barza din plisc? mă întreabă.

Și răspund că sunt de la Brăila, da, da, de acolo de unde vin toate fetele frumoase.

— A, de aici vine zicala că „a văzut orbu’ Brăila“...

— Și semăn cu mama, mai completez eu.

— Da? Și unde e maică-ta?! Zâmbind, privește curios în jur.

Râd și eu cu gură până la urechi, puteai să te joci în ridurile lui. Vedeai chipuri, desene, chiar și un șotron era acolo. Mâinile puteau să cuprindă globul pământesc și ceva pe deasupra.

— Cum sunt primite cărțile dumneavoastră? mai întreb eu serioasă.

— Huliganic, decopertate, julite, până la limita mutilării, strigă Maestrul.

Și sute de întrebări se îmbulzeau precum însetații la stropitoarea cu apă.

— Și ce fel de scriitor sunteți, de dreapta, de stânga? mai îndrăznesc eu.

— Ei, sunt... apolitic de stânga, fată! răspunde râzând zgomotos.

VERONICA BALAJ
membru

Veronica BALAJ

Facultatea de filologie, Universitatea de Vest, Timișoara; studii postuniversitare de jurnalism, București, 1987-1989; stagii de jurnalism radio la Radio France International, 1990 și 1993; stagiul de jurnalism radio, la Radio Bruxelles, 1998; studii postuniversitare de limbă și civilizație franceză, Universitatea Neuchâtel, Elveția, 2000.

Membră a Societăților Literare: USR, filiala Timișoara (din 1992); Societatea culturală „Radix”, Namur, Belgia, 1992; Academia Citta di Roma, Italia, 2006; Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Montréal, ASLRQ, 2007; Asociația Culturală Austria-România, Graz, 2006; Vicepreședintă a Asociației Culturale Internaționale „Athanor”, Roma, 2009; Societatea Sud-Est Europeană de Studii Canadienistice, 2008; Academia Româno-Americană, 2010.

Premii literare: Premiul de Excelență al USR, Filiala Timișoara, 2000; „Diploma di merito”, Accademia „Città di Roma”, pentru romanul „Baltazara”, ediția în limba italiană, Roma, 2005; Premiul Asociației Culturale, „Austria pentru România”, Graz, Austria, 2006; Premiul „Lenau” pentru poezie, Viena, 2006; Premiul Concursului

internațional de poezie, „Don Luigi di Liegro”, Roma, 2009; Premio „Itinerari di Solidarietà e Cultura”, ediție 2008/2009; Diploma di merito „Comune di Ocre”, Italia; Diploma de merit Asociația Culturală Internațională „Athanor”, Roma, 2010; Diploma de onoare, „Orizonturi Universitare”, Timișoara, 2010; Premiul „Cerneala de aur, acordat de Asociația Scriitorilor de limbă ebraică, Tel-Aviv, pentru volumul „Ierusalim/Jerusalem”, ediție română-engleză-ebraică, 2013; Premiul „I. Slavici”, pentru romanul „Cina lupilor”, acordat de Universitatea I. Slavici, Fundația pentru cultură și învățământ I. Slavici, Timișoara și Filiala Timișoara a USR, 2014.

Volume publicate până în 2014: *În căutarea timpului prezent*, Ed. Facla, Timișoara, 1989 (volum colectiv de debut, proză scurtă); *Poeme ornitologice* (poeme), traducere din limba franceză, după Gilbert Stenfordt, Timișoara, Ed. Paradox, 1990; *Jurnal de Timișoara* (proză scurtă), Timișoara, Ed. Hercules, 1991; *Ne tirez plus* (proză scurtă), ediție în limba franceză, traducere de Rodica Draghinescu, Namur, Belgia, Ed. „Radix”, 1991; *Parisul fără mine* (proză scurtă), Timișoara, Ed. Popa’s Art, 1992, ediția în limba franceză; *Paris sans moi*, traducere Rodica Opreanu, Angoulême, Franța, Ed. L’Ouest, 1992; *Sărbători amânate* (roman), Timișoara, Ed. Helicon Banat, 1993; *Ploua la Troia* (proză scurtă), Timișoara, Ed. Helicon Banat, 1994; *Andrada și prințul Vis*, Timișoara, Ed. Eubecia, 1995 (proză pentru copii); *Văra himerelor* (roman), Timișoara, Ed. Perenia, 1996; *Cu îngerul la arat/ Ploughing with the Angel* (poeme), ediție bilingvă română-engleză, traducere Antuza Genescu, Ed. Mirton, Timișoara, 1997; *Ritualuri de scrib/ The Rituals of the Scribe* (poeme), ediție bilingvă, română-engleză, traducere Antuza Genescu, Timișoara, Ed. Excelsior, 1998; *Cafeneaua anticarului/ Le café du bouquiniste* (poeme), ediție română-franceză, traducere Claudiu Soare, București, Ed. Vineia, 1999; *Istoria clipei la microfon*, (jurnalism radio) Timișoara, Ed. Augusta, 2000; *Între alb și noapte/ Between hiteand Night*, (poeme), ediție bilingvă, română-engleză, traducere Antuza Genescu, Timișoara, Ed. Augusta, 2000; *Zile de sticlă* (proză scurtă), Timișoara, Ed. Augusta, 2001; *Baltazara* (roman), Timișoara, Ed. Mirton, 2001, ediția în limba italiană, traducere Marcella Marone, Roma, Ed. Cameleone, 2003; *Băutori de nepăsări* (poeme), ediție trilingvă, română-engleză-franceză, traducere Antuza Genescu și Rodica Opreanu, Timișoara, Ed. Art Press, 2004; *Fuga nell cerchio* (poeme), traducere Laura Mara, Timișoara, Ed. Arte, 2004; *De șapte ori viața/ Sieben mal das Leben*, ediție română-germană (proză scurtă), Timișoara, Ed. Mirton, 2005; *Carnavalul damelor* (roman), Timișoara, Ed. Hestia, 2005; *Între noi*

soarele nordic (proză scurtă), Timișoara, Ed. Hestia, 2006; *Poeme în civil/ Timeless Hallucinations* (poeme), ediție română-engleză, traducere Antuza Genescu, Timișoara, Ed. Hestia, 2006; *Puzzle venețian* (proză scurtă), Timișoara, Ed. Hestia, 2008; *Piruetă pe catalige/ Pirouette auf Stelzen* (poeme), ediție română-germană, traducere Julia Schiff, Timișoara, Ed. Brumar, 2009; *Exil de zi și noapte/ Exil de jour et de nuit*, ediție română-franceză (poeme), traducere Rodica Opreanu, Timișoara, Ed. Anthropos, 2010; *Piruet Golyalabağon* (versuri), ediție în limba maghiară, traducere Julia Schiff, Budapesta, Ed. Amon, 2010; *Scut iluzoriu* (versuri), ediție română-ebraică, traducere Menahem Fallek, Ierusalim, Ed. Zur-Ott, 2011; *Podul soarelui*, poeme, antologie, Ed. Fundației pentru învățământ și cultură, Universitatea „Ion Slavici”, Timișoara, 2011; *Cina lupilor*, roman, Ed. Cronica, Iași, tipografia Gordian, Timișoara, 2012; *Ierusalim-Jerusalem*, poeme, română-engleză-ebraică, Ed. Zur-Ott, Ierusalim, 2013; *Opera Omnia*, volum de proză scurtă, Ed. Tipo Moldova, Iași, 2013; *Opera Omnia*, două volume, roman, Ed. Tipo Moldova Iași, 2014; *Orașul Alb*, proză poetică, Ed. Partoș, Timișoara, 2014. **În curs de apariție:** *Mătase și cafea rece elvețiană*, proză scurtă, poetică, ediție bilingvă, română-spaniolă; volum de poeme, *De n-ar întoarce Orfeu privirea*, ediție română-spaniolă.

Alunecând frumos, prin auzul urmașilor

ore fixe
cu diademă
am primit
pentru
mișcarea mea în lume /
sunt
un punct pătimaș, aprins
într-un cerc rotitor
și zgomotos;
o plă-ce-re;
de-a valma,
sar în joc / nepotolit,
pești băloși, stridii viclene,
cai / surugii / birorați /
strigoi / unși cu alifii
lipicioase / femei fără țâțe,
modiste,
muște, amorezi,
ploi, strategii
prunci, ofițeri severi /
o panoramă emoțională

Lustruirea păcatelor, o îndeletnicire sezonieră

Gorunii sădiți
în simțăminte (de 7 x 7)
(vietăți misterioase alungite
peste umărul meu),
rodeau fulgere,
zile de fructe
și flori
umbrele conturau cetăți
din vechiul Egipt
bunăoară
când
nechezatul vreunei zile
comercializate pe nimic
m-asurzea,
eu mai sădeam un pom
de răcoare
bună
pentru lustruirea păcatelor;
aromate ațâțător,
le gustam
scandalos de plăcut
(se știa ?)
vietățile
se-nfruptau incestuos
din tristețile
zvâcnite
la rădăcini;
al treilea rod
se-nfăptui
(în păpuși uscate și împăiate)
mimând suduieli

Un Babilon episodic
revine cu
spaima și tremurul din corul danaidelor
fac figurație savantă
într-o piesă
ultrarepetată;
caut grădinile vechi, suspendate
arbori fantăști

.....
chiar Turnul — unde-o fi Turnul, oare ?
în mine aș vrea
să se arunce cu pocale
din aur / aș vrea
s-aud învinuirea :
„Jucătoare de noroc,
înraită, știrbești
suma rostirilor
descântătoare,
pentru marea întâmplare“!
măcar un tunel de-aș afla
din cele ce duc spre Eden
urme de cai furibunzi
de trăsuri de-ar fi!
Hrisov mi-e gândul

soarele tot coboară
și-alunecă încet

nici măcar
un vultur alb al meu
n-a fost să fie
pe care să-l trimit / dresat
cu vești urgentissimo
sau / să-i cer vreun sfat
în secret
am negociat / la preț de pornire
un milion, zero cinci dolari
un hectar de nisip roz
undeva lângă o mare;
m-au declarat, ole! primul respins.
Totuși sunt un prețios
arhitect
al minusurilor

Rând pe rând,
sunt comici
și, încetul cu încetul
tragici / locuitorii orașului
seara
spectacolul se reia
în acte incomplete
ceremonii ad-hoc / răstimp dionisiac
o plantă carnivoră / dintr-o vitrină
jinduiește
la mâna vechiului jucător
de bridge, sprijinit oblic
de lumina lunii;
nebunul orașului
(ofensat de te miri ce)
îl imită pe fostul toboșar / din cetate
și strigă
reclame uzate:
„Powder de Venus, luați,
30 de creștari noi, șcătu! “
aplaudat
cu prefăcătorie, Homo ludens
mai scornește o bufonerie
târându-și un picior
se-amestecă
în rândul / degustătorilor de bere
și haz precar.
le-aruncă fetelor
îmbrăcate sumar
vinovății versatile...

drumul
se frânge la jumătate
între adâncuri
și chemare,
o inimă respiră
nălucă,
în mine
și-n lună.

Aniversare și tăiere de noroc

sosește jonglerul
cu rol principal
– îmi sărbătoresc,
toate zilele de naștere
deodată
și stau
înărmată
între flăcările
ieșite din mâinile lui
spectacol de grădină
cu tăiere de noroc
și gustul cuvintelor
rodite
într-un gutui
și-un măr
cu sămânța picată
din Eden
taman în pătratul meu
existențial
colorată, flutură
la o adică
partea de frică
bună de mestecat
în singurătate

cerurile, coborâte,
mă priveau prin ochiul ei stâng
din vârful capului
în jos
ca pe-un fedeleș
de îndărătnicii,
bucle mototolite,
intersecții
cu te miri ce/

ALINA BEIU-DEȘLIU
membru colaborator

Alina BEIU-DEȘLIU

Este absolventă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București. A fost profesoară de muzică la Liceul „Unirea” din Turnu Măgurele (1971-1975) și secretară la Procuratura București (până în 1990). Lucrează, apoi, la ziarele Libertatea și Evenimentul zilei. Din anul 1999 devine redactor de carte la editurile Albatros și Cartea Românească. În perioada 2004-2007 ocupă aceeași funcție la Ed. Ideea Europeană, București. În prezent lucrează ca traducător de literatură din limba franceză.

Volume de autor: 1. *Telefoniune* (debut în 1989), proză scurtă, Ed. Litera, București; 2. *Dreptul la singurătate* (2004), poeme, volum apărut la Ed. Cartea Românească, București; 3. *Temă la insomnie* (2005), proză scurtă, volum apărut la Ed. Ideea Europeană, București; 4. *Versuri pentru doamna regină* (2006), poeme, volum apărut la Ed. Ideea Europeană, București.

Activitate literară: colaborează cu versuri, proză și articole la următoarele publicații: România Literară, Ramuri, Săptămâna, Libertatea, Expres, Axioma, Solteris, 13 Plus, Magazin etc. A tradus proză SF – 6 Fantastice – (1991), Ed. Strada, în colaborare

cu Dan Deșliu. A tradus din limba franceză peste 20 volume din: Andre Malraux, Julien Green, Jean Baudrillard, Vlaicu Ionescu, Simon Wiesenthal, C. Clement, Vladimir Fiodorovski, Julia Kristeva, Laure Hillerin, Mireille Calmet – „Cântul vrăjitoarelor”, „Patul lui Alienor”, „Camera blestemată”, „Răzbunarea lui Isabeau”, „Râul sufletelor”, „Slujitorii regelui”, Philip Le Roy – „Ultima armă”, „Ultimul testament” ș.a.

Referințe critice: Aura Christi, Dan Cristea, Constanța Buzea, Ion Roșioru, Mircea Ioan Casimcea, Romulus-Iulian Olariu, Viorica Răduță, Gabriel Dimisianu, Rodica Marin și Valeriu Cușner.

Zgâriați, dar cu conștiința împăcată

Deși ajung în fața Procuraturii la șapte-fără-un-sfert fix, nu-s prima. Ci a treia. De fapt, a șaptea, pentru că mai sunt câțiva înăuntru, în hol. Semn bun. Disciplină și punctualitate. Măsurile luate au dat roade. Bravo nouă.

Până una-alta, mi-e frig. Mă apropiu de colegii mei de la sectorul 3. Elenei i se desface mereu fermoarul pantalonilor. Nea Rică a venit în trening. M.P. arborează o mină blazată. Ana doarme pe ea. Autocare nu se văd. De ce? Tovul de la Generală nu știe. Face însă prezența.

Apar și autocarele. Două. Ne urcăm. Sectorul 3 ocupă o poziție strategică pe flancul stâng.

Cel-mai-deștept-procuror e cu mașina și pleacă, bestia, singur. Sectorul se uită lung după Jaguar. În sfârșit, pornim. Pe drum beneficiem, clar și stereo, de ultimele știri privind – culmea! – recoltarea porumbului în SAI. Ne-a mai rămas de cules doar 3% din suprafață. Totuși mi-e frig. M.P., dimpotrivă, se încălzește văzând cu ochii. A început să și vorbească. Restul sectorului, în spate, nu știu ce pune la cale. Parcă ar fi vorba de niște bere. Care ne va lipsi cumplit pe câmp. Nimeni nu are nimic de băut.

Ba da. Are Elena. O sticlă de Haig. Plină? ...

... Cu apă de la gheață.

C.-m.-d.-p. își face de cap pe șosea, când în dreapta, când în stânga autocarelor. La orizont apar primele rânduri de porumb. Prevăzute din loc în loc cu tăblițe: „Consiliul Culturii”, „Tribunalul”, „Procuratura”.

Coborâm. Tovul de la Generală reface prezența. Apoi împarte tarlăua pe din două cu Tribunalul. Care protestează, întrucât rândurile nu-s bine repartizate.

Tribunalul numără demonstrativ rândurile. Care nu ies.

Procuratura Generală numără din nou rândurile. Care ies altfel.

Tovul de la fermă + Tribunalul + Procuratura Generală numără încă o dată rândurile. Care tot nu ies bine, dar s-a făcut târziu. Ne aliniem în fața

tarlalei. Ni se face un instructaj sumar: „Câte doi pe rând, începând de aici“. Sectorul se grupează în formație de falangă, doi în față, doi în spate (sau doi la stânga, doi la dreapta), având-o în centru pe Elena, care trece însă neobservată, fiind sub stas – și pe-nalt și pe cant.

După vreo zece metri, încep să-mi intru în formă. La dreapta, sectorul 2 trage tare, ca să se încălzească. Sectorul 1, alături, trage și el. Din BT-uri. În același scop, pesemne. Sectorul 3 se ține aproape de plutonul din frunte. Undeva, în extrema stângă, C.-m.-d.-p. emite cu glas de stentor indicații. Sau imprecatii. Că nu se prea înțelege. Soarele începe să ardă binișor. Începem și noi să ne facem comozi. Sectorul dezbate apoi problema mâncării. Elena-i flămândă, M.P. la fel, nea Rică nu are nimic împotriva, mie nu mi-e foame, Ana așteaptă rezultatul votului. În concluzie, facem pauză de masă. Ne instalăm incomod printre coceni, pe glia mumă. Fiecare începe să scoată ce-a adus: cașcaval, pâine, brânză, cașcaval, șuncă, gogoșari, cașcaval, zacuscă ș.a.m.d. Eu scot bomboane și refuzuri energice, dar insuficient de consecutive. Până la urmă, iau niște zacuscă (fiindcă-mi place) și cașcaval (pentru că n-am încotro). După oarecare ezitări, nea Rică scoate, oftând discret, o mini-sticluță extraplată plină cu vin roșu. Nu mai mult de patru înghițituri. Le împărțim frățeste pe din cinci. Fiind nefumătoare, refuz BT-ul – oferit tot de nea Rică – pretextând că nu suport decât țigări cubaneze (nebunia sectorului 3!). M.P., ca niciodată pe fază, se aține cu pachetul de Ligeros, așa că poluez și eu mediul ambiant cu fum din import. Nea Rică stă la soare ca un motan sătul. Ana mănâncă. Elena vorbește și fumează. M.P. tace angelic, gândindu-se la cine știe ce s-o fi gândind el acolo.

Lejer demobilizați de cărțulăul îngurgitat (mai precis, de cantitatea lui, mult sub parametri), ne apucăm iar de treabă. Cu totală lipsă de entuziasm. Am rămas cam în urma celorlalți, dar nu punem la ficat. Timpul trece, treaba merge...

M.P. discută aprins cu nea Rică. Evident, despre dosare. Unul gesticulează cu știuletele cules, celălalt uită să mai rupă știuletele pe care a pus mâna. Mă distanțez cu câțiva metri, aruncând ce culeg în coșul de lângă nea Rică. Pe măsură ce mă îndepărtez, precizia aruncărilor la coș scade. Exact în clipa când execut o lansare de înaltă măiestrie tehnică, cineva se interpune între proiectil și coș. Poc! Îngheț, deși încă nu-mi dau seama exact de proporțiile catastrofei. Victima se tânguie sonor: „Au!“ Nu-i nimic, brațul nu-i rupt.

Soarele arde. Nea Rică renunță la cămașă. Partea feminină rămâne în limite protocolare. M.P. rămâne în tricou. Marca Adidas. Fără mâneci. Ceea ce regretă intens, fiindcă frunzele tăioase de porumb vin acum direct în contact cu pielea sensibilă a mem-

brelor lui superioare. Dobândesc și eu o zgârietură, dar nu mă laud cu ea.

M.P. ia o scurtă recreație, timp în care se îndeletnicește alternativ cu dusul coșurilor pline și cu scărpinarea propriei epiderme în suferință. După care, obosit, propune o pauză de țigară. Pe marginea tarlalei a apărut o mașină cu hrană rece. Stomacurile sectorului reacționează favorabil. Ne luăm pachetele cuvenite și ne instalăm din nou printre cocenii inospitalieri, ca să gustăm din cașcavalul, ouăle și merele respective. Bancuri cu ouă. Se fumează ultimele țigări.

Ne apucăm iar de cules. Noi, femeile. Pentru că bărbații mai stau. Să-și revină. Partea proastă este că nu stau, pur și simplu, ci s-au așezat pe coșuri. Nu avem în ce pune porumbul. După o energică mobilizare, tot sectorul este hopa-sus în picioare. Culegem. M.P. merge agale pe lângă noi, cu coșul în brațe. Cu o mână interceptează din zbor fiecare știulete aruncat spre el și-l depune cu infinită grijă lângă ceilalți. Coșurile se umplu într-un ritm vioi. Nea Rică îl înșfacă pe-al lui și-l saltă voinicește, pornind cu pași mari spre camion. Parc-ar fi „Atlas susținând globul pământesc“ (vezi „artă clasică greacă“). M.P., dimpotrivă, ia grațios coșul, îl sprijină pe umăr, ca pe-o amforă, și pleacă lin. Stil „Fata cu ulciorul“. Și se tot duc.

Îi pierdem din vedere. Camionul cu porumb o fi, pesemne, departe. În jurul nostru e o tăcere de început de lume. Nu se vede și nu se aude nimic. Sectorul devine oarecum agitat, văzându-se abandonat în porumb. Bărbații au plecat cu coșul și n-au mai venit. În disperare de cauză, continuăm să culegem, făcând grămezi din loc în loc. În sfârșit, din depărțări se aud pași prin coceni. Nea Rică vine agitând victorios coșul gol. Apare și M.P., târându-l în scârba pe-al lui.

Veștile-s rele. Se pare că am rămas cu circa un kilometru în urmă.

Facem scurtcircuit. E cazul să ne agităm serios. Bărbații intră și ei în priză. Prin porumb se încinge un cros demential. Culegem în pas alergător. M.P. vine fuga cu coșul după noi, nea Rică parcă-i o combină „Gloria“: culege și pe dreapta și pe stânga, ba reușește să mai adune de pe jos și știuleții căzuți din coșuri. Ana tace și culege. Elena, invers și culege. Bărbații zburdă ca niște căprioare, cu coșurile pline, dus și-ntors. După nici un sfert de oră ne apropiem vizibil (mai precis, audibil) de ceilalți.

Tovul de la fermă rătăcește prin porumb în căutarea noastră. Ne găsește. Se interesează grijuliu „de ce merge așa de încet“. Consider că-i oportun să tac. Elena, pe fază, îl lămurește că „așa mergem noi, mai încet“. În totală contradicție cu avântul și energia pe care le demonstrăm pentru moment. Tovul nu mai înțelege nimic și rămâne blocat. Undeva, în urma noastră.

M.P., lejer enervat, dă în clocot. Zvârle cât colo coșul (aproape plin). Apoi se liniștește văzând cu ochii. Adunăm în tăcere și coproducție recolta împărșiată pe jos. Crosul continuă. La fiecare golire a coșului, nea Rică ne comunică entuziast scorul: „încă puțin și-i ajungem“; „Mai sunt 200 m până la capăt“; „Mai avem 18 %“; „încă 15%“...

Deodată, se zărește capătul. Priveliștea ne dă aripi. Pe ultimii 50 de metri realizăm un finis de groază, terminând aproximativ în același timp cu ceilalți. Galeria apreciază apariția spectaculară a sectorului și aclamă corespunzător.

Ne tragem sufletul.

Suntem oboșiți, dar mulțumiți.

Transpirați, dar cu fruntea sus.

Murdari, însă zâmbitori.

Zgâriați, DAR CU CONȘTIINȚA ÎMPĂCATĂ.

Mirajul scrisului

Nu știu de ce inventez în tine
Scheletul fără aripi a o sută de continente
Care te împlinesc, adâncindu-te
Incert, șovăind, ușor trist.
Nu știu de ce inventez
Acest refuz, acest secol, această pădure
Mai curând decât fructele tăiate în evantai,
Decât știutele piramide, stele, valuri.
Nu știu cum și de ce inventez din nou
Această culoare violentă, mai clară
Decât mânia Pegasului în plin zbor,
Decât un ochi de linx, smălțuit pentru somn,
Alegându-ți pulberea din izvoare;
Gesturile tale rămân astfel la mare distanță...

Mirajul muzicii

Era pretutindeni un joc, o convenție,
Cum crește oceanul sub creșterea lunii
Când până la urmă, din nebăgare de seamă,
Născuții orbi ai nenăscutei lumi,
Revenind uneori fără motiv
La vetrele noastre cu multă cenușă,
Respirau splendoarea simplei creșteri
În care umbra fluturilor săpase oglinzi,
Armonii de păuni în dezordine,
Echilibrând aripa grea de umbră,
Fără să existe în afara ei;
Toate acestea încălcate aproape
În glasul tău, ca rădăcinile unui râu...

Iertați-mă! Jocul acolo continuă...

Miraj de toamnă

Lilieci au ros jumătate din drum.
Toamna țesală cu ploaie, cu vânt,
Câinii cu blănuri amare, de fum,
Adormiți între trandafiri și pământ.

Mari păsări de pradă așteaptă
Nehotărâte lângă umbra exactă
A spațiului vulnerabil care
Există înăuntrul senzației de ură,
Ca un pantof de bal înhămat la trăsură...

Inadaptabilitate

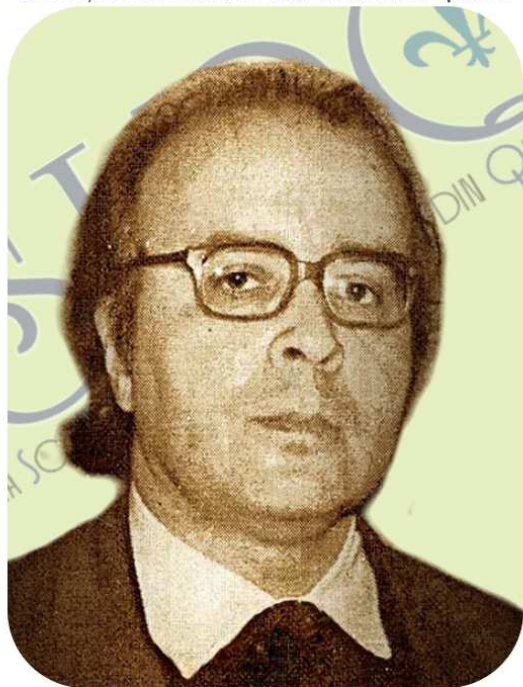
Mă doare cenușa și ramura bradului frântă
Globul lunii se sparge în ochii mei
Jupuindu-mi zâmbetul ca pe un șarpe viu
Culoarea albă e un spin de cristal
Trupul mă strânge ca un corset
Cineva mi-a ucis pisica iubită
Încrustându-i pupila de fosfor în geam
Oamenii mei de zăpadă se topesc pe rând
Zburând spre țări mai calde.

„D“

destul de des
dinții descifrând delirul
domolesc detaliile dure
descoperirea destinului distruge diferențele
degetele dominând dansul docil
desfac deodată deslușite depărtări
deasupra deșertului
dulce dumbravă de dafini
dulce dincolo de dune
decorul decadent
decembrie desena decolorate duminici
darul-după datină
dovadă de dragoste –
despărțindu-ne duios drumurile
devenise deznădejdea denumită „D“.

Aș mai avea de ales

Aș mai avea de ales, și totuși
mă înăbuș de prea multă iubire
ca-ntr-o cetate un pom înflorit
sub a zidului încremenire.
Dormi prea adânc.
Mi-e teamă
de luptele ce s-au dat pentru tine
Te voi pierde poate, în curând,
ca pe un oraș în ruine.
Aș mai avea de ales,
dar teama,
din lecția de iubire,
lipsește,
așa că stau în fața ta,
deși în fața mea nimic nu mai este.

ADRIAN BOTEZ
membru colaborator

Adrian BOTEZ

S-a născut pe 10 noiembrie 1955, la Gura Humorului, județul Suceava. Doctor în științe filologice (din 1997). În 1999, fondează și devine redactor coordonator al revistei bianuale *Contraatac* – revistă de educație, cultură și literatură, pentru elevi și profesori –, îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România din 2004, iar din 2011, membru colaborator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec/Canada.

Premii: premiul USR pentru Poezie, pentru anul 2005; premiul USR 2006 la Critică/ Hermeneutică; în 2010, la sediul Uniunii Scriitorilor din România, i-a fost decernat Premiul pentru publicistică (în cadrul Premiilor Asociației Internaționale a Scriitorilor și Oamenilor de Artă Români – *Literart* – XXI și ale revistei *Origini* – *Romanian Roots*, pe anii 2008-2009): prof. dr. Adrian Botez (cf. revista *Conexiuni*, Anul VI, nr. 64, iulie 2010). Cetățean de onoare al municipiului Adjud din 2009.

Volume de versuri: 1. *Jurnal din marea temniță interioară*, Ed. Axa, Botoșani, 1998; 2. *Rog inorog*, Salonul literar, Focșani, 1998; 3. *Povestea unui*

colecționar de audiențe, Corgal Press, Bacău, 2003; 4. *Epopoea Atlantică*, Corgal Press, Bacău, 2003; 5. *Eu, barbarul*, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; 6. *Crezuri creștine – 70 de sonete cruciate*; *Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)*, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005; 7. *Nu mai ridicați din umeri!* Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007; 8. *În contra demenței de astăzi în cultura română*, Ed. ProPlumb, Bacău, 2008; 9. *Aici – la-nvălnirea tuturor câinilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2009; 10. *Cartea Profețiilor*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2010; 11. *Liniștea lumii*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2011; 12. *Obârșii*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; 13. *La prohodul bradului*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2013; 14. *Cavalerii Apocaliptici. Psalmidieri în Vârful Muntelui*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; 15. *Eliberarea de trepte*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015.

Proză: 1. *Basmе pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni*, Corgal Press, Bacău, 2004; 2. *Nălucirile abatelui Bernardo – cinci povestiri fantastice*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014.

Critică/ Hermeneutică: 1. *Prigoniții cavaleri ai Mielului – despre poezia cultă aromânească*, Ed. Dimândarea părintească, București, 2000; 2. *Spirit și Logos, în poezia eminesciană – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005; 3. *Loja Iohanică Românească – Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006 – a obținut Premiul de excelență al Ed. Rafet, pentru 2006; 4. *Cei Trei Magi ai prozei românești (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) – și Epoca Mihaelică: pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și Mircea Eliade*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007 – a obținut Premiul de excelență al Ed. Rafet, pentru 2007; 5. *Opera scrisă a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism și alchimie națională*, Criterion Publishing, București, 2009; 6. *Normalitatea reacționară: sinergia scris-făptuire-ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor cronicarilor moldoveni: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2012; 7. *Dosoftei – vestitorul lui Eminescu – prima abordare stilistico-poetică/ hermeneutică, a operei Sfântului Mitropolit Dosoftei*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2014; 8. *Emil Botta – închinător înfrânt Eminescului...?! Arheii emilbottieni*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2015.

Eseuri: 1. *Ruguri – România sub asediu*, Carpathia Press, București, 2008 (postfață de dr. Artur Silvestri); 2. *Cartea Cruciaților Români*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2008; 3. *Cazul Dacia...*, Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2011;

Nălucirile abatelui Bernardo

În erudita sa lucrare „*Lumea Nouă și Spiritul Creștin*“, abatele spaniol Bernardo Gaizca Mendieta y Savayo y Alcantara (explorator, predicator cu nădejdi de convertire a „*sălbaticilor*“ incas, dar, în primul rând, conquistador, în numele Coroanei Spaniole) scria, pe la 1633 (o sută de ani după arderea pe rug, de către Francisco Pizarro, a ultimului împărat – *Sapa Inca* Atahualpa), aceste stranii fraze, aproape blasfematoare (unicele cuvinte scrise, despre ceva care plutește între real și irealitatea sacră – „*las nicolletes*“):

„Există, pe cursul superior al Amazonului, în plină junglă, un soi de plante incredibile, care plutesc la suprafață doar în zonele de maxim risc ale vârtejurilor apei, ca niște formațiuni-insule de lumină: deși aflate în bătaia soarelui și în mijlocul apelor, ele nu se sinchiesc nici de lumina soarelui și nici de puterea apelor vijelioase și rotitoare, pentru că ele par a avea o lumină proprie, ca niște snopi de fulgere (aparent intermitente – de fapt, eu cred că era doar senzația ochilor mei obosiți!), care te fascinează. Oricât te-ai apropia de ele (dar este aproape imposibil să te apropii, la mai puțin de cinci stânjeni, din pricina volburilor de apă, care, parcă, le apără de ochii prea curioșilor!), nu vei putea să distingi vreun contur clar, vreo diferență clară, între petale, sepale, stamine, dar nici între o floare și altă floare (par a fi adevărate întruchipări ale aseiței Sfinte Treimi!): ele îți apar doar ca niște pete de lumină atât de intensă, încât aproape că te orbesc. Mie mi-a fost imposibil să stabilesc dacă sunt plante sau animale, dar, din pricina fixității luminii lor (chiar dacă avea aparențe de intermitență!), am decis să le numesc « plante ». Pentru că eu cunosc limba sălbaticilor celor goi, care locuiesc pe malurile Amazonului, i-am întrebat despre aceste creaturi plutitoare și atât de ciudate, ale Domnului. Întâi, s-au uluit, pentru că, spuneau ei, nu oricine poate vedea « las nicolletes ». Numai cei care sunt, spuneau ei: « cu ochi de zei »! Apoi, plini, deodată, de un respect deosebit, față de mine, au îngenunchiat în fața mea. N-am mai reușit să scot nimic în plus, de la ei, despre aceste stranii arătări, numite, de mine, « plante ». Era evident că nici nu știau mai mult: erau, doar, cuprinși de o teroare sacră, la simpla evocare a numelui acestor năluciri acvatico-vegetale!“

Niciodată, de la scrierea aceasta a abatelui Bernardo (și el, o personalitate cu totul bizară... – dar cu aproape superstițioasă frică de minciună!), nu s-a mai pomenit, în vreo lucrare științifică, despre aceste ciudățenii, pretinse « *flori-plante* ». Nimeni nu le-a mai văzut, nimeni n-a mai crezut în existența lor... și, totuși, ele, „*las nicolletes*“, există, undeva, pe cursul superior al, cel puțin, Amazonului – dacă nu și în alte zone de risc divin, ale eternității apelor lumilor!

...Abatele Bernardo n-a mințit niciodată. Dușmanii lui cei mai înverșunați îl acuzau doar de frecvente năluciri.

Puncte cosmice de vedere

când se cutremură – pământul
de fapt – face dragoste
secretă cu o stea – și a ajuns la acel
extaz cosmic – dincolo de care
nu mai există nici
oameni – nici viață nici
moarte ori prăbușiri – nu mai
există nici măcar el
pământul: stăruie în
văzduh doar parfumul acelei
stele – mândră de
dăruirea ei și care
cochetă – acum
acolo – murmurând un cântec de
raze – se privește – distrată – în
oglinda micului cataclism de sub
ea

dar nu vede nimic – decât
amintirea aceluia moment de
cutremurătoare
bucurie

Ușa neștiută a rezervei

pe când dormeam – cu lumina stinsă și
fereastra larg deschisă (plasa contra țânțarilor era
perfect funcțională – splendid
închizătoare de lume!) – la
patru dimineața fix (noaptea își etala cele de pe
urmă înverșunări ale
beznei) – am tresărit
deodată și am văzut înăuntrul
camerei – în dreptul
ușii rezervei mele – cum șerpuiește și se
zbuciumă o femeie de ceață
contrariată – cu buzele mișcându-se spasmodic:

„pe
aici se iese – nu-i așa?“

eu am bâiguit – buimac de
sogn: „ce spui?“ – iar ea: „ce
cauți aici? – nu ieși? – ce
aștepti?“

se pare că pe la mine – în rezerva de
spital numărul unu – era
ieșirea din
acest univers: pe când eu mă ștergeam – năuc – la
ochi – femeia-umbră s-a răspândit în toate colțurile
deodată – s-a năpustit apoi spre
fereastra deschisă larg și

dintr-odată s-a topit – printre
ochiurile plasei contra
țânțarilor...

dintr-odată s-a făcut
dimineață: pentru mine nu mai era
nimic de făcut: ușa spre un nou
univers se
trântise cu violență – iar aici – în rezerva numărul
unu – năvălea o nouă
inutilizabilă zi de
coșmar

În loc de smarald

pribeșind prin crânguri de mătășuri verzi
miresmat de vânturi rourat de lună
nu te temi regatul în priviri să-l pierzi:
cânti zânelor rele ce-ți șopti cea bună

zboară-atâția îngeri – pășari prorocesc
în perfecte-armônii – Dumnezeu falsează:
arabesc de dansuri ielele-nșerează
miez de-apoteoze prinții părăsesc

toți suntem copacii copleșiți de lire
toți ne naștem astăzi dincolo de fire
fără zi ori noapte – fără nimicire

în loc de Smaraldul – Sacrele Safire
...de atâta cântec aștrii se îmbată
se încurcă-n zodii Lebădă Curată

Respirație greoaie

trecând prin veri cu zăpușeli putride
las câte un adio sub fiecă copac
ceasuri se-mpodobesc cu crisalide
stoluri de mierle văluresc sărac

condur umil la bal dumnezeiesc
am fost pierdut de zâne-n ghicitoare
să-mi aflu liniști în zadar trudes:
oricând dintr-un răspuns sare-ntrebare

ape-ntârzie în oglinzi miracol
munți horcăie regretele târzii
nici îngerii nu se-nveșmântă-oracol

iar Maica-și caută mortul printre vii
...tragic plictis cu numele de soartă
își rupe cheia-n broasca de la poartă

Convorbire cu Dumnezeu

sunt mulți pe lume – frate Dumnezeu
care nu au pe nimeni și nimic
și printre ei mă aflu însumi eu:
vreo veste nu m-așteaptă ori vreun plic

fără-așteptare-i inutilă lumea
dar nu de oameni însetez în cuget:
un înger să-mi încoarde bine strunea
să-l învoiești din raiu-ți fără zdruncet

nu știu de lumea-ți 'naltă va fi dreaptă:
mai vreau un cântec să înmoi sub munte
mai vreau s-adăst pe cea din urmă treaptă

o piatră să-nfierbânt cu-umilă-mi fruntea
...se-nghesuie într-una toți să-ți ceară:
eu doar îți pun pe stihuri a Ta seară!

Datoria cea de obște

vreau să contribui și eu la prosperitatea
raiului – dați-vă la o
parte – să ajung în lumina
întregului

nu mă mulțumesc eu cu statutul de
stafie – ci vreau să înaintez în
grad și în
lumină – până mă voi face remarcat de
Generalul Grădinar

sunt atât de multe de făcut și prin
grădina aia părăginită – atât de
multe – că mă ia durerea de
cap – parcă nici n-aș mai îndrăzni să
trec pragul: dar
rudele mele – cele din
sămânța neagră-voievodală – neamurile
mele – atât de ostenite de
flori – mă muștră – de dincolo de oglinzile
mărilor – pentru șovăiala-mi de
val: mi-e rușine – mi-e
tare rușine să le las să trudească – singure cu
Dumnezeu – prin dumbrăvile de sub
Muntele Lunii și
Soarelui

...voi trece – da – voi
trec – să-mi împlinesc – și
acolo – datoria cea de obște

FLORIN VASILE BRATU
membru colaborator

Florin Vasile BRATU

S-a născut la 23 martie 1942 la Roman, în familia preotului Constantin Bratu. Absolvă școala Vasile Alecsandri (ciclu primar) și Liceul Nr. 1 (clasele V-XI) la Roman. Studii: Facultatea de Finanțe, Credit și Contabilitate București (1960-1965) și studii postuniversitare de Drept comercial internațional (1960-1965). A lucrat ca economist, președinte director general la S.C. Industrial Export S.A. București, vicepreședinte al Asociației Naționale a Exportatorilor și Importatorilor din România.

Debut cu volumul *O legătură ciudată* (1982). Diplome de onoare ale Asociației Culturale Pro Basarabia.

Opere de autor:

- *O legătură ciudată*, Ed. Junimea, Iași, 1982, roman;
- *Un manuscris de ocazie*, Ed. Junimea, Iași, 1985, roman;
- *A murit un popor. Versuri amare*, Ed. Medialux, București, 2010;
- *Povara drumului închis. Pamflete cordiale*, Ed. Medialux, București, 2011;

– *Durerea veșnică a neîmplinirii. Convorbiri*, Ed. Medialux, București, 2012;

– *Lacome poveri. Versuri amare*, Ed. Crigarux, Piatra Neamț, 2012;

– *Sine ira. Convorbiri*, Ed. Crigarux, Piatra Neamț, 2013;

– *Drum închis*, roman, Ed. Crigarux, Piatra Neamț, 2014.

Aprecieri critice:

« ...Mi-au plăcut versurile matală, nu numai fiindcă unele sunt chiar reușite, și toate – vai! – în ton cu disperarea mea despre starea nației; dar, în al doilea rând și fiindcă nu ești molipsit de poezia post-modernă, pe care n-o înțeleg toți acești „creatori” care formează ca o societate secretă de admirație reciprocă. Sunt, din păcate, convins că e ireversibil, că face parte, cum am mai scris pe undeva, din brutala cotitură luată acum un veac de toată cultura occidentală, semn, în opinia mea, al începutului unui nou *Ev Mediu*. Foarte bune dom'le, dialogurile matală cu morții! Apreciez mai cu seamă – în țara asta însetată de mituri, născociri și protocronisme – echilibrul, opiniile matală, toate „politically correct”, în adevăratul sens! » (Neagu Djuvara)

„Poet neoromantic, Florin Vasile Bratu nu e un nume nou în lumea noastră literară. În deceniul premergător revoluției a publicat două romane polițiste de succes, *O legătură ciudată* (1982) și *Un manuscris de ocazie* (2011). Florin Vasile Bratu crede în forța cuvântului, în lirismul funciar; e adeptul unei poezii manifeste, într-un registru liric în care convenția poetică transgresează inspirat mesajul, din familia poezilor stenici, poeți ai cetății, în linia Octavian Goga – Aron Cotruș – Adrian Păunescu. În volumul *Durerea veșnică a neîmplinirii*, Florin Vasile Bratu ne poartă pe alt drum, al istoriei, mereu sub imperiul veșniciei neîmplinite, dialogând atât cu personalități istorice proeminente, cât și din lumea culturală sau necunoscută. Dialogurile sale sunt incitante, cu verb cu încărcătură densă, cuprinzând opinii proprii, pertinente, care autorul le consideră că dacă n-au fost exprimate istoric, ar fi trebuit să fie... Florin Vasile Bratu se detașează de clișee, privind istoria din unghiuri surprinzătoare, propunându-și perspective și înțelegeri noi. O carte pe care o recomand cititorilor, o noutate prin temă și abordare în lumea literară” (Dr. Cristian Livescu)

„Opera literară a lui Florin Vasile Bratu e plină de mesaj, cu rol modelator pentru tinerele generații, lucru mai rar întâlnit la creatorii de azi. Se observă totodată un drum al său propriu în operă, fără mimări și « împrumuturi », producțiile pe care le oferă bucurându-se de autenticitate.” (Mihai Duțescu)

„Ajuns cu stihuirea-i, la Convorbiri cu Oamenii despre oameni, truverul Florin Vasile Bratu, ca un alt Faust al lui astăzi, se consfătuiește și lyric, ca și epic, dar mai ales, dramatic, prin dialoguri interogative, rămase fără punct, ci puncte, puncte, cu câțiva super-terrieni și personalități accentuate și grijulii, aflat ca pe o Insulă Pascală de azi, voind a-i întreba precum Sfînxul din Edip, pe acești coloși, de acțiune, ori de rațiune, cum a fost, de ce și cum va fi, acest a fi al lumii.“ (Gheorghe A. M. Ciobanu)

De unde

Trec oameni trecuți în scutece albe
în ape stătute amare și dalbe
tot ce-i în urmă în umbră se-ntinde
nimicul de ieri în volburi cuprinde
călări pe cai s-afundă-n scaieți
rămâne o ceață de ceață bruneți
ce drumul întinde și prinde rumoare
de unde
de unde atâta cerșită lentoare
de unde vin de unde-i poruncă
din scutece-n cer ocheade aruncă
de unde-s și caii ce pasc în ponoare
și cară în spate atâta duhoare
de unde
vin manechine în ronduri de noapte
la pândă cu hoții, în pâlcuri de șoapte
să fure din scutece ofrandele puse
odată ce-ombilicul în tăiere apuse
de unde
de unde și visele adorm în tăcere
în jur totul geme în dulce de fiere
de acru și harul se-ntinde-n hotare
și ziua bălțește în noapte de soare
de unde
rămân în zare de lună scutece albe
ce poartă-n falduri mumiile dalbe
de unde se-ncing atâtea pirostirii
cenuse de focuri în vânturi lălâi
de unde dospesc lepădate umori
bat clopotele-n jerbe încinse de flori
pământul nu poate să le adape
le țin covârșite în hamuri de ape
de unde
la trap caii-n gropi se-apleacă în prund
până la genunchi picioarele afund
din șea în bice călăreții-i alungă
în vânt în galop la țarm să ajungă
cu nările-ntinse spre cerul cu nor
se duc spre sfârșitul trecutului lor
plâng pietrele de jale și vai
în scutecele albe cad lacrimi de cai
*

De unde vin și unde se duc
ce-i crește-n durere și duhul seduc

de unde s-adună numai scursori
bătute în vorbe corcice-n culori
de unde
sobor de cuvinte necuvântătoare
aride în suflet apuse-n chemare
nici vântul nu vă-ngână
nici dorul nu vă mână
de unde
atâta pleavă aruncată-n drum
născută din crezuri bătute în scrum
ce cântă în strună în strane târzii
de unde atâtea inimi pustii
de unde

Să nu mă judeci

Cu Eul meu...
Să nu mă judeci,
în nopți pustii, în umbra ta,
m-am ridicat s-ajung,
la stelele de nea...

Am strâns din plinul tău
lozinci necenzurate,
vasale viselor în pârg,
în zori de libertate...

Să nu mă judeci,
de ai prilej, mă iartă,
am stat cu tine-n crez,
am stat pe hartă...

în ceasuri depressive
am talmăcit cuvinte,
le-am dat prinos,
le-am dat luare-aminte...

Să nu mă judeci,
am coborât din ceruri
pe mulți... Am deslușit
istorii, decolorând pasteluri.

Am răsturnat opinii,
în axiome puse,
pretinse aporii,
din vremi apuse...

Să nu mă judeci,
condeiul cu care m-ai născut,
l-am părăsit, netrebnic,
în arii de-nceput...

L-am regăsit în ura
nimicului rămas,
am revenit la tine
din vremuri de pripas.

Să nu mă judeci,

în corul credințelor uitate,
cuvintelor le-am dat isonul
nevoii de dreptate...

Am strâns din hăuri
mînți neclare-n gând,
le-am dat acute noi,
sub scutul tău, pe rînd...

Să nu mă judeci,
mi-ai dat în vitregii calvarul
cuvintelor neîncepute,
mi-ai încărcat în dor amarul...

Pe drumul încă nepornit,
cu îndoieli săpate-n vînt,
mi-ai comandat, superior,
destinul în cuvînt...

Să nu mă judeci,
din cerul meu de șoapte,
cuvintelor le-am atârnat
cercei de noapte...

Speranțe noi s-aștept, mi-ai spus,
la jugul greu al literelor plate,
să le așez în val, m-ai pus,
pe drumuri neumbrate...

Să nu mă judeci,
mi-e muza-n prag și plînge,
mai bine dă-mi puterea,
de litere-a mă frînge...

Prea grea e slova
ce se-adună-n cuget,
tot mai puțin, tot mai puțin,
aleg s-o pună-n suflet...

La focul rugilor cîntate
mai stau doar urmele-n apus,
speranțele-s voit deșarte,
trecutul, în trecut l-ai dus...

Te-am așteptat să-mi dai o cale,
credeam în tine peste poate...
De ce nu vii
să facem visu-ntâietate ? !

Custode-ai fost cuvintelor ascunse,
îndatorat să le urmez,
te-am ascultat supus, în gamă...
De ce mi-ai pus speranțe-n crez ?

De ce m-ai pus în jurăminte ?
Mi-e gândul laș, nesocotit ?
M-ai prins în verbul tău ascetic,
în dulci porunci m-ai arvonit...

De ce-ai lăsat povara-n mine,
la drum cu lacomi împliniți,
în ignoranța ce-i împarte,
ignari, orbiți și rătăciți ? ...

Eu încă mai aștept să vii...
diambi târzii în stele-aprind...
Grăbește-te, în sihăstrie
cenușe-n valuri mă cuprind...

Mor oamenii, mor

Mor oamenii, mor,
de uitare și de dor,
de boli inventate,
de războaie departe purtate,
de lipsuri și de frustrări,
de prea multe dări.
Mor oamenii, mor,
în adâncul pămîntului mor,
de vrere personală,
de amar, de îndoială,
de inadaptare,
de-așteptare.
Mor oamenii, mor,
de toate ce le dor,
peste tot, peste poate,
mor oamenii de singurătate,
de ipocrizie și vai,
de traiul fără de trai.
Mor oamenii, mor,
de apusul zilelor,
în trenuri încălecate,
în avioane expirate,
de minte nebună,
de urât, de minciună.
Mor oamenii, mor,
de lipsă de ajutor,
de nedreptăți cotidiene,
de invidii perene,
de ne folosire,
de părăsire.

*

Mor oamenii, mor,
de nestatornicia lor,
de rătăcirea gândirii,
de focul stins al iubirii,
de impostură,
de prea multă ură...
Mor oamenii, mor.

ELENA BUICĂ
membru colaborator

Elena BUICĂ

S-a născut în ziua de 3 ianuarie 1933 în comuna Țigănești, județul Teleorman. E absolventă a Facultății de Limba și Literatura Română a Universității Babeș-Bolyai din Cluj. A fost profesoară de limba și literatura română la mai multe școli și licee din Bihor, Cluj și București. S-a pensionat în anul 1988. Din anul 1998 locuiește în Toronto, Canada.

Debutul literar a avut loc la vârsta de 70 de ani în publicația „Observatorul” din Toronto, la care semnează o rubrică permanentă. A publicat apoi în revistele online ale Asociației Române pentru Patrimoniul, coordonate de remarcabilul om de cultură Artur Silvestri. Acum scrierile sale apar în peste 50 de reviste online sau pe suport de hârtie: Romanian VIP – Dallas, Texas, Rexlibris – Australia, Starpress Internațional, Phoenix magazine – Arizona, USA, Clipa – California, USA, Gândacul de Colorado – USA, Candela de Montréal și Destine literare – Montréal, Faptu’ divers, Alternativa – Toronto, Bruxelles Mission – Belgia, Agero – Stuttgart, Germania, Vatra veche, Armonii culturale, Toptal’s Daily News, Climate literare, Regatul cuvântului, Revista Singur, Confluente românești, Memoria

slovelor, Prolitera, Ro-Mania din Cipru, Caligraf, Alexandria, Miorița USA, Radio Diaspora etc.

Membră a Ligii Scriitorilor din România, din anul 2008, a Asociației Scriitorilor Români din Canada din 2009, a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, din 2009, a Academiei de Interferențe Internaționale „Paul Polidor” din 2014.

Deține sau a deținut diferite funcții la următoarele publicații: Mesagerul (Toronto): redactor șef literar; Cetatea lui Bucur (revista LSR București): editor de specialitate; Starpress: redactor de specialitate; Observatorul, Toronto, Canada: rubrică permanentă din anul 2003; Nomen Artis, colaborator asociat; Revista Prolitera, editor; Revista Ro-Mania din Cipru, editor; Sfera Eonica, redactor; Armonii culturale, asociat.

A publicat 9 volume de proză scurtă: 1. *Crâmpie de viață*, Ed. Forum, București, 2005; 2. *Gând purtat de dor*, monografie sentimentală, Ed. Forum, București, 2006, ed. Ana Ispas; 3. *Prin sita vremii*, Ed. Anamarol, București, 2007; 4. *Oglindiri*, Ed. Anamarol, București, 2009; 5. *Luminișuri*, Ed. Anamarol, București, 2011; 6. *Întoarcerea spre obârșii*, Ed. Anamarol, București; 7. *Zâmbind vieții*, Ed. Anamarol, București, 2013; 8. *Frumoasele vacanțe*, Ed. Anamarol, București, 2014; 9. *Liliacul înflorit la poarta înserării*, Ed. Anamarol, București, 2014, ed. Rodica Elena Lupu.

Lucrări în colaborare: „Tradiția călușului în județul Teleorman de la ritual la spectacol”, autor Stan V. Cristea, Ed. Aius, Craiova, 2008; „Mărturisiri de credință literară” vol. II, p. 6 sub îngrijirea lui Artur Silvestri – Carpathia Press – 2008; „In memoriam, Artur Silvestri”, anul IV, nr. 11-12 (46-47), decembrie, 2008; „In memoriam, Artur Silvestri”, colecție inițiată și îngrijită de Mariana Brăescu Silvestri, executată la C.N.I. Coresi S.A. În 2009, București și la aceeași editură „Artur Silvestri – Așa cum l-am cunoscut”, 2010.

A apărut în: „De vorbă cu stelele” (vol. II) autor George Roca – Ed. Anamarol, București, 2010; „Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume, Starpress, 2010”, vol. I în limba română și engleză și în 2011, vol. al II-lea în limba română și franceză, volumul al III-lea în limba română și germană, autor Ligya Diaconescu, Ed. Fortuna, „Românii sunt deștepti, elevați și talentați” în limba română și engleză, Starpress 2013; Antologie Universală – Comori de vise – Povești, povestiri, amintiri, volum inițiat de George Stroia, Ed. Armonii culturale, Adjud; Antologie de proză „Scripta manent”, Ed. Anamarol, București, 2013; Epos Meridiane – Antologie de proză scurtă românească, inițiată de George Stroia, Ed. Armonii culturale, Adjud, 2013; Dicționarul Scriitorilor Români de Azi, Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin, editat la Porțile Orientului din Iași, 2011; Dicționarul Scriitorilor Membri ai Ligii Scriitorilor

Români, Ed. Dacia XXI, 2011; Dicționarul Autorilor Români Contemporani, Ploiești, ARIAL, 2013, inițiat de prof. Carmen Cătușescu; O altfel de istorie a literaturii române contemporane, inițiată de Ștefan Doru Dăncuș, Ed. Singur, Târgoviște, 2013; Antologia revistei „Singur”, inițiată de Ștefan Doru Dăncuș, Ed. Singur, Târgoviște; Antologia „Limba noastră cea română”, 2014.

Distincții și premii: două premii acordate de publicația „Observatorul” din Toronto, în anii 2004 și 2005, 2013 pentru perseverarea în a promova limba și cultura română; diploma de excelență acordată de Academia Dacoromână, București 2011, pentru remarcabila creație literară românească; premiul acordat de Liga Scriitorilor Români, 2012, volumului „Luminisuri”; premiul I obținut la Concursul Internațional de Poezie și Proză, organizat de publicația Starpress Internațional, director Ligya Diaconescu, 2012; diploma de Excelență pentru întreaga activitate literară acordată de Revista ProLitera, director Ecaterina Cîmpean; diploma de Excelență pentru cea mai interesantă carte editată în anul 2012, „Întoarcerea spre obârșii”, acordată de Ed. Anamarol, București; două diplome, una de la Prim-ministrul Canadei, Stephen Harper și cealaltă de la Prim-ministrul provinciei Ontario, Canada, Dalton McGuinty, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani; premiul „Tempus” acordat de „Academia Dacoromână” pentru promovarea valorilor temporare dacoromânești; diploma de Merit – pentru întreaga activitate literară și publicistică din partea „Cenaclului Cetatea lui Bucur” București și a Ligii Scriitorilor Români, 2013; Marele Premiu obținut la Concursul Internațional de Poezie și Proză „Limba noastră cea română”, organizat de publicația Starpress Internațional, director Ligya Diaconescu; diploma „Tinerete fără bătrânețe” acordată de Cenaclul „Nică Petre” aparținând publicației „Observatorul” din Toronto, 2013; medalia „Virtutea Literară” acordată de Liga Scriitorilor din România, 2014.

Testament literar

În efemeritatea existenței noastre pământești, fiecare ne dorim să marcăm trecerea firească prin „cele pămâtenesce” în tradiția veche, sădirea unui pom, sau ceva care să ne reprezinte ca individ, parte dintr-o societate în care ne-am născut, ne-am format și am viețuit, cu bune și cu rele deopotrivă. Unii lasă averi, adevărate tezaure dobândite cu trudă sau poate nu, trăind o viață întreagă înrobiți de strălucirea lor, alții își drămuiesc moștenirea în tainele sufletelor lor, așezând-o în cumințenia unui alt fel de bogății, acelea de sorginte spirituală.

Zestrea pe care eu o las este una de suflet, cea a scrierilor mele, o zestre învăluită în zâmbetul pe care l-am dăruit mereu vieții și în special oamenilor

cu deschidere spre lumină, bunătate și împliniri pe calea cea dreaptă. Cuvintele poetului Tudor Arghezi din poezia „Testament”, „Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte/ Decât un nume adunat pe-o carte”, mi se potrivesc și mie, fără să fac vreo trimitere și la valoarea scrierilor. În lada mea de zestre nu se găsesc decât scrierile literare izvorâte după puterile mele din profunzimea trăirilor și gândurilor zămislite în vârtoarea vieții sau în ceasurile de singurătate. Când am venit în Canada, am renunțat la agoniseala din țară în schimbul altor valori, cele de ordin spiritual, și chiar dacă au fost renunțări care m-au durut am învățat cum să așez în cuful ce-l voi lăsa moștenire, acel ceva care a întrecut în bine ceea ce am pierdut în plan material, lada mea de zestre spirituală. În ea sălășluiește spiritul meu deschis în relația cu oamenii, cu natura, cu lucrurile mai importante ale lumii, în relația cu Dumnezeu. Aici zace așteptarea, dar și stăruința de a surprinde și oglindi faptele pozitive pe chipul celor care biruie vicisitudinile vieții. Aici se poate auzi și tumultul gândurilor și frământărilor cu care am încercat să recludesc o viață, cu universul și relativitatea ei, din frânturi, din petice de forme și culori diferite. Sunt gânduri născute din contemplarea asupra propriei vieți, dar și din experiența altora, o adevărată adunare de reverberații care au venit din substratul trăirilor interioare, punând în mișcare secrete roți sufletești.

De cele mai multe ori cu zâmbetul pe față, am scris câteodată și pe răni care sângerau, dar cel mai adesea am încins penița în cerneala dragostei de viață, a iubirii și respectului față de semenii, scriind rânduri, rânduri mereu cu speranța că acestea vor respira în timp. Ele au adunat laolaltă căutările înfrigurate, izbânzile și umilintele neputinței de a cuprinde necuprinsul sau de a depăși propriile limite, dar și speranța de a fi de folos atunci când va veni timpul ca această ladă să se deschidă.

Trăind în Canada, țara pe care o iubesc și o respect din adâncul inimii, am scris nenumărate pagini despre aceste locuri binecuvântate, dar nicio dată nu m-au părăsit nostalgia și dorul de țara mea natală, România, și de Țigăneștiul copilăriei mele, iar prin osândă condeiului scrierile mele s-au așternut între aceste două lumi.

M-am aplecat cu drag asupra mai multor aspecte privitoare la Țigăneștiul natal, ca o încercare de restaurare, într-un anume fel, a unui spațiu concentrat de românități, cu structuri stabile de esență țărănească, cu orânduială străveche, așa cum era în timpul copilăriei mele, momente pe care le-am trăit înainte de mișcările tulburi care au urmat și care au produs atâtea răsturnări de valori. Chemând faptele să se adune într-o albie cu apă limpede, ca pentru primenire, am încercat doar a resuscita câteva secvențe care aparțin istoriei noastre, pentru a nu se uita și a nu se pierde un anumit șir de valori. Am

fost atrasă de enigmele și starea de frumusețe a arhaicității satului românesc, fără să viețuiască acolo ca un om abstras din timp. Atâta vreme cât pământul se învârt, n-am putut rămâne înțepenită doar în contemplație retrospectivă. Am reintrat în vremurile în care trăiesc cu temperanța și cu firescul necesar, pentru a nu fi privită de către semenii mei ca picată din stele într-o contemporaneitate în care, parcă, nu îmi mai găsesc locul.

Deși am bătut cărări ritualice cu simțământul statorniceii, nu am rămas în arhaicitate, dar nici nu m-am luat la întrecere cu cei care exersează caligrafia mai subțire a omului modern, cel al zilelor noastre. Îmi place să înclin condeiul mai mult spre clasicism, fiindcă e mai încărcat de etică.

M-am străduit să prezint și lucruri noi, stăruind mai ales asupra acelor care pot să dureze, care să imortalizeze experiențele omeniești, să îmbogățească orizontul cititorilor cu noi realități, aducându-le un plus de cunoaștere, să le facă viața mai variată, mai interesantă. Prin ceea ce am scris am încercat să scot în relief oamenii de lângă noi cu conduită exemplară, dar pe care adesea nu-i remarcăm în zorul cu care suntem presați de timp. Pentru că iubesc în aceeași măsură și literatura și literații, m-am aplecat cu admirație și respect asupra unor cărți și asupra autorilor lor, pentru a pune în lumină căutările lăuntrice care duc la esență, străduindu-mă să surprind, de cele mai multe ori, concretețea unei clipe.

Scrisul meu s-a așternut întotdeauna cu entuziasm, stăruind asupra cuvintelor, dorindu-mi să le fac să mă asculte, ca apoi să le așez în ordinea cea mai potrivită, în încercarea de a pătrunde în insondabila viață sufletească. Într-un fel, scrisul meu este și ca o împotrivire în fața lumii roboților care au stăpânit un domeniu considerabil din existența noastră, împingând în umbră tărâmul sentimentelor, al emoțiilor, al fiorului vieții.

Cele mai multe scrieri ale mele nu se întind pe multe pagini, având o dimensiune rezonabilă și încadrându-se în rigorile genului literar căruia aparțin, proza scurtă. Mi-am îngăduit o mai mare larghețe doar acolo unde frumusețile pământului strigau implorându-mă să le acord spațiu mai extins, din care apoi să poată fi „gustate” cu bucurie și interes de către cititorii însetați de minunățiile acestei lumi.

Zâmbesc astăzi vieții cu recunoștință pentru că mi-a oferit, spre încheierea destinului meu pământean, un complex de împrejurări ce mi-au permis a mă apleca asupra scrisului aducător de picuri de lumină din izvorul bucuriei curate și înălțătoare. Zâmbind vieții, am încercat să mă înalț prin scrieri dincolo de clipă, să explorez cu sufletul și mintea adâncuri de nepătruns și să-mi potrivesc pașii pentru a pătrunde în viitor.

Zâmbetul meu o învăluie cu multă căldură și pe draga mea nepoată, Mara-Elena, mângâierea sufletului meu, dar se îndreaptă cu grațitudine și sinceritate și spre cei ce vor urma, și tuturor le încredințez, alături de dragostea-mi nemărginită de oameni, de frumos și de bine, dorința de a duce mai departe și a face să strălucească neconținut lumina din cuvânt.

MIHAELA BURLACU
membru colaborator

Mihaela BURLACU

De profesie economist, contabil autorizat și expert evaluator, s-a născut în data de 05.10.1968, localitatea Tulcea. Este prozatoare, membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea. Este absolventă a Liceului de matematică-fizică „Spiru Haret” din Tulcea și a Academiei de Studii Economice București în anul 1993. Datorită activității literare lucrează în acest moment la Direcția Pentru Cultură, Învățământ, Sport, Sănătate din cadrul Consiliului Județean Constanța, unde desfășoară o serie de activități specifice pe linie de cultură. Este membră a ASLRQ, Canada, din 18 mai 2009.

Cărți publicate: *Te iubesc e prea puțin*, proză scurtă (174 pagini), Ed. Punct Ochit, Constanța, 2006; *Rugați-vă pentru îngerii ascunși*, roman (198 pagini), Ed. Ex Ponto, Constanța, 2007; *Decalogul tăcerilor albastre*, roman (172 pagini), Ed. Ex Ponto, Constanța, 2008; *O vară de necuprins*, roman (183 pagini), Ed. Ex Ponto, Constanța, 2010; *Simfonie pentru ciulini*, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2012; *Femeia aisberg* – în curs de apariție.

A mai publicat proză în: Antologia premiilor literare Naji Naaman, 2010 editată de Maison Naaman Pour La Culture; Antologia Scriitorilor de

Limbă Română din Québec, Canada, fragmente de proză, 2009; Antologia ediției a treia (2009) a Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”; Antologia de cultură și artă „Solteris” 2007, 2008, 2010, Mangalia, apărută sub egida USR Dobrogea.

Premii literare: premiul Naji Naaman – Creativity Prize, Liban, 2010, pentru două proze scurte: „Ploaia” și „Cea mai fericită femeie din lume”; premiul special al revistei „Fereastră” la ediția a treia a Concursului Național de literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, 2009 (proză scurtă); premiul de debut al USR – Filiala Dobrogea 2006, pentru volumul *Te iubesc e prea puțin*; mențiune la Concursul Internațional de Proză pentru românii din întreaga lume „Starpress 2012”.

Cenacluri frecventate: Clubul artelor „Solteris”, Mangalia, condus de poeta Emilia Dabu; Cenaclul „Mihail Sadoveanu” – Constanța.

Opinii critice (selectiv): „*Dacă discutăm despre mesaj* (Te iubesc e prea puțin!, Ed. Punct Ochit, Constanța, 2006, 148 p., Rugați-vă pentru îngerii ascunși, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2007, 180 p.) sunt două cărți despre lucrurile aparent mărunte, dar care, alăturate, dau sens vieții noastre, despre faptul că dragostea poate fi găsită, despre rolul și locul femeii, despre faptul că poți reuși ca femeie prin propriile forțe. Două cărți scrise de o autoare sensibilă, care își dorește să fie atentă la ce se petrece în jurul ei, la oameni, la detalii, la cei din jur.” (Marius Chelaru, „Spații culturale”, 2010) „Proza Mihaelei Burlacu se înscrie într-un mod aparte în ceea s-ar putea numi încercarea de a „survola” cotidianul, fără a-l transcende, polarizându-și personajele între iubire și ură, între speranță și deznădejde, între risipa timpului și zgârcenia clipei. Desigur, derularea rapidă a textului nu lasă loc metaforei sau arabescurilor stilistice; cuvintele se aglomerează, strigă, se sufocă... Au ceva teribil de important de spus, dar aici suntem aproape în infern, oameni buni, așa că... lăsați orice speranță, voi care... visați!” (Lucian Mănăilescu, din postfața la volumul *O vară de necuprins*, 2010) „Noul roman Rugați-vă pentru îngerii ascunși al prozatoarei Mihaela Burlacu ne demonstrează încă o dată că doar cei excepționali se revoltă împotriva spiritului de turmă, iar revolta împotriva spiritului de turmă este superioritate. Doar prin iubire ne putem transforma în îngeri pământeni. Omul adevărat este ca o galaxie de stele. În opera scriitorilor fiecare creație reprezintă un nou univers oferit semenilor ca un dar de ocrotire, dar de mare frumusețe, ca un semn de comunicare, de credință în cel de lângă tine.” (Emilia Dabu, postfață la volumul *Rugați-vă pentru îngerii ascunși*, 2007)

Te iubesc e prea puțin – fragment –

Acum am interes în ce poate fi al tău, numai al tău și nu al societății. Pomul, copilul, casa, nu îți

aparțin... Nu le poți lua cu tine, dincolo, când ne va veni rândul să ne ducem într-o alta lume, mai bună sau mai rea ca asta!

Povestea de dragoste, însă da! Ea rămâne în veci a noastră! Este singurul lucru pe care îl luăm cu noi înșine în veșnicie. Sunt atâtea cazuri când ne vine rândul să ne ducem pe un alt tărâm, pe patul de moarte șoptim sau strigăm numele iubitului nostru etern!

*

O poveste care m-a impresionat profund este « mitul androginului ».

Se spune că bărbatul și femeia au fost la origini un singur trup... Se pare că Eva a mușcat din fructul oprit și Dumnezeu i-a pedepsit și i-a despărțit!

De atunci ei se caută mereu și în marea majoritate a cazurilor nu se regăsesc. Se spune că procentul ar fi mai mare de 95 %, și de aici atâtea cupluri nefericite!

Când se regăsesc totuși, este foarte probabil ca ei să fie prinși în alte relații sau au alte obligații. Unii dintre ei realizează tardiv că iubirea lor eternă a trecut pe lângă ei.

Fie sunt deja căsătoriți, fie prejudecățile îi împiedică să ia o decizie radicală pentru fericirea lor!

Sunt atâția de « NU » și atât de puțini de « DA »... Atâtea scuze și atât de puțin curaj și demnitate!

Sau adoptă sintagme de genul « nu dau vrabia din mână pe cioara de pe gard »... Este un mod atât de comod de a privi lucrurile, fiind vorba de acea zonă de liniște care ține de confortul tău personal. Acea mulțumire a prezentului călduț, fără dureri de cap!

Cred cu tărie că fericirea de azi este cel mai mare dușman al unei fericiri maxime de mâine! Ne e frică de schimbări, de provocări noi... Le dăm la o parte din calea noastră, ca pe o piață rea întâlnită, să nu ne strice echilibrul nostru interior.

În loc să le dam la o parte pe aceste schimbări, oare nu ar fi mai bine să le îmbrățișăm, să le binecuvântăm, să le mulțumim?

Sigur, ne gândim la angajamentele deja luate, asumate, scrise dacă vreți, însă ele sunt față de alții, nu față de noi înșine de fapt!... Căutăm o scuză pentru a ne complăce în prezent, chiar dacă nu e tot ce ne dorim în adâncul sufletului nostru. Ne e frică de ce ne rezervă viitorul, de ce am putea descoperi în noi înșine, în cămăruțele tainice ale sufletului. Ți-e frică de fapt! Atunci găsești o scuză ieftină: « Nu dau vrabia din mână pe cioara de pe gard ».

Cred că este groaznic să te trezești în amurgul vieții, când stăm și ne depănăm amintiri nepoților. Și rostești cel mai trist cuvânt de pe Pământ: „DACĂ“... dar „DACĂ“ aș fi avut o altă opțiune atunci, probabil viața mea ar fi fost altfel“...

Preferăm o zonă gri, confortabilă și liniștită, la adăpostul bolii numite „scuzemie“ care nu are victorii mărețe, dar nici înfrângeri.

Și apoi ce rămâne, după o astfel de întâmplare când îți găsești jumătatea și nu o urmezi?... Regrete tardive! O viață fără anotimpuri, fără bucurii imense... Iar iadul lor pe Pământ va fi acela că vor sta lângă o ființă pe care nu o iubesc din tot sufletul!

Doamne ce frumoase cuvinte a spus odată George Cerlin: « Viața nu se măsoară cu numărul de respirații pe care le aveți, ci în momente care îți taie răsufarea »

Rugați-vă pentru îngerii ascunși – roman, fragment

Primul lucru care îi venise în minte Casiane și febril îl scrisese pe agenda de lucru a zilei era: „V-I-S-E-Z“.

Probabil rațiunea și mâna ei o luaseră razna. În loc să scrie, ca de obicei, ceea ce avea de făcut în ziua respectivă: orele întâlnirilor de afaceri pentru încheierea câtorva contracte comerciale, ședințe operative legate de noi strategii de cucerire a unui client important, întâlnirea cu mass-media într-o conferință de presă privind creșterea anumitor tarife, precum și noua organizare a instituției, ea scrisese altceva!...

Involuntar aproape, mângălise pe jumătate de foaie cele 5 litere, pe care le privea ca pe niște hieroglife! Simțise că le scrisese fără să fie conștientă de acest lucru, ca și cum ar fi fost în transă și supusă de către un psiholog la o tehnică de regresie a memoriei. Stătea cu ochii ațintiți asupra foi și parcă vedea un abis care se căsca în fața ei.

Cam pe la 20 de ani, scrisese pe o hârtie, ca un exercițiu de imaginație maximă, cele 100 de vise pe care trebuia să și le înfăptuiască până la 40 de ani! Este ca și cum pășești într-o încăpere cu cel din viitor și te întâlnești cu aceeași Casiana peste două decenii și te întrebi: Ce vei purta? Unde vei locui? Cum va fi stilul tău de viață? Ce mașină vei conduce? Care va fi valoarea ta?

*

Casiana fusese dintotdeauna o luptătoare, cu ea însăși și cu ceilalți. Avea un simț al justițiarului ca nimeni altcineva. Prea multele nedreptăți văzute în acei aproape 40 de ani de viață, nu-i erodaseră spiritul și încrederea că într-o zi lumea se va schimba în bine și că de fapt mergem într-o direcție ascendentă!

Nu făcuse compromisuri niciodată cu nimic însă în ultima vreme se întreba dacă procedase corect. Ca orice om cu bun simț învățase și muncise pe brânci pentru a-și cumpăra cu credit cele strict trebuincioase în casa în care locuia cu socrii. De mașină nu avusese nevoie pentru că imediat după

terminarea facultății ocupase înalte funcții de conducere și i se dăduse mașină de serviciu cu șofer.

Însă la aproape 40 de ani, vârsta când nu mai ești foarte tânăr, ai ceva experiență de viață, și ai impresia că poți să o iei de la început; iar dacă simți că ești pe un drum greșit, gândești că te mai poți întoarce în acei ani ai primei tinereți. Visase să facă multe lucruri, și doar o mică parte înfăptuise.

Decalogul tăcerilor albastre – roman, fragment

Maria nu mai intrase în biserica orașului unde copilărise de mai bine de douăzeci de ani. Pășise cu sfială ca într-un templu pe care îl regăsise, uitându-se la pereții catedralei cu uimire, ca atunci când conștientizase pentru prima oară ce rol avea acel lăcaș de cult în viața unui om. Nu se gândea la nimic, doar privea cu ochii unui adult acele imagini familiare ale copilăriei și adolescenței.

După terminarea facultății, revenea de fiecare dată în fugă în orașul pe care îl părăsise, să își revadă puținele rude cu care mai ținuse legătura, și nicio dată nu avea timp să viziteze și locurile „ei” care îi provocau amintiri atât de plăcute.

La ora aceea târzie nu era nimeni în interior, cu excepția femeii care vindea lumânări și care era absorbită de cartea pe care o citea. Se vedea de la intrare că totul era în reconstrucție. Schelele de lemn agățate de pereți, gălețile goale de mortar, mormanele de nisip, resturile de diverse materiale de construcție împrăștiate pe pardoseală, dădeau impresia de refacere totală.

Maria făcuse abstracție de acele lucruri și se dusese direct în locul ei preferat: într-un colț, unde se așezase în genunchi, pe marmura rece, lângă sfântul cu mâna de argint. Își lipise fruntea de acea icoană și lacrimile îi curseseră involuntar și îi șoptise: „Nu ne-am mai văzut de 20 de ani... Doamne, ajută-mă! Nu mai pot... Nimic nu a ieșit în viața mea așa cum mi-am dorit, știi?” Apoi își răspunse ca pentru ea. „Da, cred că știi. Fă ceva, nu mai vreau internări la spitalul de psihiatrie”. După ce pronunțase ultimele cuvinte își pusese în gând o dorință. Pentru prima dată după atâta vreme, cu multă luciditate, realizase și dorea cu ardoare să nu se mai întoarcă în acel loc oribil, plin de oameni atât de bolnavi.

După ce mult timp nu își mai dorise nimic de la viață, pe care numai din motive religioase și nu din lașitate, nu o abandonase definitiv, în ziua aceea ceva se mișcase în interiorul ei.

*

După internare, viața ei se împărțise în două momente: înainte de internare și... după internare. Fusesse un moment de cotitură maximă acea experiență. Nimic nu mai era la fel și vedea apoi totul având alte înțelesuri.

După ce o lungă perioadă de timp nu îi mai pășase de nimic, acum rostise și își dorea ceva, avea

măcar un prim țel: să nu mai revină în spital și să se întoarcă în lumea pe care voise să o părăsească, fără nicio părere de rău.

Era greu de înfăptuit asta! Trebuia însă, să depună eforturi mari, să ia decizii conștiente, și avea nevoie de multă, multă voință pentru a-și schimba modul de a trăi. Însă ideea că la un moment dat eșuase în viață, o umpluse de un val de căldură, care o făcu pe Maria să se scuture ca de o povară pe care o porți și de care vrei să scapi.

Trebuia să se întoarcă, fie și pentru o perioadă scurtă de timp. Să demonstreze că nu poate fi învinsă, că poate să recâștige ce a pierdut.

Da! Pierduse totul!

Carieră, familie, casă...

Și cine mai are încredere într-un om care a fost internat la nebuni?

*

Gânduri contradictorii îi treceau prin minte. Ce o apucase? Într-un anume fel, gândea ea, era bine în spital: scăpase de orice fel de responsabilități, de ratele casei, de facturile de telefon, curent, gaze, apă, gunoi, cablu TV și Internet, asigurări de sănătate, taxe anuale de proprietate, credit-carduri, de computerul virusat, de mașina stricată din service, de mersul la serviciu, de gătit.

Acolo nici măcar nu trebuia să mai gândească. Dormea cât voia, poate prea mult din cauza calmantelor. Se ducea la masă regulat și la ore fixe, chiar dacă mâncarea nu era prea bună și în cantități suficiente. Își lua medicamentele, fără să pună întrebări și fără să comenteze, fiind un pacient extrem de cooperant. Exista și atât, nimic mai mult.

Uneori se simțea că era ca un parazit al societății, dar își alunga gândul acesta repede. În definitiv, nu chiar societatea în care trăia, o împinsese pe marginea prăpastiei din sufletul ei? Nu și ei purtau o mare parte din vină pentru toate nedreptățile pe care le îndurase?

Opt ani de procese cu instituția statului, numită Curtea de Conturi a României, pentru o presupusă încălcare a legii care se dovedise nefondată până la urmă, ar fi dărmât psihic și pe cel mai puternic și mai stabil om din lume. Opt ani prin tribunale cu avocați, citații, somații, declarații...

La un moment dat nu mai suportase. Era o lume pe care nu o mai înțelegea, dar în care trebuia să supraviețuiască. Nu voia să mai trăiască, însă religia creștină și mai toate religiile susțineau că numai Dumnezeu îți poate lua, ceea ce ți-a dat, adică viața.

IONUȚ CARAGEA
vicepreședinte

Ionuț CARAGEA

S-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Locuiește în Oradea, România. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, membru de onoare al Societății Scriitorilor din Județul Neamț, membru onorific al fundației Maison Naaman pour la Culture din Liban, membru al Elis, Rețeaua românilor remarcabili din lume, membru de onoare al Asociației Internaționale de Paradoxism, membru al organizației culturale Diversité Artistique din Montréal, membru al organizației culturale Poetas del Mundo din Chile etc. În urma prieteniei și legăturii de nume cu prințul Eugen Enea Caraghiaur, primește în 2008 titlul nobiliar de Baron al Casei Cumane de Panciu.

A debutat în anul 2006, la Ed. Stef din Iași, cu volumul de versuri *Delirium Tremens*. Poeziile, aforismele, nuvelele de ficțiune și eseurile critice îi sunt publicate în numeroase reviste, ziare și antologii din România și din diaspora. Este unul dintre cei 20 de autori publicați în *Antologia aforismului românesc*

(Ed. Genesi, Torino, 2013). În iunie 2012 câștigă Premiul de creativitate la Concursul Internațional *Naji Naaman* cu aforisme din volumul *Dicționarul suferinței* (Ed. Fides, Iași, 2008), traduse în limba franceză de prof. univ. dr. Constantin Frosin. Este inclus în *Cartea înțelepciunii universale. Maxime și cugetări din literatura universală* (Ed. eLiteratura, București, 2014). A fost publicat în antologia „Alertă de grad zero în proza scurtă românească actuală” (Ed. Herg Benet, 2012). A fost printre câștigători la mai multe concursuri de poezie și proză scurtă. Este tradus în cinci limbi de circulație universală: engleză, franceză, spaniolă, italiană și arabă. A fost numit *Poetul născut pe Google*, după numele volumului *M-am născut pe Google* (Ed. Stef, Iași, 2007). În 2012 i-a fost publicată, sub pseudonimul Snowdon King, traducerea în limba engleză a romanului science-fiction *Uezen*, la editura americană Wildside Press.

În perioada 2003-2011 a trăit în Montréal, Canada, devenind cetățean canadian în anul 2008. A activat ca instructor sportiv și sportiv de performanță, continuându-și cariera de rugbyst începută în România. În paralel și-a descoperit vocația de scriitor și a fondat pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec și editura ASLRQ. În calitate de editor și fondator al editurii ASLRQ a realizat în 2009, împreună cu Adrian Erbiceanu și Dumitru Scortănu, prima antologie a scriitorilor români din provincia Québec, o lucrare de referință din literatura diasporei. Se implică puternic în promovarea culturii românești în spațiul nord-american, fiind webmaster, webdesigner și promotor literar pe situl Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec (www.aslrq.ro) și fondator al cenaclului literar *Prietenii Poeziei*. În februarie 2012 se întoarce în România și se stabilește la Oradea.

La întoarcerea în România este întâmpinat literar de Ana Blandiana: „*Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate (desfășurată atât în România, cât și în Canada, unde a petrecut un număr de ani), nu mai are nevoie de prezentare. Cuvântul meu, deci, nu este unul de întâmpinare a poeziei lui, ci de întâmpinare a autorului ei, la întoarcerea acasă – și, încă, la Oradea, orașul nesfârșitelor mele nostalgii! – unde îi doresc să fie fericit, în viața pe care o reîncepe și pe care sunt convinsă că va continua s-o închine scrisului.*”

Ionuț Caragea a publicat peste 30 de cărți (poezie, aforisme, science-fiction, eseuri critice, spiritualitate, memorialistică, antologii). Este considerat de critica literară (Daniel Corbu în *Feed Back*, Ionel Bota în *Mișcarea literară*) unul dintre liderii generației poetice douămiiste, dar criticul Theodor

Codreanu menționează că *Ionuț Caragea a ținut să se diferențieze atât de vechii textualiști, cât și de „naturalismul” fiziologic al colegilor de generație* (v. Oglinda literară). Criticul Ștefan Borbély îl consideră pe Ionuț Caragea *unul dintre cei mai atipici literați de care dispune în prezent România* (v. Convorbiri literare), criticul Adrian Dinu Rachieru spune că *Ionuț Caragea e un poet autentic urmând a fi descoperit, ale cărui dedicații lirice, dobândind un înțeles soteriologic, nu lasă loc echivocului* (v. Convorbiri literare), iar criticul Maria-Ana Tupan afirmă că *Ionuț Caragea ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostrii aforistice* (v. Contemporanul).

Biografia detaliată poate fi citită pe situl oficial al autorului: www.ionutcaragea.ro

Aforisme din volumul *În așteptarea păsării*, ciclul *Sindromul nemuririi*, Ed. eLiteratura, București, 2015

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victima lor.

Timpului nu-i tremură niciodată mâinile. Își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa.

Viața – spitalul în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflele.

Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

Poeme din volumul *În așteptarea păsării*, Ed. eLiteratura, București, 2015

Ceva din mine caută ceva

Ceva din mine caută singurătatea, ceva caută oamenii.

Bine că am ce alege.

Ceva din mine caută lumina, ceva caută întunericul.

Bine că pot arde, bine că mă pot stinge.

Ceva din mine caută liniștea, ceva caută larva.

Bine că există cuvântul.

Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea.

Bine că există cerul.

Ceva din mine caută ceva din tine.

Bine că există iubirea.

Ceva din mine caută adevărul, ceva caută minciuna.

Bine că există cugetul.

Ceva din mine caută totul, ceva caută nimicul.

Bine că există ceva care caută ceva.

Ceva din mine caută suferința, ceva caută alinarea.

Bine că există lacrima.

Ceva din mine caută fericirea.

Bine că există speranța.

Ceva din mine caută agonia, ceva caută extazul.

Bine că mai pot să respir.

Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu,

ceva îl caută pe diavol.
Bine că am în cine să cred și de cine să mă lovesc.
Ceva din mine caută uitarea, ceva caută amintirea.
Bine că mai există visele.
Ceva din mine caută o secundă, ceva caută un minut,
Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva caută o lună,
Ceva caută un an, ceva caută o viață,
Ceva caută mereu ceva.

La ce bun ?

la ce bun e omul, dacă nu învie
fără judecată aspră și târzie ?
la ce-i bună viața, scurtă și nedreaptă,
dacă nu găsește către cer o treaptă ?

la ce-s bune toate, cele trecătoare,
dacă nu se știe pentru ce se moare,
pentru ce speranțe, pentru ce iluzii...
reveni-vei oare ca să tragi concluzii ?

ne jurăm iubire, fără de adio,
la ce bun e timpul ce va risipi-o ?
ne dorim destinul, ca pe-o escaladă...
cui i-e dat să urce, cui i-e dat să cadă ?

la ce-i bună groapa, dacă ține rece
și prin fața crucii nimenea nu trece ?
la ce-i bun oftatul, ca o rugămintă ?
unde-i adevărul ? cineva ne minte...

Prin femeia pe care o iubesc

prin femeia pe care o iubesc am redescoperit patria
prin ea mi-am dat seama că sunt tânăr încă și am
un viitor
prin femeia pe care o iubesc am redescoperit viața
și viața m-a răsplătit cu încă o viață
cea a copilului meu
de ce toate acestea mi s-au întâmplat tocmai mie ?
e simplu, pentru că nu am renunțat să cred și să
sper
chiar și atunci când însetata veșnicie
mă îndemna să beau paharul cu amărăciune până
la fund
chiar și atunci când înfometatul necunoscut
se hrănea cu visele mele care nici măcar
nu dăduseră-n pârgul obrazului catifelat al
dimineții perfecte
prin femeia pe care o iubesc
am redescoperit frumusețea tuturor lucrurilor
pe care încercam să le pun
în ordinea nefirească a răzbunării prin indiferență
sau ură
prin femeia pe care o iubesc mi-am recâștigat
prieteni
pe care-i pierdusem vorbind încontinuu

despre crimele oamenilor
despre conspirații și tot ce ne face mai negri și mai
urâți
și în loc ca vorbele mele să aducă prăpădul
în lumea șoaptelor naive și dulci
am ales să mărturisesc prin scris
da, prin femeia pe care o iubesc am redescoperit
scrisul
atunci când credeam că nu se poate scrie
decât din suferință și neîmplinire
iată dovada că m-am înșelat
iată poemul admirației mele pentru femeia pe care
o iubesc
iată poemul trezirii mele în câmpia
cu metaforele nemuritoare ale iubirii
ascultați: nu vă pierdeți vremea căutând defecte
acolo unde defectele nu există
nu vă vindeți sufletul pentru o noapte de amor
căci iadul nu este o casă de amanet
nu depuneți jurăminte false pentru a storce ultimii
bani
din buzunarele celor care sunt gata să facă orice
pentru voi
trebuie să înțelegeți că pentru binele suprem al
acestei lumi
există un început la care puteți fi părtași
prin renunțarea la voi în favoarea celorlalți
este atât de simplu totul încât îmi vine
să vă îmbrățișez pe toți cu versurile mele
albe ca neaua proaspătă ce ține de cald
bobului de grâu

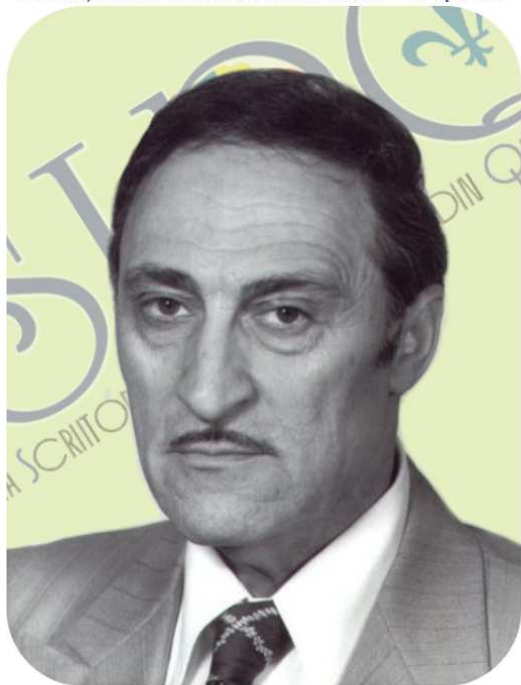
Coloana infinită

acceptă-mi mângâierea, renunță la-ntrebarea
ce te frământă-ntruna: noi ne vom potrivi ?
acordă-mi doar o șansă și vei simți schimbarea :
o nouă aventură în fiecare zi.

nu vreau să-ți fie teamă, nu vreau să mai fii tristă,
mai este loc de-un zâmbet, durerea a trecut,
privește înainte, speranță mai există,
pot spune că idila abia a început.

promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer,
și vom culege stele, să le simțim zvâcnirea
când inimile noastre nu vor avea reper.

și sper c-o să petrecem de-a pururi fericirea,
din șoapte și săruturi mereu ea va-nflori,
și-o să te mirui tandru și-agale cu privirea,
scăldată-n curcubeie și lacrimi albăstrii.

EUGEN ENEA CARAGHIAUR

membru Comitet Executiv

Eugen Enea CARAGHIAUR

Scriitor, jurnalist și om de afaceri, s-a născut pe 15 august 1923, în localitatea Comrat din Moldova. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala București (Poezie), membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova, membru al Asociației Scriitorilor Români din Canada și membru în Comitetul Executiv al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec. A absolvit Politehnica din Timișoara, Facultatea de Mine și Metalurgie.

A urmat cursuri de geologie la universitățile din Roma, Nancy și Sorbona. Prințul Eugen Eni Khan Caraghiaur este al 51-lea șef al Casei Cumane de România Panciu, descendent direct al Casei Cumane de Panciu.

Este distins de trei ori cu Medalia Aur Mihai Eminescu decernată la Chișinău în anul 1998, de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni și de către Uniunea Scriitorilor din Moldova; la București în anul 2008 și 2010 de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni.

Distins cu Medalia Realipirii Bucovinei, decernată de către Congresul Spiritualității Românești în anul 1993 și cu Medalia Marii Uniri decernată tot

de Congresul Spiritualității Românești în anul 2011 la București.

Pe 11 mai 2014, Eugen Enea Caraghiaur a fost decorat cu medalia de argint de către Locotenentul-gubernator al Québecului, Pierre Duchesne. Distincția acordată reprezintă recunoașterea contribuției inginerului, omului de afaceri și scriitorului Eugen Caraghiaur la viața comunitară, precum și implicarea sa activă în viața socială și culturală a Québecului.

Titluri onorifice: cetățean de onoare al orașului Comrat din Republica Moldova. Președinte de Onoare al Catedralei Ortodoxe Române Sf. Ioan Botezătorul din Montréal, Québec, Canada. Președinte Fondator și de Onoare al Congresului Canadian Român, înființat în anul 1958. Principe al Casei Imperiale Ruse de Rurikovich. Șeful Casei Cumane Domnești de România Reîntregită-Panciu, al 51-lea din tată în fiu al Casei de Panciu, începând din anul 892 până astăzi.

Activitatea literară: coredactor al ziarului Dreptatea din New York (1973-1982), fondator al revistei Datina Străbună din Montréal. Colaborează cu mai multe publicații din Moldova și România.

Cărți publicate: La Ed. La Voix du Peuple din Montréal, Canada, au ieșit următoarele volume de poezie: *Poeze din Canada*, 1977; *Poeze de Dor*, 1978; *Visuri și realități*, 1979; *Mersul iubirii*, traducere din opera poetului canadian francez Gaston Miron, 1982; *Gând și suflet*, 1980; *Poeze de toamnă*, 1980; *Mărturisiri rimate*, 1980; *Poezii*, culegere, 1981; *Funigei*, 1981; *Șoaptele inimii*, 1981; *Cântare Canadei*, 1981; *Poeze de suflet*, 1981; *Speranțe*, 1981; *Fulgii sufletului*, 1981; *Iernatice stihuri*, 1981; *Suflet basarabean*, 1982, Ed. Nagard, Roma, Italia; *Revolte*, 1982, Ed. la Voix du Peuple; *Bocete*, aceeași editură ca și următoarele, 1982; *Stropi de lumină*, 1983; *Flori de iarnă*, 1983; *Perestroica*, 1987; *Perestroica* în limba franceză, 1987; *Epigrame*, 1984; *Cântare inimii*, 1984; *Speranțe și hotare*, 1984; *Glasnosti*, 1987; *Glasnosti* în limba franceză, 1987; *Sur les Traces de Felix Leclerc*, 1989, în limba franceză; *Oglinzi*, 1989; *Meteorități*, 1990, Ed. Mileniul Trei, Deva, România; *Imn iubirii*, 1991, Ed. Baștina, Republica Moldova, Chișinău; *Hymne à l'Amour* în limba franceză, Ed. Baștina, Chișinău, 1991; *Memorandum politic lui Gorbacev*, eseu politic trilingv, Ed. La Voix du Peuple, Montréal, 1987; *Credit social – Democratie active*, eseu de economie politică în limba franceză, Ed. La Voix du Peuple, Montréal; *Ni comunismul ni capitalismul*, eseu de economie politică creditistă după exemplul istoric pozitiv al marelui Președinte al S.U.A. Abraham Lincoln, Ed. la Voix du Peuple, Montréal, 1968; *Prinții Cumanilor*, eseu de istorie despre influența

crucială a Cumanilor la formarea Statului Român de astăzi, Ed. Vlad, Craiova, România, 1995; *Visuri și Tentații*, roman istoric, Ed. Pan-Arcadia, București, 1997; *Caleidoscopul amarului*, roman istoric, Ed. Fundației „Adevăr Istoric și Concordie Națională”, București, 1999, cu o prefață semnată de autor și cu o postfață semnată de Gheorghe Colibășeanu – critic sub pseudonim; *La Răscrucea destinului*, roman istoric, Ed. Can-Rom Impex SRL, sub egida Fundației „Adevăr istoric și concordie națională”, 1999, cu o prefață semnată de autor și cu o postfață semnată de scriitorul, jurnalistul și criticul literar Dragomir Horomnea; *Sub Teasc*, roman istoric, Ed. Can-Rom Impex SRL, sub egida Fundației „Adevăr Istoric și Concordie Națională”, București 2000 – Cuprinde lista completă a filiației marilor Hani de Panciu, cu grafica copertei de tânărul pictor, prințul Gabriel Jibril Han, cu o prefață semnată de criticul literar, academicianul Mihai Cimpoi, Președintele Scriitorilor din Republica Moldova; *Păienjenis*, roman istoric, Ed. Can-Rom Impex SRL, sub egida Fundației „Adevăr Istoric și Concordie Națională”, 2001, cu grafica copertei de tânărul pictor, prințul Gabriel Jibril Han, cu o prefață semnată de academicianul, criticul literar, Mihai Cimpoi și cu o amplă postfață semnată de criticul literar, filologul, Președintele Fundației Adevăr Istoric și Concordie Națională Gheorghe Baci; *Flori de Brumar – Fleures Brumantes*, volum de poezie în limba română și în limba franceză, Ed. Can-Rom Impex SRL, București, 2001 cu o prefață semnată de poetul basarabean Anatol Ciocanu.

Alte volume: *Guerre et Vie*, roman istoric în limba franceză, 535 pagini, Ed. Semne, București, 2005, cu o prefață de criticul prof. univ. Constantin Taușanji și Acad. Mihai Cimpoi; *Cântece de alean*, poeme dedicate memoriei Marei Hane de Panciu, Aurora Caba Caraghiaur, 92 de pagini, Ed. Semne, București, 2005, cu o prefață de prof. dr. Victor Crăciun; *Bună dimineața patrie*, 120 de pagini, Ed. Semne, București, 2006, cu o prefață de prof. dr. Victor Crăciun; *Bugeac străbun*, poezie, București, 2007, 167 de pagini, Ed. Semne, cu o Prefață de prof. dr. Victor Crăciun; *Negru Vodă cumanicul*, volum de istorie medievală, București, 2008, 200 de pagini, Ed. Semne, cu o postfață de prof. dr. Victor Crăciun; *Secretul mitului crizelor financiare*, volum de economie politică populistă, lansat la București în 2009; *Casa de Panciu, P.N.Ț., B.O.R. și Nicolae Ceaușescu*, memorii esențiale, în pregătire; romanul *În țara lui Tito*, în pregătire.

Credință

Ieri eram culcat
Ca o rămă în întuneric.
Săpam micro-labirinturi.

Trăiam fără umbră.
Bezna o înghițise.
Speranța era negură.
Umbra invizibilă
Era speranță.
Azi umblăm.
Suntem voință.
Candelă,
Credință,
Aprinzând lumina
Întunericului tău.

Viitorul sticlete

Utile împietrite
Își întind lianele
Prin aspra realitate.
Mâini ce-ar vrea să oprească
Pulsul apocaliptic.
Inima tu mi-o cunoști.
Spasmele ce te frământă
Și-au înfipt călătorul freamăt
În lutul meu.
Cleștarul sunetelor
Mă pătrunde gălăgios
Și privirile bogate
Se îndreaptă pe drumul cunoscut.
Vom merge împreună
Cu pași siguri
În lumina zilei
Răbufnind ca un pocnet de gheață
În primăvara Québecului canadian.

Ce suflu mână firul vieții ?

Ce strigăt aspru te-nfioară ?
Ce sunet viu te împresoară ?
Ce vifor rece te îngheață
Ca pe un vis ascuns în ceață ?

Ce undă înaltă te împinge
Spre malul ce te va înfrânge ?
Ce suflu mână firul vieții
Rostogolind pe drum scaietii ?

Cât strigătul va fi un strigăt,
Iar sunetul va fi un sunet,
Cât viforul va fi de gheață
Și visul tău ascuns în ceață

Gândește-te la nemurire,
La viață, moarte și iubire,
Făr-de-nceput, făr-de sfârșit
Pentru bogat sau necăjit...

Praf de oxidări

Peste tot a curs rugina
Cu al vremii plug.
Numai inima, virgina,

Arde pe-al său rug.

Peste munți și peste ape
Au căzut rugini,
Numai inima în șoapte
Sângerează-n spini.

Peste țări și peste lume
Ruginiri și teasc.
Numai inima în glume
Arde pe-al său vreasc.

Peste sori și peste stele
Praf de oxidări.
Numai dragostele mele
Sunt peregrinări.

Bugeac

Grâul tău sub ceruri arde.
Pâinea ta ca somnul mut,
Îți împresură chemarea
De la Nistru până-n Prut.

Vârful tău e gândul slobod
Peste glie când străbate
Cu aripi de negru dohot
Din visările furate.

Valea ta este limanul
Plin de ghioluri albastrii
Unde lacrima-ți cât banul
Se revarsă pe câmpii.

Ochi matern

Blând e ochiul tău căprui
Pe sub cerul său albastru;
Stând ca ochiul nimănui,
Ochiul marelui Sihastru.

Sfânt e ochiul tău căprui
Desprinzându-se din soare
Peste goi și nesătui,
Peste omeneasca mare.

Treaz e ochiul tău matern
Peste mine când se lasă,
Peste inimă și gând,
Peste dorul de acasă!

Eroilor

Au vărsat prinos de sânge
Trandafiri de pe cetate.
Cine-n urma lor mai plânge
Sub un semn de libertate?

Pe sub brazde și ruine

Țineți sfatul ortăcesc.
Visul vostru curge-n vine
În tot neamul românesc.

Într-o zi un val năvalnic
Izvorî-va-n ce-am pierdut.
Va renaște libertatea
De la Nistru până la Prut.

Cât a rămas

Suflet basarabean, 1982

Așchie ruptă din trupul rănit,
mânată de vânturi ce-au slobozit
ierni siberiene și negre troiene,
când vei porni spre viitor,
în sunetul pasului neiertător?
Vocea îți tremură
ca o vioară,
pe undele timpului care coboară.
Cât a rămas
din timpul ce-a ars?
Când vom aprinde,
sus, pe cetate,
luminile tale de libertate?

Când soarele dospește încercări

Gând și suflet, 1980

Fără curaj, mă îndoiesc ca un avar.
Nimicnicia clipei trece-n vânt.
Aducerea aminte stă-n chenar,
iar slăbiciunea paște oi în crâng.
Dar ele, în moleșeala verii calde,
sau la răcoarea muntelui înalt,
devin neumbre... clăbuci de salbe,
cum ne apar ciobanii... de cobalt.
Reale atitudini, crunte întrebări,
încrăderile pleacă la păscut
când Marele dospește încercări,
dorind ca să dispari, dar te-ai *născut*

MARIUS CHELARU
membru colaborator

Marius CHELARU

S-a născut la 30 august 1961 în orașul Negrești, județul Vaslui. A absolvit liceul la Iași, 1980, apoi Facultatea de științe Economice din cadrul Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași (1999).

A lucrat/ lucrează ca redactor/ secretar general de redacție/ director la revistele „Convorbiri literare”, „Poezia”, KadM” „Timpul” „Cronica”, din Iași, la edituri ca „Junimea”, „Sakura”, „Parnas”, „Timpul”, din Iași, redactor șef adjunct – revista *Carmina Balcanica* (Iași, Brăila, București) ș.a.

Colaborări/ articole/ poeme ș.a. În diverse reviste din țară și din străinătate. Creații ale sale au apărut în diverse antologii din țară și din străinătate, în română și peste 20 de limbi străine. Are volume personale în mai multe limbi străine (albaneză, arabă, aromână, bulgară, ebraică, engleză, franceză, germană, japoneză, macedoneană, maghiară, spaniolă, sârbă, tătară, turcă ș.a.). Membru al USR, Membru al Clubului Junimea, Iași, Membru al Societății Române de Haiku, București, Membru al Societății de Haiku Constanța, Membru al World Haiku Association, Japonia, Membru colaborator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română, Québec, Canada, Membru onorific al Fundației *Maison Naaman pour*

la Culture, Beirut, Liban, membru al „the Haiku Foundation”, SUA-Canada, Membru al *Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România*, membru al Japan Universal Poets Association, Japonia.

mama

mama a rămas afară din mine
imediat după naștere
cum am început să văd
lumea a înviat pe palmele mele
clipa nașterii mele s-a așezat pe pragul casei
așteptînd să mă hotărască
dacă trăiesc sau mușc o singură dată
din sînul lumii

aidoma unui suflet
palmele mamei au intrat prin pielea mea
în primul meu vis
despre inima care-mi bătea

Sat părăsit

*României de azi, în care veșnicia
moare puțin cîte puțin, sat după sat*
copacii au plecat în pribegie
ținîndu-se ca niște căței legați cu umbra după
oameni
unii chiar au murit
tîrîndu-se pînă la marginea cimitirului
anotimpuri fără nume au curs prin colbul drumului
printre urmele tălpilor celor cari au fost

țesîndu-și amintirile între copilăriile părăsite de
copii
la malul bălții din care orăcăitul broaștelor a plecat
zilele
cenușii sau ameteite de lumină descalcă seară de
seară
lăsîndu-se furate de nopțile care îmbracă satul
în care nu mai e nimeni să viseze

printre case
un drum se petrece grăbit
doar el mai ține minte
că veșnicia s-a născut de mult de tot la sat

La țară

clopotele se zbat între timp și netimp
sorb ca-ntr-o beție anotimpurile foste
le mîngîi ca pe niște coapse
le țin în palme ca pe niște sîni
încărcați cu toate iubirile mele date în rod

un codru trece alene pe lîngă privirile mele
miros a verde
apoi mă-mbrac în zbor
cînd cocorii lunecă prin ochiul meu îmbrăcat a
toamnă

satul meu mă respiră încă
în mirarea mea
palmele pământului mă mîngîie cînd mă întorc să-l
trăiesc
cîte o zi
apoi tristeţea pomilor e vecină cu mine cînd
oraşul mă împarte în două suflete
prin care pot plînge separat după lumile mele

oraşul

.oraşul seamănă cu arca lui Noe .doar că animalele
sunt ucise
unul câte unul. .pe câmpul plin de inimi singure
ară pluguri trase de bani
şi-n brazdă se aruncă sentinţe
.într-un bloc zace cuprinsul cărţii vieţii tale
.noaptea
faţa lunii pare un felinar
care nu mai luminează nimic
în oraşul în care în loc de flori cresc blocuri şi
sârmă

umbrele o iau înaintea oamenilor .grăbite
se culcă în amintirile cu pomi şi iarbă. .noaptea mi
se aşază
pe genunchi

.alături de fiecare din noi
noaptea
doarme câte o renunţare
.gîndurile dorm atârinate de pereţi până către zori

jumătate carne jumătate gînduri
toată noaptea bem sângele Domnului
cot la cot cu ochii celor plecaţi
cu luntrea lui Caron

jumătate carne jumătate renunţări
aşteptăm dimineaţa
cînd ne vom scoate din nou inima din piept
o vom înclui-a o în zâmbetul copiilor
ne vom lăsa înghiţiţi de oraş

.afară
pămîntul
întins sub asfalt
aşteaptă înmormîntarea,

patimile

azi în oraş e confuzie
pe un zid a fost ţintuit un om aidoma unui ecran
turtit ca o pânză
fără ochi
doar ca o pânză
pe care cei care trec se pot privi aşa cum sunt
înăuntru

s-ar putea privi

în mod straniu
prin faţa lui nu trece nimeni

oraşul se vede pe acel om-pânză
ca un mare gol
un gol în care din loc în loc
sunt inimi care fug tot mai departe una de alta

spre seară omului ţintuit i-au crescut ochii
prin care curg lacrimi de sânge
mari
câte una
câte una
toate au chipuri de îngeri
unii spuneau că Dumnezeu îi privea pe toţi prin
ochii lui
alţii că Domnul l-a trimis
alţii că

în mod straniu
prin faţa lui nu trece nimeni

în zori
peretele rămăsese gol
doar o lacrimă
una singură
cu chipul oraşului
rămăsese aruncată lângă o floare uscată
poate că o uitase un copil în drum spre şcoală

în mod straniu
toţi oamenii din oraş au trecut să vadă locul
unde fusese acel om ţintuit

Tata

Era primăvară şi în cuvinte
tata călca printre poveşti
aşteptîndu-mă cam pe cînd eram pregătit
să devin un suflet îmbrăcat cu trup
aşternîndu-mi lumea la picioare
ca pe un pled care aştepta
să-l brodez cu dorinţele mele

mi-a pus palmele pe pămînt
şi pămîntul m-a primit
lăsîndu-mă să particip la marele spectacol

mi-am înşiruit paşii îmbibaţi cu mirare
nici o zi prin care am trecut nu m-a găzduit
cu toate visele mele înlăuntrul ei
mai mult decît să-mi fac un lăntişor din amintiri
pe care le-aş fi dorit
locuind uneori în cuvintele mamei şi ale tatei
mirat de starea de a fi

pe urmă
tata și-a terminat pașii
amintirile l-au părăsit odată cu trupul
s-a spulberat ca o întîmplare într-un ocean de liniște
am rămas eu cu frații mei
și mama
care încă mai așteaptă o floare de la el dimineața

reculegere

șed liniștit
în fața a două gânduri uitate de tata
pe scaunele din fața mea

mă privesc așteaptă să fac ceva cu ele

...și ziua asta ca o picătură de rouă
fără cearcăne și fără timp

nu departe
pe celălalt scaun
ea

în privirile ei numai rafturi
rafturi pline cu chipul altuia
de mii de ori

mai departe
lumea

fiecare închis în ziua lui
fiecare culege lacrimile celuiilalt
le sădește în propria tristețe

o clipă
prind ochii ei mari în palmele visului meu
împart amintirile ei în două pachete
joc canasta cu ele
apoi rămân la *solitaire*
...nu departe de mine
ea
e în altă zi
decât a mea
...nu departe...

serenadă cu gust de pădure uscată

e seară în palma în care păstrez amintirile
țin degetele nevenite spre trecut

degeaba

cealaltă palmă înlăcrimată de roua
noptii-pasăre de pradă
lăsată de izbeliște cu tot cu coșmaruri
hălăduind
singură pe străzile liniei vieții

cealaltă palmă mângâie visul cu tine

se făcea că îți cântam copilăria noastră
se făcea că îți dăruiam cuvinte frumoase
împachetate cu fundițe roz
cu gust de pădure uscată
se făcea

cealaltă palmă cade apoi
înapoi în singurătatea din care
aidoma unui pocal mușcat de viermele părăsirii
curg picături de „noi doi“

se făcea
că îți cântam
și tu erai
și...

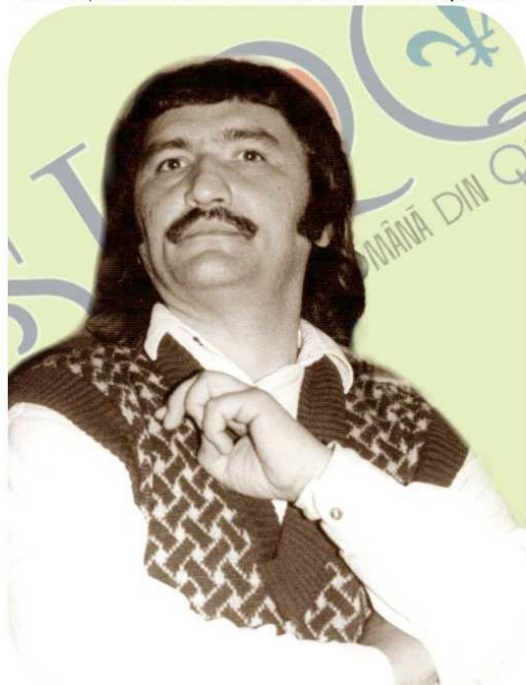
învățăturile străinului către fiul său pe care l-a vîndut

povestea rătăcită printre dinții serii se așterne printre
noi
e despre un copil vîndut pe 30 de cuvinte
despre-un străin adus de glasul ierbii nici vii și nici
moarte
pe buzele unei femei uitată de dorință, pe care cresc
crini

cineva golise lumea de bărbații pe care i-ar fi putut
iubi
din ce în ce mai lent singurătatea valsa cu nopțile ei

actorii-spectatori erau și filosofi
lucrînd la prezența ei
păreau a fi chiar ce jucau/ crini străini
pe scena ca un cerc preaplin cu iluzii și surogate de
real

cînd am plecat
povestea a rămas pe drumul răstignit peste
singurătatea serii
acolo unde muțenia șterge orice iluzie
doar străinul așteaptă de vorbe părăsit să-i crească
fiul
la colțul unei zile păstrată numai pentru asta

DANIEL CORBU
membru

Daniel CORBU

S-a născut la 7 aprilie 1953, în Târgu Neamț. Absolvent al Facultății de Litere, secția română-franceză, din București, promoția 1983. Participant activ la întrunirile *Cenaclului de Luni*, condus de criticul Nicolae Manolescu. După terminarea facultății, este instructor de teatru și poezie la Casa de cultură din Târgu Neamț, unde organizează, începând cu anul 1984, *Colocviile Naționale de Poezie de la Neamț*.

Debutează în *România literară* (1979), colaborează cu poeme și eseuri în *Amfiteatru*, *Cronica*, *Luceafărul*, *Ateneu*, *Dacia Literară*, *Poesis*, *Convorbiri literare* etc. Traduce pentru reviste și în volume din Cioran, Roland Barthes, Daudet, Mérimée, Paul Valéry, Jabès, Michaux, Elytis, Borges ș.a. Prezent în antologii de poezie din țară și străinătate. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România din 1990. Este fondator al Casei de Editură *Panteon*, al revistei literare cu același nume și fondatorul *Academiei de poezie* din Vânătorii de Neamț. În 2004 fondează la Iași revista de experiment literar *Feed Back* și organizează, începând cu 2006, *Festivalul Internațional de Neoavangardă*.

Publică volumele de poeme: *Intrarea în scenă* (Albatros, 1984), *Plimbarea prin flăcări* (Cartea Românească, 1988), *Preludii pentru trompetă și patru pereți* (Panteon, 1992), *Documentele Haosului* (Panteon, 1993), pentru care primește Premiul Asociației Scriitorilor Iași și Premiul *Poesis* pentru cea mai bună carte a anului 1993, *Spre fericitul Nicăieri* (Panteon, 1995), *Cântece de amăgit întunericul* (Helicon, 1996), *Manualul Bunului Singuratic* (Panteon, 1997), *Duminica fără sfârșit* (Axa, 1998), *Cartea urmelor* (Junimea, 2001), *Documentele haosului*, antologie de autor (Junimea, 2003), *Evanghelia după Corbu și alte poeme* (Princeps Edit, 2006), Premiul USR, filiala Iași, *Refugii postmoderne* (Convorbiri literare, 2007), *Eonul Marelui Desant*, antologie, ediție critică (Princeps Edit, 2009), *Apocalipsa de fiecare zi* (Princeps Edit, 2009), Poftiți, Domnule Kafka! (Princeps Edit, 2010), *Viața de fiecare zi la Iași pe vremea lui Daniel Corbu povestită de el însuși* (Feed Back, 2010), *Refugii postmoderne* (Feed Back, 2011), *Documentele Haosului*, ediție critică, antologie (Ed. Princeps Edit, 2011), *Noi vești despre pasărea oarbă Dali* (Ed. Junimea, 2012).

Cărți de proză: *Douăzeci și una de fantasmagorii în ritm de blue-jazz* (Ed. Cronica, 2001), *Urmele lui Dumnezeu și alte povestiri* (Princeps Edit, 2009), *Piatra de Eol și alte povestiri* (Princeps Multimedia, 2014)

Cărți de eseuri: *Generația poetică '80 în cincisprezece portrete critice* (Junimea, 2000), *Intimitatea publică a poeziei – șapte eseuri despre comportamentul liric* (Princeps Edit, 2002), *Postmodernismul pe înțelesul tuturor* (Princeps Edit, 2003), *Generația poetică '80 și rostirea postmodernă* (Princeps Edit, 2006), *Neoavangarda românească – vol. I&II* (Feed Back, 2008), *Escale în Panteon* (Princeps Edit, 2012). Este prezent cu poeme în reviste, antologii sau cărți de autor în Franța, Germania, Slovacia, China, Serbia, Anglia, Canada, Republica Yemen, Ungaria, S.U.A., Suedia. Pentru întreaga activitate literară, Președinția României îi conferă, în 2004, *Medalia Ordinul Meritul Cultural în Grad de Cavaler*, iar Președinția Republicii Moldova *Ordinul Mihai Eminescu*, a doua medalie în stat (2010).

În decembrie 2011, printr-o ceremonie în Aula istorică, Academia Română îi conferă Premiul „Mihai Eminescu”, cea mai înaltă recunoaștere în România pentru opera unui poet român.

Pasărea neagră (Ultimul poem romantic)

La o oră târzie din noapte pe când tocmai încetasem lucrul
la „Tratatul despre lașitatea lumii de la origini
până în prezent” și urmăream pe internet
cele mai negre știri când tocmai aflatam că în Costa
Rica

criminalitatea printre elefanții albi crescuse îngrijorător
 că un bărbat aprins de viol a siluit nouă femei
 într-o singură zi undeva prin Canare
 și mafiele au sechestrat din nou copilul
 miliardarului Hababis că lucrurile prințesei Diana
 se vînd prin talciocuri umbroase
 că la Holywood lui Shakespeare i se pune pe cap
 o cenușă postmodernistă înecăcioasă
 acră și grea ca un tren de soldați
 că niște omuleți verzi prieteni ai omului
 participanți la Podul de flori intergalactic
 au mai ocupat trei insule în Pacific
 auzii un zgomot venind prin fereastra deschisă
 un zgomot prelung și macabru ca de OZN-uri
 nervoase
 îmi dezlipii ochii de la multicolorul ecran internet
 și văzui orbitoarea lumină cum vijelioasă îmi intra
 în cameră
 apoi o rafală de aripi înghețată încăperea
 lăsîndu-mă încremenit în barocul meu scaun plușat
 și deasupra șemineului un corb princiar se-așeză
 privindu-mă fix.
 Ca-ntr-o filmică scenă parcă treceam prin coridoare
 de spaimă
 decorticam clipe ratate într-un labirint părăsit
 dar eu nemișcat în scaun priveam deasupra
 șemineului englezesc unde se-așezase strania
 imperiala pasăre neagră.
 Sufletul: niște zgură acolo și el gudurat la picioare
 „Ești Corbul lui Poe – îndrăznii să vorbesc aproape
 în șoaptă – prin urmare aripile tale sfîrșituri anunță.
 Spune-mi, de ce-ai venit corb apocaliptic
 misteriosule Corb?”
 Dar el stătea neclintit privindu-mă fix.

„știi că vei spune acum *Nevermore* – rostii apăsător –
 atîta poți spune incultule Corb cobe voajeră
 o știi de la Poe. Dar de ce m-ai ales
 chiar pe mine despicînd un secol cu aripa neagră?
 Hai spune corb alegoric cobe a veacurilor
 poticnite-n visare ești Viața ești Moartea ești
 înfățișarea Ruinei?”

„THAKATIMUNU SIPEDI“
 slobozi din ciocul regal pasărea neagră
 „THAKATIMUNU SIPEDI“ se răspîndi peste tot
 în camera
 tristă precum fiorul rece al morții.
 „Spune-mi pasăre ocultă oricine ai fi
 această vorbă ciudată ce-nseamnă?”

Dar Corbul rosti triumfal:
 „THA-KA-TI-MU-NU SI-PE-DI“

„Din nou te întreb majestuosule Corb *Thakatimunu Sipedi*

ce-nseamnă și de ce schimbat-ai odată cu veacul

acel misterios « *Nevermore* »? și de ce pe mine m-ai
 ales
 din cei mulți lăsîndu-mă pustiu ca după
 devastatoare beții?”

Dar Corbul răspunse fixîndu-mă cu privirea-i
 sticloasă:

„THAKATIMUNU SIPEDI“

„și acum încotro enigmaticule Corb
 cînd mi-ai turnat negreala misterului în suflet
 ca pe-un absint blestemat? Mai știi ceva despre
 Poe,
 cel mort într-un șanț nu mult după ce i-ai dăruit
 straniul cuvînt « *Nevermore* »?
 și acum încotro? Spre Unde? Spre Cînd?”
 Răspunse Corbul privindu-mă fix:

„THAKATIMUNU SIPEDI“

Deschisei Dicționarul cel mare la *T* și la *S* la *P* și la
 ancestralul discutabilul *Z* al vechilor regi
 să nu pierd sensul ca Poe altădată
 înainte de-a dispărea strania apocaliptica pasăre
 neagră:

„*Zopedi*“ = groapa timpului, „*To axion esti*“, „*Gnothi Seauton*“,

„*Katimoris*“ = floarea sinucigașă, „*Katimos*“ =
 dună de amurg multicolor (Poate că aici ar trebui
 să-ngrop toate ideile despre lucruri).

Grăbit răsfoii masonice cărți, Gehena, Paideuma,
 Golem, Caballa cu o mie de gîngăanii reci
 curgîndu-mi pe șira spinării
 uitînd de pasărea vorbitoare pînă cînd
 auzii bătaia din aripi și magicul Corb
 așezat pe pervazul ferestrei rosti pentru ultima oară
 THAKATIMUNU SIPEDI
 prin livada cu vișini depărtîndu-se
 printre zarurile și tomberoanele nopții
 depărtîndu-se

în timp ce repetam zăpăcit
 „Gnothi Seauton“ „Zopedi“ „Imunu“ „Katimos“
 „Spre Unde?”
 „Ești Viața ești Moartea?” „Ești înfățișarea Ruinei?”
 THAKATIMUNU SIPEDI
 THAKATIMUNU SIPEDI
 Dincolo de bine și de rău așteptînd zorii.

Topirea (începusem să mor prea devreme)

începusem să mor. Muream încet în fiecare zi
 în fiecare oră în fiecare secundă.
 Consultam tomurile sănătății și ale bolilor lumii
 zeci de tratate ale trecerii
 cărți despre regi glorioși
 gladiatori, cruciați, castelani și celebre madone,
 șamani, zoroaștri, exploratori, prinți ai curajului

și papi intermediari ai Bunului Dumnezeu
și din fiecare se înalță ca un abur

abia perceptibil revoltătorul firesc
așa cum din adâncul materiei nimicul.

Începusem să mor vizibil. Îmi spuneau
iubitele prietenii vecinii:
Tu nu observi cum mori cu câtă evidență
și impardonabil fast chiar fără un pic de rușine
în văzul tuturor te topești ca o apă
ce se scurge fără de noimă-n adâncuri
sau ca o avere căzută pe mâna pă răduitorilor?

Începusem să mor prea vizibil. Vorbeam cu
mult prea ocupatele celule, cu sinapsele, cuarții,
leptonii, gluonii
și-i rugam să oprească un timp lunecarea
de nesuportat pentru cei care chiar în acel moment
mă acuzau de pierderea clasice demnități
a minimei decențe sociale.

Dar totul căzuse în autism și totul
lucra în defavoarea mea și nici scepticismul
nu-mi mai era biserica sfântă a rugăciunii
iar iubita cea nouă-mi spunea:
Degeaba ai scris șase mii de poeme despre
sânii mersul și părul meu auriu
uite cât de vizibil mori în fiecare zi, în fiecare oră
în fiecare clipă te zbați ca o floare tăiată
și nu faci nimic. Nimic și nimic.
Iar plecarea mea e foarte aproape.
De mă părăsești – spusei cu glasul pierdut – va fi o
rană,
dar ce spun eu
va fi un dezastru mai feeric decât
orice apus pentru că ești atât de așezată în
inimă, în sânge iar sufletul mi-i ocupat în întregime.
Cum să te desprinzi?
Va fi o rană pe care-o vor vedea toți
care se va scurge pe bulevardul Victoriei, pe strada
Pușkin și
Lăpușneanu, pe stradela Baudelaire prin clădirea
televiziunii centrale prin piețe cluburi
de zi și de noapte o rană urâtă
ca o lipicioasă meduză ca o inimă însângerață
pulsând
în dezordine ca un monstru uriaș.
Iar oamenii zice-vor: ce despărțire urâtă
ca un mușuroi ca un oraș oceanic după apocalipticul
tsunami!
Fă ceva – îmi spune noua iubită – și pune capăt
acestei ambiguități!

Dar eu continui să mor vizibil
în fiecare zi în fiecare oră
în fiecare secundă

crezând ca și vechii greci în destinul câștigului
din pierderea lucrului de pierdut supus astfel
măreției
pierzaniei și golului absolut
continui să mor vizibil cu nerușinare,
în timp ce-mi îmbogățesc impunătoarea colecție de
timbre și fluturi
sau fac adânci reverențe unei glorie de trei parale
și uneori chiar ascult zile și nopți în șir
cum din adâncul materiei urlă nimicul.

Muzeul Literaturii

Tot ce-am avut de învins și-am învins
se îndepărtează topindu-se în linia orizontului
tot ce-am avut de învins și n-am învins
fără milă mă urmărește din umbră.
Dar de câte ori n-am salutat
oameni îmbrăcați în hainele morților
și câți n-au trăit pe spinarea morților
ca algele pe cochilia melcului Adeodatus!
Astfel gândeam bucurându-mă de gura
de mâinile mele ca de-o primăvară
bună de spânzurat neliniști
în dimineața care-ncepea ca de fiecare dată cu mine.
Cu palmele-nroșite
îngerul ține în mâini biblia de pîine a unei alese
seminții
cineva flutură steagul
altcineva cântă: *Sculați, voi, norocoși ai vieții!*
Tot ce-am avut de învins și-am învins
se îndepărtează topindu-se în linia orizontului
tot ce-am avut de învins și n-am învins
fără milă mă urmărește din umbră.
Degeaba încrustări pe zidul înalt
al nesupunerii
degeaba rugi sacrosancte pentru cei plecați în satele
văzduhului!
Cînd Wittgenstein a spus că moartea
n-a fost încă trăită
se gîndea la ea ca la o binefăcătoare stipendie.

MELANIA CUC
membru colaborator

Melanic CUC

S-a născut la 22 iunie 1946, în localitatea Archiud, județul Bistrița Năsăud, România. A urmat cursurile Școlii Tehnice Horticole din Bistrița, ale Universității „Ioan Dalles” din București (Secția Literatură română și universală). Deține un Atestat în management editorial (1990). A lucrat ca jurnalist la mai multe publicații din țară și din străinătate. Pasionată de arta plastică, a avut mai multe expoziții de pictură în România, Anglia, Franța, Spania. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Ziariștilor din România și membru al Academiei Artelor, Științei și Literaturii, Oradea.

A debutat în publicistică la 16 ani, în cotidianul „Făclia” din Cluj. Colaborări intense (1975-1989) la Radio România (cu tablete, reportaje literare etc.). A fost redactor la Ed. Bir Contact București, secretar general de redacție la publicația „Curierul Sănătății” și redactor la „Flagrant”, iar din 1998, șef al subredacției „Transilvania de Nord” pentru săptămânalul Top Business, apoi la cotidianul „Răsunetul” din Bistrița. A fondat și coordonat publicațiile: „Gazeta de Cernavodă”, „Gazeta de

Medgidia” (1991) și „Șapte zile bistrițene” (2004). Debut radiofonic (cu grupaj de poezii) la Radio România în 1972. Debut literar: Luceafărul, 1973, cu poemul „Plopii în Ardeal”. A publicat grupaje de poezie, eseuri și reportaje literare în Luceafărul, România Literară, Contemporanul, Flacăra, Femeia, Pentru Patrie, Tribuna Informația Bucureștiului, suplimentul Scânteii Tineretului, Munca, Săptămâna, Convorbiri literare, Tribuna, Poezia (Iași), Sintagme literare, Destine literare, Vatra Veche, Boema, Familia, Litart, Basarabia literară, Litera Nordului, Grai etc. Este realizator de emisiuni la AS TV din Bistrița și din 2005 este redactor la revista Agero din Stuttgart, Germania.

Volume publicate:

1. *Peisaj Lăuntric*, poeme, Ed. Litera, București, 1985, (80 p.);
2. *Dincolo de jertfă și iubire*, poeme, Târgoviște, Ed. Macarie, 1991, (54 p.);
3. *Impozit pe dragoste*, roman, Ed. Macarie, Târgoviște, 1999 (250 p.);
4. *Vine Moș Crăciun*, poezie pentru copii, Bistrița, Ed. Răsunetul, 1999, (50 p.);
5. *Galaxii paralele*, eseuri, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2000 (100 p.);
6. *Destin*, proză biografică, Bistrița, Ed. Răsunetul, 2000 (Ediția I și II) (200 p.);
7. *Tablete contra disperării*, eseuri, Ed. Aletheia, Bistrița, 2002 (100 p.);
8. *Cinând cu Dracula*, roman, Bistrița, Ed. Aletheia, 2003 (400 p.);
9. *Biografia unui miracol*, proză, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2003 (200 p.);
10. *Versuri scrise pe zăpadă*, pentru copii, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2003 (50 p.);
11. *www.rebel 2004.ro*, eseuri, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2004 (100 p.);
12. *Căsuța cu povești*, versuri pentru copii, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2005 (50 p.);
13. *Șotron*, eseuri, Bistrița, Ed. G. Coșbuc, 2005 (100 p.);
14. *Fructul oprit*, roman, Bistrița, Ed. Karuna, 2006 (400 p.);
15. *Isus din podul bisericii*, proză, Cluj Napoca, Ed. Limes, 2006 (100 p.);
16. *Fără nume*, tablete-șotron, Ed. Ardealul, Târgu Mureș, 2006 (100 p.);
17. *Femeie în fața lui Dumnezeu*, roman, Ed. Eikon, Cluj Napoca, 2007 (240 p.);
18. *Graal*, roman, Ed. Nico, Tg. Mureș, 2007 (280 p.);
19. *Miercurea din cenușă*, roman, 2008, Ed. Zip, București (430 p.);
20. *Dantela de Babilon*, roman, 2009, Ed. Nico, Tg. Mureș (250 p.);
21. *Alb pe negru*, critică literară, Ed. Nico, Tg. Mureș, 2010;
22. *Autoportret*, poeme, 2010, Ed. Nico, Tg. Mureș;
23. *Lebăda pe asfalt*, poeme, Ed. Anamarol, București, 2010;
24. *Vânătoare cu șoim*, tablete literare, Ed. Dacia, Cluj Napoca, 2010;
25. *Jurnalul de la Lăpușna*, proză, Ed. Nico, Tg. Mureș, 2010;
26. *Vara leoaicei*, roman, Ed. Zip București, 2011;
27. *Mersul pe apă*, poeme, Ed. Nico, 2011;
28. *Cine îmi va citi gândurile?* poeme, Ed. Tipo Moldova, 2013;
29. *Monade*, poeme bilingve, Ed. Karuna, Bistrița, 2014;
30. *Sare pe rană*, poeme, Ed. Karuna, Bistrița, 2014;
31. *Cartea cu coperti de sticlă* (dialoguri) Ed. Karuna, Bistrița, 2013.

Nominalizări, distincții, diplome, premii, meda- lii obținute:

1986. Premiul II pe Municipiul București, concursul de Poezie Cântarea României; 1989. Premiul II la publicistică, în concursul național organizat de Redacția Clopotul din Botoșani; 1988. Premiul Editurii Minerva pentru Poezie, la Festivalul de literatură Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște; 1988. Premiul revistei Luceafărul la concursul de Poezie George Coșbuc, Bistrița; 1987. Premiul revistei Cântarea României pentru Poezie, la Concursul național de Poezie Panait Cerna – Tulcea; 1987. Premiul George Coșbuc pentru Poezie, la Festivalul de Poezie George Coșbuc, Bistrița; 1987. Premiul Revistei Flacăra la concursul național de Creație literară, organizat de Consiliul Județean Brăila; 1987. Premiul Revistei Tribuna, pentru Poezie, la Festivalul de literatură Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște; 1999. Diplomă de excelență acordată de FER Bistrița, pentru contribuția adusă în peisajul cultural artistic al județului Bistrița Năsăud; 2001. Premiul Special al Juriului pentru romanul Cinând cu Dracula, la Saloanele Liviu Rebreanu, Bistrița; 2001. Diploma de Onoare, acordată de PRM și FER, Filialele Bistrița Năsăud, pentru activitate literară; Premiul I pentru volum poezie *Via dolorosa*, la festivalul Credo din Gledini, vara 2012; Premiul Special pentru volumele publicate, la concursul de proză Liviu Rebreanu, Bistrița; 2003. Premiul pentru eseu la Concursul Național de poezie și eseu, Octavian Goga; 2003. Diplomă de Onoare, pentru activitate culturală deosebită, acordată de Casa de Cultură a Municipiului Bistrița; 2002. Premiul ziarului Răsunetul, la Concursul pentru volum, Festivalul de Poezie George Coșbuc, Bistrița; 2003. Diplomă și Premiul I, acordate în Concursul național de proză Liviu Rebreanu; 2006. Membru de onoare al Societății Culturale Anton Pann din municipiul Râmnicu Vâlcea; Premiul Municipiului Bistrița pentru Literatură pe anul 2007; Premiul pentru Literatură „Romulus Guga” pentru volumul Graal, acordat de Direcția de Cultură Mureș, 2007; Medalia „Crucea celui de Al Doilea Război Mondial” pentru promovarea românismului prin literatură, acordată de Asociația Veteranilor de Război, în decembrie 2008; 2006. Membru de onoare al Fundației Culturale Emanoil Gojdu, Oradea; Diplomă și Titlul de Femeia Europeană, pentru Cultura europeană; Diploma de merit pentru cel mai bun colaborator al revistei de cultură Boema din Galați; Diploma de Cavaler al Cetății, acordată de revista Cititor de proză, KD.

Oglinzi venețiene

Te aștept la marginea unei draperii
Sfâșiate de unghiile vremii.
În colțul opus,
Lumina unei noi dimineți
Se joacă
Cu ascuțitoarea de creioane mecanice.
În cutia asta cât un sicriu de copil
Stau periculos de aproape
De fiecare detaliu
Și strugurii se coc automat
Și mierlele pleacă de acasă.
Tu numeri pentru mine
Anii fără rod,
Toate clipele în care m-am mințit
Că aș fi născută-n solștiu de vară.
Nimic nu are sens de ac de ceasornic
În pumnul cu care lovesc
Oglinzile vechii Veneții.
În odaia asta bate vântul ca un dumnezeu
Și tu îmi ceri să-ți fac jurăminte de tinerețe.
Ridic din umerii
De păpușă întoarsă arcul.
Printre brocarturi, sub alt baldachin
Putrezește trupul trandafirului.
Se anunță zorii.
Neputincioasă
Lovesc cu piciorul în clipa care
Nici nu există.

Carafa de cretă

Palmele mele
Sunt roșii de atâtea aplauze.
Cum să nu mă recunoști,
Tată,
În cocoșatul care
Poartă sacul de sare în spate?
Cu unghiile roase din carne,
Continui să
Curăț solzii de pe peștișorii de aur.
Și iar este zi
Și iar este noapte
În carafa asta de cretă sfărâmicioasă
Și unde poștașul
Nu mai ajunge cu nici o carte poștală.
Ce năvală fierbinte, ce subțire-i eșarfa
Din jurul grumazului în care
Până și augustul cântec de greier
Devine urlet de fiară!
Cum să nu mă recunoști,
Tată,
În grunjul de sânge ce merge
De-a bușilea
Prin nimbul plin de iarbă ?!

Echilibristică

Iau de aci,
Pun dincolo un pumn
Încărcat cu probleme.
Doar fericirea curge egal
Și în stare lichidă
Peste roca primară.
Sunt prinsă într-un joc
De copii fericiți.
Merg în mâini,
Pe balustrada unsă cu seul de miel.
Iisus și asinul Său
Trec împreună cu noi
Prin umbra de cruce a cămășii.
Este liniștea de dinaintea taifunului.
Nu-mi mai cere să dansez fără griji
Pe capacul cutiei cu râncedă pudră,
Să trag cu roșu peste buzele palide.
Sub greutatea poverilor mele,
Nebănuite faliile
S-au frânt peste mijloc.
Într-o iarnă, cândva, în fără de timp,
Doar îmi voi închipui
Reflexele curcubeului care
Azi mă leagă-burduf
În copcii de argint nituit.

Am uitat pentru ce iubesc

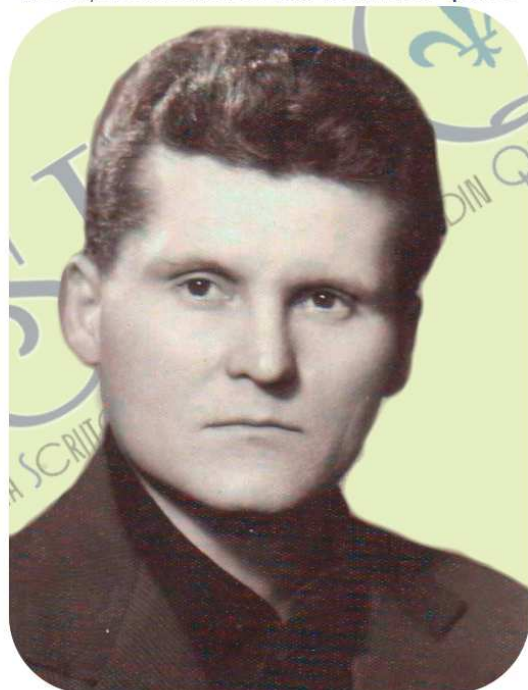
Exersează pe toate tastele de la computer
Marșul Radezcky.
Este ca și când m-aș arunca
Din dirijabilul cuprins de incendiu
În lanul cu mazărice sălbatică.
Nici timp,
Nici spațiu,
Doar senzația că
O mulțime de monede gălăgioase
Cad în cutia milei cerești.
Și totuși,
Eu sunt nevolnicul ce stă sumețit
Dinaintea bisericii Tale.
Cine sunt ele, umbrele
Înghesuite sub coviltire de aer?
Am uitat pentru ce iubesc
Gândurile sfâșiate de Timpul
În care
Fericirea era mierea
Curgând
Peste bătaia inimii-mi bolnave.
În planul secund,
Muzica a tapetat pereții
Cu unghiile înfipite
În fierul porții regale.

În somnul meu chimic

Peste marea-moartă
Se aud pescărușii țipând
La fel ca în ziua în care
Dumnezeu i-a croit din lut,
Le-a dat clonț și aripi.
Rana recidivează sub fașa zăpezii,
Dar merg mai departe
Prin labirintul cu copitele
A zeci de minotauri uciși.
Marele premiu își așteaptă gladiatorul!
Totul este alandala în lumea reală
Și păsări de metal rar
Se izbesc pe zarea
Spre care
Ridic întrebări
Și toate imaginile
Mi se lipesc de retină.
În somnul virtual
A erupt vulcanul;
Alerg de nebună împrejurul Golgotei
Cu flori de mătase în mână.

Perisabil, confuz...

Betia mea mototolește
Bancnote scoase din uz
În fața unui bancomat care nu există.
Ei, ași!
Doar știi că am trișat trăgând cu ochiul
La raftul cu sticla golită
În timp ce pluta din dop
A înverzit cu salcia
Clipa-i periculoasă din cale afară
Și înafara procesiunii de sâmbătă noaptea
Orașul joacă poker pe jetoane străine.
Rămân fără haine și fără de umbră
Lângă ușa pe care
Iarna mă va bate în cuie
Perisabil,
Confuz este bulgărele de fericire,
Magma care se rostogolește
Printre încălțările
Desperecheate.

VALERIU CUȘNER
membru colaborator

† Valeriu CUȘNER

Pe numele său real **Valeriu Cușnerenco**, s-a născut pe 22 martie 1937 la Constanța și a trecut în neființă pe 21 februarie 2010, la Constanța. A fost un scriitor și critic literar român. A absolvit Liceul Mircea cel Bătrân în anul 1954. În 1960 a absolvit Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic Iași. În perioada 1952-1960 a practicat fotbalul de performanță (întâi ca junior la formația Locomotiva PCA, în prezent Farul Constanța, apoi, ca senior, la Știința Iași).

A lucrat ca inginer proiectant în Constanța. A făcut parte din grupul de scriitori liberi, condus de poetul Radu Crișan. În acel grup se afla și poetul Horia Agarici (celebrul aviator care „vânase bolșevici”), precum și Paul Andreescu (în prezent este șeful Filialei din Constanța a Asociației Foștilor Deținuți Politici).

A obținut premiului I pe țară, în anul 1998, la Emisiunea politică de la Televiziunea Română intitulată „Punctul pe i”, precum și numeroase diplome și insigne pentru performanțele din munca de proiectare.

A fost cuprins în Antologia aniversară „România din suflet”, Ed. Boldăș, Constanța și este membru

al Enciclopediei Hübners *Who is Who* (Verlag für Personenzyklopädien AG), iar în anul 2008 a fost inclus în Enciclopedia Personalităților din România la pagina 369.

Referințe critice: Alina Beiu-Deșliu, Constantin Bălăceanu Stolnici, Ion Roșioru, Romulus-Iulian Olariu, Viorica Răduță, Mircea Ioan Casimcea, Constantin Miu, Emilian Marcu etc.

Împușcați-i pe poeți!

Acei încurcă-lume ce au croit prin veacuri
o altă hartă-a lumii cu visurile lor,
Don Quijotiști notorii, mari vânzători de fleacuri
scălâmbăind cuvinte cu multe înțelesuri,
scuipați de nătărăii ce i-au disprețuit,
flămânzi de-nțelepciune, de faimă și iubire
scârpinați de muze, bogați în sărăcie,
huliți de răii lumii, aplaudați de regi,
slăviți prin lupanare, geloși pe nemurire,
trăind după un cod de neînțelese legi,
deștepți nevoie mare, iluștri nătăfleiți,
să-i împușcăm pe rând, să terminăm cu cei
ce s-au crezut, sau nu, că ar fi fost poeți!

Născocitori de snoave și de cuvinte rare
ce au tradus tăcerea în șoapte de vioară,
urcând pe scara vieții c-o traistă-n vârful de băț,
palavragii de șatră, celebri pierde-vară,
dispuși să-și riște viața pe-un dram de libertate,
cântând durerea lumii și-a ei nefericire
și înfruntând de-a pururi oriunde nedreptatea,
loviți de stăruința minciunii uneltire,
corăbieri pe-oceanele schimbărilor eterne
sacrificându-și viața pe lucruri de nimic,
savanți sau histrioni, țărani plini de iluzii,
profesori și studenți, bețivi petrecăreți,
copii, sfioase fete, băbuțe narcisiste,
să-i împușcăm pe toți ce se mai cred poeți!

Eroi de cafenele, iluzioniști macabri,
naivi de cursă lungă, târându-se pe coate,
scafandri în lighean-căutători de-adâncuri,
cinstiți până-la prostie, creduli că după moarte
vor fi cinstiți în veacuri de posteritate;
trăind fără de vârstă, nemuritori bătrâni,
sau tineri iezi fugind cu ranița în spate
pe necuprinsul lumii de-a pururi galopând,
purtați cu greu în suflet dureri împrumutate,
disprețuind onoruri, celebri ipocriți,
erotici prin născare, amanți de operetă
iubind mereu pe alții, deși n-au fost iubiți,
zei albi de ciocolată curțați la bal mascat,
trăind în sărăcie, de-a pururi răzvrătiți,
metaforiști pârdalnici, în rime arhitecti,
frumoși din turtă dulce cu pletele în vânt,
să-i împușcăm pe cei ce par a fi poeți!

Îi împuşcăm degeaba! Din nou vor răsări;
 ciuperci viu colorate după o scurtă ploaie.
 Cum ziua dă în noapte, iar noaptea dă în zi,
 vor umple iar pustiul, vor înflori pe câmpuri,
 vor colora abisul cu visurile lor.
 Nu poţi goni beţivii din cârciuma din drum;
 mereu se vor întoarce, chiar osândiţi la moarte.
 Nu poţi mereu distruge spitale de nebuni
 chiar dacă vom uide pădurile din noi,
 chiar dacă vom goni toţi fluturii din flori
 şi vom seca izvoarele ce curg mereu spre mare!
 Nu poţi opri căderea eternelor ninsori,
 nici fărâmare scoicii în fire de nisip
 şi nici speranţa care-nfloreste-n fiecare!

Seismografi pârdaşnici ai devenirii noastre,
 poezii-s condamnaţi la un sublim blestem;
 să lumineze noaptea tăcerilor din noi.
 Sunt sarea din bucate, sunt îngeri vidanjori
 ce sufletul ni-l spală de-acel fetid gunoi
 depus de viaţa aspră în noi de-atâtea ori!

Prea târziu

Prea târziu ne-am găsit, prea târziu
 când plecau cocorii din noi,
 pe-un peron de gară pustiu
 cu o sală de aşteptare în doi.

Prea mereu ne înşelau, prea mereu,
 răspântii de drumuri deşarte.
 Când ai venit tu, nu eram eu,
 când eu soseam, tu plecai mai departe.

Când în sfârşit ne-am găsit, prea loviţi
 de-ale vieţii sălbatece ploi,
 flămânzi de iubire, nefericiţi,
 a fost deja prea târziu....
 plecase şi gara albastră din noi.

Euristica

*„Blestemat va fi pământul pentru tine“
 Vechiul testament (Geneza, cap. 3).*

„Vrei să ne mai naştem o dată?
 Să oprim trăirea asta nebună!
 Să nu mai fiu bărbat şi nici tu fată,
 nici soare să nu fim, nici stele, nici lună!

Să fim alte fiinţe împreună!

Nu vezi că ce mişcă şi moare
 poartă un destin demult hărăzit
 şi un nume de
 pasăre, insectă sau floare?
 Şi nimeni încă n-a reuşit
 din această lume o evadare?

Când suferinţa ne-a luat în seamă
 călcându-ne-n picioare cum dorea,
 noi am fost piatra ce-a pornit să geamă,
 noi am fost lacrima ce sângera.
 Iubire am fost şi conştiinţă de sine,
 topor, cuţit şi secure,
 la decapitarea răului de bine
 şi la despărţirea mării de pădure.

Toate, prea toate apoi s-au schimbat,
 amestecându-se dintr-una în altul.
 Doar viaţa şi moartea s-au separat,
 doar prăpastia şi-n piscuri, înaltul.
 Iubirea şi ura convieţuiesc,
 frumosul, urâtul se împreună,
 Prelaţii şi hoţii cântă în strună
 acelaşi solfegiu duhovnicesc.

Minciuna şi adevărul nu se despart,
 înţelepţii şi proştii se preţuiesc.
 Cei slabi cu puterea mereu îşi împart
 prada din care abia mai trăiesc.

Hai! Să începem cu alte-nceputuri,
 cu înfăţişări cum nu s-au văzut,
 să ne naştem din blânde săruturi,
 să creăm ceva care n-are trecut!
 Tot ce a fost şi mai e, să dispară!
 Planeta noastră e o mândră eroare,
 s-o părăsim şi să nu ne mai doară
 începutul rotirii spre-un altfel de soare!

Ne vom iubi!

Ne vom iubi sublim în altă lume,
 la care vom ajunge prea târziu,
 când carnea de pe noi va fi o umbră
 şi nimeni n-o să poată a ne spune
 cum am greşit la fiecare pas,
 c-am părăsit, de mult, în urmă ura.
 Şi că iubirea care ne-a rămas
 doar trupul i-a-ndulcit cumva măsura.

Atâtea piedici sunt în lumea noastră
 când sufletele se caută mereu.
 Nici carnea nu mai poate să-mpreune
 visele spre care ne-înălţăm cu greu
 stârniţi de pofte crude şi nebune.

Ne vom iubi sublim în altă lume,
 în care vom fi numai noi doi.
 Din lumea noastră să luăm cu noi
 doar florile şi-un cântec de vioară.
 Şi cum nu ştim ce gânduri vom avea,
 sau ce-ar putea şi-atunci să ne omoare,
 să ne rugăm de-acum spre a deveni
 un curcubeu, un cântec, sau o floare.

Umbra

*Învată de la umbră
Că nu ești a oricui!*

În dimineața vieții când umbra-ți este-n față
în scurta-ți tinerețe ce o trăiești senin,
e singurul prieten care mereu ți-arată
măsura-n care anii îi poți trăi din plin.

Când în amiaza vieții umbra-ți devine scurtă,
ca timpul dintre fapte, grăbit să îți croiești
sortitul drum, doar ea îți mai descurcă,
între răspântii, calea pe care să pornești.

Iar când se lasă toamna și umbra-ți cade-n spate,
nedespărțit de ea, chiar de-ai trăit hai-hui,
ai să-nțelegi că-n viața-ți plină de păcate
a fost a ta, mereu, și nu a oricui.

Nimic din roata vieții nu e o întâmplare,
la bine și la rău umbra-i mereu cu tine.
Și chiar de soarele apune sau dispare
în marea umbră a nopții, o umbră-ți aparține.

Păstrați-le!

*„Neadevărul este o condiție a vieții“
Nietzsche*

Iată! Aici am strâns neîmplinirile toate,
iubirile, speranțele și visurile mele.

Păstrați-le!
Poate mai târziu vor reuși să arate
cât de adânci și, mai ales, cât de grele
au fost căutările, rătăcirile absurde,
câte vieți trăite pe jumătate
au trecut prin mine încercând să tot zburde.

Știu! Nu prea m-ați înțeles
când mă răstigneam în visuri deșarte,
din ceea ce nu prea era de cules,
și care nu putea să ajungă,
din puținul pe care l-am strâns,
să adaug luminii încă o undă.

Veți afla, poate, cândva dintr-o carte,
de ce pe Acropole,
cu urechea la pământ,
am deslușit istoria nechezând
și ecoul ce se apropie
profeșit de adultere clopote.

De ce n-am râvnit la misteriosul Olimp,
și m-am cățărat mereu printre stele,
fugărit de zei potrivnici, barbari,
ce-și ascuteau pumnale de-argint,
rânjind luciferic, când măsluiau
adevărurile care încă ne mint
și care nu vor mai dăinui

când veți călări, cândva, pe caii cei mari!

Răstignire

Pe lespede grea prăbușit-ai rămas,
cad frunze pe umeri, e toamnă și-i frig.
Orele curg,
printre lacrimi te strig,
să mai plângi eu nu vreau să te las.

Sunt aici lângă tine și tu nu mă vezi,
nu mă simți când ușor eu pe ochi te sărut?

Cine-i oare-n pământul acestei livezi?

Parcă-s eu!
Dar nu sunt.
Poate nici tu nu ești.
Dacă nu m-ai iubit
de ce mă jelești?
Care e sensul ciudat
al acestei aventuri pământeste?

Cine e învingător?
Cine este învins?
Eu nimic n-am luat
și tu încă n-ai scris
o carte roasă cu trăite povești
peste care încă uitarea n-a nins.

Te-nvăluie noaptea în umbre perfide;
simt că-n curând,
pentru tine,
pe cineva voi ucide.

Sunt ostatecul tău
bizar și schilod.
Lacrimile tale în mine
pietrele rod.

Lumânarea mai pâlpâie-ncet
și se duce.
Și-o clipă zăresc
chipul tău
de mult răstignit
pe-a mea cruce.

EMILIA DABU
membru colaborator

Emilia DABU

S-a născut la 2 august 1954, în comuna Unirea, județul Dolj. Absolventă a Liceului teoretic „Nicolae Titulescu” din Craiova. Studii de specialitate în domeniul radioactiv. Debutază în revista „Convorbiri literare” (1982). Colaborează la: „Convorbiri literare”, „Tomis”, „Slast”, „Flacăra”, „Luceafărul”, „România literară”, „Transilvania” ș.a. Remarcată de Nina Cassian, Laurențiu Ulici, Anghel Dumbrăveanu, Ion Mircea, Arthur Porumboiu ș.a.

Activitate:

- membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea, din 1998;
- colaboratoare la Radioteleviziunea Română;
- redactor al ziarelor locale „șansa” și „Contrapunct”, 1998-2002;
- coordonatoare a teatrului pentru copii și tineret „Magic”;
- a montat numeroase scenarii originale și spectacole, recitaluri de poezie dedicate poetilor Mihail Eminescu, Nichita Stănescu, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Emil Cioran din 1985 până în prezent;
- fondator și președinte al Clubului Artelor „Solteris” – 2001

– fondator și director al revistei de cultură și artă „Solteris” – 2001

Premii naționale în literatură: Mihai Eminescu – și la poezie și la proză, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, George Topârceanu, Panait Cerna etc.

Premii ale revistelor literare: „Convorbiri literare”, „Tomis”, „Ramuri”, „Luceafărul”

Premii pentru cărți publicate:

- Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea pentru cartea anului „Cheia eternității”;
- Premiul Salonului Internațional de carte „Ovidius” pentru cartea „Calea spre lumină”;
- Premiul „Ovidius” pentru cărțile „Floare albastră”, cartea de debut „Cuvinte săpate pe cer” și „Necunoscutei din mine”.

Cărți publicate: „Floare albastră”, „Cuvinte săpate pe cer”, „Necunoscutei din mine”, „Ne-a mai rămas iubirea”, „Floare de colț inima mea” (bilingv româno-englez), „Cheia eternității”, „Calea spre lumină”, „Cetatea înțelepciunii”, „Însemnul divin”, „Cetatea iubirii” și „Lumina din templul cuvintelor” – proză, această carte fiind dedicată marelui prozator Laureat al premiului Nobel pe care l-a cunoscut aici la festivalul de la Neptun Mario Vargas Llosa.

„Singura bogăție a scriitoarei Emilia Dabu este creația sa. Iar cei născuți de la Dumnezeu spre a fi din lumea evoluției spirituale au ca sabie ocrotitoare harul și talentul. Pentru Emilia Dabu scrisul este o stare de inspirație inteligentă, cunoaștere, bunătate, o formă de salvare a iubirii, o formă de iertare, de rugăciune infinită, un act de supraviețuire, de vindecare, de suferință. Pentru că arta scrierii este o stare de lumină, o aristocrație nobilă a spiritului, o carte adevărată sprijină și ajută umanitatea. Emilia Dabu crede în oameni, crede că a fi împreună este mai important decât a fi singur. De acolo de unde stă cu demnitate la masa scriitorilor, îmbrățișează cu dragoste fiecare artist la început de drum. Căci nu a uitat niciodată că la început toți am fost mici. Până și împărații lumilor. Și e o bucurie frumoasă ca un coleg care și-a împlinit un vis să îți întindă și ție mâna spre lumină. Emilia Dabu de peste 30 de ani aici la Mangalia ne reamintește să nu uităm să credem în lumina iubirii să respectăm arta și cultura și mai ales să ne iubim artiștii cetății măcar cât încă sunt printre noi, căci merită, sunt importanți, cunoscuți și iubiți în țară, unii chiar peste hotare și ei toți, speră și așteaptă într-o zi cum este cea de azi și dragostea și aprecierea dumneavoastră.”

Exilare în nobilul gând

Depărtare. Mă îndrăgostisem. Ningea
Iluzie. Copilărie infinită în oglinzile plângând
Adevărul. Mă îndrăgostisem, eternitate eram
Memoria păstrase puritatea-nfloririi
Cerul ocrotea Pământul ca pe un prunc
Mă îndrăgostisem și Dumnezeu era viu.
Iubirea învinge mai greu decât ura
Mai puternică rămâne iertarea
Parfumul sacrificiului acuza mereu. Învierea.
Inima ca o ultimă catedrală
Mă îndrăgostisem. Ploi de raze, angelică mângâiere
Oare a încetat vreodată Cruciada Copiilor...
Misterioasă regăsire pe străzile absolutului
Eternitate sferică. Ningea. Pași colorați.
Povara tainelor încărcate de ani.
Amintiri sudice. Vieți paralele. Uitare...
și taina furioasă a mării...
și șansa de a trăi...
Ninsori peste templul omenirii. Om.
și trupul trist culegând peste vremi...
întrebări...

Toamna blândă ca sufletul tău

Sfioasă lumina din pumni cade lin
Miroase a toamnă bogată, a clipă târzie
Iubirea-i înaltă și blândă ca sufletul tău
și lanuri de gânduri și flori plânse-n taină
Ce tânăr grăbit pare azi Dumnezeu
și mângâie setea izvorul rănit
Din care de-o vreme enigmatic apare
Cuvântul din care fost-am zidiți
Un nou univers și-o nouă cărare

Sunt tot ceea ce sunt

Știu, moartea există și ea
Precum nașterea în fiecare
Vor unii să scriu despre ce-ar fi
Dacă într-o zi cu toții vom pieri.
Unii au ales nostalgici să scrie
Despre partea întunecată a vieții
Eu am ales partea ei de veșnicie
Și marile ninsori, iubiri, amintiri și nămeții
Nămeții tristeților milenare, ale durerilor reale
Știu, unii au ales să scrie doar despre latura
Durerilor viscereale...
Am îndrăznit iubirea pe nume s-o chem
Am lăsat altora în seamă cazanele Marelui Infern
Furia coșciugelor râvnind trupuri vii
Trădările asurzitoare blestemele apelor
Împărțiți veșnic între cei disperați și proprii copii
Unii au ales oceanul etern al supunerii
Al jertfirilor cu capetele având pământestile nevoi
Eu cerul am ales și totdeauna lumina din noi
Știu, unii au ales țipetele, urletele, sfâșierile, banii
Corbii și lupii și îngropările și marile zăzanii
Eu am ales izvoarele iubirii, oricâtă singurătate

De un veac le păzesc și om viu am rămas
Dincolo de tot și de toate
Unii au ales fericirea unui biet trup muritor, vorbitor
Eu am ales nemurirea celestă și a mea și a lor.

Străzile ninsorilor albastre

Zurgălăi târzii pe străzile ninsorilor albastre
Trandafiri albi și roșii, galbeni și roz
Memoria niciodată învinsă de istoria strâmbă
Adevărul precum vechile mănăstiri
Cătorite de mii de Brâncoveni
Pe mările învolburate ale sufletului
Corăbiile desăvârșirii
Banca însingurării și parcul înzăpezit
Păsări adăpostindu-și tristețea
În palmele nevăzuților copaci
Jertfa trezirii în lumina speranței
Pe altare gânduri purificate
Inimi larg deschise către evoluție
Norii întunericului se sparg brusc
Parfum de „O ce veste minunată“
„Steaua sus răsare“, „Astăzi
S-a născut Hristos“
Colindăm vechi colinde românești
Timpul obosit de atâta amăgire
Brusc se destramă.

Visele niciodată nu dorm

Visele niciodată nu dorm
Sunt precum valurile mării
Mereu calme mereu zbuciumate
Peste taina zării-nfuriate
Visele precum diamantele strălucesc
Orbitoare
În tainele marilor întâmplări
Ca o liniște de sărbători
Visele își mai pun marama de flori
Apoi nemiloase la țarm aduc disperarea
Răzvrătirea de a trece zidul hipnotic și zarea
Visele niciodată nu dorm
Pe noi doar ne retrăiesc în amintire
Ca pe-o zi uitată, ca pe-o nouă iubire.

Asemănări

Și dacă la început credința era de aur și potirul de
lemn
Astăzi credința este de lemn și potirul de aur
Poate că totuși cina cea de taină este de fapt
O cină a trădării totale
Căci vândut de apostoli
Ce însemnătate mai avea răstignirea
Și dacă precum în ceruri este și pe pământ
Și dacă noi cei de azi suntem
După chipul și asemănarea Domnului
Și totuși Hristos le spusese mereu
Prin însăși faptele, pildele sale
Cel care va ridica sabia

Cel care va întinde primul mâna
Cărui Dumnezeu străin sluiți
La al treilea cântat al cocoșului
Cine vrea să domnească pe toți să slujească
Călăii azi fac slujbe în altare
Ca să primești mai întâi dăruiește
Cunoaște-te, iubește-te, respectă-te pe tine
Să o poți face apoi oriunde cu oricine
Dar între cuvinte și cenușa jertfită
Stăruie întrebarea divină
La sosirea ori la plecarea din tăcerea pământeană
Stând față în față cu tine în zorii zilei de mâine
Poate cineva oare să ne reamintească
De unde a venit și unde va pleca
Din această miraculoasă trecere pământească

Încă iubesc...

Ca o mântuire de albastru
Privindu-mă de dincolo de Soarele apus. Încă iubesc.
Imens. Supus. Încă iubesc e semn de înflorire.
Duc mâinile spre cer de Necuprins. Adun mereu o nouă dăruire.
Orice cuvânt primit e-o bucurie. Ce așteptare calmă.
Disperare. Încă iubesc. Și cât blestem de rouă. Să fii
Plecarea tu, eu așteptare. Să fiu printre toți spinii.
Înflorire. Și sufletu-n oglinzi să-l văd mereu. Cum strălucește-n iarnă ca un zeu. Încă iubesc strigam prin
Toți copacii, ferestrele vieții deschizând. Și-n tainică Rodire hohotind. De ceruri ne e dor de oameni de Iubire de cei ce nici în vise nu se tem. Cresc rădăcini De dor îmbujorate, crinii-nfloresc.
Mi-e dor mi-e somn și ninge vinovat, Același fascinant surâs.
Credința e înaltă când e adevărată.
Trupul a înghețat. Moartea nu mă mai doare.
Celestă armonie
În clipa de iertare.

Diademe de culori

Încă ploile surâd, la ferestre când le-nchid
Încă ochii te mai poartă, călător din soartă-n soartă
Valul încă te cuprinde, soarele gându-ți aprinde
Iar pădurea plânge-n zbor fericitul trecător
Brațe ce se-ntind ușor, mângâie, alină, dor
Încă iert, iubesc și sufăr de izvor de iarbă vie
Și trăiesc și plâng și scriu iarna visului pustiu
Căci am râs cândva știu bine doar cu sufletul din tine
Doar cu inima ta sfântă am trăit tot ce cuvântă
Fluturi mari și vremuri grele le-am purtat în diademe
Miresmări de toamne reci, frunze vechi în noi poteci
Cine să te mai cunoască dor curat, ciudat, străine

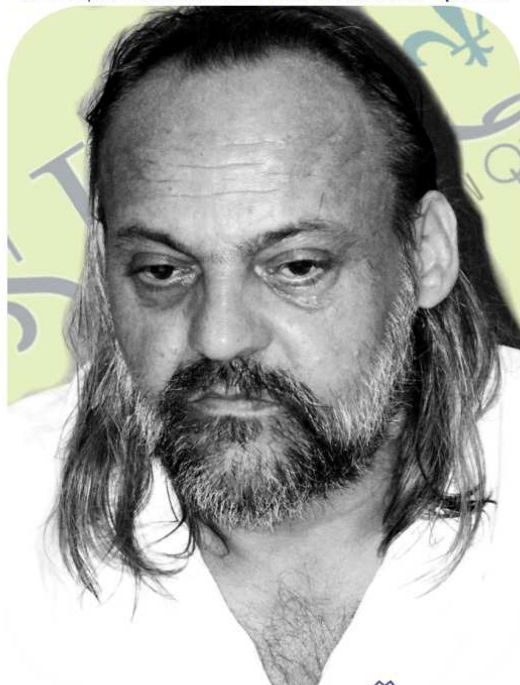
Cine să mai înflorească în lumina ta cerească
Grâu de Lună și de Stele, bob de rouă de mărgele
Peste galbenul câmpiei, unde-i roșul bucuriei
Verdele săltând ușor peste aripa de nor
Cine să-ți șoptească-n zori, trec căruțele cu flori
Cine oare, astăzi, cine te privește-amar din mine?

Pașii primilor zori

Zăpezile cădeau ușor în zori
Pe ochii triști pe anii călători
Cădeau încet pe trecerea fragilă
Precum privirea mamei de copilă
Zăpezile amare, aspre, reci
Strângeau în albul lor mii de poteci
Și-mbrățișau înfrigurate căi
Zăpezile căzând din ochii tăi
Înalte, viforoase-ngândurate
Acoperind și zboruri și palate
Smulgeam de dor din rădăcini târzii
Speranțele c-ai fi putut să vii
Când sufletu-mi s-a întâmplat să fie
Ninsoarea teilor din veșnicie
Când s-au pornit cuvintele să cadă
Pe trupul meu de tânără zăpadă.

Regăsire

Da mi-au furat poemele
Le-au lovit, le-au rănit să nu mai poată zbura
Dar nu-i dat se pare oricui
Un poem de lumină să poată crea
Da mi-au zdrobit ideile, chiar le-au ciopârțit
Priveam sângele versurilor curgând gâlgâit
Și deodată chiar flori de pădure au devenit
Și deodată aripi mari am avut și puteri și-am luptat
Cu toți cei care poemele-copii au prădat
Erau mulți și puternici și lași
Cu o furie cumplită spre ei am țâșnit
Din furcile lor caudine sufletul mi-am răpit
Singură printre cetăți umane efemere
Depărtarea o sorbeam cu nesaț ca-mplinire
Poemele mele au astăzi substanță divină, putere
Taina mea naște iarăși iubire
Da încă mai port iernile în palme crezând
În ciudate povești întâmplări nerostite
Împreună mereu sfânt poem Creator și Lumină
Fericire mai cresc prin a vieții grădină
Întind brațe târzii spre cei care-au pierdut
Într-o ultimă șansă viitorul trecut.

ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ
membru

Ștefan Doru DĂNCUȘ

S-a născut pe 4 august 1968, în Ieud, județul Maramureș; domiciliu: Târgoviște, județul Dâmbovița, România; dorudancus@gmail.com; tel.: 072-444.35.87; studii: Liceul de Mine, Petrol, Geologie (absoluit în anul 1986); stare civilă: căsătorit, doi copii; 1986-1989: efectuat stagiul militar în Constanța; 1990-1993: referent gradul IV la Arhivele Naționale Baia Mare și referent gradul I la Arhivele Naționale Sibiu; colaborator al publicațiilor: „Graiul Maramureșului“, „Gutinel“, Evenimentul sibian“, „Rondul“; august 1993: demisie din cadrul Arhivelor Naționale, șef departament „Speciale“ al cotidianului „Clipa“, redactor al cotidianului „Rondul“; mai 1994 – octombrie 1995: redactor șef al revistei săptămânale „Gazeta de Sibiu“, corespondent al săptămânalului național „România“; octombrie 1995 – septembrie 1997: redactor șef al Departamentului „Sociale“ al Radioteleviziunii Sibiu, redactor șef al săptămânalului „RTS“ și director al săptămânalului „Editorial“ editate de Radioteleviziunea Sibiu; corespondent al cotidianului „Ziua“, coordonator al revistei de cultură pentru tineri „Exod“ (editată de gruparea literară „Exod“ din Sibiu); septembrie 1997 – iunie

1998: director al editurilor „Tess“ și „Deltapress“ din Sibiu, director al săptămânalului „Legea lui Trei“ (difuzat în județele: Sibiu, Cluj, Alba și Brașov); iunie 1998 – octombrie 1998: coordonator subredacții și secretar general de redacție la cotidianul „Opinia“ din Baia Mare; octombrie 1998 – ianuarie 1999: consultant tehnic al Agenției de Presă „Nordpress“ din Baia Mare; februarie 1999 – mai 2000: redactor șef al săptămânalului „Accent“ difuzat în țara Oașului (Satu Mare) și Maramureș; iunie 2000 – septembrie 2002: muncitor în construcții București; septembrie 2002 – octombrie 2003: realizator campanii publicitare pentru diverse firme din București; fondator al revistei de cultură „Singular“ cu difuzare națională și internațională; octombrie 2003-2009: director Ed. Singular. Din 2010, director general al „Grup Media Singular“, ce are în componență Ed. Singular, situl interactiv de cultură www.revistasingular.ro, revista Singular (format tipărit), Agenția Literară Singular, ziarul online Oficial Media, Agenția de Publicitate Mădălina.

Activitatea literară: A publicat poezie, proză, eseu în majoritatea revistelor literare din România. A obținut peste 40 de premii la diverse concursuri literare din țară. Realizator (din 4 în 4 ani) al „Antologiilor Revistei Singular“ (proză și poezie). A debutat editorial cu volumul *Dormi în pace, Doamne! Antidiavolul*, poezie-eseu, (Ed. Euphorion, Sibiu, 1996). Alte volume editate: *Să ne naștem de Sus* (dialog între Ștefan Doru Dăncuș și Mihai Pop, directorul Spitalului Orășenesc Negrești-Oaș); *Lume de mântuială. Amândoi*, poezie; *Apocalipsa după Dăncuș*, poezie-eseu; *Casa memorială Dăncuș*, poezie-eseu, *Întoarcerea poetului risipitor*, poezie, *Bocitorii. Așteptătorul* (proză), toate la Ed. Singular, între 2002-2007, *Sex cu femei* (roman, în colaborare cu Adrian Suciu, Ed. Tritonic, 2008 și 2009, ediția a II-a), *Povești pentru Gabriella* (roman, Ed. Limes, Cluj, 2009), *Scrum/ Cendre* (poezie, ediție bilingvă româno-franceză, Ed. Grinta, Cluj, 2010), *Bărbatul la 40 de ani* (roman, volumul I, Ed. Criterion Publishing Int., București, 2010), *Bărbatul la 40 de ani* (roman, volumul I, reeditare, Ed. Valea Verde, Sighetu Marmăției, 2011), *Casa memorială Dăncuș* (antologie poetică de autor, Ed. Eikon, Cluj Napoca, 2011), *Eliberarea* (sociologie-eseu, Ed. Singular, Târgoviște, 2012), *Avocații Cerului* (roman-eseu, Ed. Singular, Târgoviște, 2013), *Domnu' Bumb* (roman, Ed. Tribuna, Cluj, 2014).

Poem trist

– Gabriellei –

Ce frumoși eram atunci
Silă mi-e de ce se-ntâmplă
Când un glonț rămâne-n tâmplă

N-ai în Cer cum să te-arunci

Ziua noastră de acum
Goală ca o limbă stinsă
Ca o eră dinadinsă
A căzut din Cer în drum

Colbuită de necaz
Ne acoperă umilă
Nu avem nicio feștilă
Să învolbure vreun pas

Bate inima pe loc
Unde-i frumusețea noastră?
Tu erai atât de castă
Eu – atât de vagabond

Ziua asta-i toată dungi
Au înveșmântat-o-n zeghe
N-am știut să stăm de veghe
Când eram frumoși – atunci

Stă păzită de călăi
E posibil s-o omoare
Până la apus de soare
Ziua noastră-i la cei răi

Ziua asta nu e zi
– Doamne, cât ești de frumoasă!
Hai, întoarce-te acasă
Să pot iarăși asfinți –

Să mă-ntorc pe altul drum
Fără noapte, fără tample
Doamne, fă să se întâmple
Ziua asta de acum.

Gunoierii

Stau și cântă molcom la fereastră
Strada îi înalță din ciment
Omenirea plânge ca o proastă –
– Ca o țevă de eșapament

Gunoierii-și cântă tragedia
Fluturi măturând pe caldarâm
Unde Dumnezeu s-a dus vecia
și mireasma florii de salcâm?

Îi pudrează luna-n praf de cretă
Sunt al nopții fascinant decor
Împărțind sub geam de Julietă
Vodca și amarul pâinii lor

Către ora patru dimineța
Par vremelnici, mesianici hoți
Se ridică și-și culeg viața –
Fiecare-un tomberon cu roți –

Bufnițele pleacă la culcare
Noi, în somnul derutant, pierim.
Gunoierul e o provocare:
Este cel mai veșnic anonim

Dar să fiu la modă cu prostia
Cartea-n stradă brusc am aruncat
Cine să-mi citească poezia?
Doar un gunoier s-a aplecat

Și mirat că Dumnezeu îi scrie
I-a răspuns cu-această poezie.

Bolnav în București

– lui Eminescu –

Poeți frumoși suntem de-a-ntr-adevărul
Tot publicul aplaudă convins
Că numai noi știm unde este Cerul
C-avem oricând acces în paradis
Iar noi? Cam trântori – scriem pagini goale
Noi suntem scriitorii cei frumoși
Așteaptă țara plină de parale
S-o mulgem. Noi să fim la pungă groși

Aceasta-i țara și aceasta-i schema
În care mari poeți au conturi mari
În care stau la rând primindu-și tema
Și se preschimbă-n vajnici cioflingari

Eu spun că sunt poet – dar cui îi pasă?
E țara asta plină de eroi
Și Eminescu a plecat de-acasă
Deși e cel mai mare dintre noi

Noi nu cu adevărul facem pași
Când „ministerul“ dă „sponsorizare“
Suntem doar corbi. Și printre cei rămași
Mă-ntreb: nu-i Eminescu cel mai mare?

De ce nu e și el ca fiecare
Să-și ia simbria de la un ghișeu?
I-am face loc – doar este cel mai mare!
Și-aicea intervine Dumnezeu

Și-n mintea mea, ucigător de rece
Aruncă treizeci de arginți de-apoi
„În cercul strâmt norocul vă petrece“.
El este cel mai mare dintre noi.

Oficiul s-a închis. Cu banii-n pungă
Poeții pofticioși dau iar năvală
Femei, beții – o noapte lungă, lungă
Pentru o existență goală, goală

Sunt singurul rămas pe dinafară
Simbria mea – privirile alpine
În București sunt trist și este seară
Și Eminescu e mai mult ca mine

De altădată

Parcă-am locui de altădată
Nu știm ce-i aici și nu știm cine
Și în lumea asta terminată
Dumnezeu nu seamănă cu tine

Uite draga mea cum plâng pe armă
Câtă evadare-i în suspine
Când să aflu – pumnul iar mă sfarmă.
Dumnezeu nu seamănă cu mine.

Credincioșii spre biserici pleacă
Lepădând pe drum frumoase piei
Eu sunt pe aproape. Și ce dacă?
Dumnezeu nu seamănă cu ei

S-au culcat femeile ușoare
Amăgite că-ntr-o noapte-s stele
Și în crunta lor destrăbălare
Dumnezeu nu seamănă cu ele

Nici pământul nu vă mai sugrumă
De atâtea filme cu eroi
Care au ucis popoare-n glumă
Dumnezeu nu seamănă cu voi

Eu scriind acest moment ce n-are
Cum atinge bunătatea Sa
Vreau să strig că nu mai am răbdare
N-are om cu care seamăna

N-ar mai trebui s-aștept o vreme
Prăbușit ceva ce se amână
Dar când nu e nimeni să mă cheme
Iată că Isus mă ia de mână

Falsul strai de Iov îl dă deoparte
„Nu vorbi așa de mult cu Mine!”
Tac. Răspund și-n viață și în moarte
Dumnezeu se-aseamănă cu cine?

Unde?

Mi-e atât de dor de-acasă
Că biserică mi-e claia
Că de când lipsesc la masă
A crescut cât Himalaya

Mi-e atât de dor de-acasă
Că se dau în spate munții
De prin țara asta arsă
Ce-o suport în dosul frunții

Mi-e așa de dor de tine
Draga mea femeie blândă
Că nu-i apă pusă-n pâine
Cât mi-au dat ăștia osândă

Mi-e așa de dor de țară
Că aș pune punct și gata
De n-ar fi o exemplară
Groapă – străjuind lopata

Tot lucrând pentru o țară
N-am știut că mi-au pus cruce
S-au gândit s-o vândă iară.
Acum unde mă voi duce?

Pregătit pentru plecare

Pentru omul care fură
Doamne ai plouat destul
Lasă-l cu un rai pe gură
Și în altă noapte du-l

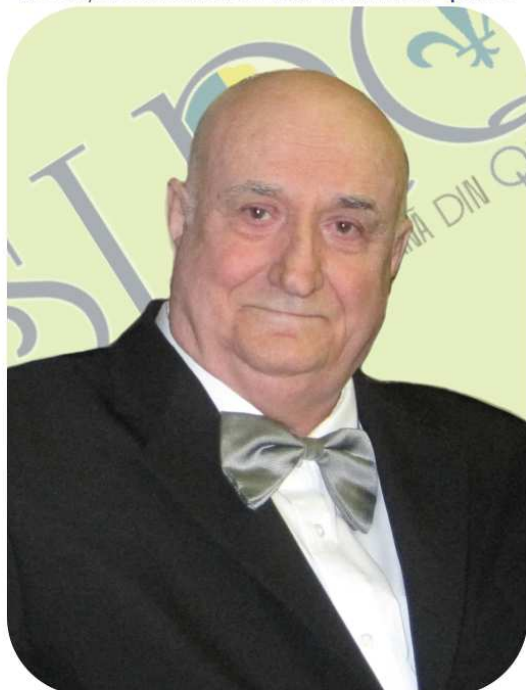
Pentru omul care minte
M-ai plouat de n-am cuvinte
Doamne dacă-s trist și scrum
Lasă mincinoșii-n drum

Ucigașii n-au măsură
Ce mai caut prin Ardeal?
Uite Doamne – unul fură
Altul minte că-i normal

Pentru cineva ca mine
Nu știu Doamne ce să cer
Știm că lumea-i o ruină
Fă-mă Doamne-un blând oier

Să asist încă o dată
La botezul lui Isus
Și când mor – lasă-mi o fată
Că n-am ce lua în plus

Plouă pentru tot poporul
Și e frig prin Românii
Rana mea de ștefan doru
Tare-aș vrea să nu mai vii

ION ANTON DATCU
membru

Ion Anton DATCU

Pseudonime: Janku Mozes, Lionel Danton, Iokan Kaleh, s-a născut la data de 25 martie 1944 în municipiul Craiova, județul Dolj. Este un prozator, memorialist, biograf și publicist – comentator, posesor al unui Bacalaureat și al unor certificate în Economia Industriei și Statistici comparate. Și-a desfășurat activitatea la Trăstul de Construcții Dolj, Craiova și în alte unități de profil. În principal, a supravegheat respectarea prevederilor contractelor economice din sfera tehnico-materială. Nu a făcut parte din nicio formațiune politică. În perioada agresivă a dictaturii proletare, autorul a îndurat consecințele impuse de selecția distructivă, datorită originii sociale paterne. Din iunie 2008 s-a stabilit în Canada, orașul Laval, provincia Québec, unde, la 19 iunie 2012, a devenit și cetățean al țării de adopție. Din 1981 este căsătorit cu profesoara Livia Ileana. Au împreună un fiu, Mircea Eugen.

Debutul în presă a avut loc la 22 martie 1974 cu un profil – șeful de echipă – apărut în cotidianul *Înainte* din Craiova. A fost publicist-comentator la ziare și reviste precum: *Viața Nouă* (Galați, 1974), „Sportul și performanța”; *Făclia* (Cluj, 1977),

„Gânduri semnificative”; *Jurnalul Național* (București, 1999), „Speranța dezamăgiților înconjurată de lipsuri”; *Ora* (Craiova, 2002), „Paradoxuri paralele”; *Historica* din Craiova, 2006, „Soldatul stejar”; *Rățiunea*, Craiova, 2006, „Până când, Catilina?”; *Acum în Oltenia*, 2007, „Îngeri și demoni”; *Argeșul* (Pitești, 2008), „Scrisoare către emigranți”; *Pietrele Doamnei* (Argeș, 2009), „Hai acasă!”; *Observatorul* (Toronto, 2007), „Al șaselea Patriarh”; *Zig-Zag* (Montréal, 2007), „Celebrități care au hotărât destine”; *Actualitatea Canadiană* (Laval, 2007), „Reflecții amare”. În săptămânalul *Pagini Românești* (Montréal), au apărut mai multe seriale: *Morți misterioase*, 14 episoade (2007); *Iubiri pasionale*, 21 de episoade (2008); *Martiri ai infernului concentraționar*, 69 episoade (2008-2009); *Enigme și controverse*, 14 episoade, (2009-2010); *Drame și criptograme*, 12 episoade, (2010-2011); *Destine Literare* (Montréal, 2010), „Opriți măcelul!”; *Impact* (Montréal, 2012), „Publicarea dosarelor Securității ale persoanelor publice din diaspora românească, o decizie necesară, dar greu de realizat”; *Carpatica* (Pitești, 2012), „Privind înapoi cu mândrie”.

Bibliografie: până în prezent a publicat 20 volume de proză memorialistică, semnate ca autor și 12 volume în calitate de coautor:

1. *Religie și Toleranță*, Ed. Mihai Duțescu, Craiova, 2002;
2. *Ateism și Duplicitate*, Ed. Arves, Craiova 2004;
3. *Oportunism și Verticalitate*, Ed. Sitech, Craiova 2004;
4. *Demnitate și Cinism*, Ed. Arves, Craiova, 2004;
5. *Servituți și Privilegii*, Ed. Arves, Craiova, 2004;
6. *Flăcări și Durere*, Ed. Sitech, Craiova, 2005;
7. *Tandrețea Reprimării*, Ed. Sitech, Craiova, 2005;
8. *Castitatea Suferinței*, Ed. Sitech, Craiova, 2005;
9. *Ritualul Posesiv*, Ed. Sitech, Craiova, 2005;
10. *Confidența Discursivă*, Ed. Sitech, Craiova, 2005;
11. *Infernul Selectiv*, Ed. Sitech, Craiova, 2006;
12. *Surâsul Terorii*, Ed. Sitech, Craiova, 2006;
13. *Cumpăna diletanților tranzitivi*, Ed. Sitech, Craiova, 2006;
14. *Cascada imposturii însetate*, Ed. Contrafort, Craiova, 2006;
15. *Decor Incolor*, Ed. Contrafort, Craiova, 2007;
16. *Pasiuni și drame*, Ed. Contrafort, Craiova, 2008;
17. *Crime fără vinovați*, vol. 1, Ed. Nemesis, Montréal, 2011;
18. *Crime fără vinovați*, vol. 2, Ed. Nemesis, Montréal, 2011;
19. *Gloanțe cu dedicație*, Ed. La Caius du livre, Montréal, 2012;
20. *Trecutul amânat*, Ed. Nemesis, Montréal, 2015;

Lucrările de la numerele 4, 5, 6, 7, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 și 20 au fost semnate cu numele de Ion Anton Datcu. Volumele de la numerele 1, 3, 8 și 9 au fost semnate cu pseudonimul Ionel Datcu. Cărțile de la numerele 2 și 10 au fost semnate cu pseudonimul Lionel Danton.

1. *Veteranii de război doljeni*, vol. I, Ed. Alutus, Slatina, 2002; 2. *Veteranii de război*, vol. II, Ed. Alutus, Slatina, 2003; 3. *Eroi doljeni*, Fundația Scri-sul Românesc, Craiova, 2003; 4. *Veteranii de război*, vol. III, Ed. Alutus, Slatina, 2004; 5. *Veteranii de război*, vol. IV, Ed. Alutus, Slatina, 2004; 6. *Pagini de Epopee*, vol. I, Ed. Autograf M.J.M., Craiova, 2005; 7. *Pagini de Epopee*, vol. II, Ed. Autograf M.J.M., Craiova, 2005; 8. *Veteranii de război*, vol. V, Ed. Autograf M.J.M., Craiova, 2006; 9. *Veteranii de război*, vol. VI, Ed. Autograf M.J.M., Craiova, 2006; 10. *Repere spirituale românești*, Ed. Aius, Craiova, 2005; 11. *Din dosarele comunismului: Drama ofițer-ilor români*, Ed. Arves, Craiova, 2010; 12. *Armata Română pe drumul sacru al Golgotei spre Dumnezeu* (1944-1964), vol. I, Ed. Autograf MJM, Craiova, 2012.

Lucrări plasate pe internet în anul 2012, pentru a fi citite, la www.getbeget.org: *Dulceața trădării*, 16 capitole/ 79 de pagini; *Drame și criptograme*, 16/ 74; *Enigme și controverse*, 20/ 78; *Clerici în lanțuri*, 20/ 133; *Iubiri pasionale*, 29/ 157. În pregătire are patru lucrări memorialistice: *Splendoarea violenței*, *Dricul cu nuntași*, *Mistere și hazard*, *Clivaj cu derapaj*.

La ora actuală, autorul figurează în cinci dicțio-nare biografice, ce cuprind sintezele curriculare ale scriitorilor români actuali, referințe care, riguros selectate, pot aduce noi completări istoriei literaturii române. Lucrările au apărut în România și Canada, prin efortul coordonatorilor precizați mai jos: *Dicționar biografic al membrilor Societății Scriito-rilor Olteni*, Marian Barbu, Ed. Societății Scriito-rilor Olteni, Craiova, 2003; *Dicționar ilustrat al scriitorilor români*, volumul 2, Mihai Marcu, Ed. Mihai Duțescu, Craiova, 2005; *Medalionul literar*, volumul 2, Marian Barbu, Ed. Ramuri, Craiova, 2006; *Valori românești, valori europene*, Emil Lăzărescu, Ed. Crăița Sudului, Craiova, 2008; *Antologia Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec*, Adrian Erbiceanu, Ed. ASLRQ, Montréal, 2009.

Începând cu 30 mai 2002, este membru al Socie-tății Scriitorilor Olteni. În martie 2009 a fost accep-tat în ASLRQ. Șapte luni mai târziu a fost cooptat în Asociația Canadiană a Scriitorilor Români. În cadrul cenaclurilor literare Zburătorul și Alexandru Macedonski, din Craiova, și-a lansat propriile volu-me. Între anii 2005 și 2007 a condus cenaclul Redi-vivus, găzduind simpozioane pe teme diverse. La data de 28 martie 2013, a înființat Cenaclul Epigra-miștilor din Montréal, o premieră în acest spațiu geografic. În primele două luni ale anului 2014, a fondat două reviste ale epigramiștilor: Redivivus și Tempus fugit. Cu ocazia adunării generale a Aso-ciației Culturale Române, din 15 ianuarie 2015, a fost ales în Consiliul de Administrație.

În diferite perioade, a făcut parte din colectivele redacționale ale unor ziare și reviste precum: Ra-țiunea (Craiova, 2007), Pietrele Doamnei (Argeș, 2008), Pagini Românești (Montréal, 2008-2011), Zig-Zag Român-Canadian (Montréal, 2011), Des-tine Literare (Montréal, 2010) și Observatorul (Toronto, 2012).

Diplome oferite de: Societatea de științe Istorice, Brigada 2 Infanterie Rovine – Craiova (2004), Fun-dația Cultural-științifică Orizont (2005), Societatea Scriitorilor Olteni (2006), Asociația Foștilor Deți-nuți Politici Anticomuniști din România (2006), Asociația Canadiană a Scriitorilor Români (2011).

Participări la simpozioane și colocvii: Printre comunicările științifice se pot cita 23 August 1944-22 decembrie 1989, paralelism și controverse/ România tranzitivă, reală și subterană/ Cercetarea, stimularea și selecția plantelor florifere.

Dulceața trădării – 10

Ticăloșia violării corespondenței

Se știe că, din cele mai vechi timpuri, omul a avut tendința să comunice cu cel apropiat sufletește, dar plecat în depărtări. Scrisoarea ajungea la destinatar în mod sigur, deși corespondența se transporta cu poștalionul, un fel de trăsură închisă, trasă de patru cai, struniți de un surugiu înarmat și răspunzător pentru valorile încredințate. În cazuri rare, un plic se pierdea din neglijență, dar nu cu intenție.

De-a lungul istoriei, transportul corespondenței a avut mai multe perioade interesante. Unele s-au efectuat pe timp de pace, altele au traversat focul războaielor. Pe măsură ce tehnica a evoluat au apă-rut laboratoarele speciale, în care serviciile secrete desfăceau cu mare atenție anumite plicuri suspecte, destinate persoanelor puse sub urmărire. După ce scrisoarea era expusă unor aburi speciali, substanța adezivă ceda ușor și rândurile puteau fi citite sau fotografiate. La final se proceda la relipirea plicului, care ajungea, în mod cert, la cel care îl aștepta cu nerăbdare, fără să știe că cineva, care avea grade și respecta alte reguli, ignora Constituția care inter-zicea violarea corespondenței.

După cum afirmam cu altă ocazie, omenirea a trecut și prin războaie, chiar prin foarte multe răz-boae, considerate de unii, necesare și de alții, inu-tile. Cu toate acestea, Poșta a funcționat într-un mod ireproșabil, de toată admirația. Rândurile tre-murânde scrise de familie ajungeau negreșit, sigur și precis, la luptătorul din tranșeele pline cu zăpadă însângerată. De asemenea, răspunsul oșteanului supraviețuitor demonstra față de părinții săi că bravul erou se află încă în viață.

Printre vitejii cărauși ai corespondenței din ultima conflagrație mondială s-a remarcat cunoscutul ro-mancier Antoine de Saint-Exupéry, născut la 29

iunie 1900, la Lyon. În calitate de pilot al Aviației Militare Franceze a avut mai multe misiuni de luptă, de recunoaștere a terenului și de transport al corespondenței, în locurile cele mai periculoase din vecinătatea liniilor inamicului.

La 31 iunie 1944, avionul său a fost doborât deasupra Mării Mediterane și pilotul, dat dispărut. În octombrie 2003, adică 59 de ani mai târziu de la tristul eveniment, pe plaja Marsiliei, valurile au adus fragmente ale avionului, Lightning P38, aparat la manșa căruia Antoine decolase din insula Corsica, fiind ultimul său zbor. În romanele sale, *Pilot de război* (1942) și *Scrisori către un ostatic* (1943), pilotul Antoine de Saint-Exupéry descrie atrocitățile războiului, dar și importanța bunului mers al corespondenței și bucuria destinatarului care primește un semn de viață de la cei dragi, de acasă sau din infernul incandescent al frontului.

Începând din anul 1945, pacea și-a intrat în drepturile ei. Deceniile au trecut. Instituțiile cu numele de Poștă s-au modernizat, aparatura a devenit performantă. Minunile electronicii au confirmat cum, la vamă, obiectele existente în interiorul unui geamantan se pot vedea pe un ecran, fără să mai fie nevoie de neplăcuta răsturnare a bagajului, pentru un control riguros. La fel se procedează cu plicurile însă nu peste tot există această investigație rapidă.

În intervalul anilor 2005-2008 priveam cu uimire cum un plic trimis din Canada ajungea în România în numai trei zile, adică mai repede față decât făcea o scrisoare de la Craiova la Iași. Și totuși, încet, încet, lucrurile s-au degradat, au luat o altă turnură. A dispărut bucuria de a expedia în România o simplă felicitare, chiar dacă ajungea la destinatar în mai multe zile.

Relativ recent am constatat cu stupefație, dar mai ales cu multă tristețe, că, *niciun* plic trimis de familia mea nu a ajuns la adresantul din România, nici în anul 2012, nici 2013 și nici în 2014. Ceea ce este deosebit de grav.

Privit comparativ, dacă în anii războiului corespondența ajungea în mod sigur acolo unde trebuia, cum este posibil ca, în anul 2014, an în care lumea a progresat din punct de vedere tehnic și pretinde că s-a civilizat, plicurile să nu ajungă niciodată la peste zece destinatari? Se știe că, operațiunea numită cartare sau repartizarea corespondenței se face la Poșta Centrală din București și la reședințele de județ. Aici apar semnele de întrebare. În ultimă instanță, chiar și factorul poștal distribuitor poate fi bănuț de rea credință, deși „se jură că nu fură”, ca să citez un vers din copilărie.

În fața acestei înrăutățiri a situației se pune o întrebare retorică: oare, chiar în așa grad s-a degradat nivelul de trai, oferit de actualii guvernanți, încât să se rupă majoritatea plicurilor expediate în România din diverse țări ale lumii?

Ajungem la concluzia că, majoritatea corespondenței se desface, în speranța că în interior sunt bani. Și este păcat, mare păcat. Câteva fotografii au ajuns la coșul de gunoi, amintiri frumoase care nu meritau această apreciere. Rușine pentru acești ticăloși, care nu-și fac în mod onest meseria! Rușine pentru organele de decizie, care îi țin în serviciu pe un salariu de mizerie!

Pentru final am ales fragmentul unui șlagăr celebru, apărut în urmă cu aproximativ un deceniu, care ne demonstrează realitatea tranziției din România ultimilor 24 de ani: „*Bună țară, rea croială/ Mama ei de rânduială/ ăia hoți, ăștia hoți/ Mama lor la toți./ Vin ai noștri/ Pleac-ai noștri/ Noi rămânem tot ca proștii. (...) Ne promit marea cu sarea/ Și conduc aiurea țara/ Opozanți și potentați/ V-ați bătut iar joc de frați*”.

Ion Anton Datcu, Laval, Canada, 2014
(publicat în revista *Rățiunea* din Craiova, 2014).

*

La începutul volumului *Oportunism și Verticalitate*, dedicat tatălui său, care a fost arestat la 4 iunie 1955, ca opozant al comunismului, autorul a plasat un motto al cărui mesaj se va regăsi mai târziu în întreaga sa operă:

Îmi este foarte greu să uit/ Ce chinuri mari au suferit/ Acei viteji ce s-au jertfit/ Asasinați într-un final cumplit/ De cei ce se credeau pluralul infinit./ Un adevăr prea trist sau mult prea crunt/ Despre eroi ce nu au cruce și mormânt/ Loviți, cândva, prea dur în demnitate/ De brute-nveninate, ce nu pot fi iertate.

La 23 august 1944 am întors armele împotriva fostului aliat, facilitând ca alții să le îndrepte spre noi. Tot ca aliați. Armistițiul cu URSS-ul s-a amânat intenționat până la 12 septembrie, pentru ca Armata Roșie eliberatoare să ia în continuare cât mai mulți prizonieri români, drept răzbunare. Ca un paradox al istoriei universale, o perioadă de trei săptămâni, România a avut doi inamici, foști și actuali aliați, Germania și URSS. Când Lucrețiu Pătrășcanu l-a întrebat pe Viaceslav Molotov, comisarul sovietic al Afacerilor Externe, de ce condițiile armistițiului sunt cu mult mai dure decât cele stabilite anterior cu Ion Antonescu, înaltul demnitar sovietic a răspuns sec: *Mareșalul reprezenta România, iar voi nu reprezentați pe nimeni!*

Miklós János Dénes
grafician

Miklós János DÉNES

E-mail: miklosjanos@gmail.com

Pagina web:

<http://www.miklosgo.deviantart.com/>

Data nașterii: 18 iunie 1974, Alba Iulia

Educație și formare :

1993 – absolvent al Liceului Teoretic „Samuil Vulcan” din Beiuș, Specializarea Filologie;

1995 – curs de calculatoare la Centrul de Calcul din Oradea, specializarea Analist Programator;

1996 – Student la Universitatea „Gabor Denes” din Oradea, primul an;

1998 – absolvent al școlii Postliceale din Beiuș, Specializarea Finanțe-Contabilitate;

2007 – absolvent al Universității din Oradea, Colegiul Tehnic, Economic și de Administrație, domeniul – Economie, specializarea – Economia Comerțului;

2008 – curs de calculatoare – ECDL.

Cunoștințe PC / tehnice :

– limbaje de programare: MS FoxPro, MS Access; MS FrontPage;

– sisteme de operare: MS Windows, UBUNTU Linux;

– programe de desen și proiectare: Corel Draw, Studio Max, Truespace, Rhinoceros, Bryce, Google Earth, Maya, Autocad, Pandromeda, Wings 3D, Adobe Photoshop, Gimp, MilkShape 3D.

Activitatea artistică : ilustrații în diferite reviste de specialitate și publicații on-line din țară și străinătate:

2008, ilustrații apărute în revista SFera Online (www.sferaonline.ro);

2008-2009, colaborator-ilustrator la revista Sci-Fi Magazin apărută sub îngrijirea lui George Lazăr;

2009-2010, colaborator-ilustrator la revistele Novum și Proxima din Danemarca (www.science-fiction.dk);

2009-2010, colaborator-ilustrator la revista Sci-Fi Almanac din USA, creată de Bob Bello (<http://scifialmanac.ning.com>);

2010, colaborator-ilustrator la revista Sci-Fi Freedom din USA, creată de Peter Saga (<http://scififreedom.socialgo.com>);

2010, colaborator-ilustrator la cartea *Uezen* scrisă de Ionuț Caragea (Snowdon King)

2012, ilustrații publicate în primul album personal S.F., intitulat „Sci-Fi Crisiensis Magazin”

2013, colaborator-ilustrator pe situl Perry Rhodan: www.prz.de/

2015, realizator de machete inspirate din seria Războiul stelelor, folosind materiale reciclabile.

Proiecte de autor:

– www.fleetops.net/forums/technical/how-to-design-a-starship-12203

– Ilustrații și coperte: www.aslrq.ro/ASLRQ_fichiers/membri_files/miklos.htm

CARMEN DOREAL
membru

Carmen DOREAL

Carmen Doreal este numele artistic al poetei de origine română Carmen Țuculescu Poenaru, stabilită din 2001 în Montréal, Canada. Carmen Doreal este membră în Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Asociația Scriitorilor Români din Canada, Fundația Culturală Constantin Brâncuși, din România, Academia Internațională de Arte, Québec și Cercul Artiștilor Plastici și Sculptori din Québec, Canada. Publică în diverse reviste literare din România și Canada: Luceafărul (București), Ramuri (Craiova), Columna (Târgu-Jiu), Tribuna, (Cluj), Astra (Brașov), Constelații Diamantine, Românul Canadian (Toronto), Capitala (Ottawa), Destine Literare, Candela, Pagini românești, Tribuna noastră (Montréal), Agonia, Wordpress, Culture inside, Sfera online. Colaborează la diverse emisiuni de radio și televiziune în România și Canada.

Carmen Doreal este autoarea a trei volume de poezie: *Vernisajul iubirii*, 1999, Ed. Curierul Dunării, București, *Poeme în culori*, 2010, Ed. Nemesis, Montréal, și *Întâlnire fără argumente*, 2013, Ed. Fides, Iași, toate aceste volume reprezentând dublul crez artistic al poetei-pictorițe.

Lucrările sale artistice sunt expuse în Europa și în America de Nord în galerii de artă și colecții particulare. În Montréal, Carmen Doreal a avut trei expoziții personale, în 2009 și 2010 la *Galeria de Artă Inter Pallas*, Montréal și în 2012 la *Biblioteca Municipală* din Deux-Montagnes. În creațiile lui Carmen Doreal, ordinarul devine extraordinar și de aceea, bucuria ei de viață este de neuitat!

Întâlnire fără argumente

vino să jucăm
propria iubire
mizând ultima carte
la balul zăpezii

tentația
de a fi mereu
ce bogăție în alb
această întâlnire
fără argumente

așteaptă să vedem
speculația
vânzătorului de iluzii.
pe ce număr
va opri ruleta
tortură sau
petrecere în doi ?

O altfel de ninsoare

în poemul acesta
altcineva locuiește
pe dinăuntru
irreversibil
mi-a salvat viața
cu ochi de pisică
și îl costă amintirea
cu sentimentul lăuntric
că face dragoste cu o idee
pierdută în exil
pisica are labe de zăpadă
semnalizează dreapta
după o viață la stânga
nerăbdătoare
o altfel de ninsoare
așteaptă la stop

Pictogramă

nu știu să te iubesc
nu știu
veneam spre tine îmbrăcată
într-o rochiță de spaimă
mâinilor tale li se făcuse milă și frig
mă căutau prin hărți de întuneric
desenate-n zăpadă
flori carnivore, șerpuitoare
aici-acolo

pe rând
alfabet lasciv
lirism abstractizat
la limita dorinței mișcătoare
loveai plecările din albul surd
cu îngerul uitat
nu știu să te iubesc, nu știu
pur și simplu realitatea este
pentru simpli muritori
fumul amintirii doar
mai sparge câte-o piatră
dă buzna cu o stare de cinism
într-o tardivă criză de ideal
frenetic joc abandonat
nu știu să te iubesc, nu știu
vei fi amendat
cu pasiuni de ocazie
la care contribui eu
o zână albă
intrată în memorie
prin ușa din față precum
în pictograma unui tablou
imposibil de uitat
nu știu să te iubesc
nu știu

Vise la zid

ideograme
cu picioarele goale
cuibăresc îngerii
în măduva cuvintelor
fără emfază
și cu multă timiditate
magia promisiunilor
cu dinți ascuțiți
mușcă în tăcere
inimi cu aripi înalte

Tu nu îmi poți atinge cuvintele

tu nu îmi poți atinge cuvintele
trebuie doar să înveți
cum să îmi citești sufletul
imaginează-ți întâlnirea ta proprie
bărbatul ideal
cu femeia ideală
trăind amorul bumerang
în a vieții spirală
surprinși pe o canava iluzorie
de fiecare dată
când dorința ta converge
în jurul visului meu
eu reîncep poemul
despre această noapte
pe care tu o mângâi doar
cu vârful degetelor
uitând de mine însămi

în brațele tale
în timp ce luna înoată
cu noi
în ape virtuale

Siddhartha

vânzătoarea de iluzii
dedublată de un iubit secret
îmi invadează sângele
cu telepatii halucinante
o altă toamnă mă regăsește înveșmântată
în rochița de frunze colorată rebel
de un pictor expresionist
dansez pe o fantezie de Bach
simulând vântul
îndrăgostit de imaginea mea din oglindă
complicitate și foșnet
harfa serii mă desfrunzește
deasupra unui lac necunoscut
mă dezbracă de așteptări
cu opusuri transparente
insinuate profund în arșița cărții
în numele iubirii semnez
aerul pictat cu fluturi adictivi
când aprind noaptea sub ceruri străine
fluxul pur sânge contează, nu desfrunzirea de sine
to be or not to be
pată vie cu-vân-tul
decantează mirajul luminii
cu mine

Timpul meu

acesta este timpul meu
am ales toamna
pentru că mă reprezintă
primejdioasă
precum o femeie îndrăgostită
anticipând lovitura de grație
cu sentimente captivante
iubirea curge năvalnic
ca mustul sub picioarele goale
înfrumusețând seara înflorită secret
sub curcubeul ploii ce tocmai a trecut
primenind al nouălea cer
cu frunze roșu-oranj
dincolo de această clipă
aștepti tu
spectacular ca o statuie de poet
iluminat de o idee transparentă
în care mă pierzi din priviri

ADRIAN ERBICEANU
președinte

Adrian ERBICEANU

S-a născut la 6 ianuarie 1941 în orașul București. Este absolvent al Liceului Militar „Dimitrie Cantemir”, Breaza, 1959; al școlii Militare de Ofițeri, Pitești, 1962 și al Institutului Pedagogic din București, Facultatea de Filologie, Limba și literatura română, 1970. Locuiește în Montréal, Canada. Debutează în anul 1969 cu poezii și reportaje la reviste militare. Debutul editorial are loc în anul 2003 cu volumul de poeme „Confesiuni pentru două generații”, la Ed. Tribuna (Tipotrib) din Sibiu. Din iulie 2008 este cofondator și președinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec și director al Editurii ASLRQ.

Volume publicate: *Confesiuni pentru două generații*, 101 poeme, Ed. Tipotrib, Sibiu, 2003, cu o postfață de Emil David, director al editurii Universității „Lucian Blaga”; *Divina Tragedie*, poem epic, Ed. Tipotrib, Sibiu, 2004, cu un Cuvânt înainte de prof. univ. dr. Dan Popescu; *De la Anna la Caiafa*, poeme, Ed. Ardealul, Târgu Mureș, 2007, cu o prefață de prof. univ. dr. Ioan Mariș; *La fontaine de ce siècle* („Fântâna veacului”), Ed. ASLRQ, Montréal, 2009, traducerea și prefața de prof. univ. dr. Constantin Frosin; *Printre silabe*, Ed. Singur,

Târgoviște, 2011, prefața de prof. dr. George Coandă; *Tinerețe fără bătrânețe – Povestire în versuri după un basm de Petre Ispirescu*, Ed. Anamarol, București, 2013; prefața: Ion Roșioru.

Este publicat în diferite reviste și ziare din țară și străinătate: Transilvania (Sibiu), Convorbiri Literare (Iași), Târnava (Târgu Mureș), Gazeta de Transilvania (Brașov), Bucovina literară (Suceava), Argeș (Pitești), Poezia (Iași), Citadela (Satu Mare), Cetatea Culturală (Cluj-Napoca), Tribuna (Sibiu), Viața Vâlcii (Râmnicu Vâlcea), Gazeta de Transilvania (Brașov), Cetatea lui Bucur (București), Le Courrier International de la Francophilie (Galați), Carte și arte (București), Vatra Veche (Târgu-Mureș) Melidonium (Roman), Didactica Nova (Craiova), Singur (Târgoviște), Sfera Online (Brăila), Basarabia literară, Constelații diamantine, Revista 13 Plus (Bacău), O carte pe zi, Marea noastră (București), Agenția de presă Așii Români, Cititor de proză, ca și în Tribuna Noastră (Montréal), Candela din Montréal, Observatorul (Toronto), Atheneum (Vancouver), Revista Agero (Stuttgart). A participat, în direct, la emisiuni de radio și de televiziune: Radio Lynx, Radio România Internațional, Radio Pro Diaspora, OTV, DDTV. Este prezent și preluat pe diferite site-uri de poezie on-line.

Este inclus în: Antologia *Voices of contemporary Romanian poets*, selection and English version by Dan Brudașcu, Sedan Publishing House, Cluj, 2007; *Antologia ASLRQ*, Montréal, 2009; *Antologia revistei Singur*, 2010; antologia *Însemnele unei tăceri*, Casa gândului – Cleopatra, Bacău, 2012; antologia *Simbioze lirice* (I), Ed. Anamarol, 2013; *Antologia scriitorilor români de pe toate continentele*, Ed. Cetatea Cărții, București, 2014; antologia *Simbioze lirice* (V), Ed. Anamarol, 2014; antologia *Planeta iubirii*, Ed. Cetatea Cărții, București, 2014; *Dicționarul scriitorilor români de azi*, Iași, 2011; *Istoria literaturii scriitorilor români postrevoluționari (1989-2010)*, Ed. Socrate, Craiova, 2011; *Dicționarul autorilor români contemporani*, Ed. Arial, Ploiești, 2013. Din anul 2008 este membru al organizației culturale „Diversité artistique Montréal”.

Referințe critice: Eduard Huidan, Mihai Miron, Ion Vlăduțu, Ioana-Narcisa Crețu, Mircea Gheorghe, Virgil Lazăr, Adrian Popescu, Doina Hanganu-Bumbăcescu, Ion Roșioru, George L. Nimigeanu, Elena Buică, Virgil Borcan, Victor Liviu Stoleru, George Coandă, Valeria Manta Tăicuțu, Ortansa Tudor, Daniel C. Manolescu, Traian Gărduș, Constantin Butunoi, Constantin Frosin, Marius Chelaru, Eva Halus, Ioan Lilă, Constantin P. Popescu, Ionuț Caragea, Ștefan Dumitrescu, Mihai Marcu, Carmen Doreal, Otilia Tunaru, Maria Prochiuc, Nicu Vintilă, Ion Mariș, Ionel Popa, Constantin T. Ciubotaru.

Același veac, același leat (Glossă)

Același veac, același leat,
Mă pierde și nu știu s-o spun,
Printre frunzișul destrămat,
Pe care nu pot să-l adun,
Cât timpul, risipit în van
– Din inocență sau răsfăț –
Șterge răbojul, an cu an,
Fără să uit, fără să-nvăț.

Sub greutatea mă încovoi,
– Văzând cum toate cad în lut –
Dar trag la carul cu nevoi,
Împins de teamă spre trecut;
Că nu-i nimic de înțeles
Din câte mi s-au dat-luat,
Fără vreo urmă de succes,
De-același veac, de-același leat.

Întorc o vorbă și gălesc
Mocnind în ea, un adevăr
Ce-mi pare strașnic și firesc...
(Atunci, de ce-am mușcat din măr?)
Dar nu-l rostesc, ci îl ascund,
Când în ce-i rău, când în ce-i bun...
Dar lumea, ca pe-un muribund,
Mă pierde. Și nu știu s-o spun.

Spre toamnă brațele se-ntind
Ca niște ramuri de copac...
Încerc din mine să desprind
Nedumerirea-n care zac;
Să înțeleg – precum aș vrea –
De ce-am trăit, la ce-am visat,
Pe câmpul cotropit de nea,
Printre frunzișul destrămat.

M-aplec din ce în ce mai mult
Spre glasul tainic, să discern
– Rătăcitor, prin câte-ascult –
Între ce-i nou și ce-i etern,
Când din neantul echivoc
– Nădăjduind să-l descompun –
Mă-nvăluie un cerc de foc,
Pe care nu pot să-l adun.

În mine vin și se petrec
Furtuni după furtuni, mereu,
– Alergătură și eșec –
Dezlănțuiri în apogeu,
Edificat cercând s-ajung
– Iluzie, cu chip uman –
Pe drumul ce se-ntinde lung
Cât timpul risipit în van.

Spre țărmuri greu de cucerit
Mă poartă încă-același dor

Dar eu, în mine rătăcit,
Cu umbra, viața o măsoar
Rotindu-mă prin zodiac,
Precum un bidiviu sub hăț,
Încât zadarnic mă prefac,
Din inocență sau răsfăț...

Nu știu, din tot ce am atins,
Anume ce a mai rămas,
Că răscolit, cu dinadins,
În mine însumi m-am retras,
Dând clipei sufletul-obol
Să se destăinuie, profan,
Când rătăcit, din gol în gol,
Șterge răbojul, an cu an.

E drumul ca și cum a fost,
De mult prezis, să nu-l cuprind
– Ca dezmembrarea fără rost,
Pe orizonturi aburind –
Anume dat, anume pus,
Ca, insolubil, să m-agăț
De cele câte s-au mai spus,
Fără să uit, fără să-nvăț.

Fără să uit, fără să-nvăț,
Șters e răbojul, an cu an,
Din inocență sau răsfăț,
Cât timpul, risipit în van,
Pe care nu pot să-l adun
Printre frunzișul destrămat;
Mă pierde – și nu știu s-o spun –
Același veac, același leat.

Curriculum vitae

Intrăm în spațiul care se dilată,
pe un culoar profund, învârtit
pe-o scară printre vise spiralată,
pe care ne-nvârtim la nesfârșit,

ne confesăm – umilă jucărie –
ca martori ai supremului secret
ce ne împinge spre zădărnice,
pierduți între plăcere și regret;

bolim de teamă, cârmuiți anume
spre treptele deschise arbitrar,
pe scara-n care-a prins să ne consume
înaltul înțeles originar;

fugim de șansa unică de-a crede
că un sfârșit e doar un început,
învăluți în teama ce precede
descinderea pe-un țărm necunoscut;

și sucombăm când dăm a înțelege
că spațiul nostru strâmt e alterat

de-aceiași forță-n stare să dezlege
încurcătura-n care... am intrat...

Noi, neputând pricepe

Își sfarmă orologiul bătaia de perete
– Concentrică vibrație de inimi în ecou –
Un semn de taină veche pecetluind sipe;
Un vis al răsădirii speranțelor; din nou!

Și-n volbura ce-l arde, și-n mare ce-l cuprinde
– Când noaptea se prelinge la margine de zi –
O mână se-ntrepează, din umbre, ce pretinde
Că stinge lumânarea, spre a se întregi.

Și-n grabă, ca paingul ce-și țese o urzeală,
Cu brațele-i de ceară – Icar, de un minut –
Pe scara insolită, croită din greșeală,
Măsoară Nesfârșitul, cel fără de început...

Datornic, orologiul, își toacă cutezanța
În large trepidanțe, într-un ecou profund,
Mimând, rechizitoriu, ce-a ordonat Instanța...
Noi, neputând pricepe, ne prăbușim la fund!

Nu-i piatră să nu fie răsturnată

Nu-i piatră să nu fie răsturnată,
Nu-i val nedestrămat de câte-un mal!
Scăpată din palatu-i de cristal,
Urgia nu se lasă-nzăbălată.

Lihnite umbre bat în pedestal
De zdruncină, bucată cu bucată,
Tot ce-a rămas în noi. Însângerată,
O Mare ne înghite. Glacial!

E amăgirea, amplă și vorace:
Când dreptu-i strâmb, strâmbul apare drept,
Și n-ai de unde ști de se prefăce
Sau de-i așa, că scris e în precept...

Când peste noi furtunile rapace
S-or prăbuși, vom ști să ținem piept!

Paradox

Ne prelevăm, prin gânduri abstinente,
De haosul predestinat în noi,
Lăsând adânc ascunse, insolvente,
Nevoile bătute de nevoi.

Ne căutăm spre-a ne găsi sau, poate,
Răstălmăcind mandatul afectat,
Ca-ntr-un ceaslov le căutăm pe toate
Cu-același vechi, nescris, deziderat.

Nutrim, datornici, gând de slobozie,
Încinși de-alergături pe-același crug,
Când circumscriși în fantasmagorie,

La cap de drum ne deșteptăm pe rug.

Atunci, abia, sătui de umblătură,
Împleticiți, visăm un echinox
Ce nu se lasă prins în conjunctură
De Timpul nostru, veșnic paradox.

Alternanță

Din aberanta întrupare de vis în vise – disipat
în punctiforme alternanțe, dând semn că timpu-i
alterat –
se-ntinde vălul iluzoriu ce ne cuprinde, rând pe
rând,
acreditare către timpul ce va să vie mai curând.

Curbată, vremea se înclină spre listele de acatist,
și-și pendulează inerția ca ochiul veșniciei, trist,
cum unitatea de măsură, reverberată de ecou,
pe terezie ne împarte: atâta vechi, atâta nou.

În fuga către infraroșu, rărite, golurile mor:
atâta alb, atâta negru, atât rotundul bicolor,
că manifesta detașare a gândului rămas lucid,
se profilează ca o umbră pe pleoapele ce se închid.

Și când chemarea tăinuită, prin vreme își găsește
loc,
Ispita nu mai e ispită; Norocul nu mai e noroc!

Și mă visez

„Când vrei să scapi de sabia uitării,
Citește-ți visul întrupat aseară...”
Adrian Munteanu

Învăluit în lumea mea de vise,
Un nou Aeneas rătăcind pe mare,
Furtună sunt de căi zămislițoare
Izbind în toate porțile închise.

Dar cui ce-i pasă dacă am crezare?
Sunt și-n Itaca drumuri interzise,
Ce mă petrec prin legile nescrise,
Cum vis prin vis, pe-un fir în destrămare.

Că rătăcesc de-o viață pe o urmă –
Inegalabil trasă pe cadran,
De Adevărul care-n mine scurmă...

Și mă visez. Și-n visul meu profan
Mă clatin suspendat. Dacă se curmă,
Charon mă trece apa... pe un ban...

PETRE FLUERAȘU
membru colaborator

Petre Andrei FLUERAȘU

Născut în 31 octombrie 1987, în București, este un poet și prozator român. A urmat cursurile gimnaziale la liceul teoretic Nicolae Iorga. A terminat cursurile liceale în cadrul Colegiului Național de Informatică Tudor Vianu din București. A absolvit „Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (FJSC)” din cadrul Universității din București, specializarea Jurnalism. A fost director al revistei de entertainment cultural ARCAD@.

Volumele publicate:

1. „Despre Om și Tao” – eseuri – 2006;
2. „Insomnii” – poezie – 2006;
3. „Cioburi în noapte” – proză scurtă – 2007.

Premii literare:

- premiul III la Concursul literar „Visul”, secțiunea eseu – 2006;
- premiul III la Concursul de creație literară „Vara visurilor mele”, secțiunea eseu – 2006;
- premiul revistei „Orașul” la Concursul Național de poezie „Nicolae Labiș”, secțiunea poezie – 2006;
- premiul „Mihai Horodnic” la Concursul Național de poezie „Nicolae Labiș”, secțiunea poezie – 2006;

- premiul revistei „Poesis” la Concursul Național de poezie „Avangarda XXII”, secțiunea poezie – 2006;
- mențiune la Concursul literar „Poezie în viață”, secțiunea poezie – 2006;
- mențiune la Concursul Internațional de Haiku organizat de Clubul Bulgar de Haiku și Departamentul de rock și jazz al Radiodifuziunii Naționale din Bulgaria, secțiunea poezie (haiku) – Bulgaria, 2007;
- premiul III la Concursul „Haiku Calendar Ludbreg”, secțiunea poezie (haiku), Croația, 2007;
- mențiune la Concursul Național Studentesc de Creație Literară „Pavel Dan”, secțiunea eseu, 2007;
- premiul III la Concursul Național Studentesc de Creație Literară „Pavel Dan”, secțiunea poezie, 2007;
- premiul II la Concursul „Romanian Kukai”, secțiunea poezie (haiku), 2007;
- mențiune specială a juriului la „Concorso Internazionale di Poesia Castello di Duino”, secțiunea poezie – Italia, 2008;
- mențiune la „Concursul Internațional de Poezie Starpress”, secțiunea poezie – 2008;
- premiul pentru cea mai bună carte de haibun (pentru volumul „Cioburi în noapte”) la „Colocviul Național de Lirică Japoneză de la Constanța”, secțiunea proză scurtă – 2008.

Cașmir

am fost scuiat în mijlocul uraganului
pierdut printre algele roșii
sângele se amestecă cu profețiile
vorbim despre șerpia ascunși sub munte, prevestind
pumnalele
am înnebunit, însă numai puțin
ne ascuțim săgețile în noaptea adâncă așteptând
asasinii
care vor veni negreșit odată cu zorile
curcubeul zâmbește acoperind praful cu flori
simbolurile au adormit, scufundându-se în lapte
covăsit
ne putem împărți
într-un ospăț pantagruelic
fiecare culoare va smulge partea dorită
și ne vom transforma într-o legendă multisemantică...
mă doare fiecare munte prăbușit
șofranul este insuficient pentru a acoperi miasmele
amare
funia întinsă care străjuia văzduhul
s-a pulverizat într-un vâlătuc ademenitor
aerul poartă cu el spre înălțimi
povestea îndrăgostitului
transformat în asasin

Rune pentru o lume aflată la sfârșit

pietrele nu mai au răspunsuri
dansăm degeaba în cercuri
ritmul nu ne mai ajută decât să adormim
mante șoptite pentru dumnezeul somnului
pretutindeni porcii
așteaptă să-și mănânce stăpânii
și nu cred că ai vrea să fii aici
când inevitabilul se va întâmpla...
ta ta

*

drumul zace în fața noastră
pe ecranele de plastic am devenit supereroi
spre alfa
omega se simte neglijat și pe bună dreptate
eșecul nu mai e la modă
ne sufocăm în reușitele noastre
la început, tu erai o fată și eu eram un băiat, culmea,
nu... ?

*

după o călătorie lungă
caii apusului poposesc în spatele orizontului
te văd în fața mea, goală
între mâinile tale soarele îmi zâmbește
cu buze roșii, imagini carnoase
nașterea unui nou măr
moarte!
înainte!
curaj, curaj, pentru caili noștri
măcar ei merită
o soartă mai bună decât noi

hai, zâmbește,
dacă te încurajează cu ceva în clipa când toți se
pregătesc să moară,
să știi că mie nu îmi pasă de ei, și să știi că te
iubesc... mă bucur că și tu simți la fel...

fără lacrimi te rog
nu are nicio importanță
ar fi trebuit să înțelegem că lumea noastră se va
termina
chiar când
am învățat și noi să râdem

Azrael

gheața nu poate explica moartea

pașii mei se topesc în liniștea nopții
pretutindeni urlete surde
cineva aruncă pietricele în oglindă
undeva departe sunt păsări

ascult chemările
aud voci

proiecțiile vibrează strălucind albastru în ochi, în
creier, ce legătură,
avem nevoie din ce în ce mai des de umbrele,
alergăm după scaunul din întuneric,
ne construim personalitatea
fier în loc de sentiment
și sânge în loc de energizante
pentru o ultimă migrație a popoarelor
concurenți, ocupați-vă locurile
pistolul nu greșeste niciodată
întotdeauna se găsește un trup

dacă luptăm la umbră
vom fi condamnați la întuneric
infiniatea de rase se prăbușește asupra noastră
imperiul se clatină scrâșnind desăvârșit,
povestea bătrânului soldat
începe cu un simplu sărut refuzat

feriți-vă de rănilor superficiale

vreau să mă îmbrac în pene
așa aripile mele vor topi soarele și îl vor prăbuși în
ocean
o înghețată universală
sistemul are termen de garanție nelimitat...
interzis însă copiilor sub 100 de ani,
ei nu au învățat încă
să rădă

Purusha

pur u sha
soarele urlă împrăștiind lumină
orașul se topește în aburi albi
câteva jumătăți de ființe caută în zadar totalitatea
pășim împreună, ținându-ne de mână
tu zâmbești, eu mă reflect în tine râzând
ne strângem, sufocând aerul
în acest moment se topesc
toate liniile...

puru sha
fericirea nu este încununată de lacrimi
viața izbucnește cu brutalitate
ascultă
palmele tăcerii te pot trezi din somn
nu mai plânge după căldura așternuturilor
universul ți se deschide
trebuie doar să ai încredere
și să îți repeți la nesfârșit
numele

pu rusha
visăm cu toții la nemurire
mantele ne sufocă în dansurile lor
zeii se preschimbă neîncetat
amestecăm culorile

vrem să oglindim perfect imensitatea
în pozele noastre însă verdele plânge
îmi strângi mâna
de parcă ai vrea
să uităm cine suntem...

Haum, haum, haum !

înainte,
întotdeauna înainte
printre fulgere picăturile strălucesc a viață
mă încrunt străpungând tăcerea
omul împăcat cu sine urlă ca un tigru ucis
copilul a lovit cu toiagul de lemn
din inimă însă nu mai izvorăște astăzi
decât praf...

*

am aruncat cărțile în colțul cel mai îndepărtat
printre pânze se scurg speranțele
o lume a barbarismului,
când forța dispare apelăm la magie
fără să înțelegem că ar trebui
să întindem mâna în noi
și să tragem...

*

atacați, în valuri!
sângele face bine la ten
să ne bronzăm la soare în timp ce măcelărim
nevinovați,
să plecăm acasă cu un șirag de cranii lustruite
atent...
iar în timp ce facem asta,
să nu uităm să ne căutăm totuși sufletul
încă o dată

*

înfig în tine speranța pentru că mi-e frică de oglinzi
unde ești tu ?
la capătul celălalt al trompetelor este argintul viu
plouă cu membre
capetele arată mai bine învârtindu-se în gol
și poate că da, avem nevoie de puțină disciplină
să învățăm să ne păstrăm calmul întotdeauna...
corăbii vor mai fi,
ideile mărețe sunt poleite cu aur
totuși, unde ești ?
vreau să mă vezi în ultimul moment când fără nicio
remușcare,
voi urla după noi!

Dragonii fecioarelor

dansăm în umbra totemelor
fetele așteaptă să fie salvate de monștrii
vrem să trăim pentru a schimba
coapsele de foc se pierd între flux și reflux
nu poți rezista tentației

va fi timp întotdeauna pentru regrete tardive
dar nu acum, nu azi

lancea răsuflă aerul tare
muzica ne însoțește pretutindeni
ne unduim decapitând barbari
o sete de sânge inexplicabilă
și totuși pescărușii nu sunt mulțumiți
niciodată nu sunt destule cadavre

universul a ajuns la final
între săbii se ascund dorințe suppressate
vrem totul
căutăm poteca ascunsă
punctul slab al zidurilor cele mai înalte este cerul

poate inutil
oamenii pășesc alături de cocori
la fel cum odată mărșăluiau alături de muște...
și totuși, nici până astăzi nu am învățat să zburăm
singuri

înconjurat de fecioare e greu să te stăpânești
carii albi aleargă ca vântul mânați de râuri

erotism
principiile se înlănțuie pasional
totul durează însă doar o secundă
ce simplu a fost pentru dragoni...

oamenii suspină o viață întreagă
pentru că vor să nu fie uitați

CONSTANTIN FROSIN
membru Comitet Executiv

Constantin FROSIN

Date et lieu de naissance: le 12 octobre 1952, Herăstrău, dépt. de Vrancea. Situation civile: marié, une fille. Etudes universitaires: Université de Bucarest, 1976; Professeur de Français-Italien. Doctorat: Philologie, qualificatif: Très Bien, distinction: *magna cum laudae*. Langues étrangères connues: français, italien, anglais, russe, espagnol, allemand, portugais. Lieu de travail: Université « Danubius » – Galați, Professeur d'Université.

Membre de: l'A.D.E.L.F.; la S.P.A.F.; la S.P.F.; l'Académie Francophone; l'Académie Européenne (membre correspondant); l'Académie Internationale de Lutèce; du Pen Club Français; du Pen Club Belge etc.; membre d'honneur de l'Association « Rencontres Européennes » (Paris), de l'Association Printemps Roumain de Lille etc.

Membre des Comités de Rédaction des revues suivantes: *Nuove Lettere* (Italie); *Le Courier francophone* (France); Directeur du *Courier International de la Francophilie*; *La Revue V*; *Orfeu*; *Antares*; *Geneze*; *L'ecole de Galați*; *Saeculum*; *Grai*; Rédacteur en chef de la revue *Le Droit International*, notre avenir (Universitatea Danubius, Galați).

Prix, Récompenses, Distinctions: Le Grand Prix pour la Traduction de la Fondation Franco-Roumaine « Fronde », 1994; La Médaille du Parlement Européen « Trophée Gerner », 1995; Le Grand Prix de la Ville de Galați, 1995; Le Prix d'Excellence des Editions Haiku, 1996; Le Grand Prix « Orion » pour l'Art de la Traduction, 1996; Le Prix d'Excellence des Editions Haiku, 1997; Médaille d'Argent du Rayonnement Culturel Médaille Jubilee Matsuo Basho (Nipponica, 1995); Le Prix Spécial du Quotidien « *Viața Liberă* » de Galați – 1998; Le Grand Prix de la Ville de Galați, 1998; Le Grand Prix de l'Académie Francophone, 1999; La Médaille d'Or de l'Académie Internationale de Lutèce, 1999; Le Grand Prix pour la Littérature de l'Institut Italien pour la Culture de Naples; Le Prix d'Excellence de la *Revue V*, 2000; Chevalier de l'ordre des arts et des lettres, 2000; Inclus dans les éditions 1994-1995 et suivantes de l'Annuaire des Personnalités de la Francophonie « *Le Richelieu* »; Nommé Citoyen d'Honneur de la ville de Galați, 2001; Grand Prix de la Traduction du roumain en langues étrangères, accordé par l'Union des Ecrivains de Roumanie en 2002 (Prix National); Grand Prix de la revue Porto Franco, 2002; Prix Européen de Poésie: Poésias, 2003; Chevalier de l'Ordre du Mérite Culturel Roumain, 2004; Officier de l'Ordre des Palmes Académiques (France), 2004; Grand Prix de la Traduction « Ioan Alexandru », 2004; Diplôme d'Excellence du Centre Culturel « Le Bas Danube » de Galați, 2005; Diplôme d'Excellence du département de Galați, 2005; Prix International « Relations Culturelles » de l'Union des Ecrivains de la République de Moldavie (Bessarabie), 2005; Inclus dans le Who's Who in France, dans l'édition 2005 – 2006 et suiv.; Chevalier de l'Ordre des Chevaliers Danubiens, 2007; Diplôme d'Excellence du Gouvernement roumain, par l'institution du Préfet de Galați; Président d'Honneur de: l'Association des Traducteurs Professionnels; l'UNIEP (l'Union Internationale des Ecrivains pour la Paix); Inclus dans l'Encyclopédie des Personnalités Roumaines, éd. Hübner, Suisse, 2008; Médaille d'Argent de l'Assoc. Acad. Arts, Sciences, Lettres (2009); Officier de l'Ordre national français Les Arts et Lettres (2009); la Médaille d'Or de la Renaissance Française (2012).

Membre de l'Académie Européenne (2001), de l'Académie des Balkans (2012), de l'Académie Russe des Sciences (2012), de l'Académie des Sciences Ecologiques de la République Moldave (2013). Nommé candidat admis pour le titre *Scientist of the year* 2014, décerné par EBA et la Communauté Académique d'Oxford.

Poèmes

On est éphémère.
C'est là notre lot, parce que l'on
Naît chacun d'une mère...

Mon rêve: d'être un trou
Blanc, qui aspire les ténèbres
Et offre la lumière...

On change de climat:
Là où régnaient les congères,
S'étale le désert...

Ça chauffe, la planète:
Glaciers suent, à la dérive.
L'apprenti sorcier...

Les bons vieux temps sont
Révolus; d'autres temps approchent
De plus en plus loin...

Au matin, le lac
Héberge le soleil; le soir,
Il lui donne la chasse...

Poèmes d'oiseaux

A l'aube, au concert
Des oiseaux s'ajoute la musique
Des aiguilles de sapins

Là, un chien aboie,
Le coq chante: c'est le matin.
La vie recommence...

Au premier chant du coq,
La vie repart à zéro.
On rentre dans les ornières...

Une vraie pluie d'oiseaux.
A l'aube, ils quittent leur logis –
Essaim vers l'Ailleurs

Tout chant de cygne
Refait le squelette du vol.
Où sont nos ailes d'antan?

L'oiseau se fait chant,
L'arbre se mue en vol,
Le cygne me fait signe

Quel contour le temps,
Quel le histoire la vie,
Quel écho le cri du cygne?

A l'orée d'une vie,
Un cygne me fait force signes

A cors et à cris...

A quoi servent les arbres
En hiver, si les oiseaux
N'y rament plus pour nous?

On a encore tué
Des oiseaux au ciel: quelle pluie
De fin duvet blanc!

Le cri de quel cygne
Déchire la toile d'araignée
De nos allées et venues?

Des oiseaux ramagent
Dans les branches de mon noyer.
J'y noie ma tristesse...

Quel tohu-bohu
Dans les branches de mon noyer –
C'est bien le Printemps!

Hirondelles s'élèvent
Dans la chevelure des arbres –
La belle mise en plis!...

Oiseaux blancs, bien grands
S'élèvent des tombes. Avril –
Brouillard dans le cimetière...

Prennent corps du grand froid
Zéphyr et chant. Bourgeons
Éclatent parmi les oiseaux...

Oiseaux se mettent de concert
Pour ramer ce soir

Tout au long du Styx... (Haiku: « A ta mort »)

Cette neige de pétales
Imite le vol des oiseaux
En quête du Printemps

On a beau rythmer ses cercles
A la mesure du vol –
On reste à la traîne

Une musique bien douce
Dégouline des oiseaux.
Les arbres, portées bien vives...

Dieu parle par les sources,
Par le bruissement des feuilles,
Par le ramage des oiseaux. Mais l'homme?

Oiseaux de passage,
Les quatre saisons embellissent
Notre absence d'esprit.

L'oiseau chante du nez :
La vie est bien belle ! Hélas,
L'aigle est bien laid, lui...

A l'oiseau ! *

Sous les décombres de l'Aurore,
Mes yeux se remplissent des oiseaux
Ricochés par le Styx

Des effluves de néant
Enveloppent les neufs cercles
Qui enserrant l'éphémère humain

Et embaument nos magmas
Meurtris par le passé –
Passez et passim
Sous les portiques du Sublime

Le vol a été inanimé
Par les ailes des oiseaux
Qui soudain refusèrent de voir

La face cachée du Hasard
Aléatoire et cynique
Lequel tenaille l'Œuvre manquée
Des sources

Pétales de lumière...
Mes yeux puisent leur éclat
aux lumières des pétales

J'absorbe ma lumière
aux coupes exquises de tes yeux.
L'amour veille là-dessus...

En haut, le Soleil.
Par terre, givre et brumes... *Brûlante*
odeur d'automne

Couronnes ébouriffées,
en coup de vent, montent à l'assaut
d'un hiver douteux...

La Vie suit son cours
mais, un beau jour, elle tarit :
on tombe en panne/ pente sèche...

Les arbres crissent sous les pas
du froid. L'automne gémit d'impuissance.
L'hiver s'en réjouit...

Les fraîches notes d'automne
le cèdent aux froides notes d'hiver.
On n'y est pour rien !

Un bout d'entonnoir,

notre existence (trop ?) terrestre.
La mort, elle, l'autre bout...

Le vent gifle les arbres,
le mistral boxe les passants.
L'hiver compte les poin-g/t-s...

Parmi les rayons
du Soleil mourant, s'insinue
l'ombre... La nuit guette, rôde...

Du jour au lendemain,
d'à présent à l'instant d'après,
la Vie mue en mort...

Une pluie de flocons
inonde les rues et les toits :
après l'Hiver, le déluge !

Filante

Ma bonne étoile
a plus de six branches.
Elle rivalise avec les arbres :
il ne lui manque plus que
les bourgeons, les fleurs et les fruits.
Pour ce qui est des feuilles,
elle n'en a pas besoin :
elle tire sa sève du soleil.
C'est vrai, la Voie Lactée
l'a sevrée très tôt,
mais il lui est resté
l'amour du prochain,
l'amour des hommes
qui sévissent sur terre.
Ils tirent des plans, les nigauds,
sur mon étoile
qui leur a l'air filante.
Ah, vous aussi, bonhomme ?
Allez, mettez vot' ceinture
et grimpez à mes branches.
Si vous aimez le vol,
non pas les petits larcins, certes,
mais les ailes déployées.
C'est ça, vous planez. Déjà...

* comme on dirait : *Au voleur !*

ANGELA FURTUNĂ
membru

Angela FURTUNĂ

Născută în 19 iunie, 1957, Suceava, România, Angela Furtună este scriitoare, eseistă, publicistă, jurnalist cultural, critic literar, grafician, promotor cultural și artist vizual. Susține proiecte de cercetare, de PR și Marketing Cultural, dar și programe de promovare a României prin cultură, artă, interculturalism și proiecte de autor.

Membră a UR, filiala București (2002), apoi filiala Iași, din 2004. Publică în majoritatea periodicelor literare și culturale românești: Acolada (rubrică lunară), Convorbiri Literare, România literară (unde se produce și debutul, în nr. 42 și nr. 46 din 1997, la 40 de ani, după care numeroase pagini de poezie), Dacia Literară, Scriptor, Arca, Meridian, Manuscriptum, Hyperion, Familia. Redactor la revista Levure Littéraire. Zeci de premii literare și culturale, obținute în România și în străinătate. Decorată în decembrie 2013 de NARPA (North American Romanian Press Association) cu titlul Journalist of the year 2013, 1st Place for Culture. Apoi un Premiu NARPA pentru Cultură, 2014.

Decorată în iarna 2011 cu Premiul de Excelență din partea „The World Organization of Bukovinian Jews” pentru creativitate, spirit etic, efortul de a

promova dialogul intercultural. În onoarea sa au fost plantați 10 copaci pe Muntele Carmel.

Studii și cercetări, competențe: Monica Lovinescu, Monseniorul Vladimir Ghika, Norman Manea, Simone Weil, literatura română a exilului, literatura Holocaustului, literatura Gulagului. Publicată în multe antologii și dicționare.

Volume de autor: 1. *Prizonier în Ego*, 1997, premiul special al juriului la Festivalul Național „George Coșbuc”, 1997; 2. *Metonimii de word-trotter*, 1999, Ed. Fundației „Constantin Brâncuși”, Marele Premiu la Festivalul Național de Literatură română „Tudor Arghezi”; 3. *Primul Kaddish*, 2002, Ed. Dacia; 4. *Poemian Rhapsody – Cartea Donei*, 2004, Ed. Axa, Botoșani, Marele Premiu la Festivalul Internațional de Literatură Ad Visum; 5. *Elegiile Estului sălbatic – Viețile mele nesfinte*, 2005, Ed. Axa, Botoșani; 6. *Îl văd pe Dumnezeu și nu mor – Alte vieți*, 2005, Ed. Axa, Botoșani. Ultimele două volume, apărute în ediție unică, au fost nominalizate la Premiul Filialei Iași a Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 2005. 7. *Pelerinul din Aqualung*, 2008, ilustrații de Păuna Dumitrescu, Ed. Integral, București, Sydney, carte distinsă cu Premiul „Mihai Ursachi” de Filiala Iași a Uniunii Scriitorilor din România, 2008; 8. *La anul, la Ierusalim, o carte*, 2009, Ed. Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, Suceava, coperta de Devis Grebu; 9. *Monica Lovinescu. Est-etica. vol. 1, Geneze*, Ed. Vinea (volum sub egida Bibliotecii Bucovinei), București, 2012, carte distinsă cu Premiul pentru Eseu „Convorbiri Literare”, 2013, Iași; 10. *Post-hipnotice*, Ed. Timpul, Iași, 2013, carte distinsă cu Premiul Cezar Ivănescu al Uniunii Scriitorilor din România în 2014.

Caielele Anul Paul Celan (coordonator), Biblioteca Bucovinei, Suceava, 2011 (o culegere de texte semnate de Lucian Zeev Herșcovici (Ierusalim), Alexis Nouss (Cardiff), Norman Manea (New York), Andrei Oișteanu, Andrei Corbea, Angela Furtună, Cezar Gheorghe, Delia Eșian, Illana Shmueli.

miniaturi în secvența a doua.

intimitatea tehnică a bucuriei

cuvintele alfa

precum masculii alfa

preluând controlul prin forță asupra unui teritoriu până mai ieri liber

cum aş putea să o recunosc? – spune el, în timp ce se dezbracă în fața aparatului.

atingere de metal, cabluri și minicamere, perfuzorul, traducerea vagă

într-un dialect lipsit de subtilitate medicală.

filosofia nu profetește, ci pune diagnostic.

trupul cu viziune holistică înghesuit pe un microcip pe care apoi îl poți pierde.

dacă am fi, în fine, eterni,
adică salvați digital pe un hard nemuritor,
ei bine asta înseamnă că ea nu mai poate trece
drept o necunoscută, ea

dar cum aş putea să o recunosc? spune el, în timp
ce

își vede măruntaiele cum aruncă asupra ideilor
umbre și fluxuri, sisteme de referință și
deznodăminte neașteptate:

aici a locuit inima lui

aici a locuit plămânul lui drept, singurul rămas
intact după tebeceul din lagăr

aici ficatul

aici rinichii

aici creierul

aici oasele

un morman de crudități și cruzimi

trupul, supraviețuitor al masacrului

numit viață

când se întoarce în cuvintele alfa

masculul alfa

zero civilizație

zero impromptu cu îngeri

foștii vecini din Strada Fetii –

acum îi zice Profesor Ion Bogdan –

colț cu Strada Caragea Vodă,

la joncțiunea dintre Dorobanți și Polonă,

apropiată de Strada și de Biserica Precupeții Noi

dar cum aş putea să o recunosc? spune el, în timp
ce

își alegea jocul cel mai crud
de copil care nu aflase la timp că ea

venea către cavalerul refuzat

direct de pe scena copilăriei

unde jucase țurca

teatru cu scene din Alecsandri

popa prostul

hoții și vardiștii

șotron

țară țară vrem oșteni

cavalerul de smoală

pălărierul cu bufniță

și alte repetiții generale

pentru secvența finală

când fiecare bărbat se apropie uimit de femeia lui

o recunoaște după miros

după gust și după atingere

după ritm și după jocul de umbre

dintre da și nu

îi face o reverență

ca unei statui

îi astupă ochii

să nu vadă decât înăuntru

ea rămâne nemișcată

nu vorbește

ține în gură un diamant brut

adus cu greu în țară pe vremea rușilor

direct de la Paris din atelierul lui Nicolae Effingham

Grant din nr. 19 Strada Eugénie

după o fugă la Muzeul Bourget,

în spatele pânzei cu *Spălătoria din Eaubonne*

sfârâie piatra brută, înfășurată într-un camisole de
force din mătase groasă

în care pozau altădată toate femeile frumoase și
desfrânate

care acceptau să fie muze contorsionate și să moară
a treia zi în chinuri groaznice

de o boală necunoscută

făcută din arătări și din halucinații

guri din care țâșneau flăcări și brațe încărcate cu
flori carnivore,

una dintre muze a scăpat din farmecele geniului și
a zbughit-o pe scări afară, apoi a alergat, era prin

octombrie 1945, aproape un kilometru

în timp ce ardea ca o vâlvătaie,

mogâldeța se făcuse aproape scrum când a ajuns
singură până la colțul străzii Général-De-Gaulle,

a țâșnit în Gara Ermont-Eaubonne și s-a oprit

exact sub roțile expresului de Paris

ce aducea vestea eliberării dar

care niciodată nu oprește acolo, în gara mică de la
periferie,

în urma femeii-torță a mai rămas doar un nor de
cenușă pe șine

la care fermierii de pe peron priveau cu o curiozitate
specială căci

norul putea fi un iscoditor îngeresc sau putea fi o
pulbere bună pentru seceta ce le uscaseră viile în

anul când nici vița nu a mai rodit, nici vacile nu
au mai dat lapte –

iar relatările hipnotizatorilor care au anchetat cazul
spun că femeia spulberată din cenușă a fost

singura faptură pe care o regăsim la puțină vreme,
după un ocol de peste 4000 de kilometri,

alcătuită din nou din oase subțiri prelungi și dintr-o
carne albă roșietică

străbătută de umbre și de nervuri aproape vegetale,
în Atelierul din Calea Griviței, lângă baia turcească,

dormind direct pe marmura unui sculptor
bucureștean care a lucrat

douăzeci de ani la statuia lui Apollo, piatră
mlădioasă pe care o hrănea

cu femei rotunde, frumoase și naive

ce veneau întotdeauna de departe, obosite și
debusolate

lăsându-i pietrei nervurile lor

dar cum aş putea să o recunosc? – adăugă el, în

timp ce închidea albumul secret cu scrisorile
dintre Clara Haskil și Dinu Lipatti, improvizând

amuzat un cântec mic compus doar din două
cuvinte pe o singură octavă

Scumpa mea Clarinette, Scumpa mea Clarinette –
 la capătul drumului, undeva,
 fiecare destin ajunge în fața unei porți întunecate
 ce nu trebuie decât să fie deschisă cu îndrăzneală
 deși lumina țâșnind dintr-o dată îi poate orbi pe cei
 aflați în preajmă –
 apoi va apărea ea, din nimic, din miraje și din
 năluciri
 la fel cum apar ilustrațiile din manuscrisele de la
 Qumran ori edițiile vechi
 ale *Divinei Comedii* sau miniaturile și frontispiciile
 din Tetraevanghelul lui Anastasie Crimca,
 sau la fel cum siluetele de pescari străpung ceața în
 zorii zilei la malul oceanului
 când ies din apă ținând în mână câțiva pești ce încă
 se zbat,
 poate din cauza luminii sau poate a brștei
 captivități –
 ea apare la fel de neașteptat ca o pierdere de
 identitate
 ca un puseu de extaz,
 vei vedea că ea este o făptură la fel de insuportabilă
 cum o insomnie
 aidoma acelei stări de conștiință hipermenzică ce
 l-a apropiat pe Fondane de Șestov,
 exasperarea nevoii de luciditate ce însoțește
 trebuința de desfătare prin somn,
 ea vine la tine pentru că ai fost abandonat și pentru
 că îți petreci viața așteptând-o, inventându-i
 apariția și rostul,
 ea seamănă cu intuiția care te face să tânjești după
 pleoapele veghetoare ce nu se închid niciodată,
il ne faut pas dormir jusqu'à la fin du monde,
 o vei recunoaște după felul în care
 după multă vreme
 când nici măcar nu va mai fi tânără, sau foarte vie
 și plină de sevă,
 frecându-se de tine precum păianjenul uriaș
 străbătând bariera osmotică dintre tine și toate
 metalimbajele tale
 va începe să strălucească
 în întunericul tău
 în locul tău

**în această lume, poeții mari știu să primească
 suflete. vorbindu-le, ei își amintesc viețile ce vor
 urma**

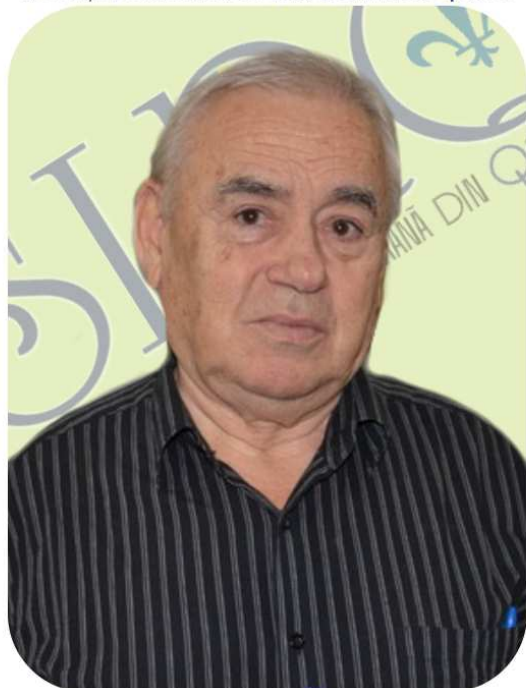
hoinăresc alături de Platon de-a lungul Ylissusului
 poetul e singur și sporovăiește mereu
 cu sine însuși
 degrabă intrând vesel, plecat, în cuvintele pline de
 grație
 ca și cum ar păși într-o peșteră
 mai apoi scuzându-se că nu primește și pe alții în
 delirul lui

apoi m-am mutat într-un turn
 care seamănă cu turnul lui Hölderlin de la Castelul
 din Tübingen
 o ușă sculptată de un tâmplar romantic
 duce spre scara de argint
 spirală către camera plină de cărți
 fereastră către o altă viață
 intru și îmi spun în fiecare seară că n-o să mi se
 întâmple nimic
 la fel cum Celan a citit în ultimele minute ale vieții
 sale o scrisoare de Hölderlin
 dar și scrisoarea Ilanei
 chiar în după amiaza zilei de aprilie 1970
 apoi s-a urcat pe Podul Mirabeau
 dornic să fie prins în brațe de ființa din adâncul
 apei –
 halucinația trează
 ca o femeie ce veghează de departe

în această lume, poeții mari sunt nebuni
 ridicați în turnuri ori răstigniți pe balustrade de
 pod
 sechestrați în colibe ori risipiți în gloata barbarilor
 plătindu-și iluminările
 cu un dram de minte,
 de suflet profetic și
 cu propriul sânge,
 vopsea ceremonial.
 nu poți să faci din marmură ceea ce poți face din
 cuvinte
 dragul meu Brâncuși
 nu poți face din marmură ceea ce ai face din lemn
 sau din lemn ceea ce ai face din piatră
 draga mea Angela

trebuie să te faci prieten cu realul și cu posibilul
 pe care ți le dă Dumnezeu
 ca să le îndemni să vorbească împreună frumos,
 adevărat și bine,
 pas kalokagathic –
 să aducă la noi înfinirea
 în spirală
 ca și cum am pleca din materie în chip de veșnicii
 care mișcă universul
 până la lume

în realitate
 lumea coboară în noi
 ca o greutate inutilă

TRAIAN GĂRDUŞ
membru

Traian GĂRDUŞ

Este poet, epigramist și autor de proză scurtă. S-a născut la 26. 05. 1939, în comuna Luncani, județul Cluj. A absolvit Facultatea de limba și literatura engleză (Cluj). Din 1965 este profesor de limba engleză la Pitești, prin repartitie guvernamentală. În prezent locuiește în Montréal, Canada. Traian Gărduş este membru fondator al Asociației Epigramiştilor din România, fiind posesorul carnetului cu nr. 19.

Activitatea literară :

Traian Gărduş a colaborat la diverse publicații din România precum: Revista Argeș, Revista Astra, Brașov, Revista Luceafărul, Revista Albina, Revista Orizont, Timișoara, Revista Tribuna, Cluj-Napoca, Revista Urzica.

Volume publicate :

- *Domnul Teste în America și alte momente realiste*, coautor, Ed. Dacia, Cluj, 1993;
- *Poeemele Afroditei*, Ed. Zodia Fecioarei, Pitești, 1996;
- *Caleidoscop epigramatic*, Ed. Zodia Fecioarei, 2000;

- *Lacrima Interioară – elegii*, Ed. Atum, Pitești, 2009;
- *Sonete desuete*, autori: Traian Gărduş și Mircea Bărsilă, Ed. Tracus Arte, București, 2014;
- în pregătire, volumul *Arca lui Ahoe*, sonete bahice, pentru 2015.

Îngerul negru

Sunt prințul trist al nopților profunde,
Înamorat de umbre albăstrii,
Păstor de gânduri, mai ales pustii,
Hoinar pe ape ce nu duc niciunde.

La ceas de taină, Doamnă, vreau să știi
Că frigul pocăinței mă pătrunde
Și-atunci, messer cu pletele cărunte,
Mă simt atras de muze fistichii...

Mereu am sentimentul foarte straniu,
Că am un chiriaș trăsnit în trup,
De fapt, stăpân pe inimă și craniu –
Și-mi vine greu de El ca să mă rup...
E, Doamne, ÎNGERUL căzut din astre,
Aducător de spasme și dezastre.

Sonet patriarhal

Mamei mele, Suzana

Se leagănă vin dulce în pahare,
Alături e cafeaua aburindă;
Arome de gutui vin dinspre tindă
Și busuiocul stând în atârănare...

Căsuța părintească mi se pare
Palat vrăjit, mirifică oglindă –
Cum doar artistul poate să surprindă
În clipele de har și grații rare.

Mă pierd ades în vremuri de demult,
Cu hanuri vechi, kebab din gras batal,
Și-un cântec lin, antonpannesc, ascult,
În ora plânsă-n clopot de aramă;
Plutesc pe aștri – timpul sideral –
Și, mai presus, mi-e dor de tine, MAMĂ!

Sonetul de adio

Se-ntunecă ce-a fost și se reduce
La niște semne tot mai efemere,
Cu mari trimiteri spre apuse ere,
Pe cât de mari, pe-atâta de caduce.

Suntem bolnavi de niște emisfere
Al căror centru e mereu în „nuce”
Și, după zvonuri, el nimic n-aduce,
Ademenit de veșnica durere.

Sonetul de adio se refuză

(Să fie vreo recepție confuză?)
Sunt prea frumoase fostele ispite
Statornicite-n triste stalactite –
Și peste toate zboară sfânta Muză.
Se-aprind din nou luminile rănite;
Ce largi privești, ah, ce Afrodite!

Viziune

Icoana minții îmi aduce în față
Un moșuleț cu-o doamnă în strai de seară
Și-un prunculeț de-o frumusețe rară;
Plămadă clară spre o nouă viață.

O nălucire prinde să răsară,
Ca vântul proaspăt către dimineată;
E dorul care viața ne răsfăță,
Râvnind mereu o altă primăvară.

Dorim o viață-ntreagă fericire,
Perfecțiunea fost-a vis etern
Venind dinspre colinele ilire;
Uităm ades de diavol și infern.

Și toate bune toți am vrea să fie...
Și-atunci mă copleșește-un gând de mire
Ce tristă-i totuși orice bucurie
(Și cât de scurtă fost-a ea să fie...)

De amicitie

lui Mircea Bârsilă

Prietene, cuvânt făr' echivoc,
Cuvânt cu mir de biblie, psaltire,
Scăldat în dor de scumpă veșnicie
Ce, iată, nu e doar un simplu joc...

Ne contopim în stihuri de uimire,
Adesea proslăvind un poloboc;
La catedrala cu ales metoc
Și îngerii se scaldă în potire.

Amici am fost și cred că iar vom fi
Și-n tenebroase vremuri viitoare
Și va veni, sunt sigur, buna zi
Cu mult visata noastră luminare.
Amice, dar, în dor de veșnicie
Înălț aceste sfinte stihuri Ție!

Mirific imperiu

Să hoinărim, iubito-n astă noapte
Prin vastul meu imperiu de cuvinte,
Ne-ndeamnă la plecare cele sfinte
Venind în zbor de gnomi, celeste șoaapte...

Uităm de dascăl și de bun părinte,
De-acum, poveștile sunt cam inapte
Și muzele revin la cifra șapte,
Au cine să ne-mpartă-nvățămintă?

Gândind și azi la sfântul nostru astru
Se-ntunecă privirea spre apus
Și cerul tern devine mai albastru
Revin, iubito, cum și-alteori am spus,
Ieri fost-a marți și astăzi parcă-i joi –
Mereu am fost și fi-vom amândoi!

Iarnă suverană

– Lui Anghel Dumbrăveanu –

Presară cerul fluturii zăpezii
Înmiresmând cu brad întreaga țară
Și mă cuprinde un dor de călimară
Să scriu un fel de psalm à la Arghezi.

Și-atâtea gânduri mă cuprind spre seară
Sosite-n zbor din cumpăna amiezii
Zăpezile îmbată chiar aezii
Cu armonii și simțuri se-nfioară.

Aleile cu pomii de beteală
Ne par a fi portale-mpărătești.
Poete, presimțirea nu mă înșală
Și este vremea să te-nveselești;
Prevăd o iarnă, da, imperială,
La Dobroteaș, cu vin de Sâmburești.

Icoane

Icoanele, altar de cugetare,
Prietenii scumpi în orele pustii,
Necropole de fapte, totuși vii,
Și-a neuitării dulce amânare...

Icoana veche rosturi sfinte are;
Apuse chipuri, vremuri, Tu re-nvii,
Plecații moși Tu ni-i păstrezi copii,
Și-n toate o frumoasă împăcare...

De unde-această stranie lumină,
Oh, voi, icoane vechi, din altă vreme,
Fixate-n scoarțe cu mătase fină
Și răspândind parfum de crizanteme –
Brățări, brocarturi, doar podoabe rare,
Oglindă vie dintr-o altă lume...

P.S.

Dar azi pe cine mai privește oare
Povestea, lumea, vechile albume?...

Adevărații Arnoteni

Adevărații Arnoteni, ce lume! –
Cei patru P, cu figuranți vreo patru,
Pot face dintr-o noapte un teatru,
Cu Pirgu, regizorul de renume.

Geambași, becheri și flori de mahala,

Prințese, duci, savanți cu mir domnesc,
De-a valma, după rost, se târnosesc...,
masinca, Rașelica, mașala!

Sodoma cea străveche reînvie;
Local de târfe, belferi, mardeiași,
Esențe tari de drog și scârnavie –
În felul lor, ei toți sunt niște ași...
Ce faună, ce faună și floră,
Acolo totul, totul se devoră.

P.S.
Lascivă lume, larmă, lustru fals,
Învăluite-n fastul unui vals.

La curțile vechi

Mai dăinuie un turn umbrat de pini
Din ce a fost un preamărit palat,
Verdeață și arbuști l-au sufocat,
Ca pe un pui de cerb, sălbatici câini.

Pe ziduri pale vezi câte-un bărbat,
O umbră, barbă, cucă și ișlic;
În fața voastră mâna mi-o ridic
Zicând același romanesc: VIVAT!

Bătrâne curți, mă-nchin la tâmpla voastră,
Voi sunteți fala vremilor apuse
Și nu ruine, triste cimitire;
Renașteți, peste veacuri, ca Măiastră,
Cu har ales de sfântă Mănăstire -
Și ia-le sub aripa ta, ISUSE!

P.S.
Când vântul serii zboară printre pini,
Tu meditezi, POETE, și suspini.

Plecare, regăsire

Tuturor iubitelor mele

Mă sinucid, iubito, mai mereu,
Cu fiecare clipă de iubire;
Plecând, visez eterna re-ntregire
Prin codrul veșnic verde din Pireu.

În sunete de harfe și de lire,
Cu îngeri, defilând prin Empireu,
Ne vom topi din dulce minereu,
Tu fragedă Mireasă și eu Mire.

Și-atuncea când departe am să fiu,
De freamătul deșertăciunii vieții,
Ne-om regăsi, cândva, într-un târziu,
Peregrinând prin codri cu poeții,
Și iar ne vom topi într-un sărut,
Și Tu și Eu, ca amfore de lut.

PS.
Și poate, peste vremea ce-o să vină,
Acele hârburi vor vărsa... lumină...

Prințesa din Nord

Ninette, de-acum cu părul de fuior,
Tu-mi amintești de un castel din Nord,
Când mă-alintai cu: "I LOVE YOU, my Lord"!
Privind peste amurg, din foișor.

Lumina dinspre stânca din fiord
E un poem cu îngeri blonzi, din zbor,
La care, vai, și astăzi mă-nfior,
Împrospătând întunecatul Fort.

Vom adăsta acolo, așadar,
Să rețrăim plăcerile trecute;
Frumoși am fost, aceeași fi-vom iar,
Amorului statornice redute –
Și către iarna vieții, draga mea,
Ca floarea ne-nflorește dragostea.

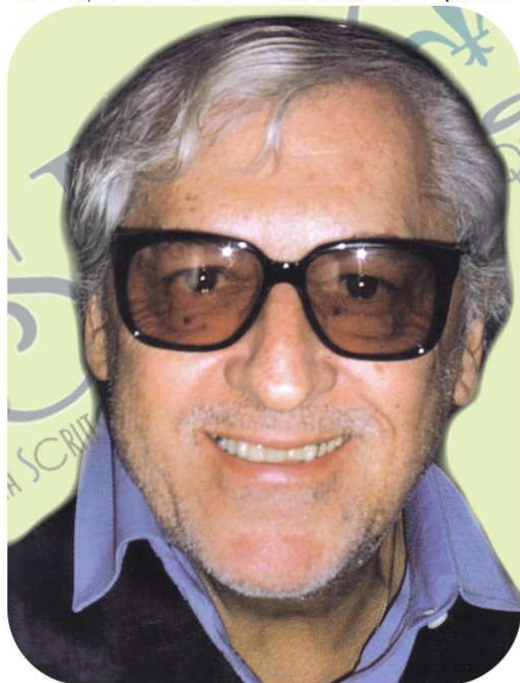
Poemul Magnific (Himera)

Tot pentru I.P.S. Bartolomeu-Anania

Trudim, visăm, împerechem cuvinte,
Cu muzici fascinante, sfinte știmate,
Transcrise de aezii din vechime;
Prinos de vatră veche și sorginte.

Se duce soarele spre asfințit
Și zilele se scurg în pas grăbit –
Înalt spre tine mare rugămintă:
Mai dă-mi putere-n minte, Sfânt Părinte!

Prieteni scumpi și muze-ades vă chem,
În ore de repaos, chiar și-n vis,
Să fac mărturisire mai ciudată:
O, cât iubesc magnificul poem,
Acel POEM ce încă nu l-am scris
Și n-am să-l scriu, probabil, niciodată.

DAN GHIȚESCU
membru

Dan GHIȚESCU

S-a născut la 18 octombrie 1931, în București. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Prezentarea care urmează a fost făcută prin compilarea unor paragrafe selecționate din mai multe articole, cronici și prefete consacrate autorului.

„Dan Ghițescu se descrie ca fiind un român get-beget prin naștere și québécoaz get-beget prin adopție. Având constanta de a fi în permanență agățat de coada condeiului, Dan Ghițescu trece cu boemă ușurință de la regia de teatru la cea de televiziune, unde a muncit timp de 21 de ani la Radio Québec (televiziunea de Stat, departamentul Radio-Canada). Colaborator al presei din diaspora română din America de nord între 1970 și 1990, Dan Ghițescu semnează cronici, reportaje și analize săptămânale de politică internațională. Colaborează și cu publicații de limbă franceză. Abia în 1990, pentru prima oară în 20 de ani, Dan Ghițescu revine la București. În fruntea unei echipe de filmare, el reușește să surprindă momentele cele mai semnificative ale revoluției din România. Produce și realizează *Dinastia blestemată* care rămâne documentarul de referință asupra revoluției române.” (Liviu Tudor Samuilă, scriitor, producător de televiziune)

„În 1992, publică la București o „fabulă politică” intitulată *Praful și pulberea* pe care îl prezintă ca pe un roman „pseudo-istoric”, construit pe ideea unui falanster *avant terme*. În sec. al XV-lea, un grup de țărani și un prinț moldav animați de cele mai bune intenții, se retrag în munți cu scopul de a construi o societate egalitară. Rezultatul?... Îl aflăm în titlul romanului.” (Alexandru Darian, Producător de televiziune, scriitor)

„În 1997 apare *Zodia cameleonului*. Autorul se apleacă aici asupra universului care a dominat societatea românească timp de o jumătate de secol. *Zodia cameleonului* este spațiul unui decalog răsturnat, unde păcatele se transformă în virtute... Prin fabulele lui, La Fontaine a permis să se transmită până în zilele noastre expresia „popor cameleon, popor maimuță a stăpânului”. Dar de la maimuțarea autorităților și pretențiile de a fi a celor care ne-au devenit stăpâni cu forța, și până la desfigurarea cameleonescă a Istoriei, nu este, din păcate, decât un pas. Iar acest pas, acest abis a fost trecut de regimurile totalitare de stânga și de dreapta. În ultimii o sută de ani, cameleonismul istoriei și al puterii a atins paroxismul. El a reprezentat o tragedie continuă, un lanț nesfârșit de crime, o distrugere dureroasă, ridicolă și ireversibilă ale adevărilor...” (Doina Uricariu, critic literar, poetă, editoare, directoarea Institutului Cultural Român de la New York)

„În 2002, *La răsărit, apune soarele* relatează tumultoasa prietenie dintre doi mari scriitori francezi Romain Rolland și Panait Istrati. Marele senior al literaturii franceze, laureat al premiului Nobel pentru literatură, Romain Rolland leagă prietenie cu un aventurier de geniu, pe care îl ajută să devină marele scriitor care a fost, iar relația dintre ei ilustrează bine fenomenul „iluziei permanente”. În plină desfășurare a acestei drame, aflăm trezirea bruscă la realitate a lui Istrati, care descoperă mașinațiunile sinistre de la Moscova. Atunci se angajează ca să deschidă ochii numeroșilor intelectuali occidentali, care erau atașați, în mod naiv, unei oarecare stângi, manipulate de Moscova. Unii dintre ei își dau seama că soarele iluziilor lor a apus la Est. Cum spune Dan Ghițescu, „sfâșiat între idealul prieteniei și adevăr, Istrati a sacrificat prietenia; Romain Rolland le-a sacrificat pe amândouă...” (Doina Uricariu, critic literar, poetă, editoare, directoarea Institutului Cultural Român de la New York)

„În 2007, Dan Ghițescu publică *Noaptea nu aparține nimănui*, care relatează viața poetului latin Ovidiu Publius Naso. Se scrie, în medie, în întreaga lume, câte un roman despre Ovidiu, poetul roman exilat acum două mii de ani la Tomis. Dan Ghițescu a scris unul dintre cele mai frumoase din care au apărut până acum. În concurență cu autori diferiți între ei ca formație și valoare, de la Margueritte Yourcenar și până la Marian Mincu,

Dan Ghițescu expatriat el însuși ca eroul său, se remarcă prin capacitatea lui de a însuși o lume pierdută „în negura de vremi“. În romanul *Noaptea nu aparține nimănui*, roman cinematografic plin de viață și culoare, Ovidiu ni se înfățișează ca om, nu ca personaj istoric. La încheierea lecturii, avem sentimentul că am călătorit în timp și regretăm că a trebuit să ne despărțim de o lume pe care începusem să o iubim.“ (Alexandru Ștefănescu, redactor șef la România Literară, critic literar, autorul *Istoriei literaturii române contemporane*)

Și despre *Omul care vine din est*, Ed. Mașina de scris, București, 2012:

„Chiar de la primele pagini cititorul se convinge că vocația de narator al lui Dan Ghițescu nu poate fi pusă la îndoială. Relatările au ritm, suspansul articulează discret alchimiile povestirii, iar construcția epică se eșafodează cu un remarcabil simț al proporțiilor, dar și cu o naturalețe și un dinamism ce par să-i fie proprii. Experiența și exercițiul scriiturii jurnalistice se lasă întrezărite în caracterul sobru și lapidaritatea discursului, ca și în tăietura oarecum severă a frazelor. Totodată proza beneficiază de ochiul format al regizorului de teatru, cel ce evaluează/ supervizează, în ansamblu și în amănunt, configurația potențială a unei scene (desigur imaginare) pe fondul căreia story-ul e derulat cu remarcabilă dezinvoltură; « povestașul » gândește și modelează situațiile, sensurile, reverberațiile/ halourile fiecărui cuvânt pus în pagină, iar pe deasupra orchestrează o întreagă imagistică virtuală a fiecărui moment zămislit prin cuvânt.“ (Dan Anghelescu, poet, eseist, membru al USR, Prof. la Facultatea de Jurnalism din București)

Traducerea în franceză a romanului *Omul care vine din est*, intitulată „*L'Homme qui venait de l'Est*“, a fost publicată la Ed. Descartes, în anul 2014.

Confesiunea autorului:

Am spânzurat pe un perete, ca pe un soi de auto-portret, fotografia mea, pe care am scris o dedicație: „Mie însumi, cu multă admirație“. Și am semnat.

O glumă?... Bineînțeles!... Dar și o ironie la adresa falsei modestii. „Eu nu sunt destul de...“ este o provocare pentru cei din jur, în așteptarea unui „Ba ești foarte...“ Dacă ai răbdare, se va găsi până la urmă un binevoitor care să te laude, dacă n-ai, poate e mai cinstit să te lauzi singur... De altfel definirea unei persoane, cu atât mai mult a ta însuși, este o operațiune dificilă și foarte rar obiectivă. Suntem alcătuiți din ce am făcut și din ce am visat să facem. Când ce am visat e mai mult decât ce am făcut, atunci avem o problemă.

Subsemnatul? Am publicat câteva romane, acum îl pregătesc pe al șaselea. Am comis două piese de teatru, dar am pus mai multe în scenă. Am scris o groază de articole. Am realizat nu știu câte emisiuni

de televiziune și câteva filme documentare. Mai pot fi acuzat de multe texte de cântece, scenete, cuplete, monoloage și alte distracții populare.

Ce am visat să fac? N-am atâta cerneala în călimară ca să vă povestesc.

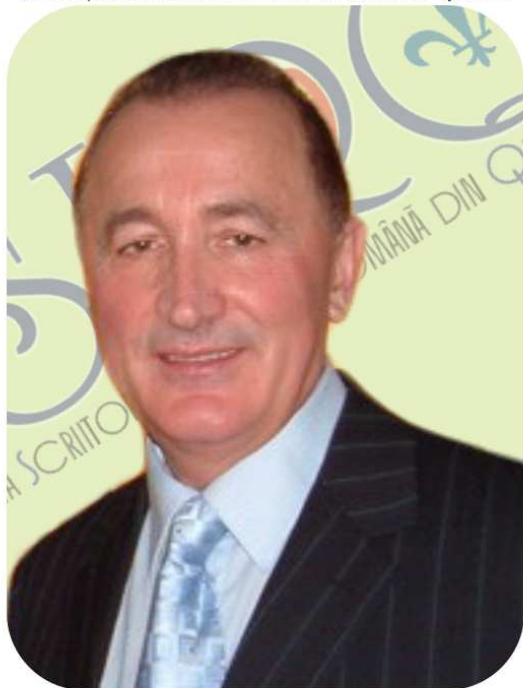
Asta-i problema mea...

Autres écrits:

- *La cabane à chanson*, théâtre;
- *Bonjour Brasov*, théâtre;
- *Grains*, vers;
- *Notes clandestines*, reportages;
- *Roméo, Juliette et un satané M Shakespeare*, théâtre;
- *Les cerises amères*, scénarios;
- *Contes bizarres*, nouvelles.

„Să-ți fie dragă o țară pe care, ca foarte mulți alții o părăsești, pentru că alegi să trăiești în libertate este una, dar să scrii o carte mare cât o pagină de viață a unei epoci și a unor oameni pentru că dorești să te eliberezi și să împarți cu alții istoria așa cum a fost ea, nealterată, neinterpretată și nemistificată este cu totul și cu totul altceva. Acesta este romanul *Omul care vine din Est*, scris de Dan Ghițescu. Fără a fi partinic nici față de Est, dar nici față de Vest, deci fără a ridica în slăvi vreo sferă geografică în detrimentul alteia, Dan Ghițescu scrie echidistant o carte care nu are nevoie să fie presărată cu întâmplări sau comploturi imaginate sau imaginare; îi ajunge realitatea acelor timpuri extrem de bine cunoscută și trăită de toți.“

Muguraș Maria Petrescu

BASILE GLIGA
membru

Basile GLIGA

Originaire de la Roumanie, Basile Gliga a mis, depuis 1987, les bases de plus de dix compagnies au Québec. Évoluant d'abord dans la communauté roumaine de Montréal, celles-ci ont désormais des activités aux niveaux national et international.

Les dernières années, M. Gliga a concentré son activité dans les domaines du management et de l'immigration dans les bureaux de conseils qu'il a créés, « Basile Gliga – Cabinet de conseil et relations publiques » et « Bureau d'immigration canadienne s.e.n.c. » (membre titulaire de la SCCI). Son expérience personnelle et son travail l'aide à comprendre la multitude de difficultés rencontrées par les immigrants. Désirant partager son expérience d'entrepreneur, il a écrit le livre « Le Gène Managériale » publié tout récemment par les Éditions de la Fondation roumaine de Montréal. Le livre est un vrai guide d'affaires.

Très impliqué dans sa communauté, M. Gliga assure la présidence de la Fondation Roumaine de Montréal. Il est aussi le directeur du journal Tribuna Noastră.

Il est licencié en économie et en droit (Université de Bucarest et de Paris), il a des études de mana-

gement et de relations publiques (Université McGill, Montréal).

Prin debut, Basile Gliga aparține generației optzeciste, de care se deosebește însă prin faptul că n-a aderat la programul acestei grupări post-moderniste, raliindu-se mai degrabă unor curente anterioare, fără să ignore nici arta poetică tradițională a lui *pictura poesis*. Poezia pe care o cultivă are însă mai degrabă atingere cu muzica, punând bază nu atât pe comunicare cât pe sugestie. Imaginile pe care le creează sunt generate de trăirile specifice vârstei, fiind nimbate de melancolie și de nostalgia altor timpuri. (Simion Bărbulescu)

Debut literar:

Pe clapele unui pian nevăzut, Ed. Scrisul prahovean, Cerașu, 2001, ediție bilingvă română-franceză, prefatăă și îngrijită de Simion Bărbulescu.

Volume publicate: 1. *Pe clapele unui pian nevăzut*, Ed. Scrisul prahovean, Cerașu, 2001; 2. *Le gène managérial*, Ed. Fundația Română din Montréal, 2009; 3. *Calea spinoasă a înțelegerii*, Ed. Fondation de Montréal, 2012.

Fără glas

Am ajuns la porțile cetății
În marginea deșertului fără timp;
Nimeni nu-mi cunoștea chipul
Și vântul a șters urma pașilor mei pe nisip...

Am bătut la poartă: – Deschide-mi!
Poarta rămase închisă.
Am strigat: – Răspunde-mi!
Nimeni nu se arată.
Era un amurg încins și uscat;
La altă poartă pornit-am să bat.

Și iarăși am strigat: – Deschide-mi!
Nimeni nu-mi răspundea.
Am bătut: – Răspunde-mi!
Nu mi s-a deschis.
Era o noapte stătută și moartă;
Am plecat să bat la altă poartă, altundeva.

Am șoptit din nou: – Răspunde-mi!
Nu mi s-a deschis.
Am cerut: – Deschide-mi!
Nimeni n-a venit.

În zori candizi, fără rouă
Paznicii zidului fără glas m-au găsit.

Don Quijote

Don Quijote străbate pustiul
Cu brațul obosit ținând lance și scut
Printre morile de vânt se retrage tăcut.

În zadar Dulcineea, fata de aer,
Înspre el întindea aripi de vânt,
Don Quijote se pierdu într-o țară de basm
Răstignit între cer și pământ.

Sub ploaia de nopți și de zile
În ciot se transformă sabia lui.
Dulcineea dispăruse în fum...
Rămase în legendă o cizmă a
Lui Sancho Panza
Și Rosinanta, în hamuri,
Părăsită în drum...

Fără urmă

Muntele-i neclintit.
Și apoi e șesul.

Fără compromisuri,
Fără nevoia de coline,
Drumul tău trebuie să sfârșească.

Așa, dintr-o dată,
Să fii un altul,
Fără urmă,
Fără movile vechi de pământ.
Și apoi e șesul

Sonata Lunii

Din muzica acestei nalte ore
Un nor în cerul alb se risipește;
Ziua gonește-n umbra altei zile
Și noaptea-n taina altei nopți se varsă.
Un uragan melodic crește-n spațiu
Și parc-auzi vibrând păduri de sticlă
În simfonia care se destramă...

Se pierd în vânt acorduri lungi de liră
Și-n orice lucru doarme iar un cântec,
O armonie-n lanțuri ferecată –
Desprinde, dar, cu mâna de zăpadă
Sigiliile ce-n adânc ne leagă
Și curge muzica pierdută
Sub luna care trece înspre noapte.

Amintirile verii

N-am să uit poteca albastră a lunii
Peste valuri de mătase sclipind
Și cheiurile verzi cu felinare
În cupa cărora o lumină curgea
Ca un misterios vin al nopții...
Pășeam amândoi prin nisip,
Fiecare prea singur cu sine,
Neliniștiți, pierduți în tăcere,
Căutând peste vastele-ntinderi
Cuvântul care să ne apropie
Și poteca
Depărtată și albastră a lunii

Fără întoarcere

Se-nvăluia ca într-o ceață cerul
Gândit de ochii mei ascunși sub pleoape
Aerul era plin de păsări ciudate
Care pluteau în largi ocoale
În jurul galioanelor fără catarge
Toate acestea se întâmplau într-o altă stare
În care marile expediții geografice nu fuseseră oprite
Albastre insule se formau din ceață
– Vagi bastioane ale întâmplării –
Când se risipeau în fața proverbelor noastre
Îmi ascundeam chipul
În catifeaua sărată a mării
Știind că sunt abia la începutul
Uni mare drum fără întoarcere

În amintirea rece a luminii

La venirea serii pământul se aprinde
Cu torțe mari amurgul galopează peste maluri
Incendiind unul câte unul toate crângurile.
În urma lui întunericul venit de departe
Îneacă orașe, și case, și drumuri
O păcură lentă inundă lumea reală
Și sub ea, la mare adâncime,
Munții visează la o nouă glaciațiune.
Încet-încet toate lucrurile se fosilizează
Gândurile, strigătele, foșnetul frunzelor
Rămân inerte în chihlimbarul tăcerii.
Totul pare pierdut. Doar amurgul
– Neliniștită flacără pe dealuri –
Mai rătăcește la căderea serii
În amintirea rece a luminii.

Între fulger și ploaie

Suntem ca două raze spre seară
Când întunecate când limpezi,
Suntem nori care-și poartă ploile
Ca niște gânduri ascunse...
Ziua ta se împlinește în noapte
Trupul – faleză de calcar
De care se lovesc fără răgaz
Valurile unor mări crepusculare
Și-n timp ce norii se sparg
Te ascult
Și-n trecere prin intervalul
Dintre fulger și ploaie
Devin un izvor
Nesecat
Al așteptării...

MARIANA GURZA
membru colaborator

Mariana GURZA

Născută în 1955, Mariana Gurza este poetă, editoare și eseistă creștină, redactor la revista *Demnitatea*, Timișoara.

Cărți publicate: *Paradox sentimental*, poeme, Ed. Augusta, Timișoara, 1998; *Gânduri nocturne*, poeme, Ed. Augusta, Timișoara, 1999; *Nevoia de a sfida tăcerea*, poeme, Ed. Augusta, Timișoara, 2000; *Lumini și Umbre*, poeme, Ed. Augusta, Timișoara, 2001; *Lacrima iubirii*, poeme, Ed. Artpress, Timișoara, 2003; *Ultimul strigăt*, poeme, Ed. Eubeea, Timișoara, 2006; *Șoapte gândite*, poeme, Ed. Atticea, Timișoara, 2006; Vasile Plăvan: *Boabe de lacrimi*, ediție îngrijită de Mariana Gurza, Ed. Carpathia Press, 2007; *Petru Ciobanu, un iubitor de neam*, memorialistică, Timișoara, 2007; *Destine umbrite*, eseuri, Ed. Atticea, 2008; *Poeme Hai-Hui*, o antologie de poezie (Ed. Grinta & Singur 2012); *Pe urmele lui Zenon / On Zeno's footsteps*, poeme, volum bilingv, Timișoara, 2012, traducerea prof. univ. dr. George Anca.

Volume colective: *Al cincilea patriarh*, volum colectiv, Ed. Intermundus, 2007; *Înțeleptul din America*, volum colectiv, Ed. Intermundus, 2008;

Mărturisirea de credință literară, volum colectiv, Ed. Carpathia Press & Production, 2008; *In memoriam Artur Silvestri. Mărturii tulburătoare*, volum colectiv, Ed. Carpathia Press, 2009; *Promovarea valorilor culturale românești în contextul globalizării*, volum colectiv, Ed. Pim, Iași, 2009, coordonatori: prof. Elena Anușca-Doglan, prof. Cristian Anușca-Doglan; *Pro Memoria Artur Silvestri. Așa cum l-am cunoscut*, volum colectiv, Ed. Carpathia, 2010; *Părintele Adrian Făgețeanu și crucea Rugului Aprins – Omagiu la un secol de la nașterea sa* – volum colectiv, ediție îngrijită de Andrei Dirlău, Ed. Lumea credinței, 2012.

www.marianagurza.ro/blog/mariana-gurza/

Aprecieri critice:

« Mariana Gurza scrie din prea-plinul sufletesc. Sunt, firește, stângăcii la acest debut amânat. Dar „sertarismul“ poetei, lăsând pe dinafară multe alte „texte“ (ca să fim în ton cu limbajul exegetic) închipuie nu doar un album de familie, cu destinație precisă. Erupțiile de revoltă, coborând în concret, transcrise ritmat, fac casă bună cu cele ale afectivității, inundând pagina. Încât, izvodite din „pământ și sânge“ (Dor), aceste poeme – „boabe de lacrimi“ vin să întărească o veche și știută concluzie: într-o societate care, afundându-se în mlaștina tranziției, vrea să tranzacționeze orice, există ceva – ne previne cu sensibilitate Mariana Gurza – care nu poate fi cumpărat. Și acest ceva este tocmai iubirea. La picioarele ei, autoarea depune ca ofrandă un buchet de poeme. » (Adrian Dinu Rachieru)

„În labirintul interior al poetului se strâng adesea toate contrastele lumii și aduc cu ele trăiri greu de imaginat. Robită cuvântului, fascinată de sclipirea unei imagini, de rezonanța unui cuvânt, Mariana Gurza își vede astăzi *Ultimul strigăt* adunat într-un volum unitar după celelalte (*Paradox sentimental*, Ed. Augusta, 1998; *Gânduri nocturne*, Ed. Augusta, 1999; *Nevoia de a sfida tăcerea*, Ed. Augusta, 2000; *Lumini și umbre*, Ed. Augusta, 2001; *Lacrima iubirii* Ed. Artpress, 2003). Prin volumul *Ultimul strigăt*, își eliberează acum ostaticul, lăsându-l să năzuiască la alte încercări, în care tensiunile cu greu se sting în pacea contemplării. În acest „teritoriu“, încercat și uneori greu accesibil altora, autoarea are din când în când clipe de liniște fragilă când versurile devin universul și salvarea sa. Din pricina unor astfel de contraste poezia sa pare contaminată de un aer melancolic.“ (Nina Ceranu – *Orient Latin*)

„*Ultimul strigăt*, Ed. Eubeea, Timișoara, 2006, este cel de-al șaselea volum de versuri din bibliografia Marianei Gurza și el orchestrează un strigăt de bucurie epifanică, de reînviere și retrăire prin credință și prin cuvântul lui Dumnezeu care ne contagiază neîncetat de duhul sau atotregenerator.

Hotarul dinspre viață și moarte devine astfel superfluu. Meditația asupra condiției umane vindecă de angoasa efemerității terestre a ființei și-i inoculează o enormă doză de împăcare metafizică, îmblânzind în chip miraculos veșnicul *au-delà*. Discursul poetic de bună și autentică factură religioasă se constituie ca un imn adus bucuriei de a exista din nou după confruntarea cu situația-limită, la cumpăna fragilă dintre a fi și-a nu mai fi, un imn adus șansei de a se fi adăpat din basmica (poate veșnica!) apă vie și tămăduitoare lumină divină.“ (Ion Roșioru, *Luceafărul*, Nr. 12 (783) miercuri, 28 martie, 2007)

Lacrimi tăcute

Lacrimile tale tăcute
le-am adunat în cupe de cristal.
Ești frumoasă!
Aș fi dorit să-i dau lui, celui drag,
tainica licoare a dorului nesfârșit.
„Iubirea“, floarea vieții adevărate,
te învăluie și clocotește
și acum în tumultul fraged
când suntem cu toții mai triști...
Boarea zilei de azi este un balsam
așa cum în fiecare primăvară
lacrima iubii și-a pus sărutul
în inima celui ce îngenunchează
cutezând a te iubi așa cum o face
ani de-a rândul,
sărutându-ți, fără să vezi, urma pașilor,
gândul lui este plin de iubire,
iubirea fiind tu;
„Eul“ lui este pretutindeni,
așa cum îl simțim noi;
ochii săi triști, triști de prea multă dragoste,
rătăcesc în miez de noapte căutându-te.
Eternul Dumnezeu mai poate rivaliza
cu marea dragoste a vieții lui...

Ctitorie

Iubitul meu, tu ești o temelie
a mănăstirii noii ere,
eu mă simt ca Ana lui Manole
jertfindu-ți
toate dorurile mele.
De mă vei striga în noapte
prin clopot eu îți voi răspunde
și fiecare clinchet e o șoaptă,
lumini te vor cuprinde.
Voi sta de veghe la poarta ta;
din înălțimi te voi urmări,
îți voi apăra cetatea
te voi feri de amăgiri.
Din când în când aș vrea
să-ngenunchezi pe lespezile albe
să-ți lași și tu iubirea
în zidurile sacre.

Floare de nufăr

Ce frumoasă-i viața,
Când nufărul plăpând
Plutește pe apa iubirii
Și fiecare susur
Fiecare gând,
I-l dăruiește mama,
Plângând.
Ce frumoasă-i fata,
Ca floarea de nufăr, deschisă,
Spre sufletul lumii
De dor cuprinsă.
Floare aleasă, a lumii crăiasă,
Ești stropul de rouă aurit,
Dar ceresc
Pentru sufletu-mi chinuit.
Zâmbetul tău, este balsam
Peste inima-mi zbuciumată.
Lacrima ta,
Este stropul de viață,
A lumii-nsetată.
Ești floarea mea, de nufăr alb,
Ce o pictez în cuvânt
Și-o port mereu în gând.

Mi-e dor de dulcea Bucovina

Privirea se cațără spre piscuri,
Mângâind înaltul în veșmânt.
Aș vrea să strig, să am putere,
Să-mi chem strămoșii în mormânt.
Mi-e dor de dulcea Bucovina,
De frații mei însingurați
Ce nu au nici o vină,
C-am fost de alții alungați.
Speram, să primesc lumina
În țara mea, binecuvântată
Dar m-am trezit străină,
Cu inima-mi sfărâmată.
Uităm să fim români.
Egoismul ne împresoară.
Sărmani bucovineni,
Rătăciți prin țară,
De ce simt că totul e povară?

Manifest pentru viață

Lăsați caii să zburde pe câmpiile-ntinse
Liberi în jocul nebunesc de altă dată,
Fără poveri și fără lanțuri groase
Să simtă ce-i aceea viață.
Lăsați florile să crească unde e verde
Și mugurii înrouați de zori,
Să nască în soarele viselor crude,
În viața aceasta plină de erori.
Lăsați-mi gândul neîntinat
Dogorind în iubiri pierdute,
Lăsați-mi sufletul curat
Și visele plăpânde.

Gustul mărului

Totul îmi pare artificial;
o acadea colorată,
pe care o dai copiilor
pentru a nu plânge,
după un măr sănătos
din grădina lui badea Ion.
Gustul chimic,
îl simt și-n urechi,
gâdilându-mi gâtul
înfometat
după mirosul
mărului adevărat.

Doar eu...

Doar eu, în tăcere,
Îmi veghez durerea
Și nu pot spune nimănui.
Doar eu, cu lacrima pe geană,
Sufăr, și mi-e teamă.
Ce va fi, când voi pleca?
Și de va fi să mor,
Voi merge pe pridvor,
Acolo, printre munți,
Unde sunt toți ai mei
Și voi sta în poala lor,
Legănata visător.
Și voi cânta din nai,
Ca pe la noi pe plai.
Și inul înflorit îmi va șopti,
Ce fac ai mei copii,
Ce face dragul meu iubit,
În nopțile târzii...

Uimită privesc...

uimită privesc
cum lumea încet
coboară
fără tăgadă
în adâncuri.
Dorința de a capta
universul
dezlănțuit
de răutatea din noi.
Purtăm încă povara
neîmplinirilor
a iubirilor risipite
în troiene de aur
pentru a stăpâni
ceea ce nu vom avea niciodată...

Am obosit...

Am obosit de toate...
de micimea ta omule,
de indiferență
de minciună.

Privesc cameleonii
cum caută copacul
stufos
doar pentru
a-și satisface
capricii
fără sens.
Să domini prin tot
doar pentru a demonstra
că tu ești în vârful copacului
stăpânind
fără remușcări
ultima suflare umană...

Singurătate

Singurătatea ta este și a mea
durerea ta o simt
fără să vreau.
Noaptea chinuite în așteptări
aruncă cu praf de stele
pe așternutul alb...
Întind mâna
și văd un loc gol...
Mă înspăimântă imaginea
singurătății
cu forme diferite.
Să fie vorba de noua figură geometrică
descoperită de savanți
în singurătatea lor?

Poezia

Poezia mea este și a ta
poezia ta este și poezia mea.
Iubirea este aceeași...
Trufașă,
intangibilă,
interesată.
Ne aplecam spre ape
ca trestiele
și ele singuratice
în universul lor.
Apa vie
este cea care ne dă speranța,
ea este cea pe care o căutăm toți.
Cine ajunge primul
se poate considera
fericit...

EVA HALUS
membru

Eva HALUS

S-a născut în 1967, la București. Este pictoriță, poetă și jurnalistă. În 1989 a emigrat în Canada și s-a stabilit la Montréal, reunindu-se cu familia tatălui ei. A studiat Designul Grafic la Universitatea Concordia (1990-1993) și este mai mult cunoscută ca pictoriță.

În anul 2000, la o expoziție personală la agenția de voiaj „Inter Palas” din Montréal, patronată de dl. Basile Gliga, face primul contact cu comunitatea română de aici.

La îndemnul Otiliei Tunaru, jurnalistă și inițiativa școlii Junimea Română din Montréal, care îi descoperă și talentul literar, începe să scrie articole în jurnalele „Tribuna Noastră” și „Terra-Nova”.

Din 2008 devine colaboratoare permanentă la Jurnalul Accent din Montréal, publicând bilunar articole despre mediu și despre artă și artiștii români din Montréal.

În 2012 își adună poeziile de prin carnetele de notițe și publică prima ei carte, intitulată *Fragmente* (cu poezii în limba română și limba franceză), carte în totalitate ilustrată de către autoare (apărută la Ed. Reflection Publishing din California). Cartea a

fost foarte bine primită la Montréal și în ianuarie 2014 urmează publicarea celui de-al doilea volum de poezii, de data aceasta în engleză, intitulat *Of me and you*, urmând aceeași idee de poezie ilustrată.

Iată ce spune dl. Traian Gărdus în prefața acestei cărți: « Eva Halus este o persoană studioasă, care lucrează și ca profesoară de pictură și ca pictor de studio, iar în restul timpului este poetesă, având succes în ambele domenii. Cred că Horațiu spunea „Ut pictura poesis” (o poezie e ca o pictură), lucru pe care Eva Halus îl demonstrează în cărțile sale ».

Cel de-al treilea volum de poezii intitulat *Muza des-compusă* este publicat și va fi lansat la Montréal în mai 2015.

Eva Halus a participat la șase ediții ale Festivalului Internațional de poezie de la Val David, Québec și are numeroase poezii publicate în decursul anilor în „Tribuna Noastră” și „Candela de Montréal”, cât și în diverse antologii de poezii: *Cahiers de Val-David*, *International Who's who in poetry* (Los Angeles), *Across the Canyons* (Eber & Wein Publishing, Pennsylvania), *Antologiile Editurii Singur*.

La sfârșit de An

Alergam, în fața mea se depăneau amintirile
Se așterneau din ce în ce mai clare
Și nu mai puteam ajunge viitorul
Nou, strălucitor și pașnic
Încurcată fiind în puzderie de imagini
De care nu mă mai puteam despărți.
Galopau în fața mea
Invitându-mă să le sui în șa,
Să mă poarte în alte timpuri stătute de praf,
Îndepărtate, voalate... și
Deodată le-am văzut esența:
Nemuritoare, ale mele când
Nimeni altcineva nu le mai da târcoale,
Cerându-mi binecuvântate:
A fost atât de bine și de magic!

Urare de început de an

Desculț, neaua se alege în gene
Și tălpile dor, călcând apăsător prin troiene
Ochii clari, vindecați de părere,
De năluci ce chemau din stejarii cocoșăți de ineale
Cu mantii albe până la glezne
Învăluit de ger ca de un scut alb, fără miresme,
Numai șuierul respirației aburi albi suflând în
beznă.
Și fuga mea ca anatema
A noului an ce-l întrezăresc înainte de toate
Ca o scriptură aleasă ce în văzduh se cerne.
Albă, nepătată,
Invitând zilele ce-i vor urma în an
Să-I semene!

Inima mea

Tânăra pasare cu nume de pădure,
Cu aripi de Phoenix și ciocul de mure,
Cu-adânci urme purtate prin zboruri
De ciocniri printre stele și-amoruri.
Te simt bătând, cândva în colivie,
Cum pâlpaie flacăra cea arămie,
Cu setea străvezie de-alte zboruri,
Cu neliniștea clipei în cercuri de fier,
Risipind dorul pe nimic până pieri.
Dar este pieptul meu tare
Să vrea să strângă lângă sine
O altă inimă, ca-ntr-o-mbrățișare...
Dar toți pecete îmi pun pe piept
Să stau însingurată și cu pieptul drept!
Dar nu-i destinu-mi decât o floare
Ce-așteaptă-n infinit o ploaie
Să mă-nflorească pentru sărbătoare!

Butașii de trandafir

La capul lor s-ar fi bătut în săbii
Doi împărați îndepărtați:
Vântul de Nord și Vântul Deșertului Arid
Și astfel butucii ar fi crescut tăiați
De gândurile aprige
Memorate în culoarea sângerie
A fibrelor
Amestecată cu culoarea verde
Ce stă tandru, dar stingher
La poarta primăverii.

Venit cu primăvara, un înger de mă cere,
Îngenunchind, Eu și El,
La rădăcina acestor butași de trandafir,
Măinile noastre s-ar întâlni
Înainte de a se atinge
Și apoi ar alerga pe tijă,
Fluturând adieri albăstrii
Din sângele nostru vărsat pe spini
În jurământul de frați de cruce.
La capul lor se bat și azi cu săbii
Copiii. Când roșul trandafir
Își va fi arătat obrazul
În vara ce va scutura ploi
Și va ridica talazuri
De ierbi șerpuitoare-visătoare,
Celălalt-un boboc lângă el înflorit
Îi va da o dulce sărutare
De frate de cruce, de înger ce aduce
Alinare.

Imposibila iubire

Imposibilă iubire
Mi-ai fost destinată mie,
Tu faci totul posibil
Fără să m-atingi,

Mă strunești, mă mâni,
Mă-ngâni.
Și eu te-ngân
Ca un sitar cu coardele de aur
Ale sufletului meu sprintar.
Din miracolul tău
Sorb și eu un pic,
Astăzi e plinul,
Mâine nu mai e nimic.
Însă la șopotul tău dulce
De izvor, adăst și eu un pic
În momentul tău unic
Rotitor în Universul
În care Timpul este o clipă lungă,
De milioane de ani întinerită.

Azi e totul
Mâine nu mai e nimic.

Drumul

Șerpuitor, dar fără margini tăioase,
Drept, cu imagini clare,
Dar fără șocuri vizuale,
Ademenitor, dar fără unghiuri obscene,
Cărând poveri fără împovărări să mă deșele,
Înălțător, când vârfurile le-am atins,
Într-o privire lumea am cuprins
Și înțeles mistere într-o clipă
Lăsându-le apoi ca liber să se-ntrupeze.
Coborător, făcându-mă să simt
Pământul în pumni,
Din care modelez din nou
Idei cu siluete de statui din teracotă,
Antice, vechi, fecunde,
De Madonă.
Drumule, nu te-am întrebat
Unde mă duci, în ce regat...
Absorbit de meandrele tale
Știu numai că îmi curgi
Prin vene în spirale,
Și numai prin Dumnezeu cel Mare
Voi ști și azi și mâine
Care-i locul meu sub soare
Și când îmi vei da dezlegare...

Sonata nesfârșită

Ia sfeșnicul
Concertul poate să înceapă,
Crinii pe pian desfac aureole galbene în asfințit.
Fără zgomot, cu un mers de vis,
Te-aștept să te așezi la pian,
Primele acorduri mășăluiesc profund,
Iar mâinile pe clape zboară-ntr-o sonată.
Nu-i « clar de lună », este numai amintirea
În crâmpie, de cum a fost odată.

Mi-am băut tinerețile
Într-un elan de a răzbi până la tine,
Oricât de dulce sună mi-bemolul,
Oricât de-adevărat în pieptul meu răsună,
Nu-i chip să te gădesc-poate vei fi pe lună...

Între torente de note înalte,
Între ape profunde de chei joase
M-azvârl în acorduri tumultuoase
Poate ca-asemeni unui delfin
Absorb notele și le transmit în vid,
În marea depărtare ce ne-apasă,
Departa tu cum ești, cât de departe...
...De te apropii numai muza poate ști
Cum muzica se stinge-n poezie.

Povești de iarnă

Într-o cetate albă, în exil,
Unde au nins întregi cohorte de omăt,
Acolo unde nu se mai aud păsări chemând
Ci doar scrâșnitul aspru de bocanc...

...Acolo, parcă m-am zidit
Fără scrisori și fără internet,
În jurul meu doar ridicând
Baricadele înalte de povești.
În turnul înghețat cu zimți de timp
Nemișcat, de mult oprit,
Înșir poveștile în jurul meu
Unui cerc de îngeri prisosit
În pragul meu, iar aripile lor foșnesc ușor
Cum se topește neaua de argint.

Pe aripile lor se Țes povești
Care apoi, în zbor se vor roti
Căzând în rime și sincope
Peste orașul adormit.

Așa îmi pare c-am istorisit
Poveștile zglobii, cu tâlc:
Șoptite vorbe oașpeților mei,
Fulgii de nea, dintr-o cetate în exil.

Allegro

În pași mărunți dansează vântul
Prin cireșul în floare
Dedesubt, pe dale albe
Scuturați bobocii își așteaptă rândul
La un vals, ca într-o sală
De palat, unde vântul muzicant
Printre oașpeți se strecoară.
Din loje, păsările îi țin isonul
Cu triluri lungi – clarinete și oboaie,
Iară domnul trandafir, împărat peste-un tufiș
Ține mâna-nmănușată a prințesei de aici,
Mângâind-o părintește cu frunze de chihlimbar,
Promițându-i multe voaluri din petale

Ca s-ascundă, vara asta, de căldură
Nimbul ei mic, diafan.

De aici și de acolo
Sare-un greier cu-n toiag:
„Pe mine nimeni nu m-a invitat la soare
Și am nevoie: un picior mă doare.
Cum toți petrecăreții m-au uitat
Eu îmi iau tălpășița și vă spun Adio!“

Și-ntr-un salt s-a înhămat
Pe-o pală de vânt ondulat
Chiuind și-ndesându-și pălăria (păpădia).
Hăt departe a zburat,
Din grădină în grădină,
De ai lui de mult uitat...

Blues

Un dans cu norii de-alabastru
În albastru-nalt, zidit de ochi și de ocean,
Unde abia zăresc catarge-n șir indian,
Șirul de rar mărgean al zilelor albastre
În care cântă blues-ul momentan.

O ceașcă de porțelan grefată
E.V. pe policioara nou pictată,
Mă-ntorc la Țarm ca să mai beau o dată
Cafeaua neagră, în ritm de blues de altădată.

Și-oceanul cerul soarbe,
Rând pe rând norii călători
Se topesc vaporosi în mare
Reciproci, monotoni,
La fel ca blues-ul din amvon
Cu timpi scurgându-se înceti,
Pe toarta ceștii, între cafea și biscuiți.

ELISABETA IOSIF
membru colaborator

Elisabeta IOSIF

S-a născut în București. Este membru în Uniunea Scriitorilor din România, Filiala București (Literatură pentru copii și tineret). A absolvit Facultatea de Limbă și Literatură Română, Universitatea din București (specializare-ziaristică).

Dintre volumele apărute:

- *Zeița fără chip*, povestiri fantastice, debut literar în 1985, Ed. Ion Creangă;
- *Case cu ferestre luminate*, eseu, 1985, Ed. Sport Turism;
- *Iluminări*, eseu, Ed. Tineretului, 1988;
- *Globul de cristal*, Ed. Anamarol, 2009;
- *Semnele timpului*, poeme, Ed. Rawex Coms, București, 2011;
- *Spiralele adolescenței*, poeme, Ed. Destine, București, 2013;
- *Insule paradisiace*, eseu, Ed. Cetatea cărții, 2014.

Volume colective, antologii:

- *George Călinescu, profesorul*, Ed. Ametist, București, 1999;
- *Personalități române și faptele lor. 1950-2000*, vol. 39, Ed. Panfilius, Iași, 2010, (autor Toni Dârțu),

volume-dicționar, declarate patrimoniu național, Premiul ARP, pentru „monumentală operă de recuperare, afirmare și impunere a valorilor românești“, sursă de preluare în manualele școlare și în reviste literare;

- *Antologie de poezie: 55 de poeți contemporani*, Ed. Arhip Art, Sibiu, 2010;
- *Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume*, Ed. Fortuna, Starpress, 2011;
- *Lira în patru puncte cardinale – Cartea tinerilor scriitori contemporani*, Ed. Rovimed Publishers, Bacău, 2010;
- *Antologiile revistei Singur – Poezie*, Ed. Grinta, Cluj-Napoca, 2010;
- *Poetica@*, Ed. Art Book, Bacău, 2011;
- *A treia carte. Poezii, Antologie*, Ed. Art Book, Bacău, 2012;
- *Românii sunt deștepți, elevați și talentați*, Starpress, 2013, ediție bilingvă, Ed. Fortuna, Rm. Vâlcea;
- *Antologie de poezie și proză*, Ed. Art Book, Bacău, 2013;
- *Antologia scriitorilor români de pe toate continentele*, Ed. Cetatea cărții, 2014;
- *Planeta iubirii – Antologie de poezie românească*, Ed. Cetatea Cărții, 2014.

Volume în colaborare (interviuri, convorbiri):

- *Mărturisirea de credință literară*, Ed. Carpathia Press, 2006, carte-document;
- *Nu suntem singuri – Convorbiri*, Ed. Carpathia Press, 2006;
- *Al cincilea patriarh* – volum documentar, Ed. Intermundus, 2007.

Referințe:

- *Spiralele adolescenței*, Adrian Botez, Cristina Ștefan, Melania Cuc;
- *Semnele Timpului*, prefața volumului de Ștefan Lucian Mureșanu: „Timp și sens în descifrarea codului poetic“; Cristina Ștefan: „Epoca își are poezii ei“ – cronică în revista online Lira 21 și în revista literară „Cetatea lui Bucur“; Melania Cuc – „Dorul de lumină ca o rugăciune“ – cronică în revista Cetatea lui Bucur; Al. Florin Țene – „Poetica timpului real în transcendentul imaginar“ cronică în revista „Confluente românești“, Bruxelles;
- *Zeița fără chip*, Ana Blandiana: „între realitate și poveste“, România literară, ianuarie 1985, fragment în coperta a patra la volum;
- *Case cu ferestre luminate*, Elena Armenescu: „Lumina interioară“, Luceafărul, februarie 1996, ianuarie 2010, revista „Cetatea lui Bucur“;
- *Globul de cristal*, Florin Țene: „Visul ca exercițiu al imaginației“, Romanian VIP, 5 noiembrie 2009, Phoenix Magazin, Arizona, SUA, decembrie 2009, apărut și în postfață la volum; Cezarina Avramescu: „Un luminiș care se numește credin-

ță“, Revista Agero, Stuttgart, Germania, 23 septembrie 2009, Revista Slova Creștină – literatură, 20 octombrie, 2009, vezi și prefața la volum; Actualizarea fantasticului în literatură – Cristina Ștefan, Revista „Cetatea lui Bucur“, 2010.

Premii, diplome, distincții:

1991, Premiul special UNCER (Uniunea Națională a Creatorilor de Emisiuni Radiofonice) pentru „Radiogenia dialogului cu Antarctica“ (primul radio-reportaj românesc, primele interviuri ale Radiodifuziunii Române în direct, realizate în dialog, pe parcursul unei expediții științifice, aflată în Antarctica);

1992, Premiul „Mediateca“ pentru emisiuni educative, de cultură, ca realizator și autor de emisiuni și scenarii radiofonice;

1995, Diploma „Senior al profesiei“ pentru activitatea publicistică în domeniul reportajului de turism cultural;

2000, Diploma de excelență în Radiofonie;

2000, Distincție pentru întreaga activitate scriitoricească dedicată domeniului cultural-turistic;

2002, Ordinul ziariștilor clasa 1 pentru merite deosebite în întreaga activitate din presa scrisă, radio, scrieri literare;

2004, Premiul de excelență pentru întreaga activitate scriitoricească, Premiile AJTSR;

2005, Ordinul ziariștilor clasa 1 pentru merite deosebite în întreaga activitate ziaristică și publicistică, acordat de UZP;

2011, Premiul 1 al Uniunii Ziariștilor Profesioniști;

2012, Premiul de excelență „Art & Life“ la concursul internațional „Art & Life“, Japonia, 2012, pentru cartea *Semnele timpului*;

2013, Premiul special pentru revista „Cetatea lui Bucur“ la Secțiunea Reviste de cultură, Tokio, Japonia;

Afilieri:

– Președinte-fondator, Filiala București a LSR din noiembrie 2007;

– Președinte-fondator, revista și cenaclul „Cetatea lui Bucur“ 2008;

– Vicepreședinte al Asociației Scriitorilor și Ziariștilor de Turism din 1995 – membru al Organizației Internaționale a Scriitorilor și Ziariștilor de Turism – FIJET;

– Membru al Academiei de Interferențe Internaționale – 2010;

– Redactor șef – Revistă de literatură, artă, carte „Cetatea lui Bucur“ online (din martie, 2008);

– Director-fondator, Redactor-șef, revista „Cetatea lui Bucur“ în format tipărit, din ianuarie 2011;

– membru al Academiei de Interferențe Internaționale, pentru merite speciale în dezvoltarea culturală a Programelor Internaționale, 2010;

– Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și al Uniunii Internaționale a Ziariștilor din 19.06.1981;

– Membru al Uniunii Naționale a Creatorilor de Emisiuni Radiofonice UNCER din 1990;

– Membru al Academiei Oamenilor de știință între 1985 și 2000 (1993-1996 în conducerea A.O.Ș.).

Crochiu de primăvară

Nimic nu mă mai șochează
Când vine primăvara.
Ea se ascunde în mine,
Mă anunță că exist,
Tresare la durerea de mugur,
Se-nmulțește azuriu în livadă,
Mă îmbogățește prin cuvinte
Atenționându-mă că universul
Se învâрте în jurul meu
Iar frunza, cu care semăn,
Poate fi astfel, veșnic vie.

Dincolo de timp

Când frunzele răsar pe ram
Și saltă-n nopțile de-un gram
Iar răsăritul prima filă scrie
Cu stele, ce nu mor în glie
A mai rămas în apărare-un vis
O primăvară de culori din Paradis
E un fior. Străbate-n anotimp
Din altă viață, dincolo de timp.

Era poetului

Pășește singur printre versurile – pulbere de stele,
Poetul. I-a cerut muntelui magica putere a sunetelor
De la răscruci din piatră. Adăpostind verbele grele,
Ale izvoarelor, în noaptea mireasă din pridvorul
cuvintelor.

Și-a legat visul de cifra opt, la adăpost de stâncă
Prin limbajul strămoșilor. În sălașul lunii
Poezia i-a rămas speranță, călătorind încă.
Are cheia succeselor – formula filozofică a cununii.

O scoică la marginea mării

Caii sălbatici ai cerului aleargă marea...
Apare în flăcări de astru și-arată culoarea
O scoică, adânc ancorată-n amintiri ascunse
Se sfarmă în foc. Din nisipuri aprinse...
Agață în cântec de mai glasul unei mierle
Ecoul valului ce-nvăluie glezna unei perle.
Se sting, în amurg, poveștile de-o seară
Se-adună, în căușul palmei ei, ecouri de vară.

Târziu, în toamnă

Te caut în toamna aurie, răsfoind-o prea
Târziu. Când pomi-s orfani, dezbrăcați de vise
Verzi, ca turcoazul din ochii tăi. Agonizând,
Precum fluturii ei galbeni, zburând peste mine,
Bănuți de aramă, acoperindu-ți glezna
Ce ți-a sărutat-o marea. Știi!... Știi, numai eu o
aud,
În ghiocul adolescenței mele târzii, când ascult
Murmurul iubirii din armonia unei veri, secătuite
Și îngropată-n frunze, ca și chipul tău...
E târziu... în toamnă. Și-am rămas
Pribeagul răătăcit printre șoaptele tale.

Tăcerea iubirii

Azi am descoperit
Tăcerea iubirii
Tu ai fost întotdeauna
Cu mine. Cuvânt și necuvânt
Umbra lor și umbra ta
Deslușind penumbra mea...
Tăcerea cu silabele ei
Rămase fără zi
Ascunse-n noaptea albă...
De-abia atunci s-a topit
Dragostea-n culoare
Prin sunetul albastrului
De Voroneț, zămisbind Biblia.
Doar acolo am găsit cheia
Iubirii Tale, cea fără de întuneric
Tăcerea zorilor Cristice
Umbra nașterii sfinte
Luminând totul, deslușind
Noaptea fără de noapte...

Captiv în împărăția lui Hades

(fragment din volumul „Globul de cristal“)

Alexandru era fericit că unul dintre tablourile prezentate în expoziția de grup fusese ales pentru un mare muzeu. Se deosebea de ceilalți colegi din liceu, prezenți în expoziție, după cum spunea un critic de artă, prin culorile sale. Îl auzea și acum cu vocea sa cântată, subliniind: „nu uitați domnilor, în pictura sa sunt culori care strigă, până când lumea întoarce capul, curioasă să le vadă. Saltul mortal poate să aibă loc în fiecare tablou“. Alexandru zâmbi. Exagerează, își spuse, gândindu-se la marele pictor Grigore, care după accident își recăpătase vederea, iar tablourile sale îți ardeau privirea cu lumina lor mai mult ca oricând. Iar tăcerea dintr-o anume pictură pe care o admira, fiindcă ea anunța creația, acea tăcere rodnică transmisă de un arlechin era ca o așteptare după un colț de lumină! Arta lui Grigore, își spuse, e de neegalat. Mai am până să ajung la asemenea performanță, zise cu voce tare

unei persoane imaginare. Ca și cum i-ar fi comunicat Iulianei, pe care o s-o întâlnească la mare.

* * *

— Ce face marele pictor, întrebă Iuliana, vrând să știe dacă operația i-a redat vederea?

— Are o privire uneori ostentativă, precum cea din tablourile lui Picasso, unde te pândesc mulți ochi.

— Cineva spunea că ochii nu greșesc, dacă mintea conduce ochii.

— Vorba unui filozof: „orbirea nu-i veșnică, dar veșnic în viață este stabilă orbirea!“

— Poate când iubești. Oricum, eu am ochi uneori și la spate. Uite, acum. Dinspre largul mării simt o privire insistentă...

— Îți transmite ceva?

— Nu pot „citi“ de la distanță prea mult în ochii lui...

— Sunt „unii“ care caută pitorescul în viața altora, fiindcă le este frică să-l aibă în viața lor.

— M-am liniștit. Ești ironic. Înseamnă că te simți în largul tău...

— Îmi place înflăcărea ta. Ochii îți sunt mai scânteietori, capul mai semet, lăsând să-ți alunece părul auriu, ondulat. Și ca să nu-mi ies din rol spun că mă las orbit de către alții...

— Țeși în jurul meu neîncredere, zise Iuliana cu ochii în lacrimi...

— Asta-i închipuire oarbă! Ești stăpână pe tine mai mult ca oricând. Te și văd zburând, ca o balerină ce ești, spre țarm. Te cheamă necunoscutul...

— În care balerinii mei stau agățați de ceva, ca în tabloul tău preferat...

— Ah! Acel zbor al tău, când dansezi, nu-s în stare să-l surprind!... Acea pictură ar trebui să o reîncep... Ca și tot ce am pictat despre mare... Acum o simt și când n-o văd. O aud... o pipăi... o miros... Dar meandrele ei trebuie surprinse în zborul zilei. Asta nu se învață la școală... Lumina care însoțește apa spre logodirea ei cu soarele, uneori ne înșeală, fiindcă uităm că se ascunde în adânc, topindu-se-n griurile cu întunecimea lor.

— Ești un poet, Alex. Sunt mândră că suntem colegi și prieteni. Tu m-ai învățat să văd în nuanțele zilei.

— Iar tu să zbori spre această imensitate a universului creat de întinderea marină. Să mergem în larg... Numai tu știi să înoți! Ai grijă!

* * *

MARIANA IRIMIA
membru colaborator

Mariana IRIMIA

Născută în 30.04.1984, în Bistrița, Bistrița-Năsăud; tel: 0760-607009;

marianairimia.wordpress.com;

marianairimia2010@yahoo.com

Studii: Colegiul Național „Andrei Mureșanu” Bistrița, 2003; Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, secția Jurnalism, 2008; master Administrație publică, Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, 2009; din 2014, doctor în sociologie, Facultatea de Sociologie și Asistență socială, UBB, Cluj-Napoca.

Activitate literară: membră cenaclul literar Conexiuni Bistrița, din 2006; membră a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec; debut roman *Păpușa cheală*, Ed. Karuna, 2008; apariții texte literare în reviste literare: Hyperion, Apollon, Tribuna, Conexiuni, Fereastră, Actualitatea Literară, Convorbiri Literare, Viața Românească, Mișcarea Literară, Sintagme Literare; numeroase recenzii de carte și articole literare în cotidianul Răsunetul Bistrița, revista culturală Conexiuni, prefete la cărți apărute în cadrul editurii Karuna Bistrița, începând cu anul 2005.

Titluri publicate: *Păpușa cheală*, Ed. Karuna, Bistrița, 2008 (roman debut); *Trecerea de pietoni*, Ed. Karuna, Bistrița, 2009 (roman); *Dincolo și dincoace de râu*, Ed. Karuna, Bistrița, 2014 (proză scurtă).

Volume în colaborare: *Maria Cioncan. Start spre infinit*, Ed. Karuna, Bistrița, 2007, autori Mariana Pop (Irimia), Tiberiu Irimia; *Alexandru Punga. Pe cărări de cânt și dor*, Ed. Karuna, Bistrița, 2008, autori Mariana Pop (Irimia), Tiberiu Irimia.

Premii literare: Premiul I, concurs proză „Mihail Sadoveanu”, Muzeul Literaturii, Iași, 2013; Premiul III, Societatea Culturală Apollon, decembrie 2013; Mențiune I, Concurs literar „Ioan Slavici”, Revista Tribuna, decembrie 2013.

Ape întunecate – fragment

Holul spitalului era cufundat în liniște. Încă de când am intrat nu am întâlnit nicio asistentă, nicio infirmieră, doar tocurele pantofilor mei se auzeau întretăiat, uneori foarte ascuțit, alteori înăbușit. O strângere în coșul pieptului abia mă lăsa să respir. Nu era doar emoția de a intra în biroul lui, ci mult mai mult de atât. „Cu siguranță o iei razna”, îmi repetam continuu în gând încercând să controlez un ușor tremur al picioarelor pe măsură ce mă apropiam. Mai fusesem acolo de zeci de ori în mai bine de unsprezece ani de când l-am cunoscut, un milion de amintiri se roteau greu, cu o viteză uluitoare înaintea ochilor mei. M-am oprit câteva momente în dreptul unor bănci pentru vizitatori însă nu aveam răbdare să mă așez. Îmi venea să alerg cât mai repede la etajul II al Spitalului de Urgență, dar în egală măsură ceva mă trăgea greu înapoi. Printr-o fereastră deschisă aerul rece de iarnă georoasă mă făcu să clilesc des. „Ce mai vrei să găsești acolo?” Această întrebare îmi sfredelise mintea imediat după moartea lui. Nu-mi puteam răspunde, nu găseam decât răspunsuri lașe, nedemne, neconvingătoare, care nu mi-ar fi putut opri plânsul greu ce mă apuca uneori, fără oprire. Ceva ce nu-mi puteam imagina, ce nu puteam denumi pe de-a-n-tregul, ca o forță copleșitoare, mă împingea de la spate-gândul că trebuie să mai fie „ceva” care a scăpat tuturor, ceva ce voi găsi doar eu, ceva pentru mine, ca un înțeles complex față de tot ce se întâmplase. Nu-i spusese nici măcar Carlei. Era departe de a înțelege un lucru atât de important și cu siguranță ar fi plâns să o iau cu mine găsind o sumedenie de argumente pentru asta. Când am deschis ușa biroului am rămas încremenită. Un miros puternic de iasomie m-a copleșit cu totul. Nu-mi dădeam seama de unde putea veni miros de flori în plină iarnă, mai ales că nu era el omul căruia să-i placă florile. Câteva tablouri cu Carla bebeluș, pe care i le înrămasem eu, un braț de cărți clădite una peste alta, „Patologie generală – boli renale” și altele

asemenea din care ieșeau pe ici colo foi împăturite cu însemnările lui, mici suveniruri-statuetă, ceasuri fără prea mare valoare, măști colorate-o pasiune ciudată care mă călca pe nervi de fiecare dată, în rest dosare ale pacienților și câteva produse medicale. Era ceva de așteptat, rememorasem fiecare colțișor al biroului lui, știind exact ce se putea găsi. Eram dezamăgită, un gol ciudat făcându-și loc în adâncul meu. M-am lăsat să cad în fotoliul pacienților cu mintea golită de gânduri. O pânză de nori negricioși se zărea în partea de sus a ferestrei din fața fotoliului. „Cam asta e tot...“, mi-am zis resemnată. M-am ridicat cu gândul să-i pun cărțile doctoricești pe un raft, era nefiresc modul în care tronau pe mijlocul mesei, probabil asta ar fi făcut și el dacă s-ar fi așezat în acel moment la birou. Când le-am ridicat, am încremenit. Fotografia era destul de mică, el cu niște prieteni medici, printre care și Obun, directorul spitalului. Singura femeie din fotografie era ea, aceeași femeie din ziarele de scandal, Meva G. Emoțiile m-au copleșit într-atât încât lacrimile îmi curgeau de neoprit. M-am sprijinit cu mâinile de masă privind, dorindu-mi să privesc adânc în fotografia aceea. Jakob părea atât de fericit în acea fotografie, incredibil de fericit, nefiresc de fericit!

*

Ieșisem pe terasa învăluită într-un soare orbitor, rece, plăcut, ce aducea un vag iz de primăvară deși pe alocuri zăpada nu era încă topită.

— Mami, mami, vino să-ți arăt fantoma!

Mâna mică a Carlei m-a prins hotărâtă, trăgându-mă înspre plajă. Ne mutaserăm de câteva săptămâni în casa pe de plajă. A fost dorința mea de a uita într-un fel de el, de cel de neuitat. Privindu-i ochii veseli, luminoși, plini de curiozitate și dorință de a descoperi lumea, un sentiment copleșitor de regret amarnic m-a ținut.

— Astăzi nu, Carla, mă simt obosită.

A plecat capul cu tristețe. Se făcea un an de când tatăl ei murise. Povestea cu fantomele a apărut de câțiva timp, mai exact de o lună, după ce împlinise cinci ani.

Toată ziua a fost morocănoasă, abia scoțând câteva cuvinte ce însemnau pe alocuri „mda“ și „mnu“.

Spre seară am alergat în oraș să cumpăr niște pește semipreparat și câteva pungi de chipsuri din cartofi.

— Mami, astea nu-s sănătoase, mi-a spus roncând cu poftă dintr-o pungă uriașă.

A adormit în fața televizorului în care desenele animate se derulau în gol cu sonorul dat mult prea tare.

Liniștea bruscă ce s-a lăsat după ce am apăsă pe butonul „oprit“ mi-a dat un sentiment ciudat, pentru prima dată. „Prea liniște, mult prea liniște!“ O tresărire ușoară, însă de necontrolat, a început

să-mi zgâlțâie adâncul pieptului, ca și cum ceva urma să se întâmple. Lipsa lui o simțeam ca un ceva nefiresc, ca un handicap în adâncul meu. „Prostii!“, mi-am zis, însă fără prea mare tragere de inimă. Carla dormea cu gurița întredeschisă, atât de liniștită, încât părea bebeluș. Am învelit-o mai bine cu pătura de pe canapea, fără să o mai mut în patul ei. „Și ce dacă doarme o dată pe canapea“, mă gândeam în timp ce închideam ușa terasei, trăgând perdelele de noapte. „Ai devenit indulgentă și nepăsătoare!“, mi-am reproșat în gând.

În acel moment, ca la un semn, o adiere rece, ca și cum s-ar fi deschis o ușă spre frigul de afară, a mișcat puțin perdeaua și fața de masă de lângă fereastră, oprindu-se în jurul picioarelor mele.

— „Ciudat, tocmai am închis fereastră“, mi-am zis.

Am tras din nou perdeaua la o parte, dintr-o mișcare. Lumina felinarului din fața casei s-a așezat pe chipul Carlei care, mormăind ceva în somn, și-a întors capul spre perna decorată cu motive aztece, sau extraterestre cum credea ea. Am verificat fereastră care era bine închisă și totuși...

Vântul începu să scuture perdeaua cu putere, răscolind câteva foi cu rețete de prăjituri de pe masă și cartea de colorat a Carlei lăsată la voia întâmplării pe podea. În secunda aceea o spaimă teribilă mi s-a înclăștat în piept ca o mână zdravănă ce m-ar fi înșfăcat cu putere.

— Ahh...

Tipătul s-a auzit stins, mai mult ca o șoaptă, însă mintea mea cuprindea un tablou uriaș de spaimă, duhuri, demoni și neclarități izvorâte din sentimente de vină mai ales sau dintr-o slăbiciune paralizantă, cum bine ar fi zis el cu satisfacție și parcă-i auzeam chiar vocea:

— „Femeie slabă ce ești!“

Vântul purta perdeaua camerei încoace și încolo, sub ochii mei, înaintea unui neînțeles care mă copleșise încât am alunecat pe podea venindu-mi să strig cuiva, oricui m-ar fi auzit, chiar dincolo de univers, „oprește-te!, oprește-te odată“. Era atât de multă liniște încât gândurile mele urlau agonizând ca un animal rănit în câmpul gol.

— „Sigur e o iluzie!“

— „Nu, nu e o iluzie, e chiar el, imaterial, conștient, suflet rătăcit!“

— „Oprește-te! Oprește-te... te rog...“

*

— Ți se trage de la prea multă cafea, stres, cafea, alergat după Carla, iar cafea!

— Fugi de-aici! Ai găsit o explicație plauzibilă. Nu trebuia să-ți povestesc ție toate astea.

Râdea în timp ce-și trăgea gluga impermeabilului pe cap peste căciula cu margini speciale pentru urechi. Nano, prieten vechi și fost coleg de facultate al lui Jakob, psihiatru de renume, trecuse de dimineață pe la mine, cum obișnuia de ani de zile. Casa

noastră era mereu deschisă tuturor prietenilor lui Jakob. Eu nu aveam decât două prietene care mă vizitau uneori. Cu toții se simțeau ca acasă, veneau pe neașteptate sau plecau a doua, ori a treia zi și chiar mai mult.

— Voi, psihiatrii, vedeți doar probleme certe care se pot trata cu terapii din cele mai ciudate.

— O, nici pe departe. Ești mult prea crudă! Continua să râdă dându-și capul pe spate, lăsând să se vadă barba deasă, îngrijită, din gulerul înalt al hainei de ploaie. Încă de dimineață începuse o ploaie mărunță, rece, cu totul nepotrivită iernii. Norii grei se ridicau din spatele valurilor spumoase cuprinzând cerul ca o plasă uriașă, murdară, de pescuit. În stânga, casele de pe plajă păreau cuprinse de o păclă alburie până departe în zare. În dreapta, oceanul în depărtarea rece cu valuri furioase ce scoteau un vuiet înfundat, o realitate certă în peisajul murdar al acelei dimineți de ianuarie. Mergeam încet, împotmolindu-ne în nisipul greu ca un pământ reavăn ce se aduna pe tălpi, el cu mâinile adânc înfipite în buzunarele largi ale pelerinei, eu ținându-mi din când în când șalul gros ce-mi aluneca adesea de pe cap. Simțeam un frig pornind de undeva din adâncul meu, ce făcea să-mi tremure bărbia ușor. Nano continua să mă ironizeze încercând astfel o amabilitate aparte, probabil încărcată cu un soi de compasiune prietenească.

— Cine spune că nu ar exista suflete ce bântuie, culmea, doar noaptea, când orice frunză ce se clatină pe o creangă pare însuflețită de o putere superioară. Și chiar se mișcă perdeaua?

— Tu poți să râzi... eu nu mai am putere...

O liniște stânjenitoare se așternu între noi. O liniște în care vuietul oceanului părea vuietul liniștii adânci. Nu știu de ce a venit Nano încă de dimineață, nu mai vorbisem cu el de la moartea lui Jakob, fiind plecat la diverse seminarii în orașe importante din străinătate. Orice întrebare ar fi fost fără rost în acest sens. Aproape de faleză – un morman de bolovani de cine știe unde aduși, poate de valuri, întinși pe câțiva kilometri, se opri cu privirea rătăcind departe în larg. Ochii negri încununați de gene stufoase și părul bogat, pe alocuri grizonat bine, îi dădeau un aer impunător, de zeu al mărilor și oceanelor.

— Este totuși posibil ceva... da...

L-am privit contrariată, aruncându-mi șalul ce-mi căzuse pe ochi. A continuat să vorbească rar și destul de încet, de parcă eu nu aș fi existat, de parcă ar fi vorbit în eter:

— Este posibil să nu fi fost cu ea atunci. Da...

Am înțepenit privindu-l ca năucă.

— Ce vrei să spui... ?

Vocea îmi era răgușită, iar cuvintele mi s-au oprit în gât într-un hârâit abia șoptit. În acel moment inima mi-a înghețat într-un frig teribil în adâncul meu. Probabil urma să spună ceva ce nu îndrăz-

nisem să întreb, ceva ce nu îndrăznisem să formulez nici măcar în mintea mea. Era prima dată când cineva îmi pomenea despre ea, nimeni nu deschisese acest subiect atât de fragil, ca și cum nici nu ar fi existat, deși cu toții știau câte ceva, de asta eram sigură.

— Nu... era un gând așa, trecător, o vorbă nepotrivită, atâta tot.

S-a întors spre mine zâmbind însă ochii i-au rămas reci, asemeni cerului de deasupra noastră, din care curgea neconținut o ploaie înghețată ce-mi lovea acum obrazii cu putere, căzând ca un bici subțire, aspru, dinspre înalt.

— Nano... noi ne știm de mult... nu suntem copii...

— A... apropo, dă-i asta Carlei, probabil se va bucura.

Mi-a întins o carte mică, cât o palmă, cu păsări multe pe o copertă cenușie. Mi-am amintit atunci de pasiunea pentru păsări și de zecile din coliviile din casa lui. Fusesem odată, demult, cu Jakob, însă el ne povestise mult mai mult, făcându-ne o imagine amplă despre aceasta.

Făcând o reverență teatrală mi-a strâns mâinile într-ale lui. Vântul începuse să bată nebunește, iar norii masivi alergau pe cer cu o viteză uluitoare. A plecat fără a întoarce capul. L-am urmărit un timp cu privirea, umerii masivi și statura înaltă se legănau parcă în depărtarea falezei, tot mai departe. Curând pelerina de culoarea muștarului ajunsese doar o pată mică în decorul cenușiu ca într-un tablou fabulos într-o galerie de artă.

— „Sunt cu adevărat ca o barcă în vânt“...

Atunci gândul a completat ca de la sine:

— „Femeie... slabă ce ești!“

Lacrimi mici, calde, mi-au umezit colțul ochilor și adâncul sufletului. Nu mai erau pentru el acum, ci pentru neputința mea de a-l scutura de guler pe Nano, a merge la ea acasă și de a-i cere socoteală, de a-i urla iubirea mea pentru el, pentru Jakob.

— Ah... Jakob...

Gândul la ea mi s-a fixat atunci ca un nasture în gaica potrivită. Și Nano știa alte adevăruri decât mine, probabil adevăruri care se discutau între ei, bărbații, o lume paralelă celei de acasă, în care Jakob avea rolul lui, un rol de care eu nici măcar nu aveam habar. Și ea...

*

Când am ajuns în dreptul casei eram udă leoarcă. Din păr îmi curgeau șiroaie de ape reci, hainele îmi erau îmbibate bine și mi se lipiseră de corp, iar frigul îmi intrase de-a binelea în oase. De pe alee, casa părea mică în dosul cerului plumburiu din care ploaia curgea neconținut.

Cei doi ulmi își revărsau crengile goale spre ferestrele de la parter în semn de tristețe, lăsând să se zărească doar mansarda și acoperișul roșu, un roșu nepotrivit de tare. Liniștea ce venea dinspre ferestre

mi se păru atunci nefirească, nicio lumină aprinsă, încât totul părea cufundat în cenușiul cerului și al ploii. De cum am intrat mi-am aruncat șalul ud și, storcându-mi părul aproape înghețat, am dat să urc spre dormitoare când picioarele mi s-au împotmolit în ceva de pe jos. Când am dat cu ochii de jacheta Carlei am încremenit. Nu avea sens haina copilului pe jos, cu atât mai mult cu cât Jannes o aducea de la grădiniță și stătea cu ea câteva ore. Am alergat câte două trepte spre camera ei, care era însă goală, apoi spre dormitorul meu, apoi înapoi pe trepte spre living, bucătărie, camera pianului... Îmi venea să urlu, toată casa era goală, hainele copilului aruncate peste tot până sus spre camera ei, nici urmă de ea sau de bonă. Am mai urcat o dată spre camera copilului cu gândul că poate s-a ascuns cum obișnuia uneori. Abia atunci am zărit ușa băii deschisă și apa curgând din robinetul căzii dat la maximum. Cum de nu o auzisem prima dată când am urcat?

— „Sunt atât de nebună încât nici măcar nu am auzit apa curgând“, mi-am spus cu obidă. Dar lucrurile astea nu aveau sens acum când copilul nu era nicăieri. Am dat să opresc apa însă robinetul se rotea în gol. Aburul apei fierbinți se ridicase mult spre tavan, iar apa începu să treacă de marginea căzii pe gresia colorată-ideea Carlei. Nici acum nu știu cum am alergat spre cartea de telefon căutând numărul instalatorului, număr nealocat, răscolind agende și carnețele de notițe. Când am ajuns din nou în baie, apa trecuse de pragul ușii, revărsându-se spre culoar către dormitoare. Atunci, ca o secundă oprită din timpul ce nu mai avea timp, ochii mi-au căzut în zarea plumburie ce se deschidea spre largul oceanului dinspre fereastra mică a băii, acolo unde o mogâldeță roșie cu păr lung blond lipit de cap stătea nemișcată cu fața spre ocean.

— „Doamne, Carla!“ , am țipat, alergând din nou pe trepte. Gândul că ar dispărea de acolo asemeni unei năluci mă făcu să ajung într-o clipă prin curtea interioară, prin nisipul greu până la ea. Când mă văzu țipă de bucurie:

— Mami, mami! Hai să-ți arăt fantoma!

VERONICA PAVEL LERNER
membru colaborator

Veronica Pavel LERNER

S-a născut la București. A emigrat în Canada în 1982, la Montréal, iar în 1997 se mută la Toronto, unde își desfășoară în prezent activitatea de om de știință, editor, poet și esecist.

Studii

Universitatea București, Facultatea de Chimie. Cursuri de limba engleză la Universitatea McGill (Montréal).

Activități științifice

Activități științifice în România și Canada, „Canadian Expert in Analytical instrumentation in Gas Chromatography“, „Chair person“ în comisiile guvernamentale canadiene de specialitate.

Activitate publicistică, editorială și artistică în România, Canada, SUA

- redactor la „Observatorul“ din Toronto, premiată de Guvernul Canadei în 2008 și 2014 pentru promovarea culturii românești în Canada; membră a cenaclului de pe lângă această publicație;
- jurnalist acreditat la TIFF (Toronto International Film Festival);

- membră a MWG (Mississauga Writers Group), Canada;
- secretar general al asociației W.A.R.M. (World Association of Romanian Mass-Media);
- colaborator la publicații din Canada, SUA, România: „Target 01“, „Melos“ (revista Uniunii Compozitorilor din România), „Vatra Veche“, „Signet“, „Singur“, „LaPunkt“ (România), „Observatorul“, „Agenda Canadiană“, „Noi Români“, „Semnalul“, „Candela de Montréal“ (Canada), „Radio Metafora“ (SUA) ș.a.;
- membră în juriul publicului la CIMM 2010 (Concours International de Musique de Montréal), secția vioară;
- editor și / sau administrator pe site-uri literare în limba română.

Activități literare

Cărți în România

- *Miniaturi de dincolo de Ocean*, proză scurtă, Ed. Arhaeus, București, 2000;
- *Gânduri printre rânduri*, proza scurtă, poezii, Ed. Arhaeus, București, 2001;
- *Binecuvântatul prezent*, poezii, Ed. Pallas Athena, Focșani, 2006.

Cărți în Canada

- *Talking the world over*, short stories, Cranberry Tree Press, Canada, 2001;
- *Smiles in the Mirror*, short stories, poems, Cranberry Tree Press, Canada, 2002.

Antologii și Enciclopedii:

- sonete în *Antologia Sonetului Românesc* de Radu Cârnci, Ed. Muzeul Literaturii Române 2008;
- antologia cenaclului Lirei 21 „A treia Carte“, Ed. Art Book, 2012;
- *Antologiile Confluente Lirice*, din 2013, 2014, Ed. Pim;
- *La confluență de gânduri – Antologie de proză*, Ed. Pim 2013;
- *N. Steinhardt – cu timp și fără timp*, ediție îngrijită de N. Băciut, Ed. Nico, 2012;
- Fișă personală în *Enciclopedia personalităților Feminine din România* de George-Marcu și Rodica Ilinca, Ed. Meronia, 2012;
- poezie și proză în limba engleză în antologia *Word Fest* a grupului de scriitori MWG din Canada, 2014;

Între maluri de ocean (poetului td)

respiram pe malul cuvântului dintâi
dar atunci nu știam
ce umbră îmi va sufoca timpul
și mă va trimite
pe malul celălalt
de unde nimic nu se aude

nimic nu se vede
nimic nu se vorbește
ca dincolo

nu știam că zeii au pus de-atunci la cale
să-mi taie respirația
iar din sunetele vocii mele
să rămână doar tăcerea

mi se-ntâmplă uneori
ca privind cu inima
spre malul lăsat în urmă
să regăsesc pierdutele graiuri
zeii care mi-au tăiat respirația
au uneori remușcări
și atunci se întâmplă minunea

ajung la mine cuvintele
scrise de poetul de dincolo
nu mai știu sigur
glasul sau oceanul a dispărut

„între cele două respirații
se joacă un copil“

încheie poetul cuvântarea

și pentru o secundă respir din nou
tăcerea mea nu plânge
iar malurile oceanului
sunt unul și același

malul cuvântului dintâi

Sonetul zădărniceii

Când semenul nu-i fi'ntă, ci robot
Și când sublimul cu noroi e uns
Doar pietre-mi cad pe suflet. Și în tot
Ce îmi doresc în semeni pe ascuns.
Pustiu mi-aduce vorba în zadar
Ce i-o arunc destinului. Să-i cer
Simțire? Sau miracol? Sau vreun dar?
Învinsă, plec să îmi găsesc reper
În visul despre lumea mea din gând
Unde roboții-s oameni și, firesc,
Din goana după timp îi văd doar când
Se mai opresc o clipă și... iubesc.

În lumea invadată de mașini
Vom fi, deși-mpreună, doar străini.

Sonetul meu de azi

Mi-e trupul iarnă, sufletul zăpadă
Dar nesupusă lor, eu încă lupt;
Privesc planeta și aștept să-mi cadă
Un cerc de soare peste versu-mi rupt.

De spaima fug și de stihii, când pline
Sunt de-ntuneric orele din zi,
Rotesc o cheie-n ceasul vechi din mine
Și îl aduc la timpul celor vii.
Cu unghia pe sticla înghețată
Azi mai sculpez din suflu-mi obosit
Fără-nceput, final și fără dată
Sonete despre zei și infinit.

Când gându-mi se rostogolește-n ieri,
De mâine mă agăț, cu noi puteri.

Sonet (in memoriam J.)

Erai o floare mândră-ntre femei
Când ai zburat spre fiu și spre nepoți
Cu gândul te-am condus până la ei
Și-apoi, de aici, te așteptam noi toți.

Trăiai intens și-n viață orice greu
Îl biruiai mereu cu noi puteri
Venite parcă de la Dumnezeu
Să te-ntărească azi mai mult ca ieri.

Iar eu, cu neputința mea din trup
Îți admiram ființa ta și-n gând
Mi-erai prezentă și vroiam să rup
Tăcerile-mi bolnave când și când.

Un fulger însă te-a răpit. Ești fum
Și-n lacrimi ne-ai lăsat pe toți pe drum...

Pleurs blancs

Ils coulent des pleurs sur mon écran
Le son tout bas
Ici et là
Douleurs en blanc...

Finie musique d'un rêve d'été,
Désirs qui bougent,
Soleil jaune-rouge,
Histoire passée...
L'étable brun se tombe en feuilles,
Ciel noir autour,
Lui sans amour,
Elle sans accueil...

Le son tout bas, douleurs en blanc Se glissent et
pleurent
Des nuits, des heures
Sur mon écran....

Larmes en bleu

Mon ciel si bleu
Si clair,
Mon seul aveu
Amère.

Lorsque l'orage
S'avance,
De l'âme otage
Silence.

Amour, une pierre
Si blême
Lancée dans l'air
Bohème.
Aujourd'hui
Paroles
Vers l'infini
S'envolent

Comme un adieu
Par terre
Des larmes en bleu
D'hiver...

Le Matin / Le Midi / Le Soir
(Sur les trois symphonies de Haydn)

Quand le soleil viendra à ta fenêtre,
Te réveiller, lumière en plein,
Tu choisiras, pour ton bien-être,
La symphonie de Haydn « Le matin ».

Et puis, plus tard dans la journée,
En relisant des manuscrits,
Tu trouveras pour t'amuser
Un autre Haydn, « Le Midi »

Enfin, avant de t'endormir
Quand tu diras, tout bas, « au-revoir »,
Viendront de près pour t'accueillir
Les sons de symphonie « Le Soir ».

Comme ça ton temps sera rempli
Avec les sons d'une belle musique,
En souvenir d'un grand pays
Et de l'amie lointaine, Véronique.

Le silence des oiseaux

Les oiseaux au Canada
Attendent le printemps
Sans chanter
Et leur silence
M'intrigue...

J'écoute parmi les arbres gris,
Dans ma tristesse je trouve l'abri...

Les oiseaux au Canada
N'ont pas lu Prévert,
Donc ils ne viendront pas
Dans une cage dessinée
Et surtout, ils ne chanteront pas!

Je rêve de l'herbe, mais tout est glace!
La neige qui tombe sans fin m'agace...

Les oiseaux au Canada
Attendent le printemps en silence.
Mais si leur chant je l'exigeais,
Comme je le fais,
Leur voix pourrait même devenir une danse!

Je vous attends sous les érables, à leurs pieds,
Que vous veniez, que vous chantiez!

Aujourd'hui, pourtant, pas de murmure.
Est-il au Canada l'hiver toujours?

pajul poezilor

intru în scenă
decor de cuvinte
rolul meu e mut
aduc o tavă
îngenunchez în fața poezilor
întind fiecăruia tava
și aștept
tremur
poezii îmi aruncă
prisosul de cuvinte
din poezia lor
firimituri de lumină
pe tavă
ies din scenă
duc în culise resturile
și în tăcere mă pregătesc
pentru următoarea intrare

Nu-mi ucide primăvara

Nu mi-o ucide azi și n-o zădărnici
Cu spaima unui timp necruțător pe când
În jocul meu nebun cu păsările-n rând
Mă lepăd de-ntuneric și de albul gri.

Iar dacă te supui zadarnicului gând
În noaptea care-n vremuri bune era zi,
Prin amintiri-himere nu mai poposi,
Doar umple-ți sufletul de muguri azi flămând.

Nu te uita la jarul din povești. E stins,
Iar viețile-s deja trecute împrejur.
Angoasa dintre vremuri lasă-mă să-ți fur

Cu un arcuș vrăjit pe coarda lumii-întins
Ce, mânuit de-un lăutar fără cusur,
Repetă ruga: forța ta-i de neînvins!

CORNELIU LEU
membru onorific

Corneliu LEU

Cronologie bibliografică: n. 1932 în Medgidia, unde termină școala primară; Liceul „Mircea cel Bătrân”, Constanța; 1948: debut cu nuvele și povestiri în „Flacăra”, „Cuget liber”, „Pagini dobrogene”; 1954: *Cu toată viteza*, piesă în 3 acte; 1956: *Ochiul Dracului*, roman, Ed. pentru literatură; 1958: *Vârsta de aur*, roman, Ed. pentru literatură; 1958: *Noapți dobrogene*, povestiri, Ed. Tineretului; 1958: *Familia*, piesă în 3 acte; 1959: *Sângele și apa*, nuvele, Ed. pentru literatură; 1961: *Cu mâinile noastre*, reportaje, Ed. pentru literatură; 1962: *O familie puternică*, roman, Ed. Tineretului; 1963: *Viitorul al doilea*, nuvelă, Ed. Militară; 1964: *Puterea*, roman, Ed. pentru literatură; 1965: *Balade*, povestiri, Ed. Tineretului; 1965: *A doua dragoste*, 3 acte; 1966: *Fiara*, piesă în 3 acte; 1967: *Viața particulară a lui Constant Hagiu*, roman, Ed. Tineretului; 1968: *Dreptul la dragoste*, nuvele, Ed. pentru literatură; 1970: *Femeia cu ochi albaștri*, roman, Ed. Junimea; 1972: *Femeia fericită*, piesă 3 acte; 1974: *Fata bună din cer*, 3 acte; 1976: *Această viață sentimentală*, roman, Ed. Cartea Românească; 1977: *Profesorul Demnitate*, piesă în 3 acte; 1977: *Plângerea lui Dracula*, roman, Ed. Cartea Românească;

1978: *Prețul dragostei, al credinței și al urii*, roman, Ed. Cartea Românească; 1979: *Patriarhii*, roman, Ed. Cartea Românească; 1979: *Teatru comentat*, antologie, Ed. Eminescu; 1979: *Reporter romantic în țară și pe glob*, antologie Ed. Junimea; 1979: *Baladele pământului natal*, povestiri, Ed. Ion Creangă; 1979: *Romanul unei zile mari*, Ed. Albatros; 1980: *Sufletul locului*, piesă în 3 acte; 1982: *Insulele*, roman, Ed. Albatros; 1983: *Simboluri*, reportaje, Ed. Militară; 1983: *Romanul nopții de februarie*, Ed. Militară; 1984: *Rănilor soldaților învingători*, roman Ed. Cartea Românească; 1985: *Romanul unui mare caracter*, Ed. Militară; 1987: *Faptele, Secolul, Puterea*, trilogie, Ed. „Albatros”; 1990: înființează Casa de Editură Realitatea [CER]; 1992: *Poetul ca o floare*, roman, CER; 1993: *Omul succesului*, piesă în 3 acte; 1994: *Anonimul brâncovenesc*, CER; 1995: *Drumul spre Damasc*, roman, Ed. Eminescu; 1995: *Democrația locală*, eseuri, CER; 1996: *Generalul și găinarul*, piesă în 3 acte; 1996: *Spionii birocrății*, roman, Ed. Eminescu; 1997: *Fiii risipitori ai Europei*, eseuri, CER; 1997: *Dămăroaia Story*, piesă în 3 acte; 1998: *Au avut românii norocul unei revoluții?*, eseu, CER; 2001: *Iarna iubirii*, roman, CER; 2001: *Cartea Episcopilor Cruciați*, CER; 2002: *Amintiri din Casa Scriitorilor*, antologie, CER; 2003: *Romanul Plângerilor sau Călăul lui Dracula*, roman, CER; 2008: *Duhovnicul diavolului*, piesă în trei acte; 2010: *Femeia fie ea regina*, roman, coeditare CER și Ed. Semne; 2010: *Roma-termini*, roman, Ed. Virtual Bing-Bang; 2011: *Procurorul din X...*, o novela românească și contemporană, CER; 2012: *Biserica din eter*, CER; 2014: *Vagonul nr. 13 sau Viața ca-n filme*, CER; 2014: *1100 de pagini Faptele, Secolul, Puterea*, CER; 2014: Florentin Popescu publică volumul *Convorbiri cu Corneliu Leu*, CER; 2015: *Anexe Nedorite – obligatorii la viața noastră de odinioară și, uneori greu de evitat chiar în cea prezentă, adică ceea ce ni se alătură prin ochiul celor ce ne urmăresc*, Ed. Rawex Coms.

Recunoaștere publică: 1975: apare în „Dicționar de literatură română contemporană”, Ed. Albatros; 1979: apare în „Dicționar de literatură română”, Ed. Univers; 1979: apare în „Dicționar cronologic de literatură română”, Ed. Științifică și Enciclopedică; 1995: devine membru titular al Institutului Internațional Jacques Maritain; 1998: apare în „International Author's and Writer's Who's Who”, Cambridge; 1999: apare în „Marquis Who's Who in the World” și în „Cambridge Dictionary of International Biography”; 2000: apare în „International Directory of Philosophy and Philosophers”, B. G. State University, Ohio; 2000: „International Man of the year 2000-2001”, Cambridge Biographical Centre; 2001: înființează, la 172 de ani de la apariție, noua serie a revistei „Albina”;

2001: apare în „500 Leaders of Influence“, American Biographical Centre; 2002: apare în „Encyclopaedia on Personalists of the Twentieth Century“; 2002: Revista „Albina“ devine „Albina românească“; 2003: apare în „The Coexistence World Initiative Network Partner Directory“; 2003: apare în „Directory of Philosophy Center SUA“; 2004: Revista „Albina Românească“ împlinește 175 de ani de la apariție, prilej cu care primește Ordinul Meritul Cultural în grad de Mare Ofițer.

Alte activități: 1957: „Poveste de iarnă“, primul spectacol de televiziune; 1958: „Familia“, piesă TV în 3 acte; 1968: serialul TV de autor „Călătorii romantice“; 1969: înființează Ed. Eminescu și colecția „Romanul de dragoste“; 1970: înființează Studioul de filme al televiziunii începând producția primelor seriale românești și a coproducțiilor TV; 1971: „Asediul“, film artistic de lung metraj produs de „Româniafilm“; 1973: înființează „Casa de filme nr. 4“ devenind producătorul unor filme și mari ecranizări; 1976: „Cota 2516“, film artistic de televiziune; 1978: „Casa dintre câmpuri“, coproducție „Româniafilm“ și TVR; 1980: „Cercul spionilor“, producție „România film“; 1986: reînființează la „Contemporanul“ suplimentul „Realitatea ilustrată“; 1990: înființează Fundația Episcopul Grigorie Leu; 1991: rubrica radio săptămânală „Căsuța poștală 33“; 1992: spectacole radio-tv cu public „Cabaret politic“; 1994: „În gura leului“, rubrică moralistă săptămânală în ziarele „Liberitatea“, „Ordinea“, „Azi“, „Cronica română“, „Albina“ și în emisiunea lunară „Viața ca un spectacol“; 1995: „Hora tranziției“, „Nu trageți în guvern“, „Bomba tranziției“, „Vin alegerile“, spectacole complexe cu transmisii radio în direct și serial TV; 1996: „Noi și Europa“, „S-a schimbat schimbarea“, „Poveste politică de iarnă“, transmisii în direct; 1997: înființează Consfătuirea Națională a Intelectualilor de la Sate; 1997: este printre inițiatori și devine membru fondator al Asociației Europene pentru Educație Pluralistă; 1998: înființează Institutul Național de Personalism; 1998: înființează revista „Pluralitas“; 1999: înființează „Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc“; 2000: Inițiază Asociația Fundațiilor pentru Dezvoltare Rurală; 2002: Revista „Albina românească“ devine o publicație a Mișcării pentru Progresul Satului Românesc; 2002: realizează emisiunea TV „Cafe-neaua literară“; 2005: lansează conceptul de „Societate Civilă Transnațională“.

Romanul Plângerilor sau Călăul lui Dracula

– fragment –

Slabe fiind mai suntem, Doamne! Ai vrut să ne întocmești după chipul și asemănarea Ta, dar nu am ieșit întru tocmai. Ne pândesc multe slăbiciuni asupra cărora mai avem de lucrat ca să ajungem mai aproape de puterea Ta. Dintr-ale sângelui

suntem răi, și fierbinți, și gata de a ne lua la hartă, dar e de-ajuns un tăiș mai ascuțit de sabie sau o ghioagă mai puternică pentru ca o fibră să se rupă-n trup, oriunde-ar fi, și să ne dăm duhul asemenea gânganiilor celor mai firave... De ce nu ne-ai plămădit, Doamne, și cu fier, sau cu mai mult os acolo unde trebuia, ca să nu ne muim la prima înțepătură și să ne curgă sângele ca și cum el ar fi hărăzit mai mult să-ngrășe pământul decât să alerge prin vinele noastre?! Sau, dacă nu ne-ai putut da tuturor mai bună și mai tare osânză, de ce n-ai încercat măcar pe unii să-i faci altfel, așa cum își face meșterul lucrurile alese, migălite, meșteșugite de n-au moarte, adică cele cu care-și laudă iscusința? Tu, Doamne, numai asupra sufletelor ai lucrat. Făcându-le deosebite și dând unora puterile Tale cele mari, după măsura credinței lor, sau a celor care i-au crescut. Dar, la trup, ai fost cu toți la fel de bun și de îngăduitor, n-ai luat de la unii ca să dai la alții și nu le-ai făcut unora paveze, pe măsura minții lor, ca să rămână nemuritori. De ce, în meșteșugul acesta de a-i alcătui pe oameni, n-ai făcut barem pe unul-doi mai deosebiți, deopotrivă cu ceea ce-ți cer eu. Că mila ta mi-a dat puteri sufletești mai mari decât ale altora și voință mai puternică să o pot trimite asupra altora, să-i fac pe alții să se minuneze și chiar să se înspăimânte de forțele ei. Dar carnea, sângele? Astea le au toți la fel: și prostul și deșteptul, neavând nici o legătură cu mintea și cu puterile sufletești... Că eu nu-ți cer să ne fi făcut dintr-ale cărnii și sângelui chiar nemuritori. Dar să ne fi făcut ceva mai puțin muritori, mai greu muritori, mai trudnic de omorât decât cu prima armă pe care ne-o împlântă dușmanul. Și, nu mă ridic aici, iartă-mă dacă m-ai înțeles cumva altfel, împotriva ființei noastre trecătoare, a săvârșirii noastre din această viață atunci când obijduitul de trup nu ne mai poate duce; ci mă gândesc la mila ta de a ne fi pus niște apărători altfel decât cele cu care faurii ciocănesc platoșele și cămășile din za, adică niște apărători pe dinlăuntru care să ne oprească curgerea sângelui, care să nu lase capul să se desprindă de trup, care să nu facă din mațele în care-a intrat tăișul de sabie o ferfenițeală netrebuincioasă, iar din inima pătrunsă de ac un pumn de carne fără rost. Asemenea apărători, dacă ne-ai fi dat pe dilăuntru trupului nostru, Doamne! Nu mă pedepsi, Doamne, pentru cele ce-ți spun Io, Vlad Voievod, fiul lui Vlad Dracul, acum în cumpăna vieții, când am trăit atâtea, am pățit atâtea și am făcut altora atâtea, încât pot să mă consider cunoscător al celor lumești și pe dinlăuntru și pe dinafară. Pentru că, vezi, eu nu mă plâng decât de neputința de luptă a omului, de vreme ce tu ne-ai întocmit astfel încât să fim fiind care se luptă. Mă supun voinței Tale, și nu cu gura, că mărturie îmi stă jumătate din viața în care m-am luptat, am tăiat,

am tras cu tunul, am pândit prin păduri și am lovit pe neașteptate, am băgat groază vărsând dunări de sânge, am numărat, la o singură luptă, până la douăzeci și trei de mii opt sute capete tăiate și am ridicat, după alte lupte sau chiar în vreme de pace, păduri de țepe în care mi-am înfipt dușmanii și tâlharii și cotropitorii dinafară și hiclenitorii dinlăuntru și, uneori, chiar oameni nevinovați pentru care îmi plătesc păcatele. I-am tras pe toți, mii, de sus în jos, ca să ajungă să-și vadă țeapa, să o simtă pârâindu-le măruntaiele pe dinlăuntru și să mai trăiască până ce vârful ei le ajunge în dreptul văzului. Și i-am lăsat înfipti acolo, în preajmă, luni, ani – pădure a cetății mele voievodale în care mă plimbam fără teamă, tocmai pentru că ei erau stârvuri și erau sus, în vârful, cu coșurile pieptului deschise de clonțul paserilor răpitoare, spre a deveni cuiburi de coaste pentru alte zburătoare. Și, după ce-au alcătuit înfricoșății de sași cărțulia aceea cu chipul meu pe dinafară și faptele cu care i-am îngrozit scrise mincinos înlăuntru, pentru toată Europa căreia mirosul de sânge îi gâdila nările, am ajuns a fi Vlad Țepeș. Îi gâdila simțurile odoarea puhavă pe care o capătă sângele când rămâne singur și nu mai are mirosul trupului nostru, îi satisfăcea setea de cruzime din om pe care lașii și-o astâmpără doar cu poveștile altora. Și nu se mai întreba cu ce scop și cu ce gând am făcut eu toate acestea; n-o interesa ce aveam eu sub frunte și deasupra orbitelor ochilor, ci numai sabia mea, țepele mele, călăii mei, devenind pentru ei Dracula.

Așadar, Doamne, eu nu m-am răzvrătit sortii de a face din om ființă rea și n-am cercetat cât aparține aceasta voinței Tale. Am știut, doar, că această ființă este mai doritoare de luptă decât de înțelegere. Mai aplecată spre a tăia decât spre a lua aminte la celălalt, folosindu-și mintea ca să fure, ca să înșele, ca să smulgă ceea ce nu-i aparține, folosindu-și ochii ca să iscodească și gura ca să mintă, mâna ca să apuce și piciorul ca să lovească, auzul ca să se ferească și cupa inimii ca să țină-n ea venin, nu dragoste... Rău ne-ai mai pornit să ne alcătuim, Doamne, lăsându-ne încercați de păcat! Atât de rău încât mie, păcătosul, îmi vine să mă întreb: oare după ce animale de pradă am venit noi la rând în mâinile Tale care ne alcătuiau?

Pentru că doar unele dintre ascunsele și apucătoarele animale au atâtea porniri spre rău câte are păcătosul de om! Dacă a trebuit să ne faci după alcătuirea dobitoacelor, apoi, de ce nu ne-ai făcut, Doamne, după cal? După noblețea fapturii sale neheartuitoare?... Să ne fi dat frumusețea lui, și agerimea lui, și semeția și înțelepciunea lui, și cumpătarea lui și păscutul pașnic al plimbării lui prin iarbă, și blândețea contemplatoare a ochilor lui, și forța lui de a da cu copita numai când se apără, fără să aibă vreo parte a trupului făcută spre a ataca, așa cum ne-ai lăsat nouă degetele ca să

sugrumăm cu ele, să smulgem beregățile și, mai nou, să strângem în ele arme ucigătoare.

Ne-ai prelungit din acele animale cu gheare și colți, și cu ochi perfizi făcuți pentru pândă, și poftesățioase, mult mai mari decât poate bărdanul nostru să cuprindă.

Eu, păcătosul, m-am supus voinței Tale de a face din noi asemenea ființe războinice și am tăiat, am ucis în dreapta și-n stânga, am făcut să curgă sânge și răzbunare, am pus foc și-am împușcat ghiulele, am dușmănit și-am folosit toate armele pe care omul a învățat să le mânuiască în moarte, tocmai pentru că n-are puterea Ta de a sufla viață... Dar ce frumos ar fi fost, Doamne, dacă ne-ai fi făcut după asemănarea cailor!... După încordarea semeață a gâtului lor, după ținuta falnică a piepturilor lor, după zborul lor iute, pe glezne subțiri care-i aduc a fi unduioși ca pasărea, și după focul pe care-l aruncă pe nări numai atunci când bărbăția îi face să simtă nunta aproape!...

Privește-i, Doamne, din înaltul Tău, ca pe cele mai adevărate ființe ce ți-au izbutit, pentru că, adevărat, n-ar trebui să fie decât ceea ce este frumos! Privește-le armonia trufașă a mersului prin pășunile verzi ale lumii Tale, mers legănat și zbor alintat și simțire de copil al tău bucuros de ce i-ai dat, neîntinată în nici un gând rău, de nici o perfidie, de nici o pândă, de nici o umilintă în ceea ce-l privește și de nici o rea voință în ceea ce-i privește pe alții. Și vei vedea ce frumoasă ar fi putut să fie această lume. Ar fi putut!

Dar eu nu tânjesc la atât de mult. Nu mai tânjesc, adică, așa cum tânjeam în răzvrătirea crudelor mele tinereți. Rămân robul Tău, supus voinței Tale de a mă lupta și cu rost și fără rost iar, de răscolit, mă răscolește numai nedreptatea alcătuirii noastre de ființe cu suflet urât, războinic, hărăzite luptei, dar neînarmate cu toate pavezele prin care am putea face față ei păzindu-ne viața care tot din suflarea Ta vine. Și, rostind această plângere, cea mai plângere dintre multele plângeri pe care le poartă sufletul meu în acest chinuit trup ascuns lumii prin paznicii lui Matei, îmi plec în țărână fruntea glăsuind cu umilinta pe care Tu ai pecetluit-o în sufletul nostru alături celorlalte rele din noi: Slavă Ție Doamne și învățătorule, ascultă plângerile robului Tău! Ascultă-le, Dumnezeu, că mi-am pierdut toate legăturile în hruba asta unde mă ține Matei și nu mă mai aude nimeni! În afară de îndurarea Ta, plângerile mele nu le mai aude nimeni, Doamne!... Nimeni!

RODICA ELENA LUPU
membru

Rodica Elena LUPU

Pseudonim *Roena Woolf*, scriitor, editor, promotor cultural, născută la Războieni-Cetate, județul Alba.

Membru: Uniunea Scriitorilor din România; Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor România; GEMA – Uniunea Compozitorilor Berlin; Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Canada; Academia de știință Literatură și Arte; Academia Româno-Americană; dr. Honoris Causa Academia DacoRomână.

Colaborări: publicații, prefete, editor:

- „editoarea-mi preferată” – Paul Goma;
- „o creatoare de inspirație contemporană, tratând cu har și îndrăzneală o serie de teme interesante, dând o atenție aparte iubirii și aspectelor psihologice ale acesteia”; „Scriitoare și un excelent editor, cu o susținută producție de carte. La bogata-i activitate se mai adaugă și cartea pentru copii, și susținuta-i muncă de om de radio; un profil exemplar al omului-cultural, atât de necesar timpului de față” – Radu Cârneli.
- Opera 65 de cărți: „dacă ar fi să plec pe o mare albă în căutarea unui ostrov și aș lua cu mine în barcă

toată opera Rodicăi Elena Lupu m-aș scufunda înaintea să mă văd ieșit în larg”; „versuri și nobile fapte editoriale mă fac să sper că literatura română de azi nu va rămâne singură în noaptea istoriei”; „personaj ca și mine în aceeași poveste fără de sfârșit a literaturii” – Emil Lungeanu.

– Poezii: „Am citit aceste poeme și ușor surprins, și cu interes, cu o emoție tulbură. Chiar dacă nu se mai scrie poezie ca în secolul din care am ieșit, Rodica Elena Lupu scrie cu sufletul, scrie ceea ce simte. Adică scrie românește, scrie așa cum vorbește, este ceea ce am simțit citind aceste poeme” – Octavian Paler.

– „Am tradus această poezie cu plăcere, o variantă feminină a eliadescului Mit al Veșnicei Reîntoarceri, dar care nu întoarce spatele Realității, Oamenilor, Timpului ori Spațiului, într-o Mișcare rectilinie spre înalt. Superb!” – Constantin Frosin.

– „...cu nume din idilă și din epopee, autoare a multor volume de aleasă poezie, a unor romane cu pronunțată și plăcută structură dramatică...” – Ion Dodu Bălan.

– „...plină de har, ajunsă, evident, la maturitate deplină, stăpână pe toate mișcările care dau originalitate universului său, cu muzicalități interioare, ori revărsate generos, ca să ne cucerească și să ne încânte.” – Ion Brad.

www.cugetdecieixis.blogspot.ro

Clipe în doi

Fără trup...
Numai suflet...
Ești tu?
Sunt eu?
Nu mă striga...
Nu-ți pot răspunde...
Încearcă tu când te strig...

Arbitraj

Eu visez...
Eu am curaj...
De mult nu mai fac bilanțuri...
Chem iubirea arbitraj
să mă apere de lanțuri.

Vrei să mi le pui pe mâini?

Moarte, poți să mai amâni!

Să nu-mi fie mult prea grele
Când te-mbrățișez cu ele...

Peisaj

Tușiuri verzui
Umbrele negre-ale stâncilor
cad pe pământ.
Câmpuri cu miriști rostogolite

Reflexe de apă...
Munții se-nvăluie-n aburi
de-argint strecurat.
Nori nemișcați – blocuri metalice –
apasă pe visuri...
Sus, foarte sus,
pe stânca cea mai înaltă
stă atârnat un copac...
Figură de visător...
La picioare, supărat, un torent...
Se-aude plânsetul muntelui...

Și eu, rătăcind printre toate...

Philemon și Baucis

Doi arbori...
Rădăcini genealogice...
Dorm în picioare...
Cântă...
Sfârșitul lumii...

Scara cu flori

Urcăm cu inima ușoară
Cu-n trup care-a crescut treptat
Purtând în spate trista scară
A tot ce-a fost și am uitat.

Ne avântăm pe calea înaltă
Purtând doar clorofila-n gând
Și-apoi cu floarea laolaltă
Ne pomenim visând, cântând.

Iar când se-aprind din noapte zorii
Și nu mai știm ciopli lumina
Alunecăm pe scara florii
Luând în brațe rădăcina.

Amurg

Se uită soarele-napoi
De parc-ar fi știut că joi
Urma să ne-ntâlnim noi doi.

Se uită soarele de parcă
S-ar legăna cu noi în barcă.
În care barcă ? În care barcă ?

Se leagănă cu noi pământul
Și noi ca-n glumă legământul –
De soare ne ascundem gândul...

Unde ?

M-am întrebat de atâtea ori,
unde se duce,
unde dispare
ceea ce am auzit,
când nu însemn

ceea ce am auzit ?

A răspunde –
în uitare
este prea eliptic,
prea complicat.

Dar ce e uitarea,
care înghite tot
ce nu e adăpostit
în cuvinte ?

Dincolo de timp

Cu toții vrem doar zile fără nume,
Și zori plăpânzi, tăcuți.
Amiezile cu somn neliniștit...
Târzii, și serile îngândurate.
Și-atâtea cavalcade de-anotimpuri...

DJAMAL MAHMOUD

membru

Djamal MAHMOUD

Djamal Mahmoud, (Gamal Mahmoud) s-a născut la data de 4 mai 1962, în orașul Rakka din Siria, unde a copilărit și a terminat școlile și liceul. A urmat cursurile de pregătire de limba română în orașul Craiova, după care a absolvit Facultatea de Medicină Generală din Cluj-Napoca. A debutat editorial cu volumul de versuri *De ce*, Ed. Daco-press, Cluj-Napoca, România, 1995.

Publică în: revista „Tribuna“, Cluj-Napoca, „Haiku“, a societății române de Haiku; „Vatra veche“, Târgu-Mureș; cotidianul mureșan „Cuvântul Liber“, Târgu-Mureș; „Actualitatea literară“, „Oglinda literară“, „Citadela“, Satu Mare; „Feed Back“, Iași; „Litere“, Târgoviște; „Singur“, Târgoviște; „Ecoul“ ARP, „Tânărul scriitor“ ARP; „Viața literară“, „Nova Provincia Corvina“, Hunedoara, „Climate literare“, Târgoviște; „Fereastra“, „Armonii culturale“, „Regatul cuvântului“, „Nomen Artis“, „Dincolo de Tăcere“, „Spații culturale“ etc.

Afilieri: membru al Societății române de Haiku, București; membru al Asociației mondiale de Haiku (WHA), World Haiku Associations, Tokyo;

membru al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Canada; membru al ligii scriitorilor „Foenix-Aaram-Siria“.

Antologii & Volume colective: World Haiku 2009, No. 5, în care sunt antologați 177 de haijini din 25 de țări, iar din România sunt selectați: Mahmoud Djamal, Magdalena Dale, Vasile Moldovan, Marius Chelaru și Valentin Nicolitoș. Cartea a fost editată de directorul și co-fondatorul asociației mondiale de haiku (World Haiku Association), profesorul Banya Natsuishi, Ed. Shichigatsudo, Tokyo, Japonia, 2009; *A doua carte a întâlnirilor*, coordonată de poetul și publicistul Eugen Evu, Ed. Astra, Deva, România, 2008; *Miscarea culturală din Rakka*, o carte bibliografică coordonată de scriitorul sirian Subhi Dsuki, publicată la Ed. Kiwanhouse, Damasc, Siria, 2008; *Când greierii tac*, antologie română de haiku, realizată de actualul președinte al societății române de haiku, poetul Valentin Nicolitoș, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de haiku în România, Ed. Societății scriitorilor români, București, 2010; *Apus de soare*, antologie de haiku în limbă franceză, unde sunt prezenți 64 de poeți din Canada, Franța și România, printre care și Djamal Mahmoud, poet sirian de expresie română. Cartea a fost coordonată de către poetul și președintele societății române de haiku, Valentin Nicolitoș, Ed. Societății Scriitorilor Români, București, 2010; *Antologia Romeo și Julieta*, Mizil, 2011.

Volume publicate: 1. *De ce*, volum de versuri, Ed. Daco-Press, Cluj-Napoca, România, 1995; 2. *Pe muchiile cercului*, volum de versuri, 112 pagini, Ed. Brumar, Timișoara, România, 2010, prefața: Eugen Evu, coperta a patra de Felix Nicolau, editor de carte: Robert Șerban; 3. *Albe & reci*, volum de versuri, 122 pagini, Ed. Vinea, București, România, 2010, Prefața: Șerban Foartă, postfața: Alex Ștefănescu, Gheorghe Grigurcu, Octavian Soviany, Florin Caragiu, clapeta 1: Nicolae Tzone, redactor de carte: Nicolae Tzone; 4. *Le Berger des rochers (Păstorul de stânci)*, volum de versuri în limba franceză, tradus de Nicole Pottier, Editions Clapas, France, 2010, Prefața: Nicole Pottier, Eugen Evu, Postfața: Angela Nache Mamier, redactor de carte: poetul francez Cristophe Liron.

Premii:

– Premiul doi la concursul internațional de Haiku, (secțiune română), organizat de Societatea română de Haiku (Revista Haiku), 2010.

Referințe:

Șerban Foartă, Alex Ștefănescu, Gheorghe Grigurcu, Florin Caragiu, Octavian Soviany, Nicolae Tzone, Felix Nicolau, Eugen Evu, Angela Nache Mamier, Nicole Pottier (Prefețe & Postfețe),

Florin Grigoriu (în filele din istoria Haiku-ului, co-locviul național de Haiku din Constanța, Mai, 2010), Eugen Evu (în *A doua carte a întâlnirilor, Despărțiri De Plural sau Ieșiri Din Sistem*, revista Agero, Nova Provincia Corvina, Revista Zona@ literară-nr. 1-2, 2011), Cezarina Adamescu (Agero, Sferaonline, Cotidianul Cuvântul Liber, revista Slova Creștina), Ionuț Caragea (O lacrimă pură în deșertul poeziei contemporane, Revista Singur, Sferaonline, Luceafărul și în cartea sa – *Esențe lirice*, Ed. Fides, 2011), Cella Negoiescu (Slova Creștină, cetatea lui Bucur, antologia 55 poeți contemporani etc.), Paul Gorban (Djamal Mahmoud sau despre poezie într-un timp al terorii, Revista Feedback – Iași, nr. 5-6, 2010 (pagina 28), Ioana Geacă (Djamal Mahmoud & Pe muchiile cercului, Revista Noua), Liviu Ofileanu (Albe & reci – Djamal Mahmoud, Revista litere nr. 2 (131), februarie, 2011), Constantin Buiciuc (în ziarul Actualitatea nr. 671 din 12-18 Martie, 2010).

ropsten

râul roșu ascunziș al marilor secrete divine
mă despic să-ți aud muzica și oscilațiile glasului
în ecoul căruia cresc arbori înalți
de neant și de falsă lumină
de mi se fac laturile două ceruri negre

niciodată Stockholm
n-a fost atât de înfrigurat ca acum!
printre degete trec zeii
trenuri împinse de iluzii și de brumă
chipul spre care mă îndrept
a luat forma muntelui de zăpadă

planeta sunetelor pleacă unde îmi va picura sângele
desfă-ți palmele ca un evantai
doar tu știi cu exactitate momentul topirii...

Stockholm, Suedia – 17-01-2015.

incolor

acum văd clar deja tainele sângerei
cu porii și cu ochiul liber
nu eu ci pietrele ce saltă noaptea în mine
să nu fie deranjate
de sunetele razelor
ele nu au cum să creadă în luciul săbiilor
nici în puterea de purificare a focului
mormântul meu este singurul lor crez
în special
când va fi acoperit în totalitate de ape...

Mersin, Turcia, 26-09-2014

cioburi

uneori mă apucă furia pe tăcerea mea încât dau
cu toate cerurile minții de pământ spărgându-le
unul câte unul indiferent că sunt din cele ordinare

sau din cele veritabile până umplu casa cu cioburi
albastre de toate mărimile iar când nu mai rămâne
niciunul întreg tăcerea mea deschide fereastra din
care privește de obicei un copac de vârsta ei aproape
și începe să le lipească la loc așezând în fiecare
câte-un ciripit și câte-o lacrimă așa până-mi
adoarme dumnezeu în brațe...

Mersin, Turcia, 16-05-2014

sura11

aurii se prind sunetele de mâini
formând cercuri în memorie.
atât de ostenit sunt încât
nu mai pot să număr valurile
ce mi se izbesc de tălpi.
amintirile se desprind de mine
străpungând distanțele
dintre spumă și zbor
când rana mi se așază ca o insulă
în apa ta
în așteptarea pescărușilor obosiți
de atâtea țipete.
sub pliscuri
închid ochii precum un miez de pâine
destul de umed
închid ochii și tac...

sura răni

trec dintr-un mormânt în altul
dintr-un cerc în altul
ascultând cântecul
răni mele imense
care se înalță
cu fiecare picur
pământul se micșorează
sub talpa mea
cerul se face un făt
iar sângele meu tace
chiar atunci
când strigă cerul
născându-se în ochii mei
în care nu se mai vede
nicio urmă de nor...

corul morții

moartea e un pumn de nisip
pe care-l voi arunca în ochii mei
când mă voi sătura de privit ceruri

o ploaie torențială
pe care o aștept să cadă
când mi se usucă izvoarele

moartea e fluturile
care mă învață culorile zburând

deșertul care mă face să iubesc mirajul

moartea e doar tăcerea
tuturor copacilor din mine
în special în timpul înfloririi

e un cor de păsări ce-mi cântă
până când îmi adorm toate stelele nopții

moartea e epitaful de apă
pe care încep să-mi scriu numele
imediat după ce sfârșește primul meu strigăt...

voiaj

nu e nimic imposibil acum nici măcar
uciderea lunii
care simulează plânsul de nou-născut

e ziua în care îmi strâng patriile într-o valiză
ce cuprinde doar 30 de kilograme
iar cea de mâna 10 kilograme de ură
necesară conviețuirii mele cu neantul

e o bătaie crâncenă aici pentru
petele de sânge și de lumină
nimeni nu dă nimic pe cenușa copacilor

e ziua în care îmi smulg rădăcinile
și plec definitiv în brațele unui infinit strigăt...
Cairo, Egipt, 23-05-2013

eufrat

de mii de ani peștera mea privește un râu imens

un râu cu sânge de culoarea cerului

peștera mea îl mângâie doar când vine ploaia
cu praful ei și cu puțin din pielea frunții sale
copacii îl împodobesc
cu câte-o frunză moartă
iar pietrele scot din gura lui
din când în când
câte-un geamăt

de mii de ani peștera mea își dezbracă tăcerile
în fiecare noapte
le spală cu sângele lui până când răsare în el
soarele...

Cairo, Egipt, 26-05-2013

strigătul apei

e neastâmpărat dumnezeul meu
da e mic și neastâmpărat
îmi recită poeziile
mă obosește de câte ori le repetă
desenează cu creioanele mele colorate copaci
doar copaci cu rădăcini mari și cu aripi
deschide ferestrele
închide ferestrele

umblă la robinete să asculte strigătul apei
stinge lumina aprinde lumina
câteodată scoate animalul din mine
și se joacă cu el de a război și pace
îl ucide îl învie îl plânge...
azi l-am trimis în ceruri să pot sta liniștit puțin
fără poezii
fără copaci și fără războaie
am tăcut
m-am dezgolit
m-am privit
trupul meu era o pată imensă de sânge
sufletul meu era o pată imensă sânge
m-am privit
m-am privit
până am început să mă izbesc de pământ
picur după picur
strigându-i cu toată puterea mea numele...
Cairo, Egipt, 28-05-2013

IONELA MANOLESCU
membru

Ionela MANOLESCU

Scriitoare de limbă română și de limbă franceză, Ionela Manolesco s-a făcut cunoscută în România, Franța, Canada, Japonia, Australia, Québec și alte țări francofone. Poetă, eseistă și traducătoare, a făcut din meșteșugul traducerii o artă în sine, reușind să ridice tălmăcirile sale din poetul francez François Villon la rangul de gen major. I-a tradus de asemenea și pe poeții Eminescu și Nelligan. A publicat numeroase cărți la edituri prestigioase din Montréal (1981-2000), iar în ultimii ani numai în ediție de autor (cartea album cu ilustrațiile autoarei). A fost profesoară de franceză la nivel colegial și universitar, având la bază două mastere recunoscute în Québec ca profesor titular.

Și-a perfectat studiile doctorale la Universitatea McGill, Departamentul de Istorie al Literaturii Franceze (1983). Este membră a ASLRQ, membră a ACSR (Asociația Canadiană a Scriitorilor Români) precum și membră titulară din 2007 a Uniunii Scriitorilor din Québec (UNEQ).

Volume publicate (selectiv): Ionela Manolesco et Aurel Manolesco, *Les Bons mots de Bouznou l'ours*, Montréal: Ed. Humanitas, nouvelle optique, 1990, 162 p.: ill.; Ionela Manolesco, *Nostradamus:*

les Centuries – spicilège, Montréal: Ed. Guérin – littérature, Collection Histoire des écritures hermétiques, 1991, 204 p.: ill.; Ionela Manolesco, *Villon en français moderne. Les Onze ballades du jargon et jobelin*, Montréal: Ed. Guérin, 1980, xviii, 180 p.: ill., fac-sim. et couvertures; Ionela Manolesco, *Poèmes et lavis*, Montréal: Ed. Humanitas, nouvelle optique, 1989, 136 p.: ill.; Ionela Manolesco, *Sang tzigane* (anthologie lyrique) – poèmes et traductions-adaptations – Ed. Guérin – littérature, Montréal – Toronto, 1984, 154 p; avec les ill. et les couvertures de l'auteur (avec des notations musicales et une généalogie); Ionela Manolesco, *Nostradamus Spicilège*, 150 p; ill. – Ed. Guérin – littérature, Montréal, 1986.

Poeme extrase din volumul bilingv François Villon, *Opere Complete*, prima traducere integrală, în versuri, în limba română, din vechea limbă franceză a secolului XV și din Jargonul Gibelin, Ed. Info-Team, București, București-Montreal, 1994, 380 pag.

BALADA VI

„Geamparalele“ (l.c., p. 253 / 255)

Alei, Soitari de Geamparale,
Ce credeți aur, este tuci!
Chitiți jargonul; că parale
Știți a spoi, ascunși, pe brânci!
Goliți chimirul de coprins,
Altminteri, potera v-ar strânge-n
Laț, când ați căpia de răs
Și-ați scoate limba de un stânen!

Feriți obrazul de Jujău!
Trupul nu vi-l dați la Fierbinți!
Să nu vă-ncingă Gât-Legău,
Acel rău felcer Sfarmă-Dinți!
Nu scriți bani calpi! Unul și bun
Mult face-n pungă! Beți-l tot!
Altfel Proțapul, cum vă spun,
Lungește limbile de-un cot!

Turnați ici-colo baliverne;
Bani falși dați numai la pitar;
Zvârliți bani buni însă-n taverne:
Doar Vodă nu-i un cioflingar!
V-ar fi curajul prea semeț
Să dați Giubelina-n vileag;
Voi pe-al meu sfat să puneți preț:
Să nu rânjiți într-un harag!

Cine să depene, ori țeasă,
Când Roata nu-i de tors mătasă?
Păzea! Te rupe! E-un complot,
De-ai să scoți limba de-un cot!

BALADA VII (Stockholm I)

„Gâlceava Duhului-rău cu Mintea-de-pe-urmă a unui Târâie-brâu“ (l.c., pp.255/257)

(M) – La Gaia zuralie din Paris
Unde se frig Cioroi când s-au prins,
(D) – E chefu-n toi și-s cântece de vis!
(M) – Borfașii sus, la stâlp-nalt poftiți îs,
Iar manglitorii de urechi scutiți îs...
(D) – Frumos cinstind bairamul în spelunci;
(M) – Cu tananica și-au mâncat colacul!
Nu-i rost de zăbovit; ți se dă brânci;
De voie, de nevoie, dai de dracul!
(T) – Decât așa nuntit, îmi iau papucii!

(M) – Măi! Faceți cale-ntoarsă, cum vă zic,
Și nimenea de voi n-o să se ia!
Ce rost la cămătari afl-un calic! ?
De sipetele doldora, păzea!
Ispita nu vă bage la zăbrea!
(T) – Cătați la mandea, că-i pățit sireacul.
(D) – Ba, la ciordeală învârtiți șperaclul!
(M) – Chiorâți-vă! Curcanii vă pândesc!
Cine vă-ndeamnă a-mpușcare francul ?
(T) – Decât ibovnic Morții, mă lipsesc!

(M) – Cum o mai duceți ? Tot cu cobzăreala
Pe-alături, ca la nunta căinilor ?
(D) – Poftiți ca miri la fete, cu pileala,
Târziu, când galonații nu au spor.
(M) – Dar de zăriți sclipindu-le mundirul,
Zbughiți-o, până nu s-or dumiri!
(D) – Când ei se schimbă, iar înnodeați firul...
(M) – Atât vi-i dat să bântuiți tractirul;
De v-ar găbji, pe loc v-ar mirui!
(T) – Decât la braț cu Hârca, n-aș mai fi!

(M) – Făt rău-de-muscă, uite adevărul;
Alți Coquillazii vin la Paris cu dorul;
Se zăticnesc și-apoi ce se căiesc!
Puțin mai ai tu, și-ai să-ți smulgi tot părul!
Te prinde Roata! (T) – Gura! Mă lipsesc!

BALADA IX (Stockholm III)

„Țiganiada...“ și „Spitalul Amoriului...“ (l.c., pp. 263/265)

La Cârciurma din târg „Ca la Țugui”,
Cum eram pus ieri seară pe urgii,
Când la Cioroi se aprindeau cățui,
Umblând cu fofârlica, ce văzui ?
Pe-un Barosan prostind doi Ageamii,
Pe veresie bând cu dânșii vin;
Chitind c-or plăti ei jupânului.
Io, văzui păcăleala cu suspin...
El se tot fâdosea... M-a pufnit râsul,

De cum stâlcea jargonul, sugând vin;
Alții plăteau; el numai plimba ursul!

După chiolhan mai văz pe-un alt Fudul,
Cum Peștelui la zar i-nhață potul;
Îi suflă fufa; se mai vrea sătul,
Și-l bea, și-ascunde câștele cu cotul!
Loaza-și dă seama: „Îmi lipsesc doi guldeni”!
Pârlacul însă-i suflă și florinii!
Pipița se dădu după lovele...
Cel cu finanțele îi strigă: „Leleo,
Împunge fuga! După mine! Iuhu!”
Așa și fu. L-au stors și-n urmă, tule-o!
Iar când la notă... că plătește turcu’!

Se jeluia cu ochii-n bagdadie:
„Pierdut-am adălmașul ca un bou!
Mă ameți o mândră zuralie!
Talcioacu-mi luă surtucul pe un leu!
Ea umblă cu sătunii, teleleu!
Așa i-i felul: plească vrea mereu!
Altu-i fu mire, cât mi-s de haidău!
Doar am ciupit-o și mi-a stors chimirul!
Din ce-adunasem, rămăsei cu oful!
Pe ea o trase ața unde-i jirul;
M-a jumulit ca pe-un sârman cu duhul!”

Când sărăcești de galbeni punga, Prințe,
Mai va cu Lelea, să nu-și ia papucii!
Dai la Telal mantaua pe-o catrință ?!
Oprește caii, bre! Că nu dau Turcii!
Să nu pățești ca cel sârman cu duhul!

Balada concursului de la Blois

(l.c., pp. 191/193)

Of ! Mor de sete chiar lâng-o fântână!
M-aprind ca para clănțănind din dinți;
La mine-acasă-s în țară străină;
Dărdăi de frig lângă tăciuni încinși;
Gol ca un vierme; fârtate c-un prinț;
În răs cu plâns, durerea-mi dă răgaz;
În luatul câmpilor speranța-mi pun;
N-am nici o bucurie, dar am haz;
Sunt dur, fără putere – și văd cum
Toți mă primesc ca să m-azvârle-n drum!

Sunt sigur doar pe-un lucru în doi peri;
Pentru ce-i clar eu nu pun mâna-n foc!
Mă îndoiesc de ce am jurat ieri,
Știința o socot un searbăd joc.
Am câștigat și nu văd bani deloc;
La ziuă, „Noapte bună” pot să zic;
Zăcând pe spate tremur să nu cad;
Strămoși am falnici; stare – chiar nimic!
Aștept să moștenesc dar sunt bastard,
„Bun venit ziceți, lepădat sub gard”!

Scump la făină, ieftin la tărâțe,
Chitesc averi din care n-aleg bob;
Cine-mi vorbește blând vrea să m-ațâțe,
Cine-i cinstit mă minte ca pe-un orb;
Prietenu-n jargon îmi cîrpește
Că lebăda-i mai neagră ca un corb;
Pe-un dușman eu îl cred ca un neghiob;
Tot una-i adevărul cu minciuna;
Nu pot pătrunde vorba care-o sorb;
Frumos primit și izgonit întruna!

Printz milostiv, hai să ți-o spun pe șleau,
Că multe știu ca cei ce habar n-au;
Sunt disident, dar nu te fac de-ocară;
Ce s-o lungesc? Simbria mea o vreau...
Că m-ai primit ca să mă dai afară!

Laudă și petițiune la curtea Parlamentului

(l.c., pp. 233/235)

Din tot ce simte: ochi, urechi și buză,
Ba și din nas, fie-mi cu iertăciune.
Din orice mădular, ca să s-auză;
Din baierile inimii pot spune:
„La Curtea Suverană, plecăciune!
Tu, ce m-ai scos din ghearele Vlădicăi,
Nu-i șarg destul; nu-i limbă; nu-i salivă,
Nu sunt destule vorbe, pe potriva
Sublimului tău gest, Făptură-a Rigăi,
Maica Blajinilor mult milostivă!“...

„Cord, rupe-te ori trage-te în țeapă
Ori moaie-te cu binele, de vrei;
Nu te-mpietri mai rău ca stâncă stearpă
Din care țâșni apă la evrei!
Ci-mi izbucniți în lacrimi, ochi ai mei!
Tu, inimă duioasă, mai respiri?!
Zi « mulțămesc » sfintei Ocârmuirii,
Noroc al Franței, milă la străini,
Iscată-n Cer din picături de mir...
Sobor al Curtții, Maică de Blajini!“

„Voi, dinți ai mei, cum tot vă clătinați,
Când ziceți « bogdaproste », tuști afară!
Mai tare decât buciul sunați!
Acesta-i rostul vostru! Ce mîncare?
Căci tot vă par că-s bun de-nmormântare!
Plămâni și fiere; drob; cât mai suflați,
Tu, Trupule! Dușmane supus burții!
Când în noroi ca porcii vă băgați,
E timp să vă opriți; să vă plecați,
Cu laudă și mulțămire Curtții!“

„Stăpâne, păsuiește-mă acum,
Să-mi iau adio; vreo trei zile doar!
Ai mei să-mi dea merinde pentru drum,
Că n-am un ban, ci vînt prin buzunar...“
Laudă Curtții cu-al Domnului har!

*

Poezii de Émile Nelligan

(Traduse din franceză în limba română de Ionela Manolescu)

Madrigal

Știu undeva o Roză-n depărtare

(Fr.: « Je sais là-bas une vierge rose »)

Știu un boboc de fată, O Fecioară
Cu-albastrul Dunării în ochii ei frumoși,
Ea e atât de mîndră, că îmi pare,
C-ar fi o zână, lâng-un Trandafir gelos...
Ea s-a ivit din Asfințitul pur,
Printr-o miraculoasă armonie,
Sub un Cer larg, topindu-se-n Azur,
Dând României marea ei mîndrie...

Chopin

(Fr.: « Chopin »)

Mai fă o dată să mă scalde,
Să gem de friguri de plăcere
Și cântă-mi Marșul de Durere
Ce delecta regești heralde...

Sub lustre reci, ce lung clipest,
Iubito, dă-mi sumbra beție –
Acea funestă lenevie,
Din budoaru-ți unguresc!

Plângă pianul! Fă-l să salte!
Să uit pendulul care bate,
Și du-mă-ntr-un Eden hai-hui,

Ori spune-mi tu, de ce Maestrul,
Pe notele-i mi-a sucit fesul,
De am ajuns nebun și șui!...

VIRGINIA MATEIAȘ
membru

Virginia MATEIAȘ

Virginia Mateiaș – „ziarist de clasă, înzestrat cu o bună disciplină cărturărească, n-a rezistat ispitei de a pune o semnătură de prezență și în registrul sentimentelor gingașe. Trăsăturile artei acestei poete autentice, spontane, spirituale, risipitoare de curcubeie și de cristale multicolore al cărui *Autoportret* depășește cadrul acestui poem incitant, intitulat astfel spre a se regăsi obsesiv *à travers du temps et des verbes*“. Astfel aprecia Mircea Horia Simionescu în prefața volumului de versuri *Persistența Memoriei*.

« Ca să... vezi poezia pe care o scrie Virginia Mateiaș trebuie să „depănușezi” persoana autorului foaie cu foaie, pas cu pas, filă cu filă, răbdător și tenace pentru ca, la capătul acestui parcurs, să îți poți bucura privirile și stările interioare cu frumusețea, delicatetea și siguranța acestei poezii. Virginia Mateiaș tușează textul cu fiecare cuvânt adăugat, alăturat la (sau lângă) el, arătând și acoperind în același timp suprafețe (ne)sigure, (in)vizibile, căutate îndelung și tenace. Niciun poem scris de Virginia Mateiaș nu iese în totalitate din marsupiul în care autoarea lui l-a așezat și protejat.

Poezia scrisă de Virginia Mateiaș evită străfulgerarea, fandează în prezența ei și alege... Înflorirea

înceată, încetinită chiar, proces ce îi ajută să se transforme cu fiecare geană de lumină (lectură) să ajungă la cititorul ei în altă și altă formă de fiecare dată când are loc întâlnirea.“ Gabriel Enache, *Biografii contemporane: Virginia Mateiaș, despre poezia (în)scrisă și expusă... interior*.

Poeta Virginia Mateiaș s-a născut în comuna Potlogi, județul Dâmbovița. Este absolventă a Facultății de Teatru din Târgu Mureș. Ca actriță interpretează diferite roluri pe scena teatrelor Carol Davilla din Pitești și Tony Bulandra din Târgoviște. În anul 1997, obține premiul Ion Ghica la Festivalul Concurs Național de Literatură „Moștenirea Văcăreștilor“. Trei ani mai târziu va publica volumul de versuri *Persistența Memoriei*, la Ed. Sfinx 2000, Târgoviște.

Ca jurnalist, Virginia Mateiaș este: realizator de emisiuni culturale la Radio Minisat Târgoviște și Radio Oltenița, între anii 1993-2004, colaborator la revista Media Express și la revista „Climate“, care apare sub egida Societății Scriitorilor Târgovișteni. În perioada 2005-2010 este jurnalist la ziarul „Pagini Românești“ din Montréal.

Eva 2

Eva și amurgul

Putrezeau pe dealuri ciupercile
și-n cuiburi de berze
se-adunau mormolocii.
Printre pânze de cețuri
tot mai rar
îi auzea vocea.

Lângă picioarele ei rămânea coșul cu fructe –
PLIN!

și
nu mai râdea decât în somn:
— Îți place mărul, Adame?
Cu fiecare absență mai putrezea un măr
și
se topea un colț de Eden.

20. nov. 2004

Porunca a XI-a

Degetele tale răsfirându-mi părul
Anulează legile firii
Și ieri pare a fi azi.
Doamne, pentru mine, palidă fiica a Evei
Ai uitat să scrii ultima poruncă?
Mi-o strigă Octombrie Nebunul pe străzi
Și o citesc în milioanele de ochi ai ploii:
„Nimeni să nu iubească în afara timpului său!“

Degetele tale răsfirându-mi părul
DINCOLO...

Cu tine

Lui Dimitri Karamazov

Cu tine, Dimitri Karamazov vreau să beau !
Vodka, Busuioacă, Cotnari
Să ne cânte țigarii la trecerea dintre ani.
Să ne bem mințile, să turnăm în pahare noaptea
Noaptea dătătoare de stele!

Aveam 16 ani când te-am visat
În lanul de grâu, într-un crepuscul de vară
Aveam 16 ani și iubeam absurd,
așa cum îndeobște se-ntâmplă prima oară.

Și să uit sau s-accept
că n-ai apărut niciodată ?
Că la margini de noapte doar de iele am dat ? !

Saint Laurent

Mâna ta nu se mișcă
dar eu o simt
suprapunându-se mâinii mele
ca o cochilie de vis... Perfectă !

LUMINILE OGLINDITE ÎN FLUVIU
îmi inundă retina
valurile aduc la mal
sufletele sinucigașilor...

Tu taci
iar eu nu mai știu în ce limbă să-ți vorbesc.
Cuvintele sunt cuprinse de ceață
doar sângele cald invadează
hrănește iluzii
despre fericirea posibilă
Totdeauna Măine – Niciodată Azi!

Între poduri, ape și cer
eu nu mai știu cine sunt
iar tu începi să uiți cine ești
tu – prezență strecurată pe furiș
în ultima mea curgere.

Ce vreau eu ? Ce visezi tu ?
nu se mai știe...
Doar marginea de drum șerpuiește
purtând pancarta: *Soyez prudentes!*
și mâna ta rămâne nemișcată
deși eu o simt suprapunându-se perfect mâinii mele
ca o cochilie de vis!

Montréal, ianuarie 2008

Am cunoscut iubirea

fiicei mele, Andra Maria

Am cunoscut iubirea a cărei ardere
nu lasă răni și
Prin lumina ei albă am întrezărit lumea.

Iubirea mea miroase a gutui și a lapte.
Dragostea!
Dragostea aceasta care se va opri
Doar odată cu inima mea.

Când voi muri atât va rămâne din mine
Această iubire albă,
doar această lumină ce va deveni praful stelelor.
Uneori, în nopțile geroase de iarnă
Andra-Maria îți va spune și ție:
Doar iubirea care nu face răni e iubire!

DANIELA MAXIM

membru

Daniela MAXIM

S-a născut pe data de 19 aprilie 1966, în orașul Roman, România. Este absolventă a unui masterat la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași, 2007. În anul 1994 a colaborat la săptămânalul „Radar” din localitatea Roman. A debutat în literatură în anul 2003 cu romanul *Remember*, publicat de Ed. Junimea, la recomandarea regretatului poet Cezar Ivănescu, directorul editurii la acea vreme. Recenzia a fost realizată de către poetul Emilian Marcu. A participat și colaborat la cenaclul „Ion Creangă” din Iași, sub coordonarea scriitorului și profesorului universitar Constantin Parascan. În decembrie 2011 se mută în Québec, Canada. În anul 2012 devine membră a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec. Bucurându-se de o prefată inedită semnată de cunoscutul și apreciatul scriitor Constantin Frosin, o variantă revizuită a romanului *Remember* este lansată în 2013 la Montréal, la Ed. ASLRQ, în colaborare cu Asociația Culturală Română. În anul 2014 traducerea în franceză a poeziilor apărute în romanul *Remember* sunt publicate în revista „Le Courier International de la Francophilie”, autorul traducerilor și directorul revistei fiind scriitorul Constantin Frosin.

Fragmente din romanul „Remember”

„Când Ștefan sună s-o cheme acasă hotărârea era luată și de nezdruccinat. El veni la gară s-o ia cu mașina, dar femeia palidă, îmbrăcată modest și cu părul strâns, nu era aceea pe care o aștepta. Simți că i se strânge sufletul de negre presimțiri. Crezu că se întâmplase ceva rău, dar răspunsul ei că erau, cu toții, bine, îl neliniști și mai tare. Luana nu-l privi nici o clipă în ochi iar în momentul în care pași pragul casei se îndreptă spre dulap și scoase hainele ei și valizele. Ștefan se opri în loc descumpănit. Pregătise masa, cu sfeșnice și lumânări aprinse, cum-părase șampanie și tort de ciocolată, pentru că în ziua aceea se împlineau șapte ani de la căsătoria lor. Se gândise încontinuu la relația dintre ei și hotărâse să se schimbe, să-și facă timp, cu orice preț, pentru ea. Să-și calce pe inimă și să meargă la medic, să-i facă un copil și să vadă, în acest fel, căsnicia lor consolidată. Se considera unicul vinovat de situația în care se aflau. Se amăgise, amarnic, crezând că tot ceea ce face e doar pentru ea. Îi plăcea să colinde țara în lung și-n lat, să se împăuneze că face bani, îl sufoca fiecare oră petrecută între cei patru pereți ai casei, lipsită de o activitate reală. Refuzase să-și aducă-aminte că nevasta lui nu e femeia pe care s-o dresezi cum vrei, pe care s-o obligi să trăiască o stare impusă. Se îndrăgostise de ea pentru voluntarismul și independența ei înăscute. Era inteligentă și plină de viață iar el avea obligația s-o ajute să-și facă o carieră. Se întrebase, în lungile zile de singurătate, cum de nu văzuse toate astea până acum. Era fericit că se deșteptase înainte de a fi prea târziu. Faptul că acum Luana își strângea lucrurile fără să-l privească, fără nici un cuvânt, uitând cu desăvârșire de importanța zilei, îi dădăma toate planurile. Se uita la ea dezorientat, neștiind ce să spună. Cu sufletul strâns, femeia îi simțea privirea înfipțată în ceafă dar nu știa cum să-și înfrâneze purtarea absurdă, de prost gust, și nici cum să înceapă să anunțe sfârșitul. Ea, cea de neîntrecut, de neînvins, plină de morală și educație, crescută în spiritul dreptății și a fricii față de Dumnezeu, căzuse în cea mai cumplită mocirlă. Cum să-i spună soțului ei că devenise o nerușinată, că se aflau la un capăt de drum și că nimic nu-i mai putea întoarce? Se simțea ostenită, sfârtecă, incapabilă să vorbească. Văzu masa frumos aranjată și își aminti. Se împlineau șapte ani de la unirea lor. Momentele de emoție, de jurăminte și frumusețe, se aflau departe, lepădate și uitate în cine știe ce zi, a cine știe cărui an din viața lor împreună. Probabil că nu-l iubise îndeajuns. Îl înșelase nu numai truște ci și sufletește, lăsându-se îmbătată de frumusețea și sexualitatea lui, de succesul la femei. Adorase să se știe aleasa, invidiata, soția unui bărbat superb de dragul căruia femeile ar fi făcut orice. Se aruncase în brațele lui ca să-și vindece rănilor, uitând să bage de seamă că ceea ce oferea nu

era, nici pe departe, detașarea, dăruirea totală și emoția interioară determinate de o iubire adevărată.

— La mulți ani, nevastă!

Glasul lui avu efectul unui tunet. Ea se dezecilibra și simți că-i pocnesc timpanele. Vocea groasă, de bărbat viril, sună ca o amenințare din ceruri. Întoarse capul și-l văzu căzut într-un fotoliu, ținându-l cu o privire întunecată. Ștefan întinse mâna spre valizele deschise.

— Astea ce trebuie să-mi arate, că mă părăsești?

Era îmbrăcat în cămașă de mătase, culoarea coniacului, și pantalon de vară bej. Părul negru, cu o lucire aparte, gura senzuală, aceeași prezență... și eleganță unică... Se măritase cu el ca să-l posede, să se bucure de puterea și de bărbăția lui. Ștefan își încleștă mâinile de brațele fotoliului. Ce diavol intrase în mintea ei ca să-l distrugă, să-i dea viața peste cap? Răcni:

— Vorbește!

Femeia căzu moale pe covor, cu genunchii îndoiți.

— Vreau să divorțez...

El râse, un hohot răgușit, de pe altă lume.

— Să divorțezi... Ești nebună!

— Nu știu ce să fac altceva, dar știu că asta e ultima noastră zi împreună.

Bărbatul se năpusti spre ea, o smulse de jos și-o lipi de perete.

— Crezi că poți intra în viața mea, să-mi furi rațiunea și inima, iar mai apoi să mă arunci, ca pe un gunoi, după bunul tău plac? Să mă lași cu vise și jurăminte neîmplinite la cheremul unei vieți goale și deșarte? Glumești, nu-i așa? Vrei să mă forțezi să fac ce vrei tu. Nu-i nevoie de asta. De când ai plecat mă învinovățesc întruna. Știu că ai dreptate. Am să merg la doctor și-am să-ți fac un copil. Renunț la depozit, m-am gândit bine. Am să deschid...

— Divorțez, Ștefan. Nimic nu mă mai poate întoarce. Toate astea vin prea târziu.

El văzu privirea ei hotărâtă, femeia care nu mai era a lui, imposibilitatea de-a schimba ceva. Orbit de neputință și de dragostea pentru ea, ridică mâna s-o lovească. Luana închise încet ochii, sperând ca pumnul lui să fie puternic și s-o adoarmă pe vecie. Îi simți atunci buzele fierbinți peste ale ei, le lăsă să-i alunece agale pe gât, îl înlănțui și se ascunse la pieptul lui scâncind:

— Niciodată n-am să mai pot face dragoste cu tine.

Ștefan Escu n-avea nevoie de mai mult. Nu voia să știe, nu-și dorea să afle, în adâncul sufletului intuiția adevărul și era convins că nu va face față unei confirmări. Se așteptase la așa ceva? Crezuse, vreodată, că e posibil, că ea e în stare să facă asta? O neglijase, o dezamăgise într-atât? Știa că, mai târziu, nu va mai conta și atunci o va căuta, o va

determina, prin toate mijloacele, să se întoarcă la el. Între timp, nu putea decât să-i facă jocul.

Își văzu soția îndreptându-se spre ușă. Spuse, încercând să-și amâne lacrimile pe mai târziu:

— Viața mea nu va mai fi la fel fără tine. N-am să mă mai pot întoarce în casa asta știind că tu nu mai ești aici. Deși te îndrepti spre un mal îndepărtat, eu nu voi face altceva decât să merg după tine. Într-o zi te vei întoarce la mine, Luana. Ai jurat în fața Domnului. Nu te va lăsa să faci altfel. Ea coborî împovărată scările și, o dată ajunsă în stradă, izbucni în plâns. Lacrimi amare, puhoaie devastatoare gata să inunde pământul, arzându-i obrazii, pustiindu-i sufletul, perdea opacă și dureroasă ce n-o lăsa să vadă drumul pe care trebuia să-l apuce. „Mergea pe un drum. Era lumină și Bica, la braț cu o bătrânică, venea spre ea zâmbind, împăcată, fericită. Fără un motiv anume știu că femeia agățată de brațul Bicii e mama acesteia, străbunica, pe care nu apucase s-o cunoască. Bica o întrebă:

— „De ce plângi?”

— „Pentru că merg la înmormântarea ta.”

— „Și eu tot într-acolo merg și uite ce senină sunt.”

S-a trezit lipsită de aer, cu inima zbătându-i-se-n spasme. Nu și-a revenit întreaga zi. Întoarsă de la birou, a găsit-o pe Sanda hohotind.

— Ce s-a întâmplat?

— Bica... Bica nu mai este. Inima familiei noastre a încetat să mai bată.

N-a vrut, cu nici un chip, s-o însoțească la înmormântare. L-a sunat pe Băriu și-a cerut o săptămână de concediu. A stat ghemuită, ore în șir, cu obrazii prinși în palme, murmurând în neștire: „Bica! Săraca Bica!” I-a trebuit mult timp să accepte gândul că n-o va mai vedea niciodată. Și-a făcut nenumărate muștrări că a tot amânat să-și facă timp s-o viziteze, uitând că e bătrână și bolnavă, gata, în orice secundă, să plece dintre ei. Acum, privirea blândă, vorba dulce și profundă, erau îngropate pentru totdeauna. Nu se va mai bucura de mângâierea, alintul și încurajările ei. Rămăseseră atâtea neîntrebate, nepovestite! Nu-și amintea dacă-i spusese, vreodată, cât de mult o iubește. Și-a împăcat sufletul știind că menirea acelui vis fusese aceea de a-i spune că nu avea motive să plângă. Bica era fericită. Ajunsese în locul pentru care se pregătise întreaga viață. Îl iubise pe Dumnezeu și acum se bucura de prezența lui. Luana nu vărsă lacrimi. Bunica ei nu murise. Plecase, doar, într-o lungă călătorie, din care n-avea să se mai întoarcă vreodată...

Rămase cu un gol de neînlocuit în suflet, cu o părere de rău chinuitoare și un dor devastator. Dar această pășire peste granița cu lumea de dincolo îi aminti cât de trecătoare era existența omului pe pământ. Înțelese că amânările și ezitățile de a-și pune ordine în viață îi scurtau timpul de fericire care-i fusese sortit. Venise vremea să ia o hotărâre, să-și

întoarce fața spre cel care o aștepta de prea multă vreme, cu prea multe sacrificii. Se săturase de o existență searbădă, lipsită de mângâierea și alinărilor unui bărbat. Avea nevoie de un suflet alături de care să-și rânduiască așteptările, să-și clădească năzuințele, să-și odihnească oasele obosite ale trupului. Crescuse fără tată. Tânjise, cu toată forța sufletului ei pătimaș, după un „bărbat în casă” care s-o apere, s-o joace pe genunchi, să accepte, blajin și plin de dragoste, ca ea să-i pieptene mustața. Prezența acestuia doar pe hârtia învechită a fotografiilor îi înfierase copilăria. Nu vroia să marcheze viața Aniei cu aceeași suferință. Îi făcuse, deja, prea mult rău. Știa că nu fusese o mamă bună. Copilul ei aproape că nu o cunoștea. Obsedată de carieră, uitase adevăratele valori. Avea, de azi înainte, în ciuda drumului pe care o apucase profesia ei, să fie un părinte adevărat. Era convinsă că va ști cum să facă asta.

Plecarea bunicii îi aminti că acel înscris așezat deasupra ochilor și numit destin era singurul responsabil de învârtirea crudă și nedreaptă a roții vieții. Refuză să-și mai facă procese de conștiință față de faptul că urma să aleagă. Fiecare era obligat să-și poarte crucea cu care se născuse. În viață nu poți să ai tot ceea ce-ți dorești. Poate că nu se fac, întotdeauna, alegerile cele mai potrivite, dar nimeni nu așteaptă perfecțiunea. Avea treizeci și patru de ani. Nu-i mai ședea bine să apară în postura măgarului lui Buridan care, proțâpît între două căpițe, e gata să moară de foame!

La sfârșitul contractului cu Ernest Radak își va lua un moment de repaus și va mai face un copil. În vremurile de demult, în pauzele dintre meciurile de fotbal, se lăuda că va avea patru copii. Toți băieți. Acum se mulțumea și cu mai puțini. Aniela cerea un frățior și ea era datoare să-i îndeplinească dorința. Mai apoi, va scrie o carte. Una din acelea care nu va dormi, uitată, în raftul cu manuscrisele ei citite doar de Sanda. L-a sunat spre seară și l-a invitat s-o însoțească la recepția de sâmbătă. Cu o atenție sensibilă și inspirată i-a dat de înțeles că se întorcea la el. A închis mai înainte de a-l auzi izbucnind în plâns.

Petrecerea de gală sărbătorea două evenimente importante. Contractul, cu o nouă orientare, pe care-l semnase compania și prima invitație pe care aceasta o primise la unul din festivalurile menite să marcheze intrarea industriei românești de publicitate în etapa sa matură. Invitată pe podium să-și primească premiul, Luana nu-și mai putu reține lacrimile. Era momentul oficial al încununării muncii sale asidue, a ideilor și talentelor cu care Dumnezeu o binecuvântase. La primele acorduri ale muzicii se întoarse spre partenerul ei și mână în mână se îndreptară spre ringul de dans. Se priviră în ochi cu iubire și speranță iar doamna Noia își lipi

fruntea de..., știind că era pregătită pentru tot ceea ce avea să vină.“

Versuri de Daniela Maxim

Iubitul meu, îți scriu această carte,
Să nu mă-ntrebi de ce, să nu mă-ntrebi!
E, numai, pentru că vreau să ai parte
De dragostea pe care n-o observi.
Puține clipe pline de lumină,
Atâtea zile pline de urât...
Aș vrea să știu, acum, a cui e vina,
Să știu a cui e vina și atât!

Aș vrea să cred că astăzi știi prea bine
Ce-a fost atunci, de ce a fost așa,
Aș vrea să cred că totul va fi bine
Că, poate... totuși, ce s-ar mai putea?!
Dar să nu-ți faci probleme pentru mine.
Sunt multe flori sub soare, pe pământ
Și dintre toate-acestea numai una
Va înțelege tot ce am în gând.

Iubitul meu, ți-am scris această carte
C-am înțeles acum, pentru amândoi,
Că nu e bine-n viață, niciodată,
Să înșelăm iubirile din noi.
Și dacă ani și ani la rând vor trece
Și dacă, într-o zi, vom fi *noi doi*,
Să ne-amintim de vremea asta rece
Când înșelam iubirile din noi.

Nădăjduiesc să pot privi în ochii tăi rotunzi, ca de fată,
Nădăjduiesc să pot citi ușor și profund al tău gând,
Nădăjduiesc, ca o biată fărâma umană uitată,
Oriunde, oricum și oricând!

Nădăjduiesc ca buzele tale copilăresc desenate
Să mă lase să le gust, să le frământ,
Nădăjduiesc această uitare de tot și de toate,
Oriunde, oricum și oricând!

Nădăjduiesc să-mi dăruiești trupul tău, sufletul tău... toate!
Nădăjduiesc să colind peste ani al tău nume purtând
Și tot nădăjduiesc, într-o singurătată de moarte,
Oriunde, oricum, oricând...

Traducere de Constantin Frosin

Mon amour, ce message que je vais t'écrire
Et surtout, ne me demande pas pourquoi!
C'est peut-être, pour que tu puisses enfin jouir
De l'amour que tu ignores, de guerre las.
Trop peu d'instantes resplendissant de lumière
Tant de journées d'ennui et de dégoût...
Maintenant, à qui la faute, c'est là ma prière:
Savoir à qui la faute, un point c'est tout!

J'aimerais croire qu'aujourd'hui, tu sais très bien
 Ce qui fut, pourquoi en fut-il ainsi,
 J'aimerais croire que tout ira assez bien
 Que, peut-être... On pourrait être mieux lotis ? !
 Surtout ne te fais pas de problèmes pour moi.
 Sur terre, sous le soleil, il est moult fleurs
 Et parmi toutes ces fleurs, une seule, donc, voilà
 De toutes mes pensées comprendra l'ampleur.
 Mon amour, ce message je te l'envoyai
 Car j'ai compris pour nous deux, pas trop vite,
 Que dans toute notre vie, il ne convient jamais
 De tromper les amours qui nous habitent.
 Si les ans passent à plus ou moins de lenteur
 Si un jour on sera deux sur l'orbite,
 Qu'on se souvienne de ces moments de froideur
 Quand on trompait l'amour qui nous habite.

J'espère pouvoir un jour regarder dans tes yeux
 ronds, comme d'une fille,
 J'espère pouvoir lire facilement et profondément
 ton sentiment,
 Je l'espère, en tant qu'un pauvre être humain jeté
 dans l'oubli,
 N'importe où, n'importe comment et n'importe
 quand !

J'espère que tes lèvres, comme par la main d'un
 enfant dessinées
 Me permettent d'y goûter, d'en pétrir le ferment,
 J'espère pouvoir tout, voire n'importe quoi, j'aspire
 donc à tout oublier
 N'importe où, n'importe comment et n'importe
 quand !

J'espère que tu me fasses don de ton corps, de ton
 âme... tout d'abord !
 J'espère aussi pérégriner dans le monde, ton nom
 en portant
 Et je n'arrête pas d'aspirer à une solitude de mort,
 N'importe où, n'importe comment et n'importe
 quand...

Care ar fi, deci, definiția autoarei noastre? Daniela se descompune în danie și la, rezultatul recompunerii numelui său fiind revelator și neașteptat: danie la maxim (-um), iată deci o ființă care trăiește pentru a se dăruia la maximum celorlalți! Se spune, și este cât se poate de adevărat, că numele te influențează, uneori chiar afectează, ca și simbolistica numerologică (numerele literelor din nume și prenume, dar și data nașterii, mai ales anul).

O altă decriptare posibilă – subliminal, aceste semnificații apar fără intenția autorului, iar uneori chiar în ciuda voinței sale – ar fi: lectura cărții Danielei este un regal, te simți la Maxim's, restaurantul de lux în care intri ca într-un templu... Iar lectura integrală a cărții justifică și acest posibil sens, nu foarte evident, trebuie să recunoaștem, căci numele ne revelează deja

o persoană discretă, lucru pe care îl vom sesiza și în titlu.

Prenumele său este el însuși o rugăciune: în dulcele grai românesc arhaic, dar și moldovenesc actual, dani face trimitere la dă-ne, ela trimite la Eli, Eli deci la divinul ce ne locuiește pe toți și (pe) toate, iar ceea ce rezultă este iarăși surprinzător: Dă-ne, Doamne, la maximum, iar aici putem bănuia sau intuit: sănătate, inspirație, fericire... Acest maxim – a se citi la maximum – este, de fapt, expresia (ne) disimulată a autoarei de a atinge perfecțiunea, sau doar confesiunea sa, cât se poate de neconvențională, că nu vrea să lase loc imperfecțiunii, fiindcă Divinul ne-a creat desăvârșiți, așadar, erijându-ne și noi în creatori după chipul și asemănarea Lui, trebuie să tindem spre perfecțiunea cu care și în care am fost noi înșine plămăuiți.

Păi dacă numele și titlul (cum se va vedea) comportă atâta subtilitate – vor spune gurile rele, temătorii sau conservatorii, cei care preferă romanele tip best seller – înseamnă că textul în sine e unul dificil, greu de prins. Nimic mai fals. Firul epic, narațiunea în sine, curge firesc, uneori mai lin și șopotit, alteori mai vijelios, căci autoarea înfierează nedreptatea și ipocrizia. Un caracter integru, cu moralitate și elevație spirituală, iar opera, lucrul mâinilor sale – cartea de față – este după chipul și asemănarea sa. E bine de știut...

Titlul doar pare a spune numai un lucru când, de fapt, spune încă multe altele, printre care se regăsește, desigur, și cel propriu. Prima variantă de sens ne trimite, grație prefixului repetitiv RE, la RE + MEMBER, adică, scotocind în profunzimea sensului cuvântului member, înțelegem că este nu doar un membru/ o membră a comunității românești din Canada, ci că trăiește, cu sufletul, acasă, că nu a plecat niciodată, sau cel mult temporar, de acolo. Re ne sugerează că se întoarce constant la leagăn, că redevine mereu româncă, reînvierea prin spirit fiind delicat sugerată: nu a murit românul, nici românescul din ea, căci reînvie, sau îl resuscitează mereu prin și cu sufletul ei...

Speculând asupra bilingvismului canadianului, care se împarte între franceză și engleză, neuitând condiția de român descendent și din latinătate, putem rescrie Remember și după cum urmează: Rem + Aime + Bear, care la o primă lectură ar da: Iubesc Lucrurile/ Viața și o duc/ support, deci: îmi trăiesc viața. A doua lectură, cea subtilă, ne duce la: sunt de origine latină, româncă deci, dar accept și trăiesc și aceste realități – franceză și engleză... Canadianii vor aprecia, cu siguranță, aceste mărturisiri indirecte, împărtășindu-se cu și din apa vie ce mustește din viața acestei cărți!

(Fragment din prefața semnată Constantin Frosin la volumul Remember.)

ILEANA ANGHEL MEȘTER
membru

Ileana Anghel MEȘTER

Prefața volumului Icoane pe sticlă

Spuneam cândva (și nu-mi retrag cuvintele) că dacă mi-aș fi putut alege un alt loc al nașterii, în afara Maramureșului natal, acesta ar fi fost ținutul Apusenilor. Altfel spus, dacă nu m-aș fi născut „moroșan“, mi-ar fi plăcut să mă nasc „moț“. Știu însă pe cineva care a avut parte de o astfel de „dublă naștere“, parte moțească, parte moroșenească, deie-i Dumnezeu sănătate! Se numește Ileana Anghel Meșter, nimeni altcineva decât autoarea cărții de față.

Necesara explicație, „pe scurt“, ar spune că Ileana Anghel – căsătorită Meșter – a dobândit viață în ȚARA MOȚILOR (folosesc majusculele pentru că așa îi place ei) și s-a realizat artistic în Maramureș. Explicația „pe lung“ ar începe într-un 16 septembrie (nu-mi aduc aminte anul!) când, într-o familie din Abrud vine pe lume o fetiță pe care părinții o botează Ileana. Ea urmează liceul din orașelul natal – Abrud (țineți minte asta pentru poeziile din volum), urmând apoi Institutul Pedagogic din Cluj (și acest oraș merită reținut ca reper în viața Ilenei) și își finalizează studiile la Facultatea de Arte Plastice

din București. Urmează repartiția la Baia Mare (Maramureș), o șansă pentru tână absolventă de a se integra în vestita „școală băimăreană de pictură“, veche – pe atunci – de aproape un secol și de a colabora la cenaclurile literare existente, respectiv „Nord statornic“ și „Arta“.

Ce putea face deci un artist plastic într-o atmosferă impregnată de pictură și de poezie? A început, firește, să picteze și să scrie poezie... De fapt, nu a „început“, ci a „continuat“ să picteze și să scrie poezie, pentru că de început, începuse încă din timpul copilăriei petrecute la Abrud. Mai târziu, stabilită în Canada (o poveste care ar putea face obiectul unui roman extrem de captivant, dacă ar fi scris vreodată!), Ileana s-a apropiat cu pioșenie de cea mai autentică creație artistică românească: icoana pe sticlă. La Montréal, sintagmele românești „icoane pe sticlă“ și „ouă pictate artistic“ sunt cvasi-sinonime cu „Ileana Anghel Meșter“, pentru că artista a avut în Canada și Statele Unite peste douăzeci de expoziții de icoane pe sticlă, iar în privința ouălor de Paște pictate, familiile de români montrezezi care au avut parte de ele sunt cel puțin de ordinul sutelor...

Dar, și aici ne apropiem de obiectul cărții pe care o aveți în mână, Ileana nu-și uită (cum ar putea?) nici dragostea pentru cealaltă formă de exprimare artistică, poezia, pe care a cultivat-o, aproape pe ascuns, decenii de-a rândul, umplând caiete întregi de poezii, revenind asupra lor, din nou și din nou, căutând cu asiduitate expresia cea mai potrivită... și, fie vorba între noi, profanii, căci mă consider mai degrabă un consumator ocazional de poezie decât un critic literar avizat, scrie precum pictează, adică bine, nuanțat și colorat...

Vreți poezii de dragoste? Citiți „Și cresc tăcerile“, „Descântec“, sau „Din dragoste, blestem“... Sunteți nostalgic și regretați anii tinereții? Încercați titlurile „La o aniversare“, „Pe urma pașilor de ieri“, sau „Atelier“. Căutați poezii cu mesaj patriotic? I-auzi aici: „Când clopotul aducerii aminte“, „Închinare“, sau „Ați fost vreodată la Abrud?“ Simțiți fiorul emigrantului neînțeleș? Nu sunteți singurul, și iată dovada: „Rugă la Pêre Noël“, „Evadare“ sau „Icoană pe sticlă“, care, de altfel, a inspirat și titlul volumului).

Nu-i așa că Ileana Anghel Meșter le spune mai bine decât le-am putea spune noi?

Dincolo de „momentul publicitar“ de mai sus, subsemnatul recunoaște deschis că există poezii din prezentul volum care au darul de a-mi face „pielea de găină“, astfel încât, în deplinătatea facultăților mintale, declar că de va fi să citesc vreodată această prezentare, voi „sări“ cu premeditare paragraful de față, ca să nu-mi dea lacrimile... Pentru că, o recunosc sincer, la capitolul „patriotic“ Ileana Anghel

Meșter m-a prins în mrejele versurilor ei, ceea ce cred că vi se va întâmpla și dumneavoastră...

Scurt pe doi, există doar două variante:

1. Vă este dor de România? Luați de citiți poeziile Ilenei Anghel Meșter. Nu vă va trece dorul, dimpotrivă, se va amplifica până la nivelul la care veți simți nevoia de a căuta cât mai repede biletele cele mai convenabile pentru a ajunge în țară.

2. Nu vă este dor de România? Citiți poeziile Ilenei Anghel Meșter... Vi se va face un asemenea dor încât veți căuta repede biletele cele mai convenabile pentru a ajunge în țară.

În ambele variante, veți ajunge, probabil, în Țara Moșilor. Ar fi bine să duceți cu dumneavoastră un volum al Ilenei Anghel Meșter. Acolo, în Apuseni, poate valoarea greutății lui în aur! (Adrian Ardelean, jurnalist)

16 septembrie

Un vânt subțire s-a pornit să cânte
O melodie ce-o credeam uitată.
Arcușul lui trezește strune frânte.
Și-atâtea lumi se prăbușesc deodată,
Din cupa sufletului răsturnată!
Sunt tristă, TOAMNĂ, și însingurată.

Mi-așterni în van la prag, ca altădată,
Noianul tău de frunze colorate.
Căci fastul lor acum mi se arată
Cam... desuet. Ai să mă ierți vreodată?
Cu micile-ți nimicuri presărate
În preajmă, astăzi nu mă faci bogată...
Sunt tristă, TOAMNĂ, și însingurată.

Decorul tău de bandă animată
Cu ocuri rafinate și subtile,
Îmi amintește că demult, odată...
(S-au scurs de-atunci atâtea ani de zile!...)
De-un vrăjitor, paleta-i fermecată
Îți întrecea măiastra-ți plăsmuire.

Astăzi, mă-ntreb, de-i trec prin gând vreodată...
Uitat-a oare vremea de-altă dată?
Sunt tristă, TOAMNĂ, și însingurată.

Când clopotul aducerii aminte

Când clopotul aducerii aminte
Despică-n dangăt negura de vremi,
Icoane vechi, din vremurile sfinte,
Întruchipări de duh și oseminte,
Zoresc din lumea lor, în largi veșminte...
Tărâmul ne desparte și ne minte,
Sunt umbre doar și nu găsești cuvinte
Și nici putere n-ai să le îndemni...

În lung cortegiu umbrele se-arată.

Cuminți se-opresc la locul de alean.
Drapat în falduri, Burebista cată
Spre-a Daciei preafericită vatră,
Iar umbra-Decebal, semet se-ndreaptă
Spre toga ce ocrotește pe Traian.

Și se nascu din crâncenă-nclăștare
Stejarul falnic, NEAMUL ROMÂNESC!
Din rădăcini, pe mândrul trunchi, dă-n floare
Coroana altoită-n trei vlăstare.
Aceeși doină-și cântă fiecare,
De dor, de bucurie, de-ntristare
Și-n răni mustește sângele frățesc...

Istoria își mână bravii-n lupte.
Cel mai viteaz dintre viteji, Mihai,
Peste Carpați țesând din doruri puncte,
Intra-n buiestru, cu stindardu-n frunte
La Alba, în cetate, cu alai.

S-au scurs de-atuncea vremuri obidite
Și furii lumii nu s-au săturat!
Domni grecotei, în haine fandosite,
Lăsau pe fruntea țării umilite
Răbojul suferințelor trăite.
Și au prădat, și-au supt, și-au dezbinat.

Răsună tulnicul de După Piatră.
Din Vidra pleacă moșii în galop.
Lângă Abrud, Iancu-i îndeamnă: „Gata?”
„Noa, hai!”... Se prăbușește Detunata
Peste honvezi – e jale și potop!

Alecsandri ne îndemna odată
Să-ntindem hora mare la hotar.
Din zare-n zare-opinca lui Ion Roată
Cu vrerea națiunii ridicată,
Zdrobea trufia bornelor de piatră
Statornicind dumnezeiescul dar.
Căci a sosit momentul deșteptării!
Întreaga națiune renăștea!
Un tricolor unea speranța țării.
Simbol înțelepciunii și puterii,
Pe Cuza, domn, poporul îl ungea!

S-au rupt zăgazuri ce opreau vâltoarea!
Se sfârtecau imperii în bucăți...
Ardealul, mândru-și îndrepta spinarea:
Îl cotropise vremea și-ntinarea,
Dar lanțu-i rupt și-i spartă-ncuietoarea
Și-Ardealu-i mândru ca și-n alte dăți.

Doar Prutul scrie semnul de hotare,
O rană grea în trupul strămoșesc.
Români la deal și tot români la vale,
Cu-aceiași grai înalță fiecare
O rugă la Iisus și Născătoare.
Pe cerul lor răsare sfântul soare,
Căci curge-acolo sânge românesc!

Se-aștern zăpezi pe-ntinderea câmpiei
Și Milcovul se scurge somnoros.
E scrisă-n malu-i cronica frăției.
Mai sunt Ioni din neamul omeniei,
Ce-și culcă-acolo fruntea-n palma gliei
Îngenunchind tăcuți și cuvios.
Și cern, și cern zăpezi pe-ntinderea câmpiei...

Ziua cea din urmă

În faptul dimineții de pe urmă
Aceleași soare palid mă trezește;
Pe stradă vântul cântă nebunește
Și toamna, darnică, își risipește
Noian de frunze-n joc, copilărește...
În suflet, teama și tristețea scurmă.

Te văd, dormind întors ușor, pe spate.
Căldura ta inundă dimineța.
În vis tresari și pleoapa ți se zbate.
Întinzi încet un braț și mi se pare
Că umbra unui vis o strângi în brațe...
Zâmbești în vis, dar cui zâmbești tu, oare?
Și cât de liniștită-ți este fața!

Te simt străin, cu gându-n altă parte
Și de-ți vorbesc, cuvântul mi se curmă...
Stai gânditor, în mână cu o carte...
Întorci o filă... Mi-ești așa departe!
Doar orologiul timpul îl împarte...
Așa erai în ziua ta din urmă...

Aceleași cer de toamnă risipește
Din nouri, din înalt, mărgăritare,
Și-aceeași frunză-n drum sub pași foșnește.
La geamul meu aștept un strop de soare...
Vor trece luni, sau cât va trece, oare?

Ați fost vreodată la Abrud?

Decor din vise de copii,
Cu străzi înguste și pustii
De oameni care nu mai sunt...
Ați fost vreodată la Abrud?

În parcul școlii de pe deal,
Un lapidarium solitar
Și amintirile se scurg...
Ați fost vreodată la Abrud?

O poartă putredă de lemn
Cu ornament, rezistă demn
Să amintească de trecut...
Ați fost vreodată la Abrud?

Sunt case vechi și case mici
Și-n casa unor alți bunici,
Sfârșitul unui început.
Ați fost vreodată la Abrud?

Și cu istoria-n decor,
Cu Domnul Moț, cu IANCU lor,
De-atât de tare de demult...
Ați fost vreodată la Abrud?

Christos a înviat!

La icoana din odaia mare
O măicuță a îngenuncheat.
Ruga-i se sfârșește-n așteptare.
Pentru-a câta oară, i se pare
Că atâta dor și-atâta jale
Va aduce-n pragu-i pe băiat?

Își dorea să-i vină-acum feciorul,
De-undeva, din lume-nstrăinat.
De-un pustiu de vreme-i duce dorul.
Și ar vrea să-l vadă azi, în sat,
Mândru, cu flăcări laolaltă,
În gub nou și clopul înstruțat.

Clopotul doinește a chemare
La biserica de lemn din sat.
Pleacă-ncet măicuța pe cărare.
Coșu-i rânduie a-ndestulare,
Pentru taina sfântă de-nchinare,
Cu colac și ou încondeiat.

Slujba s-a sfârșit spre dimineată
Și de-acum, sătenii au plecat.
Singură, măicuța-și dă povață:
„Dacă Domnu-așa a judecat...”
Resemnata, șterge de pe față
Lacrime.
„Christos a înviat“!

VASILICA MITREA
membru colaborator

Vasilica MITREA

S-a născut în 1948, în comuna Borcea, județul Călărași. A lucrat la revista „Camarazii”. 2007: Cenaclul „Mihail Sadoveanu”, Cercul Militar Constanța. Publică romanele *Știi că timpul-i colorat?* (2007) și *Cândva... prietene* (2008), Ed. Neli-niști metafizice, Constanța. 2009: membră și secretar al Ligii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea. Membră în Consiliul editorial și redactor al revistei „Dobrogea Culturală”. Redactor la revista „Arma Pontica”, a Asociației Culturale Cultul Eroilor „Regina Maria” Constanța. Colaborator la revistele Kara Deniz, Timona, Agora literară, Cluj și Emel. În 2010 publică *Vremuri, oameni și... destine*, Ed. Virom, Constanța. În 2012, *Antologie Jurnalistică*, vol. 1 – *O felie de viață*, Ed. Viș, Constanța. În 2013 romanul *Jocul destinului*, Ed. Ex Ponto, Constanța și *Antologie Jurnalistică*, vol. II – *Locuri și evenimente*, Ed. Viș, Constanța. În 2014 volumele *Monografia comunei Borcea* și *Basarabia, pământ străbun* precum și *Antologie Jurnalistică*, vol. III – *Interviuri, cronici, reportaje*, toate la Ed. NeXT Book, Constanța.

Participă anual, din anul 2008, la Simpozionul Internațional „PERT” Pitești cu lucrări care sunt

ulterior editate în volumele *Experimentul Pitești*.

Miros de mere coapte (fragment)

În casa familiei Maria și Iancu Nicolae era zarvă mare. Se făceau pregătiri pentru nunta fiului, Gheorghe și a nuroii lor, Mariana, amândoi învățători ai satului Nucești, comuna Ștefănești.

Vremea era frumoasă. Sfârșit de august. Începuse să cadă frunze ruginii din pomii și arbuștii ce străjuiesc pe marginea trotuarului. Le spulberase vântul, așezându-le într-un covor moale, cu nuanțe galbene și maronii. Mirosul prunelor de toamnă și a perelor coapte își răspândeau aromele pe toate ulițele urbei.

Iancu Nicolae era un chiabur al satului. Fusese, pe rând, notar..., primar. Ce mai, trecuse prin toate funcțiile din structurile civile ale satului. De fapt, în acea vreme, primarul era și notar. Dar, era cotate și ca un mic burghez. Avea o avere bunicică.

Acesta era un bărbat înalt, bine făcut, ochi căprui și o mustață..., o mustață neagră, răsucită și bine îngrijită. Era suficient să îi arunci o privire și o timiditate puneă stăpânire pe tine de nu puteai decât să te conformezi ordinelor și spuselor sale. Stimat și respectat în comună, cu o situație bună în gospodărie, averea sa i-a permis să cunune foarte mulți tineri, devenindu-le naș. Toți aceștia erau mândri de rudenie cu el. Când trecea prin mijlocul satului, toți înclinau privirea și făceau o reverență în fața lui. Pe lângă faptul că moștenise o bună avere de la tatăl său, el a muncit și a chibzuit bine fiecare bănuț pe care l-a câștigat. Pentru că... „bogăția nu vine la nimeni pe apă!”

Purta ȋțari albi și suman. Mergea drept și îi privea de sus pe săteni. Ce s-o mai lungim, una peste alta, era un om de vază al satului. Cuvântul lui avea greutate. Dacă dorea să numească pe cineva într-o funcție o putea face cu ușurință. De altfel, majoritatea sătenilor aveau un loc de muncă asigurat mai mult datorită lui. Și apoi..., „bogatului i se arată multe rude!”

Avea o curte mare care se întindea pe 2000 de metri, cu toate acareturile și fel de fel de animale, iar vizavi de casă, tot el era proprietarul unei crame, care se întindea pe alți 1500 de metri. Aici se mai afla o grădină cu zarzavaturi și o velniță, unde se făcea țuica. Din toamnă și până la mijlocul iernii se întocmeau liste pentru a intra la rând sătenii la cazanul de țuică. Iancu Nicolae vindea tot anul țuică, provenită o mare parte din uiumul pe care îl dădeau cei care foloseau ustensilele și cazanul său.

Între timp, cumpărase de la un anume ofițer, maiorul Lopeschi Dimitriu, alte cinci hectare de pământ, cu moară cu tot. Acest pământ, vorbea lumea în sat, că îl cumpărase plătind cu galbeni de aur.

Rude, fini, vecini își arătau acum priceperea și recunoștința față de Iancu Nicolae care își însura

băiatul. Bărbații măcelăreau animalele și păsările de curte, iar femeile preluau sarcinile pentru a le prepara cu fel de fel de mirodenii.

Auzind că sunt prea mulți invitați, au mai fabricat la rezezeală, cu scândura ce prisosea în curte, încă câteva mese și bănci, pentru masa mare. Femeile nu mai pridideau jumulind păsările, porționându-le, pregăteau bucatele, după un meniu stabilit dinainte pe măsura gazdei, precum: toba, cârnații, sarmalele; se întreceau în prepararea dulciurilor și cozonacului. Ce mai..., forfotă mare. Cei invitați de nea Iancu Nicolae se laudau prin sat că le-au făcut onoarea de a fi chemați la nuntă, considerată „evenimentul anului”.

— Ioane, să mai aduci o masă aici, să putem porționa păsările astea!

— Marine, tu du-te și ajută la tranșarea vițelului.

— Anicuțo, mai dă fă niște ulei că nu se desprinde aluatul ăsta de pe covată!

— Ai auzit fă că își însoară băiatul nea Mihalache?

— Apăi numai așa îl mai poate potoli, am auzit că tare-i afemeiat. Păi are câțiva ani de când s-a liberat din armată. Numai el mai știe câte fete din sat a iubit. I-a plăcut de toate fustele.

— Dar și ele l-au plăcut, că doar are serviciu la oraș. Nu-i ca toți țărani ăștia de pe-aici! N-ai văzut ce țănoș merge? „Este conștient de calitățile lui!”, adăugă o tânără școlită care veniseră să dea o mână de ajutor, împreună cu mama sa.

— Tu, fă Tudorițo, că ești mai tânără, ți-ai luat fă straie noi de nuntă?

— Ei, cum să nu! La nunta nașului să nu mă înnoiesc?! Alaltăieri am fost la probă!

— Hai, hai, dați-i zor, nu mai sporovăiți atât, că-i târziu!

— Lasă, dăm și din gură, dar facem și treabă, îi răspunse Anicuța lui nea Dumitru, când domn Iancu trecuse printre ele, ca un comandant de unitate în control.

— Bună ziua! Mai aveți nevoie de ajutoare?

— Ei, ba bine că nu! Suflecă-ți mâinile și treci acolo, unde se înfășoară sarmalele.

— Am auzit că pe nea Gheorghe l-au luat cu salvarea!

— Zău, dar ce are?

— Ce să aibă, ia s-a îmbolnăvit de inimă rea de când fii-sa a plecat de-acasă. Vroia și el, ca tot omul, s-o dea cu logodnă, nu să fugă cu un necunoscut.

— Ei, când vine dragostea, nu te-ntreabă!

— Dragostea este oarbă, dar căsătoria îi găsește leacul.

— Mai taie, fă, Lenuțo niște foi de varză!

În toiul acestor pregătiri, pe o fiică a lui Iancu Nicolae și soră a mirelui, a lui Gheorghe, Eleonora, o apucă durerile facerii. Au dus-o repede acasă, au

chemat moașa satului care și-a suflecat mâinile, a cerut să i se aducă repede prosoape și apă caldă.

— Haide Eleonoro, împinge, haide că i se vede capul; știu că te doare! Hai împinge!

— Aoleu, tanti Angela, mor. Nu mai pot. Mooor...

— Lasă, că nu mori. Nașterea-i foarte grea! Asta-i soarta femeilor. Era mai rău dacă erai stearpă.

— Nu mai pot! Aaah, ce durere!

— Împinge tare, acum..., așa...

Și..., după câteva ore de chin, de durere, Eleonora naște o fată. Epuizată, răsuflă ușurată.

— Iată-ți fata Eleonoro! Vezi că a meritat? Ia uite ce frumoasă este!

Își privi fata ca pe un trofeu și surâse la vederea ei.

Brunetă, cu părul negru, având vreo trei kilograme și ceva. Moașa îi tăie buricul, o înfășură în scutecele pregătite dinainte și o așează în brațele mamei. Și copilul și mama erau acum liniștite. Fata nu mai țipa, iar mama nu mai simțea nici o durere. După ce elimină și placenta, la câteva minute, Eleonora adormi. Era prea obosită după chinul facerii.

A doua zi, după ce s-au odihnit, după nuntă, mama, tata și alte rude ale Eleonorei au umplut odaia, venind fiecare cu câte un dar, sau îi puneau copilului bani în scutece.

— S-a grăbit fata ta să vină pe lume, altfel ai fi avut norocul să vezi o nuntă frumoasă, nunta fratelui tău.

— Acum mi-a venit sorocul, răspunse Eleonora.

— Când o să faceți botezul?

— Așa, cam după vreo două-trei săptămâni.

— Tu, Eleonoră, în 15 septembrie începe școala! Ai să te duci la școală să predai sau stai astea trei luni în concediu de maternitate?

— Da, cred că am să mai stau acasă. Am să merg abia după Anul Nou. Mai am și concediu de odihnă de luat. Acum suntem în 29 august, până în 15 septembrie suntem în vacanță...

— Și cum o s-o cheme pe fetiță, te-ai gândit?

— Bianca! Bianca Brădușel! B.B. Ca pe Brigitte Bardot. Ce mult mai mi-au plăcut filmele cu ea.

— Da, frumos nume! Bianca!... Era bine și dacă avea un nume de sfânt. Așa, cu numele de Bianca, nu poate să-și serbeze ziua onomastică!

Anca sau Bianca (sau de două ori Anca, cum mai glumeau colegii cu ea când a mai crescut), alții îi mai spuneau Bio. Anca, Bianca sau Bio creștea într-un mediu sănătos. Mama ei, învățătoare, o învățase de mică să buchisească literele. Se ocupa de educația ei și îi arăta tot felul de jocuri. Aveau acasă imagini cu fructe și legume, pe bucăți mici de cartoane, cu toate cifrele și literele, așa că i-a fost foarte ușor să învețe de pe ele în timp ce se juca.

Tatăl, negustor și comerciant, mai tot timpul plecat, se întorcea la fetița lui aducându-i mereu câte

ceva. De câte ori venea acasă, soția lui îi povestea năzbâtiile pe care le-a mai făcut fata lor. „Într-una din zile a plecat de acasă și s-a rătăcit. Noroc că a cunoscut-o un apropiat de-al casei și a adus-o înapoi“.

— Am putea s-o dăm la grădiniță pe Bianca!

— Da! Am să merg să vorbesc cu educatoarea, Tanța Știubei. Chiar dacă este mai mică de vârstă decât ceilalți copii, ea însă îi depășește cu mult. Acum, la trei ani și ceva a început să cunoască deja literele. Este un copil dezvoltat și „dezghețat“.

— Da, este foarte precoce la vârsta ei!

Eleonora a îmbrăcat-o în rochița albă cu volănașe, în păr i-a prins două fundițe mari, tot albe și Bianca arăta ca o păpușă.

— Să spui bună ziua când o vezi pe tovarășa educatoare!

— Da! Îi spun! Dar ce o să fac la Grădiniță?

— Tovarășa te va învăța poezii, o să ieșiți în recreație și o să vă jucați...!

— Da! Cred că o să-mi placă la Grădiniță!

— Bună, Tanța!

— Bună!

Educatoarea se apleacă către fetiță: Cum te cheamă? și în semn de prietenie îi apucă bărbia în mâini.

— Bianca! Bianca Brădușel!

— Frumos nume, B.B. Ca pe Brigitte Bardot, asocie și educatoarea inițialele copilei cu marea actriță franceză. Uite, stai în bancă cu fetița asta!

— Nu, eu stau cu vecina mea în bancă, pentru că pe ea o cunosc!

— Bine atunci, stai acolo.

— Tanța, eu plec. Dacă nu te ascultă, îmi spui mie! Plec și eu la școală.

— Stai fără grijă, Eleonora!

Biancă i-a plăcut prima ei zi la Grădiniță. Au spus copiii poezii, a spus și ea, a cântat și un cântecel. În pauze au ieșit și s-au jucat. Și-a făcut noi prieteni.

Tovarășa lor educatoare, Tanța, nu avea copii, așa că își iubea foarte mult elevii. Nefiind nici mulți în clasă, le aducea adeseori și de mâncare. Era și acesta un motiv pentru Bianca să nu lipsească de la Grădiniță, deși foarte mulți copii lipseau zilnic.

Cu toate că acasă era singură la părinți și i se oferea totul din plin, îi plăcea să meargă la vecinii lor, familia Constantin Preda. Când fugea de acasă, în jurul prânzului, se așeza direct la masă. Aceștia aveau o masă rotundă, joasă, cu trei picioare. Pe masă se răsturna mămliga, se așeza un castron mare de mâncare pe masă, iar de jur împrejur linguri din lemn. Se așezau toți în jurul mesei, prindea și ea repede o lingură, se așeza, și cu o poftă pe măsura celorlalți înfuleca până se termina tot ce era pe masă. Degeaba mamă-sa o atenționa de fiecare dată să nu se mai așeze la masă. O striga,

dar ea se făcea că nu aude și nu se ridica până nu termina de mâncat.

Într-una din zile, părinții ei îl invitaseră la masă pe învățătorul Barbu Dima, rudă cu ei, care se retrăsese în sat, venit de la Galați. Mama ei se pregătise cu de toate pentru masa festivă, dar Bianca o auzise spunând: „Am terminat treaba, am făcut de toate, mi-a rămas numai de măturat!“. Venind învățătorul, probabil mai devreme, a văzut că mama ei nu a mai avut timp și de măturat și îl întâmpină Bianca, spunându-i: „Mama a făcut toate pregătirile numai că nu a măturat!“ În acel moment toți s-au fâstăcit. Mama ei simți o dorință neînfrânată să-i tragă câteva palme. Oricum, părinții nu s-au așteptat la așa o remarcă din partea fiicei lor, iar învățătorul nu a știut ce să răspundă, luându-l pe nepregătite. După ce a plecat musafirul, Bianca a luat o muștruluială pe cinste!

Altădată, mama ei doar ce scoate cozonacii din cuptor, iar Bianca rupe o bucată mare din cozonac și merge, mâncând din el până la crama bunicului ei, unde oamenii, tocmiți după un orar bine stabilit, făceau țuică. Plimbându-se ea pe lângă cazan, rupea câte o bucată din cozonac și o înmuia în țuică. A făcut așa de câteva ori până când a căzut jos. S-au aplecat toți asupra ei neștiind de ce boală suferă, ca să constate în final că Bianca se îmbătase. Au dus-o așa, pe brațe, până acasă unde abia spre seară și-a mai revenit. Dar părinții ei au tras o sperietură zdravănă.

Erau mulți copii în vecinătate și împreună mergeau să se joace la fânețuri – o poiană, proprietate a părinților ei. Un consătean, pe nume Brașoveanu Gavrila, le făcuse acolo un scrânciob, din curpă alb – hămei, împletit foarte gros, ca să țină, să nu se rupă la greutatea vreunui copil și se dădeau, pe rând, în leagăn. Ca să se dea peste rând trebuia să dea un dar acelui copil care renunța la tura lui. Cel mai adesea darul consta într-un ou, luat din cuibar. Când se plectiseau treceau la altfel de jocuri. Tot cu un ou, luat din cuibar fără a cere voie cuiva, mergea și la Băcănie și își cumpăra o Eugenie, care consta în doi biscuiți cu cremă de cacao în interior.

Altă îndeletnicire era urcatul în copaci. Tot acolo aveau foarte mulți pomi fructiferi. Mâncau fructe toată ziua.

Lângă livadă se afla și tochila. În lac o mică construcție din lemn încrucișate unde se puneau inul și cânepa la dubit pentru prelucrare. De multe ori mergeau acolo cu animalele.

Ea avea un cal, pe nume Roibu. Se făcuse ceva mai mare și îl încăleca. Ajunsă la fânețuri, îi pune „piedică“ calului, adică îi lega picioarele pentru a nu pleca prea departe. El păștea și ei nu îi ajungea ziua cât era de mare să se joace. Tot aici, în deal, era o râpă abruptă – pârau îi spuneau ei – și se dădeau de-a rostogolul până în prăpastie. De multe ori ajungea acasă, julită pe tot corpul, încasa o mamă

de bătaie, dar ea făcea din mână „a lehamite“: Degeaba! și își vedea mai departe de năzbâtiile ei.

Valeria, verișoara ei, i-a luat odată papucii lucrați din pânzuși de porumb și postav, de ciudă că ea nu avea, spunând cu ciudă: „tu ești boieroaică, ai“, iar Bianca a plecat plângând acasă. Și, ca la orice plângere a ei făcută împotriva altor copii, tot ea era certată. „De ce ești proastă și nu ai grijă de lucrurile tale? Acum mergi desculță!“ Asta a fost tot ce a obținut din reclamația ei către mama sa.

Într-o zi, la întoarcere spre casă, Valeria a vrut și ea să-l călărească pe Roibu. Era un grup de copii care se întorceau cu vitele de la păscut. Valeria a urcat pe Roibu iar ea pe calul Valeriei. Roibu nu a acceptat-o pe prietena ei și a luat-o la fugă în galop iar ea rămăsese agățată de coama calului, mergând așa câțiva metri. Toți ceilalți copii râdeau, dar Bianca s-a speriat rău de tot. Până la urmă nu s-a mai putut ține de coamă și a căzut. A stat atunci câteva zile la pat. O dureau toate oasele și peste tot avea numai vânătăi.

O altă joacă de copii care îi rețineau până târziu în noapte era să stea în mijlocul drumului să se joace în țărâna făcută de carele de peste zi. După ce căruțele treceau încărcate cu grâne și fâneță, ei, copiii de pe uliță, erau stăpânii drumului. Se distrau făcând turte din praf. Aduceau apă, înmuiau țărâna și făceau turtițe. Se întreceau care fac mai multe. După ce se plectiseau și cu acest joc începeau să-și toarne unii altora țărână în cap. Când ajungeau fiecare în curtea lui arătau ca niște stafii. Doar ochii li se mai conturau. De aici începea tortura. Fiecare copil cu exigența și înțelegerea părintelui pentru copilul său.

— Ce-i cu tine? Ție îți place cum arăți?

— Cum arăt?!

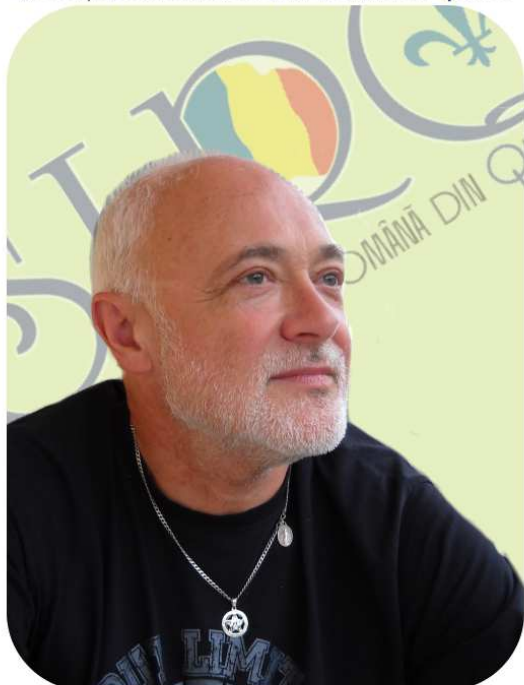
— Parcă ești un drac împelițat! Treci imediat la lighean și spală-te!

Aducea ligheanul, căra câteva câni mari de apă și începea să se spele. Mama o lăsa puțin să se chinuiească, după care venea nervoasă, vărsa apa murdară și cu ciudă și mâinile apăsate tare pe ea o freca până îi făcea dungi roșii. Semăna cu o tortură. Cât ținea spălatul, ea fiind total dezbrăcată, mama-sa își înfinge toate cele zece degete pe corpul ei, trăgând cu ele apăsate.

— O altă plăcere de-a noastră, povestește Bianca, era să rupem lubenițele, coapte sau necoapte, să le scobim, le făceam ochi și gură și le puneam pe cap.

— Iar ai rupt lubenițe? Stai că-ți arăt eu ție. Și mama pune ochi pe câte-o creangă uscată din pom, iar eu, simțind ce mi se pregătește, alergam deja foarte departe când o vedeam dotată cu muniție pentru „cocoașa mea“, așa cum obișnuia să spună. „Stai că-ți altoiesc eu cocoașa aia!“ Mai stăteam eu chitită așa după câte-o șură, după vreo magazie până când apreciam că mamei i-a trecut supărarea. Și așa și era. Când mă întorceam „cu coada-ntre

picioare“ mamei îi mai trecea supărarea și când mă vedea că apar, îmi ordona: „Du-te și mai adu lemne de foc, să vă pun masa, că tu și tac-tu, nu aveți nicio grijă. Numai eu trebuie să le fac pe toate!“ (va urma)

ADRIAN MUNTEANU
membru colaborator

Adrian MUNTEANU

S-a născut în Scheii Brașovului, la 21 august 1948. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Biografie și activitate literară:

- a absolvit liceul „Unirea” din Brașov;
- înclinații din tinerețe pentru interpretare teatrală. A reprezentat județul la diferite competiții teatrale. La 20 de ani a câștigat premiul III la primul concurs de interpretare a poeziei eminesciene, Botoșani, 1969;

- a absolvit Facultatea de Limba și Literatura Română la Constanța (profesor Cornel Regman, asistent Marin Mincu). În timpul facultății a obținut premiul I de interpretare (cu rolul profesorului din „Lecția” de Eugen Ionescu) în 1970 și premiul III pentru regie de teatru (cu spectacolul „Chibritul” de Dumitru Solomon) în 1972 în cadrul Festivalului Național al Artei Studentești. Și-a făcut debutul publicistic în anii studenției la revista „Ex Ponto” coordonată de Marin Mincu, unde a scris eseuri și cronici de teatru;

- a fost trei ani profesor de limba și literatura română în comuna Poiana Mărului, județul Brașov (1972-1975). Excelentă relație cu elevii;

- după absolvirea examenului de definitivare în învățământ, a fost transferat ca instructor cu probleme de teatru la Casa de Cultură a Municipiului Brașov (actualul Așezământ Cultural „Reduta”). În cei 13 ani de activitate la această instituție a condus trei formații de teatru, altele de teatru poetic și a înființat „Cenaclul literar 19”, în care au activat, printre alții, scriitorii de mai târziu Andrei Bodiș, Gheorghe Crăciun, Alexandru Mușina, Simona Popescu, Marius Oprea, Caius Dobrescu, Ovidiu Moceanu, Angela Nache Mamier etc. A jucat în numeroase piese de teatru, a regizat altele, a scris scenarii. În palmares s-au adunat 21 de premii naționale de interpretare, regie sau creație literară;

- a inițiat și a condus timp de trei ani manifestarea complexă intitulată „Studioul Artelor” în care, alături de interpreți și formații din Brașov, evoluau și nume importante din teatrul și muzica românească. Au fost la Brașov, în cadrul acestei manifestări, printre alții, Leopoldina Bălănuță, Ovidiu Iuliu Moldovan, Valeria Seciu, Silviu Stănculescu, Gheorghe Cozorici, Tudor Gheorghe, Iosif Sava, Aurelian Octav Popa, tânăra pianistă din Brașov Mihaela Ursuleasa;

- în 1988 a fost numit director al Clubului cultural de la uzina Steagul Roșu Brașov. Acolo a funcționat până în 1991. A înființat formații, a scris scenarii de teatru și a obținut alte numeroase premii naționale. Unul dintre interpreții de atunci, luat din uzină și adus în club, este actorul profesionist de astăzi Zoltan Octavian Butuc, deținătorul premiului de debut al UNITER;

- în februarie 1990 a inițiat și a condus timp de șase luni primul post de televiziune din Brașov (Radioteleviziunea Transilvania) și unul dintre primele din țară;

- din 1991 și până în 2012 a funcționat ca redactor la Societatea Română de Radiodifuziune, Studioul Regional de Radio Târgu Mureș;

- conduce Ed. Arania;

- Colaborări cu poezie, eseistică și cronici de teatru la Ex Ponto, Astra, Apostrof, Luceafărul, Pro Saeculum, Cafeneaua Literară, Litere, Vatra veche, Cronica Veche Dealul Melcilor, Oglinda Literară, Spații Culturale, Cuvântul nou, Citadela, Observatorul (Toronto), Atheneum (Vancouver), Agero (Stuttgart), Lumină Lină (New York), Destine (Montréal), Respiro, Cetatea Culturală etc. Și majoritatea revistelor culturale on-line.

Premii literare:

- marele premiu „Tudor Arghezi” pentru teatru, Festivalul Național de creație literară „Tudor Arghezi”, 1985;

- premiul I pentru dramaturgie la concursul organizat de Radio Târgu Mureș, 1985 (scenariul „Visul“ a fost interpretat de actorii Teatrului Național din localitate, regia Nicolae Scarlat);
- premiul I pentru eseu, concursul de creație literară „Traian Demetrescu“ Craiova 1987 (pentru eseu „Luceafărul – entități antinomice“);
- premiul Centrului de îndrumare Dolj pentru teatru la concursul de creație literară „Tradem“, 1987;
- premiul III pentru poezie la concursul de creație literară „Andrei Mureșanu“, Brașov, 1988;
- premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de sonete „7“, filiala Brașov, 2011;
- premiul european de poezie NUX, la Târgul Internațional de Carte de la Milano, 2012.

Operă:

- între 1998 și 2001 a scos trei volume de basme în versuri intitulate „Seri cu licurici“ (vol. I – *Semintele*, Ed. Concordia, Brașov, vol. II – *Darurile*, Ed. Triumf, Brașov și vol. III – *Bunătatea*, Ed. Triumf, Brașov). Volumele cuprind 365 de basme și au fost editate în câte 4000 de exemplare fiecare;
- în 2003, din materialul existent în cele trei volume de basme, a realizat scenariul intitulat „Povești fără sfârșit“ (regia, scenografia, ilustrația muzicală și interpretarea actricească) cu care a întreprins un turneu de două luni în Canada, în cele mai importante comunități românești, de la Vancouver la Montréal;
- din 2004 scrie sonete, ajungând la concluzia că această specie literară se potrivește cel mai bine cu structura lui interioară. A inițiat un proiect potrivit căruia urma să scoată câte un volum de sonete în fiecare an. Este autorul volumelor:
 - *Tăcerea clipei* (Sonete 1), Ed. Arania, Brașov, 2005;
 - *Casa fără ziduri* (Sonete 2), Arania, 2006;
 - *Paingul Orb* (Sonete 3), Arania, 2007;
 - *Ferestre în Cetate* (Sonete 4), Arania, 2008;
 - *Femeie!...* (Sonete 5), Ed. Minerva, București, 2009;
 - *Orele Tăcerii*, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2010;
 - 7, Arania, 2011.

De același autor au mai apărut:

Parole sussurate dall'istante/ Sonetele Clipei (bilingv română-italiană, traducere Eugen D. Popin), Ed. Arania, Brașov, 2012, *Odiha Zborului* (sonetorisme) Ed. Arania, Brașov, 2014 și antologia de sonete *Fluturile din Fântână*, Ed. eLiteratura, 2014.

Spune-mi, iubito, unde-ți e popasul

Spune-mi, iubito, unde-ți e popasul ?
În cuib zănatec, în amurg de ceară ?
Unde-ți așezi piciorul să nu piară
Urma fierbinte ce-mi ucide ceasul ?

Cum ai învins râvnirile de fiară
Ce-a despiciat pădurile cu pasul,
Ca să-mi aplec genunchii, să-mi fac masul
La umbra coapsei tale de fecioară ?

Lasă-ți coroana-n iarba sângerie,
Bea din potirul brumelor nectar
Și din căuș de patimi apă vie,

Arde-ți veșmântul pe năvalnic jar,
Să te zidesc curată-n temelie,
Aceeași Ană, pe un nou altar.

Fluturile din fântână

eu fluturile-alunec în fântână
ce spaimă hâdă-n trupul meu plăpândul
n-am timp să-mi chinui timpul întrebându-l
ce vaier lung pe-antene se îngână
n-am cal de foc pe care adăpându-l
să-l fac să urce-n sus pe ghizduri până
și-ar împietri copita pe o rână
ca să țâșnească-n aer pur cu gândul
ce-i până jos ce tihnă necurată
unde e luciul unde-i un năvod
să frâng în el căderea doar o dată
nu tremură nimic sub lănced pod
pe fund nu-i apă nu e nici o pată
plonjez în gol și mă strivesc de glod

Sfrijit, neras, cu mersul fără vlagă

sfrijit neras cu mersul fără vlagă
s-a acuit într-o dărâmătură
din fundul curții care trece-njură
că rânduiala nu-i prea este dragă
de câte ori pe-acoperiș e bură
sub zidul spart ar vrea să se retragă
și glezna lui osoasă și beteagă
s-o apere cu jalnică măsură
ce rost mai are pentru cine-adună
un pled și-un scaun fără de picior
avea o mamă poate și-o străbună
cu zâmbetul ce nu-i prea e ușor
îmi spune-ncet cu tihna lui imună
sunt liber vezi să beau să dorm să mor

Mai bine mă nașteam o rămă-n clisă

mai bine mă nașteam o rămă-n clisă
să-mbăloșez cărările de humă
o sprintenă și mlădioasă pumă
rupând din carnea zebrelor decisă

o frunză de-aş fi fost uitând postumă
că vântul toamnei m-ar fi vrut ucisă
sau o căpuşă bântuind proscrisă
prin blana vitei care-un chin şi-asumă
mai bine de eram ogar prin pustă
strivind nisipu-n jurul unui cort
sau în oceane paşnică langustă
vegbind din valuri umbrele din port
decât izbit de viaţa-n veci injustă
mai bine mă năşteam de-a gata mort

Când am împins pe negândite uşa

– anti(sonet) 2 –

Când am împins pe negândite uşa
Ce a scâncit prelung şi fără clantă
Am auzit din casă o romanţă.
Lângă uluci a apărut mătuşa.

Unchiaşul, cel ce fuse ordonanţă,
Clipeşte hâtru scormonind cenuşa.
Stă într-un colţ desperecheat păpuşa,
Dar amănuntul n-are relevanţă.

Rostesc: hello, cum o mai duci bătrâne?
— Ce să mai fac? Genunchiul m-a durut!
Pe-un dinte strâmb un geamăt îi rămâne.

Mătuşa spune: e un prefăcut.
— Ia spune-mi drept, o-ntreb, că nu se pune,
Câte-un amant mai ai la aşternut?

Zvâcniri gestante, scârba ce mocneşte

Zvâcniri gestante, scârba ce mocneşte,
Modesta umbră fadă a trăirii,
Tăişul viu al vorbei şi-al privirii
Pe gardul clipei vagi mă răstigneşte.

Să fug, să strig, din mult prea plinul firii,
Să mă ascund de ura ce sporeşte?
N-ar fi mai bine s-o înfrunt, orbeşte,
Să mă arunc în lama primenirii?

Să trec prin toate, cu priviri avide,
Cum aş tăia în carne de poem.
Un pas mai mult şi zborul se decide.

Sfârşeşte frica de un surd blestem
Şi-o poartă către mine se deschide.
Să nu mă tem! Deloc. Să nu mă tem!

Scriu un sonet. Deplină amăgire

Scriu un sonet. Deplină amăgire
Că prin canon mai liber mă voi face.
Dar sunt ce vreau, ce ştiu şi ce îmi place,
Modest cârpaci de vorbe şi iubire

Un gând buimac într-un ungher îmi zace

Şi nu-i găsesc firava limpezire.
Mă prinde-n gestul lui de-mpotrivire
Şi mă aruncă-n lumile opace.

Trec voci cerşind cărarea neumblată,
Dar altele, urlând, ademenesc
Cu zarea lor etern împurpurată.

Când verbe-n cuget tainic mă sfinţesc,
Nu-mi amintesc de mine niciodată.
E semn profund că-ncep să mă trezesc.

Un fluture, o floare, o furnică

un fluture o floare o furnică
o pasăre o flacăra câmpia
un deal o vale fluviul şi vecia
izvoarele şi marea o amică
un drum o creangă frunzele şi via
un avion ce tocmai se ridică
copilul cel poznaş luat de chică
măicuţa cartea pixul şi hârtia
uliţa strâmtă tatăl meu şi masa
fântâna şi un bal ţinut cu fast
un peşte prins în râu adânc cu plasa
biserica şi-un preot bun şi cast
feciorul meu şi fiica soaţa casa
acestea-s daruri restul e balast

Ieri a căzut un înger pe alee

Ieri a căzut un înger pe alee.
Stea în balans, o dără tremurată,
Veşmânt solar, privire ne-ntinată,
Purtând în mâini a cerurilor cheie.

Din sanctuarul profanat plecată
Arcada lui e-n praf, fără idee
Nespus de tristă, stinsă odisee
Curmată crud în frunza-ncătuşată.

Îl înveleşte toamna cu duiumul
De arătări din glodul diafan.
Să fi murit? Pe hornuri iese fumul.

A adormit şi fluierul lui Pan.
Sub mâl o rază îşi croieşte drumul,
Dar n-a ajuns să iasă la liman.

ANGELA NACHE MAMIER
membru

Angela NACHE MAMIER

Este o poetă română contemporană născută pe 5 noiembrie 1949 la Brașov. Este domiciliată în Franța din 1986 și activează ca profesoară de limba franceză la Sète. A absolvit Liceul nr. 4 din Brașov și Universitatea din București, Facultatea de Filologie (secția română-franceză). Din 2012 este membră în Uniunea Scriitorilor din România, filiala Brașov. A debutat literar în Luceafărul, pe 25 iunie 1977. A fost descoperită și publicată de către poetul Geo Dumitrescu.

A publicat 8 volume de poezie:

1. *Miraculum*, Ed. Dacia, 1982, lector poetul Vasile Igna și o prefață de criticul Mircea Iorgulescu (debut prin concurs la Ed. Dacia 1980);
2. *Femina*, Dacia, 1985;
3. *Dolor*, Ed. Clapas (Franța, bilingv), 2007 – lectori (scriitorii): Cristophe Liromon și Jacqueline Robin;
4. *Celebratio – Ma Roumanie mystérieuse*, Ed. Kogaion (în franceză), 2008, cu o posfață de Nicole Pottier;
5. *Memoria* – 2013, Ed. Clair de plume 34, Franța;

6. *Exilium* (e-book 2012, Thau Info Sète <http://www.thau-info.fr/index.php/culture/poesie/1359-exilium-d-angela-nache-mamier> (2013));

7. *Scara B. apart. 3*, Ed. Vinea (lansare Salon du livre, Paris, 2014);

8. *Madame Bovary votre fidèle et savante lectrice*, Ed. Vinea (lansare la Salon du livre, Paris, 2014).

Este prezentă în 6 antologii (poezie și eseuri):

1. *Brașovul în o sută de poeme*, îngrijită de Nicolae Stoie, 2007;
2. *Scriitori români din anii '80 – 11*, coordonator Ion Bogdan Lefter, Ed. Paralela 45;
3. Antologia ASLRQ / Québec, 2009;
4. Antologie de poezie a revistei *Singur*, 2010, coordonator: Ștefan Doru Dăncuș;
5. Antologie de poezie *Hai hui*, 2012, Ed. Grinta/Singur;
6. *Semnul ca nu cunoaștem eclipsa*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1978.

Activitate literară în cenaclurile literare: Cenaclul Junimea (ca studentă); Cenaclul de Luni (ca studentă); Cenaclul 19 la Brașov (un timp responsabilă – concomitent cu poezii: Adrian Munteanu, Alexandru Mușină, prozatorul Gheorghe Crăciun, Ioan Pop Barassovia etc., adică „tinerii” Caius Dobrescu, Simona Popescu, Andrei Bodiu, Marius Oprea...); Astra (un timp secretară de cenaclu).

Publicații de poezie, eseuri în reviste literare românești (1978-1987) și franceze (1987-în curs): *Viața Studentească*, *Luceafărul* (unde poetul Geo Dumitrescu mi-a prilejuit debutul cu poemul *Pământul Viu* și altele în continuare...), *România literară*, *Vatra* (redacția Romulus Guga, Dan Culcer, Mihai Sin, Cornel Moraru etc.), *Astra* (redacția: Nicolae Stoie, A. I. Brumar, Ion Itu, Daniel Dragan etc.), *Tribuna*, (Victor Felea etc.), *Brașovul literar și artistic* (director Daniel Dragan), *Luceafărul de ziuă online*, publicațiile online ARP, *Monitorul cultural online*, *L'Eloge du Danube online* (director Artur Silvestri), *Revista nouă Nr. 11*, *Salmigondis* (Franța), *Autre Sud* (Franța), *Midi Libre* (Franța), *Correspondentze Gardiolarem* (Franța), *Citadela* (dir. Aurel Pop), online pe *agonia.fr* și *agonia.ro*, bloguri (*transcriptio.over-blog.net*, *Translittera*, *Emilla Gitana*, *Omni-graphics.com*), *Rețeaua literară*, *Revista Nouă*, *Ecoul*, *l'Etoile du Danube*, *Luceafărul de ziuă*, *Frontignan bbfr*, *Singur.ro*.

2007 – invitată la Festivalul internațional de poezie de la Lodève (150 de poeți din tot bazinul mediteranean), *Rencontres du Sud*, *L'Echo de la Parole* (Frontignan, Pézénas), *Le Printemps des poètes*, *L'Été des auteurs*, *Le livre de la Mer à Argeles sur mer* etc.

Cronici literare ale cărților autoarei în cărți de critică literară, portrete și recenzii literare ale autoarei în publicații literare, reviste în România și Franța. Cărți de critică literară: Victor Felea: „Aspecte ale poeziei de azi”; Cornel Moraru: Textul și realitatea.

Publicații literare, cronici literare la apariția cărților autoarei în România și în Franța: Mihai Sin, 3 noiembrie, 1980, în Brașovul literar și artistic; Victor Felea, noiembrie, 1981, în Astra; Emil Rădulescu, 7 octombrie, 1982, în Drum nou; Laurențiu Ulici, 5 ianuarie, 1983, în România literară; M. N. Rusu, 1983, în Viața studentescă; Radu Saplacan, 10 februarie, 1983, în Tribuna; Voicu Bugariu, 19 februarie, 1983, în Luceafărul; Victor Felea, martie, 1983, în Astra; A. I. Brumaru, 25 aprilie, 1983, în Săptămâna; Cornel Moraru, ianuarie, 1984, în Vatra; Anatoli Ghermanschi, 4 august, 1985, în Drum nou; Alexandru Tion, august, 1985, în Astra; Alexandru Horia, 1986, în Luceafărul; Emil Manu, 27 martie, 1986, în România literară; Salmigondis nr. 81 și nr. 8 (1997 și 1998); L'Inédit belge, decembrie, 2007, Belgia; Midi Libre, Ed. Sète, ianuarie, 2007; A. I. Brumaru în Luceafărul de ziuă online, 6 februarie, 2008 și Artur Silvestri în ARP; A. I. Brumaru, 25 februarie, 2008, în Astra; Midi libre, mai, 2008 și septembrie, 2008; Virgil Borcan, octombrie, 2008, în Astra; Ioana Geacar, noiembrie, 2008, în Agonia.ro și Revista nouă Nr. 11; Bernadette Dupus, noiembrie, 2008, în Gardiolarem; Petru M. Haș, 2008, în Arca; Marina Nicolaev, aprilie, 2009, în Omnigraphies și Asymetria (resp. Dan Culcer); Revista „Litere” (director Tudor Cristea) mai-iunie, 2009; Revista Singur (director Ștefan Doru Dăncuș); Revista Citadela (director Aurel Pop); Revista „Axioma”, Liviu Ofileanu, 2010; Revista „Prăvălia Culturală”, 2013, Ioana Bogdan; Revista Timpul, 2015, Adrian Lesenciuc; Revista Arca, 2015, Felix Nicolau.

Adresa de contact: angela.mamier8@gmail.com

Colina de clorofilă

Femeia întinde brațe lungi
Vine din zare
Deschide orizonturi
Cascade de gânduri
Mișcări de stele în dezechilibru
Ling și consolează
Obrajii fetei nedezbărcată
Lipită de plaja rece
Deschide pleoapa simțurilor
Cheamă licorile nopții
Balsamuri pe buze
Își spune ca nu mai suportă
Îngropată de vie
Sub fustele vieții
În poziție fetală

Descultă și dreaptă
În picioare
În casa aerului ușoară
Un mesaj roșu, incandescent
Se rostogolește-n imensitatea de azur
Incendiază colina de clorofilă
Și pieptul roșu al argilei din vie
Numără transpirat
Ciorchinii dulci ai luminii

La colline de chlorophylle

La femme tend des longs bras
Vient de là-haut
Ouvre des horizons
Cascades de pensées
Les mouvements d'étoiles en déséquilibre
Lâchent et consolent
Les joues de la fille pas dévêtue
Collée à la plage froide
Ouvre la paupière des sens
Appelle les liqueurs de la nuit
Des baumes sur les lèvres
Elle se dit qu'elle ne supporte plus
Enterrée vivante
Sous les jupes e la vie
En position foetale
Déchaussée et droite
Debout
Dans la maison de l'air légère
Un message rouge, incandescent
Dégringole dans l'immensité d'azur
Incendie la colline de chlorophylle
Et la poitrine rouge en argile de la vigne
Compte transpiré
Les grappes sucrées de la lumière

păpușa de cârpă

numărați
loviturile de obuz
în zidul ciuruit al vieții
un nu știu ce o îmbie
să deschidă largi porțile zilei
un bărbat imberb și speriat
apare
călcat în picioare
urlă disperă amenință
cu gulerul ros de gânduri negre
electrocutat
cade în transă
pe masa judecății de apoi
sirena salvării se scufundă
sub pleoape fragile
în neantul spaimei
păpușa de cârpă se clatină
sprijină pereți
ferfeniți de falcile nopții

își spune a fi ori a nu fi
auziți-mă apropiati-mă
numărați cu mine
numărați cu mine

la poupée de chiffon

comptez
les coups d'obus
dans le mur criblé de la vie
un je ne sais quoi l'aguiche
d'ouvrir larges les portes du jour
un homme imberbe et apeuré
marche dessus
apparaît
hurle désespère menace
avec le col rongé de pensées noires
tombe en transe
électrocuté
sur la table du Jugement dernier
sous des paupières fragiles
la sirène du Samu se noie
dans le néant de la frayeur
la poupée de chiffon trébuche
s'appuie des murs
écrasés par les mâchoires de la nuit
se dit être or ne pas être
entendez- moi approchez -moi
comptez avec moi

Traumă

în tramvaiul decorat cu flori, pescăruși,
drapat în dantele *arlesiennes*
concept christian lacroix
acordeonistul într-un gest sacadat
întinde paharul de plastic
împinge orbit spre stația terminus
călătorii cu capetele
plecate
fără cele mai elementare
balamale
cu dinți strepeziti de dispreț
pentru femeia căzută pe caldarâm
care scuipe în cutia ruginită
a destinului
alunecă vertiginos
pe podeaua de sticlă a vieții
ne zgârie cu unghii de sânge
până la os

traumatisme

dans le tram décoré avec des fleurs, des mouettes
drapé en dentelles « arlésiennes »
concept Christian Lacroix
l'accordéoniste d'un geste saccadé
tend le gobelet en plastique
pousse comme aveuglé vers l'arrêt terminus

les voyageurs avec les têtes
baissées
sans leurs plus élémentaires
articulations
avec les dents agacées de mépris
pour la femme tombée sur le pavé
qui crache dans la boîte rouillée
du destin
glisse vertigineusement
sur le plancher en verre de la vie
nous érafle avec des ongles de sang
jusqu'à l'os

Mère et fils

Les ondes radio, autres bruits divers
Traversent les murs,
Le corps bouge dans le vide
Entre moi
Et le murmure du sommeil
Sur les lèvres des fils...
Le petit entrouvre ses petits yeux...
Qui lit mieux que moi cette ouverture :
C'est toi... tu es là,
Prends-moi dans tes bras et mets-moi
Dans ton lit
Je ne lui dis : pas le temps...
— Caresse-moi... pas comme ça...
— Mais comment...
— Caresse-moi fort...
Et je le caresse dans cette somnolence
Amoureuse de lui,
Affamée de lui,
Comme si j'avais envie
De l'accoucher dans la douleur
Encore une fois,
Soumise...
— Ne ferme pas les yeux!
— Pourquoi ?
— Pour ne pas rester seul...
— Quelle est la couleur des étoiles ?
— La même que le soleil, me répond-t-il
— Et les dents ?
— Comme la neige...
Quatre ans, mon fils, son âge
Nourrissant avec des tartines et croissants
Les chiots de la ville
Le temps n'était plus au
« Prends-moi dans tes bras »
Le matin nous aspirait
Subitement
Dans le quotidien banal
D'autres tâches... de survie

traduceri în franceză: Angela Nache Mamier

GHEORGHE ANDREI NEAGU
membru

Gheorghe Andrei NEAGU

Pseudonime: **Semper Purus**, **Ion Prepeleag**, s-a născut pe 14 septembrie 1949 în satul Sofrocești, comuna Trifești, județul Neamț. Este absolvent al Facultății de management din Iași în 1997.

Fondează Jurnalul de Vrancea, 1993, Gazeta Vrânceană, 1995, ziarul Oglinda Vrânceană, 1997, Oglinda Moldovei, 1999, revista Oglinda Literară, 2001, „Revista V”, 1990-1993, Festivalul Salonul Literar Dragosloveni 2001-2004, Asociația Culturală și Cenaclul Literar „Duiliu Zamfirescu”. 2002: membruUSR. Ales membru în Comitetul de Conducere al USR, filiala Bacău în 2010-2014. Este șeful Filialei Vrancea a USR.

Colaborări: Ateneu, Contemporanul, Flacăra, Cronica, Scânteia Tineretului, Luceafărul Porto Franco, Sud, Spații culturale, Destine culturale Canada, Gândacul de Colorado SUA, Matrix, Germania, Convorbiri Literare, Astra Brașov, Fereastră etc.

Opera tipărită: *Sistemul informațional în silvicultură*, Ed. Tehnică, 1975; *Raționalizarea sistemului informațional în silvicultură*, 2 vol., 1975.; *Zece prozatori*, nuvelă, ed. Albatros, 1986; *Templul iubirii*, proză, Ed. Porto Franco, 1991; *Arme și lopeți*, roman, Ed. Zedax, 1993; *Tarantula*, roman, Ed.

Zedax, 1995; *Antologie Jurnal 100*, Ed. Zedax, Focșani 1995; *Al Evei trup de fum*, ed. Zedax, 2003; *Moartea șobolanului*, povestiri, Ed. Zedax, 1996; *Crucea lui Andrei*, povestiri, Ed. Zedax, 2000; *Jurnal American*, povestiri, Ed. Zedax, 2004; *Armoniile pietrei*, povestiri, Ed. Zedax, 2005; *Aesopicae*, eseuri, Ed. Zedax, 2005; *O antologie literară a scriitorilor vrânceni*, Ed. Zedax, 2006; *Antologie de poezie, Oglinda literară 2000-2007*, Ed. Domino/R, 2008; *La mort du grand rat*, Ed. Zedax; *Purtătorul de Cruce*, Ed. Transilvania, 2009 (Premiul Uniunii Scriitorilor, filiala Bacău, 2009); *Nunta neagră*, poem tradus în cinci limbi, Ed. Valman, 2010; *Lacrima Iubirii*, poezii, Ed. RawexCom, 2010; *Războiul muștelor*, proză scurtă, Ed. Plumb, 2010; *Arșița din ploi*, antologie de versuri, Ed. Tipo-Moldova, 2012; *De la stânga la dreapta*, Ed. Tipo-Moldova, 2013; *Poe-mele din templu*, Ed. Olimp, 2014; *Tribulații paseiste*, eseu, Ed. Pim, 2014.

Lucrări traduse în alte limbi: nuvelele *Oul bicefal*, *Anodină* și *Moartea șobolanului*, traduse în engleză, *Alexandra*, în germană, poeme traduse în albaneză, engleză, franceză, italiană, spaniolă și rusă.

Premii și diplome de excelență: revista „Porto Franco”; Casa de Cultură „Emanoil Petruț”; Direcția pentru Cultură Vrancea; Asociația Română pentru Patrimoniu; Festivalul Grigore Hagiu Galați, 2008; Inspectoratul școlar și Societatea de Haiku din Constanța; Biblioteca V.A. Urechia, Galați, 2010; Municipiul Roman, 2011; Fundația Ion Basgan, București.

Alte distincții: Omul anului 2004, Institutul Biografic American; Cetățean de onoare al orașului Panciu; Cetățean de onoare al comunei Trifești, județul Neamț, 2009; Premiul Sanctității Sale, Papa Benedetto al XVI-lea, 2010; Inclus în Enciclopedia Personalităților din România.

Premiul revistei „Convorbiri Literare”; Premiul APLER pentru profesionalism cultural; Cavaler al Ordinului Meritul Cultural din România în anul 2004; Premiul Mircea Eliade 2005 și Premiul Ion Rotaru 2006, ambele ale Academiei Daco-Române; Premiul pentru Proză al Academiei Internaționale Mihai Eminescu în 2007; Premiul Asociațiunii pentru Literatură și Cultura poporului român, Despărțământul Mihail Kogălniceanu, Iași; Diplomă de onoare a Festivalului Nopti de Poezie de la Curtea de Argeș.

Pricopsiții decorative

Maidanul se însuflețise de la o perioadă la alta. Ultimul primar își propusese să-l modernizeze. Și primarii anteriori s-au lăudat cu așa ceva. Numai că mandatele au trecut și comerțul de ocazie se făcea tot pe mese pliante sau chiar pe ziarele așternute pe jos și priponite cu pietre la colțuri, ca să nu le izgonească vântul. Găseai de toate. De la tablouri

cu „Răpirea din serai“ și până la cărți din Biblioteca pentru toți. Câteva bătrâne își etalau mânușile de lână, pe care le împletiseră toată vara. În partea dinspre cimitir, unde era spațiul mai mult și cu piatră de râu, așternută peste noroiul toamnelor scurse pe aceste locuri, se vindeau mașini de ocazie. Pe una din ele era afișat un anunț: „Întocmim acte de vânzare-cumpărare“. Berea se vindea direct din navete și se bea la niște mese de plastic rotunde cu un singur picior. Uneori se mai găseau și mici făcuți la câte un grătar improvizat. Clanțe de uși, robinete de baie, spițe de biciclete, cauciucuri uzate ce mai puteau fi folosite, bluze vechi, cravate și tot felul de lucruri de care uitaseși că există îți apăreau în față. Trebuia să ai grijă să le ferești, să nu le calci. Bădea Anton era pentru a nu știu câta oară oaspete interesat de felul cum merg lucrurile în această piață, lălaie și soioasă. Nu mai avea nicio bucurie care să-i ilumineze chipul. La revoluție, sătenii ce-i tăiaseră dobitocul din bățatură, în ziua când fusese decorat de Județeană PCR, se năpustiră asupra casei lui, dându-i foc.

— Ce aveți oameni buni! Ce v-am făcut?

— Lasă gura, slugoi comunist, îl repezi un consătean ce se înfruptase mai abitir decât alții din porcul pe care îl tăiaseră cu numai un an în urmă. Flăcările îi topi averea în mai puțin de un ceas. Moș Anton ședea paralizat pe șanțul din fața casei lăsându-se suduit, huiduit, dorindu-și chiar moartea. „Mă și mir că nu bagă vreunul furca în mine“. Îi trecu prin cap ideea ce încă nu încolțise încă în scâfârlile „vitejilor consăteni“. Uitaseră că numai în urmă cu ceva timp, prăznuiseră în onoarea decorării lui. Își ținea decorația în mână, de parcă nu-i venea a crede că trec pe lângă el aceiași oameni. Îi venea să și-o pună în piept și să-i sfideze, să-i provoace, doar, doar i-o crăpa vreunul capul de furie. N-o făcu. Nu-l mai țineau puterile. Se holba mut și sui la grajdul în flăcări unde mugetul animalului se ridica sfâșietor, fără a izbuti să înmoaie inimile revoltaților. L-au lăsat în mijlocul bătăturii și-au plecat să se răfuiască cu șeful de post, cu primarul și cu acareturile CAP-ului. Bineînțeles că n-au mai dat nici de șef de post nici de primar. În plus, au avut norocul că nu-și aveau casele în comuna lor, altfel ar fi avut soarta decoratului. Din vremea aceea a rămas doar cu decorația strânsă cu furie în palma bătătorită de muncă și cu sufletul răvășit. Sătenii au rămas la rândul lor fiecare cu ce-au apucat: unii cu câte o vacă, alții cu câteva cărămizi, alții cu niscaiva țiglă sau cu niște roți de tractor, iar care au avut neamuri mai multe s-au ales chiar cu o remorcă, cum au fost ăia a lui Gâtlan care după ce au încărcat-o cu ce le-a venit la mână au împins-o ca bezmeticii în curtea lui. Jaful și prăpădul s-a întins a doua zi pe tarlalele colectivei. Unii au luat motopompe, alții țeava instalațiilor de irigații, pentru că așa spuseseră de la București Petre Roman: „Să lichidăm CAP-

-urile. Și le-au lichidat. Țara toată părea într-o mare și infinită lichidare. Mort de foame, nespălat și obosit moș Anton ajunsese mai târziu mai grăbiș la oraș, la fata lui. Când a sunat la ușă, Arina era gata să leșine.

— Ce faci tată, ce-ai pățit?

— Nimic, fata mea!

— Cum nimic? Uite în ce hal arăți! Hai, intră în casă!

Bătrânul se strecură sfios, pe lângă ea, îndreptându-se în vârful picioarelor, direct spre baia pe care el o aranjase mai înainte de a se muta fiică-sa. Se privi în oglindă. Luă săpunul în podul palmelor, deschise robinetul și începu să se spele ușor, de parcă ar fi vrut să dea la o parte scârna ce o simțea pe fața lui. Nu îndrăzni să se șteargă cu prosopul fetei. Mai stătu puțin să se zvânte apa de pe fața lui, luă puțină hârtie igienică și trecu peste față, tamponându-și găvanele ochilor uscându-le. Când ieși din baie nu se mai miră când Arina îl potopi cu întrebările.

— Am primit ce-am meritat!, murmură el. Mi-a trebuit decorație?

— Dar ce, numai tu ai fost decorat?

— Bineînțeles că din amărățul acela de sat numai pe mine a picat beleaua. Nu putea să-l decoreze pe Gâtlan?

— Cine să-l decoreze pe boul acela? se miră cu sinceritate Arina.

— Bou, bou, dar la decorare mi-a mâncat porcul iar la revoluție mi-a omorât vaca dându-mi foc și la acareturi!

— Lasă mă tată, tu să fii sănătos! Unde mănânc eu o să mănânci și matale o lingură de ciorbă!

— Nu-i drept fata tatii. Tu ar trebui să te măriți, nu să te încurc eu.

Într-adevăr, îi lăsase micul apartament, ca pe o zestre, ca pe o nadă ce ar fi putut atrage un bărbat destoinic și fără de noroc, numai că premoniția lui a fost adevărată doar atunci când a gândit că un apartament nu strică la „casa omului“. N-a atras nici un bărbat, dar s-a felicitat pentru că a avut prudența să-l cumpere. Acum nu se mai construiau nici un fel de apartamente. De atunci moș Anton își lustruia ori de câte ori își aducea aminte medalia, iar când a văzut la televiziune un reportaj, unde cât de mult erau prețuite obiectele regimului comunist și-a zis că norocul nu l-a părăsit de tot. De aceea a mers în talcioc de câteva ori să prospecteze piața. Numai că n-a avut curajul s-o facă cu adevărat vreodată. Prima dată s-a întâlnit cu unul din inginerii care veniseră cu echipele de muncitori să le instaleze curentul în comună. Vindea becuri ungurești și rusești. Când s-a apropiat de el și i-a zis:

— Dumneavoastră sunteți domnul inginer Kaminski?

— Eu sunt! Vrei un bec?

— Nu, păcatele mele, dar m-am mirat că v-am văzut vânzând becuri!

— Dar ce-ai vrea să fac drăguțule? Să mă apuc de furat?

— Păi, dumneavoastră trebuie să aveți o pensie mare!

— Am pe dracu! S-a devalorizat cu totul! Îi spuse bătrânul inginer Kaminski și vădit deranjat de conversație.

Îl lăsa în pace, îndreptându-se spre altă zonă a Talciocului și nu mică îi fu mirarea când dădu peste secretarul cu propaganda care-l propusese pentru decorare. Ce să-i facă? Ce să-i zică? Îl lăsa în plata Domnului cu boarfele lui cu tot înșirate pe un stelaj din fier cornier cu rafturi de PFL. Avea gumari, șoșoni, pantofi din piele sintetică, ba chiar și cizme de cauciuc pe sub carpetele turcești ce atârnav deasupra, într-o paletă năucitoare pentru ca eventualul client să fie atras fără scăpare spre cumpărare. Își plecă capul în jos și trecu pe lângă el fără să-l salute. Când ajunse în apartamentul Arinei, se întrebă: „Oare ce-ar fi zis tovarășul Mardare dacă l-aș fi întrebat cât mai prețuiește medalia pe care mi-a dat-o“. Și cum nu îndrăznise să-l deranjeze în vreun fel, își mută gândul spre altceva. De pildă, nu-și explica de ce în talciocul urbei lor nu erau scoase la vânzare însemne comuniste. Părea că numai în capitală există interes pentru asemenea lucruri. În talciocul lor îi zări rând pe rând și pe unii secretari ai Județenei PCR, deveniți comercianți ambulanți și pe unii din primarii comuniști vânzându-și cerealele și animalele. Părea că toată clasa politică își regăsise în sfârșit vocația, dându-și întâlnire prin oboarele și târgurile urbei lor. Își acceptaseră soarta mai ușor decât o făcuseră boierii pe vremea instaurării comuniștilor. [...] Trebuia musai să meargă la București. Tocmai îi venise pensia. Drumul dus-întors costa cam jumătate din pensie. Ce bună era vaca lui de altădată! Ar fi avut să mai mănânce măcar câte o cană de lapte. Dar cu ticăloșii nu te poți pune! De fapt nici la oraș lucrurile n-au fost mai liniștite. E drept că pe prima secretară și pe cei mai rășăriți activiști și securiști „răzbunătorii“ nu-i găsiseră pe la casele lor. Dar își îndestulaseră sacoșele și buzunarele cu tot ce le căzuse în mână după ce le spărsese locuințele. Așa că nu trebuia să se mai gândească la ce pierduse în trecut și la ce va câștiga în viitor. De fapt odată urcat în tren, adormi. Probabil că obosise de atâtea gânduri câte îi trecuseră prin cap. Medalia o ținea în buzunarul de la piept a vestonului. Nici Gara de Nord nu mai era cum o știa. O invadaseră turcii, arabii și basarabenii. Care cu simigierii, care cu magazine de bijuterii. În orice caz, basarabenii mergeau cu blugii în brațe, cu prosoape de baie pe umăr, cu șireturi de pantofi pe brațe și cu multe alte lucruri pe care nici nu le-ai fi bănuț că există. Spre surprinderea lui, pe peron, undeva la intrarea în

stația de la metrou, stătea un ciung cu o caschetă de milițian pe cap și cu câteva însemne comuniste așezate pe un ștergar spre vânzare. „Măi să fie să am eu o asemenea baftă, să nu mai fiu nevoit să mă duc pe cheiul Dâmboviței la talciocul capitalei“.

— Bună ziua! Sunt de vânzare? Întrebă el aplecându-se să ia o insignă de pionier din fața invalidului.

— De vânzare taică!

— Și cât vrei pe așa ceva?

— Cam o sută de dolari!

— Așa de mult? se minună bătrânul Anton.

— Mult pe naiba? Nu vezi că o pereche de blugi face cam tot atâta?

— Cam tot atâta face și un porc mai mititel, își rosti gândul Anton.

— Ba chiar unul măricel, îl contrazise vânzătorul.

— Dar de cumpărat nu cumperi?

— Dar ce-ai mata de vânzare, că nu prea pari a fi unul din ăia! Îi zise vânzătorul bătându-și cu subînțelele umărul cu degetele.

— N-oi fi avut eu grad și nici securist n-am fost, dar tot am primit o decorație!

— Oi fi fost vreunul din tâmpiții care au crezut și au luptat pentru comuniști!

Privirile bătrânului Anton sclipiră vârtos. Ar fi vrut să-i răspundă cu ceva de „dulce“. Se abținu, venise să facă comerț nu propagandă în capitală. Își băgă mâna în buzunarul de la piept, își pipăi medalia o apucă în podul palmei și i-o întinse:

— Uite!

Ologul o luă, o întoarse calm pe toate fețele și i-o dădu înapoi, zicând:

— Îți dau o sută cincizeci de dolari pe ea!

— Două sute cincizeci! zise și Anton cu o voce ce nu prea lăsa loc de tocmeală.

— Două sute, dacă vrei! și asta așa pentru că te văd mai bătrân și mai necăjit decât mine, îi spuse ologul cu oarece compătimire în glas.

— Bine, fie!

Își luă banii și se îndreptă spre casa de bilete pentru a-și plăti călătoria de înapoiere. În urma lui, îl auzi pe vânzător:

— Dar niște de alea cu străjeri, cu legionari, fasciste sau rusești nu ai?

Nu-i răspunse. În tren toată fața i se luminează. Îi încolțise o idee năstrușnică. Ajuns acasă, Arina nici nu bănuia că tatăl ei călătorise deja până la capitală. Îl văzu mai vioi dar nu tăbări pe el cu întrebări. Avea să-i spună atunci când credea el că poate spune. Și într-adevăr, peste câteva zile, ce câteva zile, peste mai bine de o săptămână, când se așezaseră la masă, bătrânul izbucni în râs.

— Ce râzi tată?

— Cum dracu să nu râd fata tatii, dacă mi-am bătut joc așa cum am vrut eu de „revoluționarii“ satului meu.

— Adică ce-ai făcut ?

— Păi, uite ce, îți mai aduce aminte de decorația pe care mi-au dat-o comuniștii ?

— Da!

— Am vândut-o cu două sute de dolari și mi-am cumpărat un porc de douăzeci de kile de la unul din satul nostru pe care l-am dus în curtea fostei noastre case. Și acolo din scândurile rămase am făcut cele de cuviință pentru a-l pârlî și a-l tranșa ca un gospodar adevărat ce eram cunoscut în tinerețile mele! Cine crezi că a dat buzna la mirosul șoricului pârlit? Revoluționarul Gâtlan și cu toți flinticii lui aducători de libertate! Aveau gurile pline de scuipat și ochii le sticleau mai dihai ca la câinii ce se iviseră și ei prin preajmă. Tăiam câte o șuviță de șorici, din porcul ce aburea încă și o molfăiam, așa într-o doară la un capăt, după care o aruncam câinilor. La început m-au privit în tăcere, după care mi-au zis: „Ai moș Antoane, chiar nu ți-a trecut supărarea? Că mata nu erai supărăcios“, le-am zis: „Eu nu. Dar cu vaca ce-ați avut?“ Gâtlan nu-i răspunse. Îi întinse o sticlă de rachiu, din acela făcut de el la cazanul pitit, în stogul de coceni din spatele șopru-lui, de se mirau toți cum de nu luase foc până atunci. În realitate el băgase cazanul într-o groapă, peste care construise un adăpost cu mai multe straturi de internită, adăugând apoi strujenii de camuflaj. Anton trase o dușcă, lăsându-se ars de tărie până în adâncul măruntaielor. Apoi mai trase una spre a-și topi urmele de șorici ce-i căptușise gâtlejul cu grăsimea porcului ce aștepta cuminte și fără de suflet să fie rumenit și înfulecat.

— Mi-ați mâncat porcul când am primit decorația crezând că am murit. Mâncați-l și pe acesta că tot de pe urma decorației se zice că m-am procopsit.

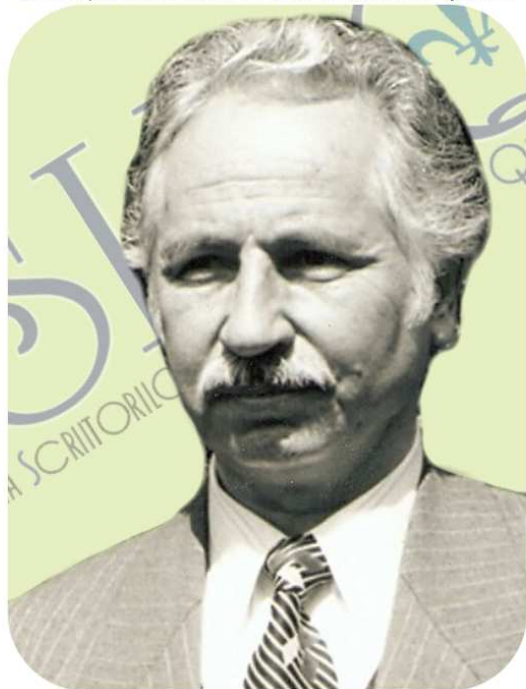
Le porteur de croix

Appuyée contre son épaule, la croix se laissait traîner en haut et en bas de la rue, en égratignant l'asphalte. Le grincement du frottement faisait arrêter les passants, ombres statuaire, tels les apparitions encombrant les trottoirs dans un horrible mutisme difforme. Journallement, le porteur de croix traînait ses jambes et ne s'arrêtait que devant une canette d'eau ou un morceau de pain, tendus avec pitié et peur par les commerçants dont les devantures donnaient sur le pavé des trottoirs. Et le jour où une parade se donnait des airs au centre ville et que les gens se demandaient qu'allait-il se produire, qu'allait-il s'y passer, le grincement de la croix traînée avec beaucoup de zèle, se fit place parmi ceux qui étaient venus montrer les vertus de parade.

Même les soldats avaient fait de place à celui qui portait sa croix, tout en se regroupant derrière lui. L'épaule égratignée jaillissait des chiffons, toujours propres, qui couvraient la nudité du corps. Les pieds nus, vésiculés par l'ardeur de la rue, sem-

blaient ne pas saisir la rugosité du poix parsemé de petits cailloux ardents. Les talons étaient juteux, et les doigts avaient de légères suppurations entre eux. « Le fou passe... » murmuraient les parents envers les enfants qu'ils tenaient dans leurs bras, d'un côté et de l'autre de la rue. « Le fou passe... », murmuraient aussi les vendeurs des deux trottoirs, dressant l'oreille à l'attente du grincement du bois sur l'asphalte. « Le fou passe... » se sont dit également les organisateurs de la parade, grinçant leurs dents de peur qu'on ne leur gâche pas la parade. Ils n'auraient pas su dire, pour de vrai, qu'aurait-on pu encore compromettre, ni s'il y en avait encore des choses compromettantes. Que quelqu'un parmi eux eût essayé d'expliquer le reste du passage du porteur de croix à travers eux, on n'aurait pas trouvé la réponse.

Les Hébreux mêmes ne l'avaient pas trouvée non plus, lorsqu'ils s'étaient donné la peine de saisir le secret de l'apparition. « Blasphémie, blasphémie! Criaient les rabbins dans les salles du tribunal où ils l'avaient déféré à la justice. Quoi, il s' imagine être un nouveau Jésus? » argumentaient-ils devant les juges. « Celui-ci n'est pas le Messie que nous attendons » chuchotaient-ils, à la tombée du soir, aux enfants rentrés des services divins, chargés des sermons du rabbin. Les Catholiques ne se laissèrent, eux non plus, en-dessous, et s'érigèrent d'une certaine manière, en défenseurs du proscrit. « Que lui en voulez-vous? ! Le crucifier tel Jésus? » avaient-ils déclamé en avocat: En fin de compte, le processus est ajourné comme on en avait l'habitude de ces endroits-là. Les Orthodoxes se tiennent à l'écart. Ils considéraient le porteur de croix comme s'il avait été l'ancêtre des chrétiens. Ils l'avaient nommé André et c'est ainsi que son nom est resté. C'étaient toujours eux qui lui donnaient une goutte d'eau ou un morceau de pain. Il portait la croix publiquement, à leur place. Jour après jour, sans cesse. André portait sa croix soit pour eux, soit pour lui-même. Qui aurait su le dire? Il ne regardait ni à gauche, ni à droite, ni en haut. Rien que l'asphalte inerte et opaque, comme s'il avait voulu s'y fondre. Mais lorsqu'ils avaient cherché voir s'il n'avait par hasard volé la croix, ils avaient découvert avec stupeur, que le prêtre orthodoxe l'avait rejetée à l'entrée de la ville, sans maître. Le prêtre l'y avait oubliée, après l'avoir remplacée avec une autre, en marbre. C'est ainsi qu'il s'imaginait la croix des martyrs, pour lesquels on avait fait dresser la croix en bois. Je me suis même réjoui à l'idée que ce fût un chrétien qui s'en soit emparé... « Car c'en est un chrétien, n'est-ce pas? » disait-il quelquefois comme s'il avait voulu se rendre justice tout seul. En dépit des murmures des uns ou des autres, André continuait son chemin avec une ténacité à envier. Certains avaient même commencé à voir quelques changements dans la vie de tous et chacun.

GEORGE L. NIMIGEANU
membru colaborator

George L. NIMIGEANU

S-a născut la 3 ianuarie 1938, în Comuna Tereblecea din fostul județ Rădăuți, România Mare, actualmente în Ucraina, datorită raptului teritorial. Refugiat, peregrin fără țință, prin țară, stabilit temporar în Banat, deportat în Bărăgan, lipsit de drepturi civile, cu D(omiciliu) O(bligatoriu), fără dreptul de a părăsi locul detenției și fără dreptul de a urma studiile liceale și superioare... Dar, peste ani... absolvent al Facultății de Educație Fizică, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași (șef de promoție pe țară, 1965); profesor de educație fizică în Mediaș, Județul Sibiu; membru al Uniunii Scriitorilor din România; membru al Societății Scriitorilor Bucovineni; membru colaborator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Canada. Debut cu poemul „Vârste incandescente”, în ziarul județean „Tribuna Sibiului”, 1968.

Cărți publicate: *Colinele singurătății*, Ed. Dacia, Cluj, 1983, cu un cuvânt înainte de Ion Mircea; *Fotograf de ocazie*, Ed. Transilvania, Sibiu, 1990; *Târgul de fluturi*, Casa de editură Mureș, Tg. Mureș, 1994; *Desene pe apă*, Ed. Transpres, Sibiu, 1994; *Semne particulare*, Casa de editură Mureș,

Tg. Mureș, 1995; *Ființa întrebării*, Casa de editură Ardealul, Tg. Mureș, 1996, cu un cuvânt înainte de Iulian Boldea; *Viață de rezervă*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 1998, cu un cuvânt înainte de Al. Cistelean; *Pe streșina veacului*, Ed. Augusta, Timișoara, 1999, cu o postfață de Adrian Dinu Rachieru; *Vinovat de sinceritate*, Ed. Augusta, Timișoara, 2001, cu un cuvânt înainte de Ion Roșioru; *Tămăduirea de sine*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2002; *Semințele focului*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2004; *Ale vieții sunt toate cuvintele*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2005, cu un cuvânt înainte de Cornel Moraru; *Aerul din cântecul pierdut*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006, cu un cuvânt înainte de Iulian Boldea; *Pietre de râu pe de sânge*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006, cu un cuvânt înainte de Ionel Popa; *Lumina de la început*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006, cu un cuvânt înainte de Ionel Popa; *Jocul ocult al țărmlui cu marea*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006, cu un cuvânt înainte de Adrian Dinu Rachieru; *Fața nevăzută a durerii*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006, cu un cuvânt înainte de Dumitru-Mircea Buda; *Întotdeauna viața pune întrebări*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2007, cu un cuvânt înainte de Cassian Maria Spiridon; *Noblețea tăcerii*, Casa de editură Samuel, Mediaș, 2008, cu un cuvânt înainte de Liviu Dorin Clement; *Treptele mărturisirii*, Ed. Samuel, Mediaș, 2010, cu un cuvânt înainte de Ion Roșioru; *Zodia nedreptății*, Ed. Samuel, Mediaș, 2010, cu un cuvânt înainte de Dumitru Mircea Buda; *Memoria clipei*, Ed. Samuel, Mediaș, 2011; *Ferestre la drum de seară*, Ed. Samuel, 2013, cuvânt înainte de Ligia Csiki; *Exerciții de echilibru*, Ed. Samuel, 2014, cuvânt înainte de Maria Radu; *Amintirile unei mașini de scris*, Ed. Samuel, 2015, cuvânt înainte de Titu Popescu.

Colaborări: Almanahul „Țara Fagilor“, Almanahul „Bucovina literară“, Actualitatea canadiană (Montréal), Apostrof, Arca, Ardealul literar, Astra, Bucovina literară, Candela (Montréal, Canada), Citadela, Concordia (Cernăuți), Convorbiri literare, Crai Nou, Cronica, Dacia literară, Discobolul, Euphorion, Ex Ponto, Familia, Fereastră, Glasul Bucovinei (Cernăuți), Luceafărul, Libertatea Cuvântului (Cernăuți), LitART, Litere, Mișcarea literară, Oglinda literară, Orizont, Orfeu, Pagini culturale, Poesis, Poezia, Plai Românesc (Cernăuți), Pro Saeculum, Rapsodia, Revista noastră, Revista Română, România literară, Rostirea Românească, Revista Literară Radio, Semenicul, Semne, Steaua, Transilvania, Târnava, Tribuna, Tribuna Sibiului, țara Fagilor, Vatra, Vatra veche, Vitralii, Vox Mediensis, Zorile Bucovinei (Cernăuți) ș.a.

Prezent în diverse antologii și istorii literare.

Premii și distincții:

- Titlul de Profesor Evidențiat (1989) acordat prin Ordinul Ministerului Educației și Învățământului, nr. 7650, 1989;
- Premiul I al revistei Transilvania, 1974;
- Premiul II al Revistei literar-artistice a Radioteleviziunii Române, la concursul Național de Poezie, 1976;
- Premiul I al Festivalului „Lucian Blaga”, ediția I, Sebeș, Alba, 1981;
- Premiul II al Concursului Național de Poezie „Tudor Arghezi”, organizat de Inspectoratul pentru Cultură al Județului Gorj, Tg. Jiu, 1993;
- Premiul revistei Târnava, pentru volumul „Semne particulare”, 1995;
- Premiul pentru poezie al revistei „Miorița Noastră”, New York, 1998;
- Premiul pentru poezie al Societății Scriitorilor Bucovineni, pentru volumul „Pe streșina veacului”, Suceava, 1999;
- Diploma de Onoare a Primăriei Municipiului Mediaș, 2001;
- Premiul de Excelență al Primăriei Municipiului Mediaș, 2002;
- Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Mureș, pentru volumul *Vinovat de sinceritate*, 2002;
- Premiul pentru poezie al Societății Scriitorilor Bucovineni, pentru volumul *Tămăduirea de sine*, Suceava, 2003;
- Diploma de Excelență a Societății Scriitorilor Bucovineni, 2003;
- Premiul pentru poezie al Editurii „Ardealul”, pentru volumul *Semințele focului*, Tg. Mureș, 2004;
- Premiul „Magna cum amicitie” al Zilelor revistei Convorbiri literare, Iași, 2005;
- Premiul Festivalului „Lucian Blaga”, ediția a V-a și al revistei „Târnava”, Tg. Mureș, 2005, pentru organizarea la Mediaș a evenimentului cultural „Zilele revistelor culturale din Transilvania și Banat”;
- Premiul „Opera Omnia” al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Mureș, Tg. Mureș, 2007;
- Titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Mediaș, 2008;
- Premiul pentru memorialistică, al revistei Discobolul și al Filialei Alba-Hunedoara a USR, Alba Iulia, 2011;

Drum împreună

Cu măștile-ntrebărilor pe chipuri, paznici de uși... Cuvântului Dintâi, ne amăgim cu câte-o bucurie, seara punând tristețe căpătâi... a doua zi, pe însorita parte a îndoielii, să culegem poama speranței... și, de-o fi, cumva, amară, semne să dăm

că soră-ți este teama... să nu dăm semn că deznădejdea
frate te are – din senin, în noi, când plouă...

Dând foaia zilei... să citim reversul... și... dacă vom afla
Cărare... nouă... suind prin noi în Muntele din noi,
pe unde-nfloare-a sufletelor floare... înmiresmând țărânile-n durerea... de viață fără moarte vestitoare...
să nu te-ntreb nimic – tu să nu-ntrebi... ci...
în tăcerea pietrei din Cărare... cu mersul...
să ne luminăm în Tâlcul Petrecerii prin Sfânta întrebare...

și-ntru Răspuns... nunti-vom... amândoi...
sub cer... pe fruntea... Muntelui din noi...

Un râu

Curge un râu prin mine... printr-o vale a plângerii...
în care Dumnezeu trudește în pământurile Sale...
și, ostenind și în pământul meu, îmi tot alege grâul de neghină... și-n zori îmi limpezește apa-n vad,
dându-mă împăcării – partea plină a curgerii... dar...
apele îmi scad... și noimele îmi seacă în cuvinte,
când frigul cuibărește gând străin, când îndoiala-n mine
ia aminte cum clipa-n rătăcire... face spin...

Că, dându-mă părerii, graba clipei tâlcuie-n mine rănilor din grai – acele uși abia întredeschise... prin care
urci... cu sufletul... spre Rai – râul acela care mă aleargă
prin vâlmășagul zilelor curgând... piatra din prag...
să-mi spele... și să-mi șteargă strâmbele vieții...
până și din gând...

Prag de lut

Arzi... răstignit pe-o cruce a Luminii!...
Picură sânge și din coasta ta!...
Coroană de-mpărat – pe frunte – spinii
zilnic silesc... a te încorona...

Zilnic, te-mbraci în Taina învierii...
și-ți râd în palme cuiele de fier...
în piept zvâcnesc semințele durerii...
cu sufletul... când te atingi de cer...

când nu-mplinești, în faptă, rana vie a gândului... care te are fiu...
și... te petreci ca umbra... prin pustie...

și-ți numeri anii... scânduri... de sicriu...

Fiindu-ți și străin... și... prea departe...
și-n propriul tău cuvânt doar... prag de lut...
ascuți... în tine... clopotele sparte...
între vecii... pe unde te-ai pierdut

în legănarea firului de iarbă...
de lângă prag... lumile clătinând...
și-n vorbă... arzi!... ca o fântână oarbă...
de propria ta viață... întrebând...

Sens

Cu voie... fără voie... când faci saltul
peste vremelnice... afli prea târziu
că-n tine viața... o trăiește... altul...
căruia... îi urmezi – jertfelnic fiu –

rătăcitor prin visele deșarte...
ale țărâni – adevăruri mici...
în care... clipa-n două lumi se-mparte...
Astfel, te-alegi cu teama... să nu strici

iluzia... că... între lumi, ești cheie
care descuie neștiute uși...
Doar că... în clipă... lutul își încheie
rondul înalt... în tâlcul celor duși...

și-apoi... dă foc... părelniciei noastre...
Astfel... trăim... atâta cât murim...
în clipa vieții... amăgit... de așteptare...
Lumina... ostenind... s-o înmulțim...

Între tăceri

Noapte-i! Lumina... doarme-n călimară!...
Complice, pana... moșăie-ntr-un gând,
sub streșina unui poem... Pe când,
la geam, perdeaua tremură... ușoară...

înfiorată... de-o părere... parcă...
a unei adieri... care încearcă...
taina ferestrei pentru-ntâia oară...

îngânul calm al frunzelor... cărări
leagănă... ispitind... spre nicăieri...
Cuvântul... arde... floare-ntre tăceri...
ascuns în tâlcul unei întrebări...

din care cad, din când în când, petale,
fragede... uneori... alteori... pale...
pe-obrazul trist al unei stinse mări...

Pâlpâie-n tâmpla nopții... undeva...
o stea albastră... unde-anume nu-mi
aduc aminte... Poate... între lumi...
părelnicește-n mine... cineva...

Lumina-n somn suspină... și... tresar...
și... clipa-ntoarce... fila-n calendar...
Să fie... oare... tocmai... clipa mea?...

Rang de noblețe

Umbra tăcerii... oare-i un pustiu
în care ni se desfrunzește viața?...
Nu-i Adevăr... spre sine-ntors cu fața,
sporind lumina... în Cuvântul viu?

Din slăvi adânci, printre rememorări,
când peste lume cade faldul serii,
în rangul de noblețe al tăcerii,
Răspuns... Esențialei întrebări...

nu te întorci, prin umbră, la-Nceput,
țărâna strecurând-o prin lumină?...
și, deslușind Cui, în tăceri, se-nchină
sufletu-n vis... prin Adevăr trecut...

nu bei la Cină-mpărătescul vin?...
Iar când aminte ieși că, peste Fire,
petreci ca umbra... pâlpâind subțire,
în geana înțeleșului Divin,

nu te întâinuiești precum ți-e scris
minuscul semn în Nesfârșita Carte –
făcându-ți din nimicnicie parte,
atâta, numai, cât ți s-a promis?...

Ea, umbra, când în zori îți dă binețe,
nu te înalță-n ranguri... „de noblețe?”

Singurătate

Nimeni nu te cunoaște... cu inima...
și orele albesc!...
Vremea... vremuește... vremurile...
vântul clatină lumile și
orele mele albesc... sens întrebării care,
sub orizontul închis... în mine sapă fântâni...

Vremea... vremuește... și... nimeni
nu mă cunoaște cu inima...
și clipa cea repede, în lozul cel mare,
îmi cântărește aurul... cu tot mai puține carate...

MIA PĂDUREAN
membru

Mia PĂDUREAN

Cetățean canadian de origine română, Mia Păducean este membră a UR, a Societății Scriitorilor Canadieni, a Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, a Societății de Studii Bizantine, membră de onoare ASTRA, Despărțământul Blaj, a Bordului de onoare al polului cultural Clujean, membră fondatoare a revistei Danubius. Mia Păducean a obținut diploma de onoare a Societății Literar Artistice „Sorin Titel” din Banat, Timișoara și diploma de merit a fundației „Alba Iulia 1918, pentru unitatea și integrarea României”.

Mia Păducean este regizor și interpret în cadrul grupului folcloric „Româncuțele”, grup înregistrat în Repertoriul de Artă și Patrimoniu din Canada.

Activitate literară: este corespondentă la revistele: „Adevărul de Cluj”, „Astra Blajeană”, „Luceafărul”, Montréal, „Calea de lumină”, Montréal, „Familia Română”, Baia Mare.

Cărți publicate:

Florile nu mor niciodată, Ed. Dacia, roman premiat de „Asociațiunea Transilvană pentru Literatură Română și Cultura Poporului Român”, *Amar și nădejde*, *Spini și aureolă*, *Dunărea, poarta spre libertate*, *Valurile destinului*, *Petala ucigașă*, roman

polițist publicat sub pseudonim, piese de teatru pentru copii și adolescenți: *Misterul lacului Sf. Ana*; *Călin*, adaptare scenică după M. Eminescu; *Trei Crai*, piesă religioasă; *Isus, Lumina Lumii*, *De ce am fugit de acasă*, *Gheorghe Dinică*, *Un actor pentru eternitate*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2008, *Gheorghe Dinică*, *Un actor pentru eternitate*. *Nestemate* (vol. 2), Ed. Napoca Star, Cluj-Napoca, 2010.

Amar și nădejde (cap. XXIII)

Drumul spre întuneric își face loc din ce în ce mai mult în viața lui Andrei. Obișnuit cu trenurile speciale în care sunt transportați ca niște animale pentru sacrificare, devine insensibil. Luând loc în vagonul celălă nu-l interesează nici de ce oprește, nici în care direcție merge. Cu mâinile ferecate stă rezemat de peretele din tablă și privește în gol. Ceilalți pușcăriași vorbesc unii despre închisorile pe unde au trecut și bolile care le-au șubrezit trupul, alții blestemă regimul și își amintesc de tihna ce au avut-o înainte de instaurarea comunismului. Un bărbat la vreo cincizeci de ani îi adresează câteva vorbe la care el stă pasiv fără să clipească.

Trenul oprește în afara gării Pitești. Ușile masive se deschid. Soldații înarmați îi conduc la dubele Securității. Obosit și flămând Andrei dormitează, la o zguduitoră tresare. Mașinile parchează în curtea închisorii. Ei coboară și încolonați câte unul merg pe lângă zidurile înalte și groase, intră în subsolul clădirii și se opresc în fața camerei de gardă unde ofițerul de serviciu îi verifică și repartizează pe secții. Andrei împreună cu alți deținuți se îndreaptă spre cavoul destinat lor. Când intră totul li se pare cunoscut, același miros de mucegai și paie încinse ca la Gherla, Aiud... Șase paturi suprapuse acoperite cu pături ponosite sunt aranjate de o parte și de cealaltă a încăperii strâmte. Țineta goală pe care murdăria uscată duhnește execrabil este așezată lângă butoiul cu apă. Andrei nu mai are forță, istovit se trânteste pe prețul de jos și adoarme un somn adânc.

Nepăsarea pune stăpânire din ce în ce mai mult pe simțurile lui. Execută totul ca un robot. Când fereastra din mijlocul ușii se deschide și gardianul îi împinge gamela cu fiertură de arpacaș sau fasole, el mănâncă fără comentarii dând la o parte pietricelele și alte impurități. Îl indispen colegii de cameră care nu sunt agreabili, în mod deosebit Vladimir, cel care doarme în patul vecin. Andrei simte că este omul Securității. De multe ori seara când încearcă să lege o conversație el intervine provocându-i la discuții contradictorii, uneori îi înfierbântă că aproape se iau la bătaie. Singurul reconfort îl găsește în cele douăzeci de minute de plimbare prin curtea interioară. Conform regulamentului ei merg în cerc unul după altul cu mâinile la spate și capul în pământ. Într-una din zile un deținut din spatele

lui profită de neatenția paznicului și-i plasează un bilet. Ajungând în cameră vrea să-l citească, dar cum? Turnătorul se plimbă continuu printre paturi și-i terorizează cu privirea glacială. Norocu-i surâde, bestia-i chemată la raport. Andrei parcurge rândurile: „Atenție! Închisoarea Pitești este una din cele mai perfide, nu vă lăsați intimidați. Măine începem greva foamei. „Nu reușește să termine de citit, Vladimir intră ca o furtună. Andrei introduce hârtia în gură și o mestecă. Vladimir sare pe el strigând: „Cască gura, vreau să știu ce ai în ea.“ El înghite înainte ca acesta să-l prindă de gât. La hărmălaia făcută ușa se deschide, gardianul îl înhață și-l aruncă într-o carceră de un metru pătrat. Din tavan îi picură apă în creștetul capului, iar pe sub picioarele care stau pe un grătar din metal curge o apă murdară unde se aud chițcăiturile șobolanilor. După douăsprezece ore de tortură Andrei este târât în camera comună. Ochii înfometaji de sânge îl privesc pătimaș. Capul îi vâjâie, totul valsează în jurul lui, febra îi tulbură mintea. Coșmare îngrozitoare îl chinuie zile și nopți. Sanitarul stă aproape de el, are ordin să-i lungească viața. Când Andrei își revine și leagă vorbă cu o parte din colegi își dă seama că mulți din deținuții politici sunt aduși special între criminali. Metodă eficace a închisorii din Pitești, să dea micii lupilor...

Forfota neîncetată în „hangarul“ care cuprinde o sută de paturi suprapuse, îi dă de gândit. Oameni cu mutre hidoase se trântesc de el provocator. Unele locuri se eliberează și sunt ocupate de noii veniți. Ultimul lot care a sosit, sunt cinci bărbați de vârste diferite ce spun că au fost martirizați de comuniști. Ei au grijă să se prezinte. Unul din ei cu nasul corioat spune cu o timiditate prefăcută: „Mă numesc Dumitru Z., arată spre cei patru, ne-am cunoscut la canal unde am stat trei ani.“ Ceilalți se prezintă, dar Andrei nu se obosește să le rețină numele. După figurile atletice nu par să fi suferit vreodată, dimpotrivă Andrei se întreabă ce caută acești derbedei aici.

În fiecare dimineată sunt scoși la plimbare. Când ajung în curtea interioară, gardienii îi împart în grupuri de câte douăzeci și îi obligă să formeze cercuri. La o parte din ei le pune ochelari din piele neagră la ochi. O astfel de „onoare“ are și Andrei.

Luându-i vederea îi trece elanul de a se mișca, dar gardienii cu bastoanele de cauciuc îi obligă să meargă printre pietrele așezate special în calea lor. Andrei întâlnește un astfel de obstacol, se oprește și pipăie cu piciorul, deodată cineva îl lovește cu pumnii în abdomen și-i adresează cuvinte triviale. El își smulge fâșia de la ochi. În fața lui cu o mutră de viperă stă Dumitru Z., gata de atac, Andrei se apără cu înverșunare. Alți deținuți politici care sunt atacați, fac la fel ca el. La sunetul alarmei soldații curg unul câte unul, îi imobilizează și-i duc într-o încăpere unde îi așează umăr la umăr. Fiecare din

ei are în spate un gardian cu glonțul pe țeava revolverului. Tribunalul format din deținuți care aveau la activ crime, violuri, stă în fața lor la o distanță de cinci metri. Dumitru Z. vorbește cu o voce pițigăiată:

— Ni se face favoarea să ne judecăm între noi. Am fost maltratat de comuniști ca și voi, deci nu puteți să vă plângeți că nu sunt drept.

Andrei revoltat strigă:

— Ești un nemernic de securist deghizat în pușcăriaș, ca și ceilalți patru. V-ați instalat în dormitorul nostru să ne spionați.

Dumitru Z. continuă mascarada fără să se sinchisească:

— A venit momentul să vă recunoașteți toate faptele și să denunțați complicități.

Un alt deținut urlă:

— Am fost judecați și condamnați! Ce mai vreți de la noi?

— Să spuneți tot ce știți despre organizațiile subversive din care ați făcut parte.

Andrei nu mai rabdă, cu riscul că va fi împușcat, bate din picioare, saltă de la pământ ca o minge, cu pumnii ridicați îi amenință:

— Dacă voi scăpa din mâinile voastre, vă promit că vă voi sfârâma. Ne obligați să recunoaștem ce n-am înfăptuit. De atâta amar de ani vă cunosc mârșăviile. Pentru a produce discordie între noi nu vă dați înapoi de la cele mai ordinare metode...

Cu ochii sticlind Dumitru Z. Îl întrerupe:

— Am vrut să fim oameni cu voi, refuzați, în acest caz interogatoriile vor fi făcute de...

Ușa se deschide, în încăpere apar trei matahale. Dumitru Z., oarecum satisfăcut, se adresează noilor veniți:

— Prezentați-vă, să știe cu cine au onoarea.

Cel mai robust dintre ei, răspunde:

— Ce mai tura-vura nu are importanță cum ne cheamă, doar atât că suntem condamnați la ani grei de pușcărie pentru crimele săvârșite. Șeful închisorii Pitești ne-a promis eliberarea dacă punem la punct blestemații ăștia care sunt contra regimului comunist. Vrem libertatea cât mai repede, așa că la treabă. Ca să nu fim învinuiți de părtinire îi luăm de la stânga la dreapta.

Cum Andrei este ultimul, până-i vine rândul trebuie să asiste la chinurile celorlalți. Așa zisul complet de judecată se retrage, rămân doar gardienii și soldații înarmați.

Călăii se aruncă pe bieții nevinovați. Pe primii trei îi dezbracă și-i așează pe niște scaune speciale. Le fixează mâinile și picioarele în verigi metalice, apoi cu lama briciului le face o hartă pe spate. Ceilalți doi tâlhari toarnă oțet pe rănilor deschise, presară sare și boia de ardei iute.

Sângele curge făcând spume. Canalia taie și întreabă: „Ce păcate aveți? spovediți-vă până mai

este timp.“ Un râs horcăit îl înăbușe de plăcere. Victimele cu barba în piept zac inconștiente.

Călăii nesatisfăcuți se îndreaptă spre următorii trei, îi dezbracă nud și-i târăsc lângă un grătar electric, îi obligă să se așeze pe vine, apoi cu niște clește speciale iau cărămizile încinse și le așează sub testicule. Bieții nenorociți rag de durere, dar brutele îi țin de umeri în așa fel încât nu se pot mișca.

Andrei nu mai suportă, strigă:

— Să vină șeful închisorii, dacă voi trăi voi demasca toate porcăriile de la Pitești.

El cade pe ciment în nesimțire. Când se trezește în infirmerie își dă seama că din nou nu l-au lăsat să moară. Trebuie să trăiască să se stingă zi cu zi.

Un caporal îl anunță că va fi mutat disciplinar la Balta Brăilei.

Amiaza dogoritoare de iulie îi sfârșește, totul stă nemișcat, nici măcar briza care adie dinspre Dunăre nu răzbate până la ei. Deținuții în apă până la genunchi taie stuful și-l leagă în snopi. Nu se aud decât strigătele gardienilor și pocnetul biciului care spintecă aerul.

Tăcut și îngândurat Andrei lucrează de două luni în balta puturoasă unde microbii mișună ca lăcustele. Seara se întorc în barăcile din colonia îngrădită cu sârmă ghimpată. Extenuați își masează picioarele anchilozate, apoi cad ca niște bolovani pe paiele putrede și dorm fără să se miște până la cinci dimineața când sunetul strident al clopotului le sparge timpane.

În Balta Brăilei ar trebui să-i fie mai ușor, anii de experiență din închisorile prin care a trecut l-au călit, școala vieții l-a maturizat de timpuriu. Harnic și destoinic a învățat meseria de tâmplar, fierar. Când se cere un „specialist“ se oferă, astfel scapă câteva ore din regimul bestial al închisorii.

Într-o dimineață de septembrie în timp ce înghițea ceaiul preparat din zahăr ars, Andrei aude în curte zarvă mare, când se pregătește să iasă, un sergent îl apostrofează:

— Andrei R. te pricepi la toate, avem niște armăsari de potcovit.

N-a făcut așa ceva, dar crede că nu-i mare lucru.

— Câți sunt și cine mă ajută?

— Poți să lucrezi singur, i-am legat de țărâș.

Când iese afară nu-i vine să-și creadă ochilor, curtea plină de deținuți politici așezați rânduri, rânduri ca tulpile pe ogor. În fața lor caii care strălucesc de sănătate cu câte un pușcăriaș, condamnat pentru crimele săvârșite, pe crupă stau înșirați în lateral cu distanțe mici între ei. De jur împrejur soldații cu arme la ochi. Ofițerii amuzându-se dau comanda: „țineți hăturile bine, caii sunt năvălași, atenție porniți la trap, la galop, nu vă uitați că-i zdrobiți pe ticăloșii ăștia învărgați, dușmani ai clasei muncitoare.

Călăreții dau pintoni animalelor care cu nările trepidând se ridică în două picioare și nechează de te cutremura. Doisprezece armăsari cu potcoave noi la copite, frământă masa de carne vie. Urletele de groază și durere se ridică spre văzduhul încins. Andrei cu ochii ieșiți din orbite, privește măcelul. A văzut multe în viața lui de detenție, dar infernul în care se zbat amărății este o mârșăvie de neînchipuit. Sergentul observă reacțiile lui, îl scutură de mână zicând:

— De ce te holbezi așa? fii liniștit, îți vine rândul să omori câteva lepădături. Așa-i mai cinstit să vă nimiciți între voi.

Andrei alb ca varul îi replică:

— Niciodată nu voi atinge un confrate care suferă ca și mine pe nedrept.

— Deci așa gândești blestematele? În loc să fi bucuros că nu ești sub copite, faci nazuri.

La un semn grăjdarul aduce un cal care din cauza zăbalei prea strâmte își tremură nervos pielea și-și rânjește botul.

Sergentul strigă furios:

— Încalecă! Încalecă!

Fără să facă un pas Andrei cu mâinile înțepenite pe lângă corp, urlă:

— Călăilor! Toți acești nenorociți sunt aici să ispășească o vină pe care nu o au. De ce-i ucideți? Oricum balta în care stăm zece ore pe zi, înghite destule vieți omenești.

Ca ieșit din minți sergentul îl lovește cu bastonul de cauciuc și ordonă să fie legat de stâlpul din apropiere.

După timp îndelungat de marș, caii plini de sânge și un lichid verde care țâșnește din abdomenele sparte, refuză să se miște. Ei care sunt prietenii oamenilor au fost siliți astăzi să-i calce în picioare. Ca la un semn ceresc nechează îndurerați, glasul lor prelung anunță jalea și durerea ce s-a abătut asupra coloniei din Balta Brăilei.

Andrei înfruntă pe cei care vin să-l dezlege. Capul sus și privirea semeată le dovedește că nici focul iadului nu-l va supune.

A doua zi toți cei care au rămas în viață sunt încolonați și la comanda celor care-i însoțesc pornesc pe jos spre moara părăsită. Vântul, ploile, ninsoarea au deteriorat-o. Achiziționată pentru pușcărie trebuie reparată și dată în folosință. Andrei nu se sperie de noua îndeletnicire, dimpotrivă își amintește de anii copilăriei când mergea cu bunicul la moară și căra sacii în spate. Stătea ore întregi și privea măiestria prin care pietrele mâunate de apă preparau făina. Aici în pustietate își amintește filozofia țaranului: „Apa trece, pietrele rămân.“ Un dicton înțelept prin care românul cu inteligența lui nativă spune că pietrele lovite de șuvoi stau nemișcate, tot așa și neamul nostru Sfânt rămâne neclintit în fața opreliștii.

După ce moara a fost reparată conducerea închisorii o pune în funcție. Din nou se cer specialiști. Andrei face un pas înainte împreună cu alți pușcăriași, rămân să lucreze ca morari. Vara, iarna asistă la sfărămarea boabelor de secară și grâu amestecate cu neghină.

În timpul lucrărilor Andrei a văzut șerpi prin bălăriile din împrejur. A învățat în pușcărie că doar de oameni trebuie să se teamă, astfel își face șerpilor prieteni. Din crengi de salcie își confecționează fluier. Când santinelele îi dau puțin răgaz, (bine-nțeles în speranța că într-o zi va fi devorat de târătoare) se așează pe un ciot și cântă. Ca vrăjiti șerpilor îl înconjoară și ridicând capetele își sfichiuiesc limbile despicate. Gardienii speriați fug. Dobitocii raportează conducerii că Andrei R. este cuprins de diavol. Vestea s-a dus în toată regiunea că la moara părăsită există un pușcăriaș care face minuni. Gardienii dau cât mai rar pe acolo, îi lasă în voia soartei cu gândul că într-o zi nu vor răspunde la apel. Nu știu nătângii că moara este cel mai fericit episod din viața lui de detență. Andrei are prilejul să evadeze dar nu concepe ca tot restul vieții să se ascundă. Așteaptă cu răbdare ziua cea mare când calvarul se va sfârși.

Adesea Andrei stă în picioare în mijlocul bălăriilor și cântă șerpilor care-și unduiesc trupurile diferit colorate.

Într-o dimineață o patrulă le tulbură liniștea. Prin focul de armă tras de la o distanță remarcabilă Andrei și camarazii lui înțeleg că trebuie să meargă într-acolo. Când sunt față în față sergentul îi anunță să se prezinte de urgență la directorul închisorii. Însotiti de soldați pornesc pe jos spre colonie. Mare le este surpriza, ceilalți pușcăriași pălăvrăgesc veseli. Din vorbele lor înțeleg că în urma unui decret general toți pușcăriașii indiferent de faptele săvârșite, vor fi eliberați. Andrei socotește în gând, are doar cinci ani de detență. Nu poate crede că astăzi o zi caldă de iunie a anului 1964 primește neprețuitul dar, libertatea.

Andrei se gândește cu tristețe la anii irosiți prin închisori. În 1950 a fost condamnat 7 ani, la temniță grea. În acest timp a fost închis la Gherla, Aiud, Deltă-Canalul Sf. Gheorghe, Baia Sprie, Pitești, Balta Brăilei. Și iată că astăzi ca printr-o minune, primește libertatea...

(© 2007 Mia Pădurean, Sursa: Mia Pădurean)

AUREL POP
membru

Aurel POP

Poet, exeget literar, istoric, publicist, editor, fondator de reviste, activ promotor cultural. S-a născut la 22 noiembrie 1949, în localitatea Cetățele, com. Șișești, județul Maramureș fiul lui Teodor și Valeria. Copilăria și-a petrecut-o în mare parte în satul natal și la bunicii dinspre mamă din satul Dacia, județul Satu Mare. Clasele primare le-a urmat în satul Dacia, cele gimnaziale le-a urmat în satul Paulean. Și-a continuat studiile la Liceul nr. 2 din Satu Mare (actualul Colegiul Național „Ioan Slavici” din Satu Mare). Licențiat în istorie, jurnalism și psihopedagogie în cadrul Universității de Vest din Arad. Master în etnologie europeană la aceeași Universitate. Studii doctorale în istorie la Institutul de Istorie „George Barițiu” al Academiei Române. Director al Editurii Citadela, redactor-șef și fondator al revistei omonime, ambele cu sediul în Satu Mare. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău (USR), al Asociației Publicațiilor Literare și Editurilor din România (APLER), al Asociației Revistelor și Publicațiilor din Europa (ARPE), al Asociației Scriitorilor de limbă Română din Québec (ASLRQ), Canada. Laureat al multor concursuri și festivaluri literare – palmaresul scriitorului însu-

mând 42 de premii, cărora li se adaugă trei diplome de recunoaștere a contribuției sale culturale. Publică în presă din anul 1969. Volume de versuri: cvatrilingvul *pelerinaj de secesiune* (2004), pentalingvul *calvarul cuvintelor* (2006), *sonete din regatul disperării* (2007), *semne dintr-un trunchi de cuvânt* (2009), unul de critică literară, *La Hanul Verbelor* (2008) și două de interviuri luate mai multor personalități culturale: *Cuvinte dintr-un noian de vorbe* (2009), *Deschideri confesive*, interviuri (2011), *Eternitate prin poezie*, antologie (2012), *Rezistența țărănească anticomunistă din perioada colectivizării în județul Satu Mare*, studiu istoric (2012), *Vasile Scurtu, zece ani în serviciul Sătmăruului*, studiu monografic (2012), *Taina căderilor*, poezie (2013), *Mărșăluind printre cuvinte*, poezie (2013). A publicat în presa locală: *Drapelul roșu*, *Cronica sătmăreană*, *Geneze*, *Informația zilei*, *Bulevardul știrilor*, *Informația zilei de Maramureș*, *Glasul Sătmăruului* etc. A publicat în revistele literare: *Tribuna*, *Familia*, *Vatra*, *Pan*, *Convorbiri literare*, *Ateneu*, *Orizont*, *Tomis*, *Pleiade*, *Poesis*, *Luceafărul*, *Pagini Bucovine*, *Solstițiu*, *Vitraliu*, *Raluca*, *Pagini sătmărene*, *Bucovina literară*, *Arena*, *Jurnalul de Vineri*, *Reflex*, *Contraatac*, *Viața Universitară*, *Oglinda literară*, *Agora Universitaria*, *Vitralii*, *13 Plus*, *Plumb*, *Citadela*, *Archeus*, *Cetatea culturală*, *Vatra Chioreană*, *Vestitorul*, *Banat* etc. A publicat în reviste de cultură din străinătate: *Conexiuni*, din New York (SUA), *Atheneum* din Vancouver (Canada), *Lumină lină* (SUA), *Observatorul* (Canada), *Tribuna noastră* (Canada), *Pagini românești* (Noua Zeelandă) etc. Desfășoară activitate la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale din Satu Mare, în calitate de consultant literar pentru creație populară și cultă.

Clădind în tine eternități

Cugetă
Și lasă-te înșfăcat
De credință și așteptare
Cugetă
Ca să redevii întuneric
Iar lumina să cadă pe tine
Ca un strigăt isteric
Ca o zăpadă sălbatică
Însămânțând în tine extazul
Acoperindu-ți necazul
Posedându-te și depozându-te
Clădind în tine eternități
Și urnind de pe tine neant
Bestia din tine se va retrage în minți
La treizeci și trei de ani
Vei fi mai bătrân cu două mii de ani
Decât frații tăi
Vei fi mai frumos
Dar nu mai înțelept decât frumusețea

Vei redeveni iarăși copil
 Complicând lucrurile
 Fără să primești bătaie
 Sau vorbind lucruri trăsnite
 Combinând explorând
 Ca o maree se vor ridica
 Spre chipul tău lumini
 Rând pe rând
 Întotdeauna a fost așa
 Înainte și după
 Așa a fost întotdeauna
 Sabie și cupă
 Humă și bucurie
 Pământ natal
 Zămislire și rezămislire
 În ce chip și-n ce hal
 Mai gândiți-vă uneori
 Și la cetatea de pe țărmul străvechi
 Unde-și dau din când în când întâlnire
 Trecutul și viitorul
 Și mai gândiți-vă
 Și la cei ce au murit înaintea voastră
 La cei ce au plecat
 Și n-au sosit încă
 Nu s-au întors
 La cei ce vor pleca
 Și nu se vor mai întoarce
 Și la ceilalți
 Pe care îi vezi zilnic pe stradă
 Ori în vis
 Ori altundeva
 Cugetă
 Ca să nu cazi în genunchi
 Pe propriul tău adevăr
 Pe propriul tău cadavru
 Fiindcă e greu să faci rost de altul
 Gândiți-vă
 Mai gândiți-vă
 Și încă mai gândiți-vă...

Creația

Poemele
 Acelea fără formă
 Goale
 Scrise
 Pe întuneric
 N-au mai avut trecere
 Abia când s-a făcut
 Lumină
 Am scris altele
 Dându-le o altă
 Formă
 Am prins curaj
 Întorcând pe toate fețele
 Cuvântul
 Iar dacă a fost cazul
 L-am despărțit

În silabe – în iarăși nocturne
 Lumini de veghe – în
 Praguri de lumi – trecând cu pas greu prin
 Inima Literei

Iată primul poem

Nebuniile omului sunt ca niște mânuși ale lumii

Cititorule eu sunt poetul tău
 Cel ce te scoate din mări de fum
 Pe care corăbii de carne
 Plutesc spre un țărm alegoric
 O vânătoare universală epidemică noctambulă
 Acoperă totul ca o cangrenă
 Insectele visului
 Căinii neantului
 Vânătorii deșertăciunii
 Invadează craniul lunii
 Invadează lumina și întunericul
 Invadează pântecul monstruos al tăcerii
 Și tot universul
 Pe care toate cuvintele vor să-l înhațe
 Devine din ce în ce mai țeapăn
 Tot mai rigid
 Tot mai absent
 Încălecăm în zori
 Pe conștiințele noastre de zgură
 Iar seara cădem la pământ
 Ca ceara ce se topește
 Ca o umbră ce se târăște mereu
 Nebuniile omului
 Sunt ca niște mânuși ale lumii
 Intrăm și ieșim din ele ca niște îngeri
 Pe fețele cărora sunt înscrise
 Prostia nocturnă a stelelor
 Și vicleniile vulpii
 Vrem să vedem după semne
 Încotro merge lumea
 Dincotro vine neantul
 Dar nici un semn n-a răsărit încă
 Pe cer – pe cer
 Magii și astrologii
 Au descifrat doar un morman
 De singurătăți în derivă
 Pe unde curge urina pe acolo se nasc
 Și zeii
 Și împărații
 Și lighioanele
 Și homosexualii
 Și lesbienele
 De ce vrem atunci să găsim întuneric
 Acolo unde este lumină
 Și lumină
 Acolo
 Unde e mereu întuneric
 De ce

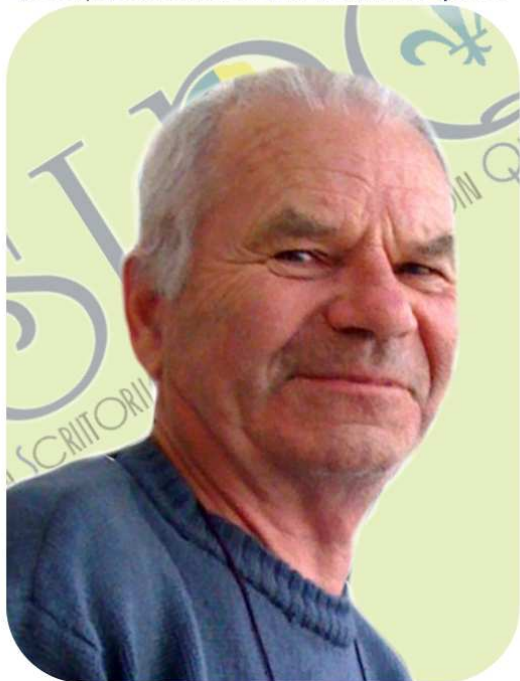
De ce
De...
...Ce ?

Săptămâna patimilor trece la orizont

Adu-ți aminte de mine
Atunci când o iarbă invizibilă
Acoperă lucrurile și viața
Ne naștem înăuntru
Și murim în afara vieții
Și-a morții
Îl însămânțăm pe da
În carnea lui nu
Și așteptăm să răsară acolo o lume
În șapte volume
Patru alte dimensiuni
Săptămâna patimilor trece la orizont
Ca o caravană-n deșert
În urma ei
Vin cele zece porunci
Și calul troian
Și pruncii
După aceea nimeni nu vine
Un repaos absurd ne adușmănește din neant
Obloanele au fost trase
În ceașca mea de cafea explodează cuvântul idee
Împrăștiind peste tot hărți
Și imagini de pe o altă planetă
Din alte părți
Ușa se dă de perete
Și în camera mea
Prin care cărți hârtii creioane
Și sticle goale se rostogolesc în toate părțile
Ca niște șobolani speriați
Intră frații mei
Esenin Labiș Dan David C. Popescu
Ținând în mâinile lor luna
Ca pe o damigeană minoică
Iar în altă zi îmi purtau propriul meu craniu
Din care îmi dau să beau apă
Vânt
Aer și moarte
Potență și existență
Vinul etern al tăcerii
Cuvântul cel de cenușă al vieții
După aceea iarăși se lasă în noi liniștea
Și nimic
Tăcerea și fumul
Cuvinte de smoală
Acoperite de scrum
Pe care corăbii de carne plutesc
Spre un țărm alegoric
Vestesc
Un țărm care va fi adânc ca spaima
De dincolo și-aici
Mai frumoasă ca speranța celor șapte pitici

Semnul divin

Am cântat aseară
Din frunza de viță
Din țate curgeau
Șiroaie de vin
Văduva cocea prescura
La focul din vatră
Din ceruri se-așteaptă
Semnul divin
Îmi deschid un ochi
Către lume
Celălalt îl mai las
O vreme închis
Întorcându-mă acasă
Beat criță
Înțeleg
Și totuși îmi pare un vis

IONEL POPA
membru colaborator

Ionel POPA

S-a născut la Mediaș, în 19 ianuarie 1946. În perioada 1961-1964 frecventează cursurile liceului Șt. L. Roth din orașul Mediaș. Anii studenției sunt legați de orașul Cluj, unde studiază la Universitatea Babeș-Bolyai și obține licența la Facultatea de Filologie, promoția 1969. Până în prezent activează ca profesor de limba și literatura română la școala Națională de Gaz din Mediaș. Activitatea didactică și științifică înainte de 1989 cuprinde printre altele articole în „Tribuna școlii”, „Revista de pedagogie”, „învățământul liceal și tehnic profesional”. De asemenea apar diverse articole de critică și istorie literară în revista „Transilvania” din Sibiu, revistă în care își face și debutul literar cu articolul „Cugetările lui Eminescu” (1986). După anul 1989 văd lumina tiparului diverse articole, studii și recenzii în revistele: „Transilvania”, „Steaua”, „Vatra”, „Mișcarea literară”, „Rostirea Românească” (Timișoara), „Târnava” (Târgu-Mureș), „Izvoare filosofice” (Târgu-Mureș), „Discobolul” (Alba Iulia), „Caietele de la Mediaș – Dialoguri culturale” (Mediaș), „Limba și Literatura Română”, „Saeculum” (Focșani), „Citadela literară” (Satu Mare).

Membru în colectivul de organizare a manifestării anuale „Zilele Revistelor Culturale din Transilvania și Banat”, care are loc în fiecare primăvară la Mediaș; redacția revistei „Caietele de la Mediaș – Dialoguri culturale”; Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec.

Volume publicate: *Glose blagiene*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2003; *Glose blagiene*, vol. II, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2005; *Din scrisorile despre Rebreanu*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2006; *Recitiri din literatura română*, Ed. Ardealul, Tg. Mureș, 2007; *Recitiri din literatura română*, vol. II, Ed. Crisserv, Mediaș, 2009; *Recitiri din literatura română*, vol. II, Ed. Crisserv Mediaș, 2009; *Recitiri din literatura română*, vol. III, Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012; *Scrisori despre Liviu Rebreanu*, proză scurtă, Ed. Almarom Râmnicu Vâlcea, 2013; *Scrisori despre Liviu Rebreanu*, vol. III, Ed. Samuel, 2014.

Diplome și premii: Premiul revistei de literatura și filosofie „Târnava”, 2002; Premiul pentru activitatea „Zilele Revistelor Culturale din Transilvania și Banat”, Mediaș, 2002, 2003, 2005; Premiul pentru debut, 2003; Premiul USR, filiala Mureș, 2003; Premiul revistei „Discobolul”, 2005; Premiul filialei Mureș a USR și al revistei „Târnava”, 2005; Premiul special al juriului „Saloanele Liviu Rebreanu”, 2007; Diplomă la Festivalul Lucian Blaga, Sebeș, Alba, 2008.

Liviu Rebreanu – Fiara

Printre textele de proză scurtă există o nuvelă considerată modestă, prin urmare, cam ocolită de exegeți. Geneza nuvelei este un jalon pentru evoluția epicii scurte rebreniene. Când, în 1920, Brătescu-Voinești, îi cere o colaborare pentru revista „Lamura”, Rebreanu își aduce aminte că în caietul pe copertile căruia scrie „Schite” (1908) are schița unei bucați literare, *Sînge cald*: „Trebuie să împușc un câine care s-a mîncat cu altul turbat. Era câinele meu favorit și nu am lăsat să-l împuște alții. Eram slab pușcaș. Am trăgănat executarea lui. În sfîrșit l-am legat de un stîlp și am tras. Câinele se uita la mine. Sentiment. Apoi, deodată îl podidește sîngele pe gură pe la gît pe coaste. Sîngele fierbinte aburea. Se mai uită o dată la mine implorator, apoi se pitește jos și-ncepe a-și linge rana. Nu l-am fost nimerit bine. Lîngea sîngele care aburea fierbinte. În mine deodată se zguduie ceva. Îmi venea parcă să-mi spăl mîinile în acest puhoi cald. Ridicai pușca la ochi și mai trăsei. Îmi venea să văd sînge mult, mai cald, să văd curgînd pîrîu, să mă împresoare nebunește. Câinele s-a mai zvîrcolit ceva apoi și-a dat sufletul. Sînge mult înroșea pămîntul împrejurul lui. Funia roasă, burta lui înroșită. Și eu stau privindu-l setos de sînge și-mi venea să mă tot uit...” (Liviu Rebreanu, *Caiete*, ediția N. Gheran, 1974, p.

126) Nimic nu mai era în mine omenesc, numai sânge, sânge...“ Interesul scriitorului pentru lumea instinctelor este cunoscută. Din fericire, prozatorul nu se oprește la descripția „estetică“ a feței biologice a instinctelor și a determinismului (ereditar, mediu) asupra lor. Rebreanu depășește acest naturalism cam afon la fiorul tragic și metafizic. Din perioada prozelor scurte putem identifica la el intuiția confruntării celor două fețe ale ființei: inconștientul și conștientul.

Pe scurt, subiectul prozei este următorul. Întors acasă, capul familiei află că Hector, câinele drag și credincios, apărătorul gospodăriei s-a luptat cu un câine străin care ar fi fost turbat. Deci, câinele trebuie sacrificat (omorât). Familia cere insistent acest lucru, copiii fiind nerăbdători și chiar dornici să participe la împușcarea câinelui. Frământat de îndoieli cu privire la probabila contaminare a lui Hector cu morbul turbării, stăpînul e totuși nevoit să-l împuște... cu „alice de iepure“. Întors în mijlocul familiei, răvășit de fapta comisă, află că de fapt câinele străin nu era turbat. La vestea năucitoare el murmură: „— Acum l-am omorât... Acum degeaba.“ Reproșurile sunt zadarnice.

Cu adevărat, materialul epic e modest, dar ce scoate din el scriitorul? Important e de reținut că autorul, Liviu Rebreanu, nu urmează pe Brătescu-Voinești și nici pe Emil Gîrleanu, somități scriitoricești în epocă. Mai tânărul Rebreanu face o întoarcere de 180 de grade și schimbă radical abordarea temei. Renunțînd la perspectiva sentimentală de poveste pentru copii, totuși, prozatorul nu uită agonia câinelui, dar își îndreaptă interesul spre experiența sufletească a călăului de moment. Sacrificarea câinelui bănuț de contaminare cu turbare devine povestea altei turbări.

Renunțînd la tipul clasic de introducere în poveste, narațiunea lui Rebreanu debutează brusc, printr-un dialog care surprinde agitația din sînul familiei. Textul permite cititorului să *audă* pe membrii familiei vorbind toți de o dată, semnal al agitației provocată de un eveniment care tulbură hedonismul existenței familiei.

Numai aparent firul epic se deapănă liniar, liniștit ca într-o poveste pentru copii. Relatarea faptelor este punctată la anumite intervale de cîteva sintagme ce vizează lumea interioară a personajului narator și liniștea cotidiană a familiei. Cauza acestei tulburări este *hazardul*.

Structura compozițională a textului este realizată în general prin tehnica contrapunctului, ajungîndu-se la suprapunerea luptei câinelui cu moartea peste lupta interioară a personajului narator cu demonii crimei. Se realizează o translație de la agonia câinelui la pofta cu care stăpînul își

înfinge mîinile în sângele cald al animalului, o plăcere pe care nu o mai poate înfrîna.

Din momentul în care a apăsas pe trăgaci, simbolul sîngelui, prezent deja din momentele anterioare, devine realitate. Fiara ancestrală s-a întrupat în prezent: „Cîinele se cutremură într-un spasm greu « Acum a murit... Acum s-a sfîrșit. » Pe urmă creierul mi s-a înțepenit. Nu mai puteam să încheg nici un gînd. Doar o poftă cruntă îmi zdruncina sufletul: să pipăi sângele cald... trebuie să-l simt...Vederea îmi era tulburată într-un val roșu, ca și cînd toată lumea s-ar fi umplut de sângele fierbinte din care se înălțau aburi amețitori ca o ceață... [...] Apoi deodată îmi înfipsei degetul în băltoaca de sânge sub capul câinelui, simțind un fior de groază și de plăcere sălbatecă. [...] « M-a biruit fiara »“. Un cititor finuț va strîmba din organul său estetic în contact cu asemenea... realități, așa că nu va percepe puterea expresivă și încărcătura dramatică a unor astfel de notații rudimentare. Prozatorul surprinde cît se poate de bine *dansul* dintre inconștient și luciditate, dans ce culminează în ambiguitate: care fiară l-a biruit? Cea din realitate, câinele, sau cea ancestrală cuibărită în inconștient?

În ogradă îl așteaptă „înfrigați și nerăbdători“ copiii. Din manifestarea copiilor și mărturisirea personajului narator deslușim ideea că *hazardul* foarte ușor te poate surpa în *prăpastie*. Un prim semn al tulburării lumii interioare a personajului este vocea joasă, șoptită cu care comentează vestea primită. Prin notarea comportamentului autorul redă în mod gradat *trezirea* inconștientului și asaltul lui asupra lucidității; începe cu notarea unui gest neînțeles, misterios pentru personaj („Eram furios că mă duc spre armă și totuși pășeam parcă m-ar fi împins cineva de la spate.“) și, apoi, cu consemnarea a altor două reacții nefirești („rîsei cu prostește“ și „gura mea striga mînioasă“).

În partea de început a nuvelei, etapele lucrării inconștientului sunt bine marcate prin sensurile punctuale ale perfectului simplu al verbelor (intra; luai; încărcă; pușca) și prin adverbele care punctează succesiunea acțiunilor (cînd; apoi; în sfîrșit; deodată; și brusc; pe urmă; apoi deodată).

Relatarea la persoana întîi este întregită la anumite intervale de autocitarea gîndurilor. Aceste autocitări sunt așchii de monolog interior. E tehnica de a marca relația alunecoasă între luciditate și transă: „« Așa, cel puțin, n-are să se chinuiască mult... Îl voi ochi bine, va muri într-o clipă »“. Propozițiile scurte, întrerupte, exclamațiile, imperativele, dubitativele sunt procedee lexico-sintactice prin care se sugerează teribila experiență a personajului. Apăsarea pe trăgaci dărîmă toate barierele conștiinței și ciclopul își arată chipul hidos: „deodată însă, simți o plăcere stranie

văzînd frămîntările dureroase... Plăcerea aceasta mă tulbură și mă înfură, mai ales dîndu-mi seama că n-o pot înăbuși". Actul e anunțat de cîteva semne ca imaginile simbolice ale sîngelui („un soare se zbate în apus, înroșind cerul"; „spinarea dealului pleșuv parcă se scâlăda în lumina ruginie"), după ce, mai înainte, prin folosirea repetiției a construit motivul sîngelui. Manifestările membrilor familiei sunt tot semne că instinctul ancestral doarme în fiecare. Nevasta artăgoasă și insistentă, trăind un sentiment de frică în fața posibilei turbări, se află de fapt sub puterea instinctului de conservare a speciei. Tot din vorbele ei scriitorul construiește laitmotivul sîngelui. „Copii primiră vestea mea cu violente explozii de bucurie. Erau fericiți c-o să mă vadă omorînd [...]. Cel mai mărișor încerca să mă convingă prin lacrimi că el trebuie să fie de față negreșit la ultimile zvîrcoliri ale cînelui." Copilul cel mărișor vrea să fie inițiat în jertfa sîngeroasă?! După jertfirea sîngeroasă, spune personajul narator „Copiii mă așteptau în uliță, înfrigurați și nerăbdători". Parcă în sînul familiei se cască un „gol istoric", timpul trecut-ancestral al „locuințelor lacustre" devine prezent.

Starea de buimăceală, de încetșoare a minții este redată prin notarea comportamentului, a vorbirii frînte, marcată de punctele de suspensie care spun mai mult decît orice întregire verbală. Confruntarea dintre milă (semn al conștiinței) și dorința de a ucide (semn al inconștientului) este dramatică. Prozatorul surprinde procesul dramatic al transferului de umanitate la animal și de animalizare la om. Construcția epică se desfășoară pe două linii aflate într-un raport invers proporțional: cu cît scade speranța de viață a cînelui, cu atît se deșteaptă fiara din om, cu cît cîinele devine om, cu atît omul devine animal. Citind textul și ajungînd la vorbele personajului „Nu există dobitoc mai sălbatec ca omul!" mi-am amintit de Ivan din *Crimă și pedeapsă*, care spune: „Am auzit spunîndu-se uneori că omul este mai crud decît o fiară".

Dacă acceptăm că schița este naturalistă, și este pînă la un punct, atunci în mod obligatoriu trebuie subliniat modul de camuflare a eredității, printr-o inversare temporală în relația dintre instinctul criminal al tatălui și dorința aprigă a celor doi băieți de a participa la uciderea cînelui turbat. Iar, în al doilea rînd, e de reținut ideea, prezentă printre rînduri, că o *întîmplare* (hazardul, „ceasul rău") poate provoca un colaps al conștiinței. În al treilea rînd, cu toate că pentru un moment dat a fost stăpînit, inconștient, de instinctul sîngelui și-și ucide cîinele, în același timp este conștient de ceea ce face și își analizează și comentează gestul. Nu întîmplător scriitorul folosește narațiunea la persoana întîi.

Să fie vorba în textul lui Rebreanu, realist-naturalist, doar de instinctul crimei? Putem oare desluși o rămășiță mitologică? Să fie răbufnirea (defularea) a unei rămășițe totemice? Să fie vorba de consecințele nefaste ale hazardului? „*Reconstituirea*" la persoana întîi să fie un proces de conștiință ce urmează după dezmeticire? Să fie o exorcizare-expiere a păcatului crimei? În orice caz nuvela lui Rebreanu ridică o profundă problemă de antropologie și de etică ce se pretează la speculații.

Apărută spre sfîrșitul anului 1920 (anul nuvelei *Ițic Ștrul, dezertor* și al romanului *Ion*), *Fiara* este ultima mare realizare a epicii scurte. Putem spune că ea înseamnă închiderea acestui capitol din opera lui Rebreanu. Cele cîteva texte (mai bune sau mai slabe) care urmează nu mai schimbă cu nimic imaginea nuvelistului definitivată la data respectivă și pentru critică și pentru cititor.

**Proza scurtă a lui Liviu Rebreanu*, fragment din capitolul *Panoramarea prozelor*

Mediaș, iunie, 2011, Ionel Popa

ELENA ADRIANA RĂDUCAN
membru colaborator

Elena Adriana RĂDUCAN

Născută în localitatea Bulzești, județul Dolj, la 27 martie 1955, apoi familia se stabilește, în 1962, la Craiova. Învățământ primar și gimnazial la școala Nr. 14, Craiova; liceul de cultură generală „Nicolae Titulescu”, Craiova; Facultatea de filologie, secția română-franceză, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca; Universitatea din Craiova. Obține licența în Litere în 1983, cu nota maximă. Gradul II, 1991; Gradul I, 1995; limbi studiate: franceza și germana. Funcționează ca profesor titular, Craiova, România. Opera sa numără 54 de titluri și include: cărți științifice, monografii, auxiliare didactice, cărți de literatură: poezii, literatură pentru copii, romane, critică literară, teatru. A tradus două cărți de aforisme în limba franceză. A publicat peste 100 de articole în reviste din țară și străinătate: articole de specialitate, recenzii, cronici, studii.

Opera științifică 1. *Fonetică și vocabular*, 2003, Ed. Policrom; 2. *Morfologia și sintaxa*, 2004, Ed. Policrom; 3. *1000 de teste-grilă*, 2005, Ed. Policrom; 4. *Pronumele. ghid metodologic*, 2005, Ed. Policrom; 5. *Evaluare și performanță școlară*, 2006, Ed. Spirit Românesc; 6. *Pronumele*, 2006, Ed. Spirit Românesc;

7. *Teoria literaturii*, 2006, Ed. Spirit Românesc; 8. *Limba română distractivă*, 2006, Ed. Spirit Românesc; 9. *Verbul*, 2007, Ed. Spirit Românesc; 10. *Literatura populară. Studiu introductiv*, 2007, Ed. Spirit Românesc; 11. *Studiul literaturii și gramaticii pentru capacitate*, 2010, Ed. Sitech; 12. *Limba română fără profesor*, 2009, Ed. Sitech; 13. *Limba română – teste de evaluare pentru gimnaziu*, 2010, Ed. Sitech; 14. *Numeralul*, 2011, Ed. Sitech; 15. *Et si omnes, sed non ego*, 2011, Ed. Sitech; 16. *Evaluarea sumativă. Limba română*, 2011, Ed. Sitech; 17. *Exerciții și teste gramaticale pentru gimnaziu*, 2012, Ed. Sitech; 18. *Regulament privind securitatea elevului*, 2012, Ed. Sitech; 19. *Metodologie – optimizarea relației școală-familie*, 2012, Ed. Sitech; 20. *Caleidoscop cultural*, 2011, Ed. Sitech; 21. *Securitatea și siguranța elevului*, 2012, Ed. Sitech, toate în Craiova.

Activitatea Literară: Elena Adriana Răducan a scris și a publicat la Craiova mai multe volume de poezii, povestiri, romane, dramaturgie, critică literară și traduceri, unsprezece din creațiile sale fiind dedicate copiilor.

22. *Floare de colț* – poezii, Sitech, 2011; 23. *Viața merge înainte* – poezii, Sitech, 2011; 24. *Apelul de urgență* – roman, Sitech, 2012, pentru copii; 25. *Peripețiile Anisiei* – povestiri, Sitech, 2012, pentru copii; 26. *Anisia și anotimpurile*, povestiri, Sitech, 2012, pentru copii; 27. *Visul Anisiei*, povestiri, Sitech, 2012, pentru copii; 28. *Anisia și pădurea misterioasă*, Sitech, 2012, pentru copii; 29. *Jocuri* – poezii, Sitech, 2012; 30. *Fabule*, Sitech, 2013, pentru copii; 31. *Luntrea cu vise* – poezii, Sitech, 2013; 32. *Anisia în lumea necuvântătoarelor*, Sitech, 2013 – pentru copii; 33. *Anisia în împărăția basmelor*, Sitech, 2013, pentru copii; 34. *Anisia în lumea copilăriei*, Sitech, 2013, pentru copii; 35. *Anisia la școală*, Sitech, 2013, pentru copii; 36. *Eu nu te văd, tu nu m-auzi*, Sitech, 2013, pentru copii; 37. *Vorbe și tăcere*, Sitech, 2013; 38. *Interferențe critice și culturale*, Sitech, 2013; 39. *Dimineți de septembrie*, Sitech, 2013; 40. *Caleidoscop Cultural*, (Cultură), Sitech, 2011; 41. *Epigrame și satire*, Sitech, 2014; 42. *Povestiri. Fântâna fermecată*, Sitech, 2015, pentru copii.

Traduceri în limba franceză: 43. *Să poți zâmbi atunci când suferi*, autor Florentin Smarandache; 44. *Viața la plus infinit*, autor Florentin Smarandache.

Cărți în colaborare (ca autor, coautor sau coordonator) la Ed. Didactica Nova, Craiova: 1. *Dificultățile limbii române*, 1998; 2. *Limba Română în școala primară*, 1999; 3. *Aproape totul despre examenul de capacitate și performanță școlară*, 2000; 4. *Limba Română Contemporană*, 2002; 5. *Cultivarea limbii române în școala primară, gimnaziu și liceu*, 2003; 6. *Compunerile școlare în clasele II-VIII. Îndrumător metodic*, 2003; 7. *Comu-*

nicarea scrisă elaborată. *Compozițiile școlare*, 2004; 8. *Cursuri practice, sinteze teoretice, teste-grilă și variante de subiecte rezolvate*, 2004; 9. *Metodica predării limbii și literaturii române în școala primară, gimnaziu și liceu*; 10. *Activități extracurriculare și extrașcolare cultural-artistice*, 2009;

Afilieri: membru în Societatea de științe Filologice, 1996; membru titular Societatea Scriitorilor Olteni, 2012; membru Liga Scriitorilor din România, 2012; membru Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România, 2012; membru Uniunea Epigramiștilor din România, 2014; membru Uniunea Scriitorilor Europeni, 2014; membru Paradoxismul Internațional, SUA, 2012; membru în Asociația Scriitorilor de Limbă Română, Québec, Canada, 2013; membru Asociația Internațională de Cultură „Carmina Balcanica”, 2012; redactor pentru gimnaziu, revista „Didactica Nova”, 1995; redactor-șef pentru gimnaziu și liceu „Didactica Nova”, 2011; redactor-șef: „Didactica Nova”, 2012; coordonator, revista de creație „Nu sunt ce par a fi”, 2010; colaborator, revista „Algoritm educațional”, 2011; fondator și redactor-șef „Thesaurum”, revistă internațională de știință și cultură, 2012; referent științific a douăsprezece cărți.

Cronici, referințe critice, prefete semnate de: Ștefan Dumitrescu, Florentin Smarandache, Mihaela Albu, Mihai Duțescu, George Sorescu, Radu Scorjitu apărute în următoarele publicații: revista Plumb, Bacău, sub egida USR, revista Starpress din Râmnicu Vâlcea, Onyx, revistă de literatură, civilizație, atitudine din Londra, Thesaurum, Revistă Internațională de știință și Cultură, Craiova, Observatorul, Toronto, Libertatea, Panciova, Serbia, Constelații Diamantine, Craiova, Palia Literară, Orăștie, Agero, Germania, Art-Emis, Germania, Cetatea Lui Bucur, București etc. Este prezentă în cincisprezece antologii.

Fragmente de operă

„Tensiunile intelectuale din societate, datorate mai cu seamă politicului, îi creaseră Soniei un mănunchi de gânduri rătăcitoare, bătând la porți ce rămâneau mereu închise. Victor o privea fără să aibă curajul să-i tulbure apele, timpul trecea, iar rana ei sufletească se adâncea vizibil...”

— Sonia, interveni el la un moment dat, te-ai schimbat enorm în ultima vreme, plonjezi mereu în trecut, în noianul de amintiri ce răscolesc, dedublându-te și încercând să păstrezi nealterată libertatea spiritului.

— Iluzii de rezervă, așa le-aș numi pe toate... Victor, am obosit în jocul de concordanțe atemporale, apoi mă prăbușesc și iar mă ridic, filtrând prin minte capete de orizont, prietenii eșuate, persoane dragi ce nu mai sunt, tarele comunismului și neocomunismului, căci nu poate

fi vorba de o reală democrație. Am motive să mă plâng de toate, imprevizibilul stă la pândă.

Dorința de a trăi civilizat, într-o societate bazată pe reale principii, lupta neconținută cu sine, aspirația spre formele de viață ce au ca armătură sufletească respingerea minciunii, a promovărilor politice de tot felul... sunt tot atâtea motive care mă fac să analizez trufașu-mi destin. O seamă de neliniști mă chinuiesc, încerc să descopăr drumul spre mine, treptele de comunicare între concretul absolut și perspectivele abstracte, să văd prețul tribulațiilor mele sufletești și posibilitatea de reconciliere cu mine.

Asta numești tu reconciliere? Tabloul umanității are stagii diferite de evoluție, meritul fiecăruia este de a naviga printre contradicții, diminețile de septembrie trebuie să-ți aducă liniștea de care ai nevoie, regenerarea sufletească se poate înfăptui și prin suferință, chiar dacă ce spun acum, poate părea paradoxal. Dincolo de zbaterea existențială rămânem oameni, cu firești slăbiciuni și mereu spectatori la primitivitatea lumii, la noblețea ei, la descoperiri de proporții, la agonia ei sau la toate inegalitățile sociale. Trăind cu indiferență, nu înseamnă că nu ieși act de toate barierele sociale ridicate... Nu uita de sfera preocupărilor tale! Sonia, te întreb dacă bucățica asta de viață ce ne-a fost dată, merită sacrificată analizând temeuri ce ne dau prea multă bătaie de cap?...

Sonia își rătăci privirea, nedând semn că ar dori să-i răspundă. Tăcerea ei ținea loc de răspuns, demonstrase de-a lungul anilor un profund atașament față de familie. Era vădit tulburată, dinamismul de care dădea dovadă îi anula orice neputință. Mereu capabilă să depășească obstacolele ivite, triumfase prin seriozitate, prin echilibrul pe care l-a afișat de fiecare dată. Nu ar fi reușit să reziste valului fără imaginea bună pe care și-o crease în timp. Disfuncția sufletească a unui moment anume era doar rezultatul unei dezamăgiri, al comportamentelor umane, în general. Ploaia îi dăduse o stare de somnolență, dar mai ales de nostalgie. Deschise ușa la balcon, ca să audă mai bine sunetul ploii, se întinse și luă globul din vitrină, îl roti, închise ochii, atinse pe nevăzute un punct de pe glob. Făcu ochii mari și spuse cu voce tare:

Am nimerit în Franța, de când mă așteaptă să o vizitez. Tu ai văzut Franța?

De mai multe ori, la intervale diferite, mi s-a părut de fiecare dată mai frumoasă. Dacă nu ai văzut Franța până acum, atunci poți să ai motive de regret, încep să te înțeleg, nu ai avut vreme să călătorești, poate nici financiar nu ți-ai permis...

Sonia pășea rar și ușor, ca și cum ar fi dorit să nu deranjeze, vocea ei gravă avea acum un alt timbru, mai puternic. (Elena Adriana Răducan, *Dimineți de septembrie*)

Le printemps

Les âpres montagnes
portent le foulard
de soie vert et
me regardent avec
d'admirables yeux...
en cet instant,
le printemps s'anime
de son esprit...
le vent caresse les fleurs
qui dansent frénétiquement.
Le paysage répond bien
à une inquiétude qui
me domine,
la clarté solaire descend
vers la plaine,
les champs étalent une pente
douce,
couverte de fleurs qui
me semble un nid de souvenirs.
Peu à peu j'embrasse le printemps,
en regardant les saisons qui
passent sans cesse...
c'est le moment de cacher
le miroir de temps,
le ciel étend ses bras
avec les étoiles et
les garnitures de fleurs,
la beauté de printemps
me fait sentir les vraies rythmes
de mon cœur...
le rossignol donne une véritable
harmonie universelle...
C'est le printemps,
juste un instant pour moi-même,
pour un autre début.

Mon destin

Dans mon âme, je n'ai jamais habité,
Je suis à une grande altitude, dans l'air argenté...
Aujourd'hui dans mes vallées les torrents s'exercent,
La courbure de ma vie m'embrasse sans cesse...

Il neige... il pleut souvent dans ma vie...
Cette rumeur des collines dissipe l'harmonie,
Mon destin, un poème symphonique,
Un pôle de glace s'allonge mélancolique.

Seulement le soleil me donne le caprice d'un
sommet.
Voilà, je ne suis toujours la même...
Mon destin ne vous saute pas aux yeux ?
Le bruit du monde, quel néant, mon Dieu !

Le vrai pacte

Une réflexion sur moi-même n'implique plus la
sincérité,
Est un pacte absolue le pacte avec le vrai ?
L'impulsion immédiate me donne la spontanéité.
Ma source intérieure me porte à son gré.

Quelle terrible chaleur, quelle cordialité!...
Le flux de l'eau m'arrache pour un moment,
Le soleil, les montagnes, les paisibles vallées...
Le soir s'approche par des internes mouvements.

L'ombre et la pensée

Mes deux compagnons,
L'ombre et la pensée
Se reposent un peu là !
J'insiste bien, regardez !

L'ombre avance s'éloignant,
Il s'agit d'une longue histoire,
Quelques pas et le soir viendra,
Sans un mot, je regarde pour croire.

GEORGE RĂDULESCU
membru

George RĂDULESCU

S-a născut în București. Este absolvent al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr”. Are două licențe, în Drept și în Teologie. Redactor la cotidienele „Curierul Național” (1999-2004), „Economistul” (2004-2006) și „Adevărul” (2006-2012). Jurnalist cunoscut pe plan național în special datorită dialogurilor săptămânale „La masa Adevărului”, dar și datorită cărților publicate – „Un secol cu Neagu Djuvara” (2010) și „În căutarea României pierdute” (2011).

Aflat la Montréal din 2012, și-a continuat activitatea publicistică, atât în țară, în cadrul cotidianului „Adevărul” și al revistelor „Historia” și „Money Magazine”, cât și în Canada, în cadrul publicației „Pagini Românești”. Tot aici a realizat emisiuni de televiziune cu personalități din România (Ion Caramitru, Horațiu Mălăele), dar și un nou format TV – „Rația de carte” – menit să promoveze în cadrul comunității ultimele apariții editoriale în limba română. Emisiuni de radio și televiziune în cadrul unor trusturi cunoscute de presă precum „Adevărul” sau „Realitatea Media”. De la sfârșitul lui 2013 realizează emisiuni în cadrul postului de televiziune canadian ICI TV.

Activitatea literară:

Autorul volumelor de eseuri și dialoguri: *Mistică și anatema* (Ed. Examene, București, 1999), *În groapa ticăloșiei...* (Ed. Examene, București, 2000), *Părintele de lângă noi* (Ed. Asa, București, 2004), *Un secol cu Neagu Djuvara* (Ed. Adevărul, București, 2010), *În căutarea României pierdute* (Ed. Adevărul, București, 2011).

Colaborator al unor publicații din România și din Canada, precum revistele „Historia”, „Money Magazine” și „Pagini Românești”.

Toamna la Montréal

Frunze galbene, ruginii și roșii, catedrale de piatră, parcuri generoase și ploii mărunte. Asta îți oferă acum cel mai mare oraș francofon din lume, după Paris.

Vara devine pe zi ce trece o amintire veselă pentru oamenii trecuți binișor de vârsta a doua, dar care se încăpățânează să-și bată joc de răcoarea toamnei. Fac jogging, poartă shorturi, tricouri subțiri, teniși scofâlciți și-și salută vecinii de cartier, din alergare, fără nicio grimasă care să trădeze falsitate. Se simt bine, nu-și pun problema că ar putea rămâne fără bani de medicamente. Statul în care au trăit (nu neapărat în care s-au născut) îi respectă. La fel și cei pe lângă care trec pe stradă, fără a-i cunoaște neapărat – adolescenți în uniforme de „écoles secondaires”, polițiști sau funcționari de bancă.

Toată lumea zâmbeste și e relaxată. Emană relaxare chiar și „nebunii din centru”, îmbrăcați în costume de câteva mii de euro bucata, care aleargă de la un birou la altul, printre zgârie-nori, cu câte o cafea „la carton” de la „Tim Horton’s”.

Lucrurile se mișcă, viața nu stă pe loc aici. Nici măcar bătrânii de la balcoanele cu mușcate, lăsați cam (de) mult pe mâna infirmierelor de către propriii copii, n-au vreme să-și facă gânduri negre.

Nimeni nu așteaptă iarna cu încordare, nimeni nu se gândește că ar putea fi ultima sau că e a naibii de lungă și friguroasă. Probabil nu se frământă din pricina asta nici negrii, arabii sau indienii veniți din țările lor cu diverse afaceri, la studii sau, pur și simplu, pentru o viață mai bună. E loc pentru toți în „orașul subteran”, construit special pentru a mânia gerul și pentru a le demonstra politicienilor că n-ai cum să explici la infinit cum nu se poate face un lucru.

Dar până la iarnă „se întâmplă lucruri” culturale printre rafalele de ploaie și vânt, spectacole de teatru, concerte și expoziții de arte plastice. Studenți în blugi, hanorace matlasate, cu glugă și converși stau de vorbă, întinși pe iarbă, despre toate astea. Nu-și murdăresc hainele, nu riscă să ia amendă. Ți se pare ciudat, dacă vii din țara lui „nu se poate”.

Îți dorești o toamnă veșnică, cu optimismul ei de „nu-mai-am-ce-pierde“ și cu nostalgii chircite sub greutatea întrebării „ce va urma?“. Mi-aș dori să pot trăi și-n Herăstrău o astfel de toamnă, sub frunzele căreia să putrezească tot ce nu mai veți să vi se-ntâmple și vi se-ntâmplă astăzi.

Privind înapoi, spre România (2012)

Dintr-o Românie înghețată la suprafață și clocoțind în interior, orice ieșire, cât de scurtă, nu poate fi altfel decât revigorantă. Ca o cafea tare, băută dimineața devreme, înaintea unei zile lungi și obositoare. „Ziua lungă“ a anului 2012 a început brusc, cel puțin pentru unii dintre noi, fără „menajamentele“ firești ale perioadei de după sărbători. „Cafeaua tare“ se cerea sorbită repede pentru a desluși cumva cursul logic al evenimentelor și consecințele lor asupra vieții de zi cu zi.

Sfârșitul de ianuarie m-a găsit, așadar, la Barcelona, acolo unde am încercat să privesc înapoi spre neajunsurile și tulburările de acasă. Indiscutabil, din vestul Europei, lucrurile se văd mai limpede. Toată lumea pare să fi înțeles că viața bună a ultimelor trei decenii a încetat, dar între a înțelege și a accepta situația e cale lungă. Oricum, nori negri se ridică la orizont, fără a ne lăsa timp să chibzuim la eventualele pagube produse de apropiata furtună.

Spaniolii (incluzându-i aici și pe temperamentalii catalani) tocmai ieșeau pe străzi pentru a protesta față de austeritatea bugetară. Și la ei „se taie“, și la ei se trăiește prost. Cel mai bine o știu românii noștri de acolo, cei pe care ne grăbim să-i aruncăm în „oala căpșunarilor“. Au probleme cu locurile de muncă, ușor de găsit cândva, și cu prejudecățile oamenilor care „au auzit la televizor“ că românii sunt infractori. Nimic nou, veți spune. Ei bine, nu-i așa: „căpșunarii“ nu mai au de unde trimite bani în țară, lucru pe care-l simțim și noi, în economia românească („Care economie?“, vor întreba unii, pe bună dreptate).

Prin urmare, Spania stă și ea pe un butoi cu pulbere, asemenea multor state din Europa zilelor noastre. Diferența este că unii mai și fumează pe acest butoi. Senzația de amurg istoric care bântuie continentul ar trebui să le dea fiori și politicienilor români, indiferent că sunt la Putere sau în Opoziție. Numai că ei par a nu avea nicio treabă cu ce se întâmplă în jur. Sunt la fel de ahtiați în a-și satisface micile interese, la fel de mărunți în politica mare de la Bruxelles. Recentele mișcări de stradă nu i-au determinat nicidecum să găsească răspunsuri la cum ar trebui să arate România după criză, ci să se întrebe cum să ascundă adevăratul chip al țării până după alegeri.

De departe, România se vede ca o bucată de pâine scăpată pe jos și năpădită de furnici. Ridicându-ți ochii, vezi în depărtare, apropiindu-se, vârtejul de praf care va zburătăci furnicile și care va duce, cine

știe unde, bucată de pâine. E clar, Europa nu mai are un de Gaulle, un Adenauer sau un Spinelli. Vremea seniorilor a trecut, iar marile puteri economice și militare trebuie să se reinventeze. Cine (și dacă) va ridica de jos „bucata de pâine“ numită România este foarte greu de anticipat. Sigur este doar faptul că „furnicile“ nu se vor da jos de bunăvoie de pe ea.

Sur l'essai

L'essayiste tonitruie, vocifère, il enchante, il corrode, il fulmine, il éructe... L'acide de ses mots précis dissout les sottises de ses contemporains... il dynamite les conventions sociales et désagrège les certitudes. L'essayiste n'est plus « homme de bonne compagnie »; penser contre soi-même c'est penser contre les autres, dit Sartre.

Au cours de ses terrifiants élans vers l'espace improbable, bondissant dans le vide, sans filet, l'essayiste n'a pas peur de se tromper, de se casser la figure ou de se contredire; il va, il fonce, tenant sa plume acérée comme don Quichotte sa lance, sans craindre que ses objectifs ne soient que des moulins à paroles comme ceux de l'Espagnol n'étaient que des moulins à vent.

Il peine, il souffre abominablement, mais sans souffrance sa vie serait sans saveur, c'est de son sang, de ses tripes, de ses nerfs torturés qu'il crée une œuvre rare, atypique, originale, efficace, parfois si douloureuse et tragique pour le lecteur curieux qui s'y aventure, qu'il doit se cramponner pour en poursuivre la lecture.

Les mots de Jean Starobinski sont édificateurs sur cet aspect: « L'essai ne doit jamais cesser d'être attentif à la réponse précise que les œuvres ou les événements interrogés renvoient à nos questions. Il ne doit rompre à aucun moment son allégeance envers la clarté et la beauté du langage ». Comme il servirait une véritable patrie...

Extrait du travail « Est-ce que l'essai est une véritable patrie ? » de George Rădulescu

VIRGIL RĂZEȘU
membru

Virgil RĂZEȘU

S-a născut la Brăila în anul 1932. Absolvent al Facultății de Medicină din Iași, a profesat chirurgia timp de 47 de ani, la spitalul Județean Piatra Neamț. Doctor în medicină, membru al Academiei de Științe Medicale și a Oamenilor de Știință, a numeroase societăți savante naționale și internaționale, a fondat „Asociația Chirurșilor din Moldova”, Ed. Răzeșu, Asociația „Prietenii muzicii simfonice” și a organizat 33 din cele 37 de „Reuniuni ale chirurșilor din Moldova”, care din anul 2000 poartă numele „Iacomi-Răzeșu”.

Autor al lucrărilor de specialitate „Vagotomia” și „Chirurgie generală – vademecum pentru examene și concursuri” (3 ediții) și a peste 200 de lucrări științifice, după retragerea din activitate s-a dedicat în exclusivitate scrisului, având publicate cincisprezece volume de proză: romane, nuvele și schițe, antologii, lucrări omagiale, cărți de atitudine, memorialistică ș.a.: „Spectru intim”, „Trei bisturie care au revoluționat medicina” (colab. cu A. Percek) „Professorul Ion Juvara – dascăl și promotor al chirurgiei moderne”, „Chirurgi români la început de veac XXI”, „George Emil Palade – un virtuoz al biologiei celulare & Ion Juvara – promotor al chirurgiei moderne”,

„Prin vămile vieții”, „Nunta de aur”, „Mic tratat de deflorare”, „Inelul pierdut”, „Glonteale cu parfum de crini”, „Ce ne facem, Doamnelor? !”, „Scriitori din Neamț”, „Umbra noastră cea de toate zilele”, „Domnule Președinte”, „Mărturie” (două volume).

A tradus: „Bărbatul care caută dragostea” de Pitigrilli, „Simfoniile lui Beethoven” și „Tinerețea lui Beethoven” de J.-G. Prod’homme, „Mozart, sunt eu!” de Max Genève, „și după...”, de Guillaume Musso, „Nemuritorii din Agapia” de Const. Virgil Gheorghiu și a desfășurat o amplă activitate publicistică în „Viața Medicală”, „Pagini Medicale Bârlădene”, „Asachi”, „Ceahlăul”, „Monitorul de Neamț”, „Antiteze”, „Revista Medico-chirurgicală”, „New-York magazine” ș.a.

Premii și Distincții: Premiul al III-lea „Cântarea României”, premiul „Carol Davila” pentru întreaga activitate, Cetățean de onoare al Municipiului Piatra Neamț. Membru al Societății Medicilor Scriitori și Publiciști, al Ligii Scriitorilor și al Societății Scriitorilor din Județul Neamț.

Bundițele

*Chiar dacă poartă pe spinare
un samar brodat cu aur,
măgarul... tot măgar rămâne.*

Bine a mai zis cine a zis, că la omul sărac nici boii nu-i trag!

Din speranțele legate de comoara negustorului Șraier, de care auzise, Gheorghe nu s-a ales cu nimic. A fost un vis frumos, dar... dacă n-a fost să fie, n-a fost și gata. Din când în când, gândurile îi mai fugeau la ce pierduse, nu-i venea să creadă că trecuse pe lângă toată povestea ca un prost și că nu se înfruptase din ea.

Prin '55, în vară, se părea că Dumnezeu i-a pus mâna în cap. Era la Timișoara, cu un prieten. Întâmplarea l-a apropiat de o femeie.

Se duseseră să cutureie printr-un târg cu de toate. Tocmai atunci s-a stârnit, din senin, o furtună care a luat pe sus gheretele din incintă. Ghereta unei femei venite de prin părțile Sucevei, cu niște bundițe de vânzare, s-a desfăcut în bucăți, i-a împrăștiat mândrețea de marfă și s-a prăvălit peste băiețelul ei de 5-6 ani. Mama a sărit să-și scoată copilul a strigat după ajutor și Gheorghe, care se afla prin preajmă, a ridicat panoul de lemn, a luat copilul în brațe și l-a adus în simțiri. Noroc că, în afară de spaimă, nu s-a întâmplat nimic. A ajutat-o și pe femeie să-și adune bunurile risipite, a venit și în ziua următoare să vadă ce mai era cu băiatul și uite așa... din vorbă în vorbă, a rămas în preajma femeii, până când femeia a vândut toată marfa.

I-a povestit lui Gheorghe că-și pierduse bărbatul într-un accident de pădure, când copilul avea trei anișori. Avea o gospodărie de toată isprava în Bucovina, dar dacă mâna de bărbat lipsea, se

cunoștea. L-a iscodit și pe el, ce și cum, el s-a arătat om la locul lui și până la urmă, suceveanca l-a întrebat dacă nu era dispus să o urmeze în sat la ea. Cum să refuze?

De cum au ajuns la ea acasă, femeia, Frăsina i-a trimis, pe Gheorghe și pe copil, să tragă un pui de somn și când Gheorghe s-a trezit, la vremea cinei, să nu-i vină să creadă: îl aștepta o masă împodobită cu crengi de brad, cu față de masă albă ca neaua, ȧesută în casă, cu șervețele aidoma, încărcată cu tot felul de bunătăți. S-a ospătat ca un boier, a băut afinată și ȧuică parfumată cu schinduc, adus tocmai din Ceahlău și vin de mere, făcut în casă.

Femeia i-a povestit ce era mai important din viața ei, că se bucura de nume bun în sat, și nu vroia să și-l terfelească. Pa el îl trata ca pe un oaspete, dar și-ar dori să-l aibă în casa ei, ca soț legiuit și tată pentru copil. Și nu se dădea în lături să mai aibă și alți copii. Că aici, mai toate familiile numărau trei-patru. Avea gospodărie cuprinsă, cu animale, prisacă și livadă de fructe, cu pădure și teren de pășune în obcini și, peste toate, atelierul de bundițe, la care un ajutor i-ar fi prins foarte bine. Dacă era de acord să împartă cu ea bucuriile și greutățile gospodăriei, îl primea în așternutul ei pentru totdeauna, stâlp și cap pentru agoniseala ei. Ba, fiindcă era om de oraș, avea să-i treacă lui atelierul de bundițe, pentru că acolo se simțea nevoia unei mâini puternice. Ea rămânea cu celelalte treburi ale gospodăriei.

I-a mai mărturisit că erau destui care ar fi dorit-o de nevastă dar ea i-a refuzat, fiindcă pe mulți îi știa robiți de băutură. Ea îi oferea tot ce avea, fără nici o condiție, în afară de aceea a neînsoțirii cu băutura. Nu era fără judecată, el era bărbat, nu călugăr, nu putea să-l lipsească de plăcerea asta bărbătească. Dar nu însemna să ajungă să-și bea mințile.

Lui Gheorghe nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva, dădea din cap și încuviința spusele femeii, zâmbind la traiul care-l aștepta. Se jura că nu se va atinge de băutură, că doar nu avea să lase atâta noroc și belșug.

Lucrurile au mers bine o bună bucată de vreme. Lui Gheorghe i-a trebuit timp până s-a obișnuit cu rosturile gospodăriei. Frăsina, bucuroasă că omul se dovedea de casă, era atentă la paharul pe care-l ducea la gură și nu știa cum să-i mai mulțumească lui Dumnezeu. Nu uita să-i amintească de momentul în care aveau să se înfățișeze la Starea Civilă, doar să se împlinească trei ani de când bărbatul ei trecuse în lumea cealaltă, cum cerea tradiția locului.

Într-o zi, l-a îmbiat și pe Gheorghe să încalece un cal, de care el nu se apropiase niciodată. A urcat pe unul, de fapt o iapă, Voina, o mândrețe de animal, și i-a plăcut. Iar Frăsina i-a dăruit-o, numai pentru el. Omul a prins gustul călăritului, așa că gospodina scăpase de grija drumurilor, trecute pe seama lui.

Într-o zi, femeia l-a simțit duhnind a băutură. Luat pe nepregătite, Gheorghe a îndrugat o poveste, că pe coasta muntelui a dat de un om, cu căruța prăvălită, că l-a ajutat să o scoată de acolo și căruțașul l-a omenit cu un pahar. Frăsina... n-a zis nimic, dar a început să-l pândească. Și așa a văzut că omul ei dădea cam des târcoale beciului și nu pleca la vreun drum fără să se asigure de ceva băutură.

Așa se face că a amânat, o dată și încă una și de mai multe ori drumul spre Starea Civilă. Nu se putea spune că n-a fost înțelegătoare. Știa că orice schimbare cere timp și, mai cu vorba bună, au discutat și au întors lucrurile pe toate fețele. De fiecare dată terminau cu lacrimi de o parte și cu jurăminte de cealaltă, că de mâine... și e drept că jurămintele țineau, dar... numai câteva zile ajungeau tot de unde au plecat. Se mai dovedea că alesul Frăsinei nu era prea prieten cu munca. Mai făcea câte ceva, dar era limpede că gândul nu-i era la treabă. Ba și la atelierul de bundițe, încurca lucrurile, se încăpățâna să le arate el lucrătoarelor cum ar trebui să coase sau să potrivească nu știu ce, încât treburile se cam dăduseră peste cap.

Toate ca toate dar a început să se întrecă cu băutura. Nu se mulțumea să bea numai acasă și pornise să bată cârciumile din sat. Se lăuda cu trecutul lui de militar și cu câte făcuse la viața lui, ba că n-ar fi plecat de la casa lui dacă n-ar fi ținut să-i facă Frăsinei pe plac, doar ca să-i sporească averea. Și câte și mai câte. Uneori, uita să mai vină acasă ca omul la locul lui și, ori îl aducea iapa, obișnuită cu drumul, ori careva dintre vecini.

Lucrurile au mers cum au mers până când, o lucrătoare de la atelier, o copilă abia împlinită dar pricepută și îndemânată, i s-a plâns stăpânei că într-o seară, când avea ceva de terminat la lucru, Gheorghe a înghesuit-o, gata-gata s-o învingă. Scăpase cu greu de el, cu hainele rupte, dar nu voia să vină la lucru, să nu pățească rușinea cea mare.

Biata Frăsină, amărâtă de nenoroc, n-a zis nimic și a hotărât, în scurt, cum făcuse și la Timișoara. Și-a trimis băiatul la bunici, a chemat doi frați de-ai ei să-i fie mai ușor și, în zi de duminică, după cinci luni de viață împreună, i-a făcut bocceluța lui Gheorghe, i-a pus în mână bani de tren și i-a dat papucii. Ba i-a menit ca nu cumva să încerce marea cu degetul și să-i mai calce pragul, că avea să-l primească cu toporul și cu dulăii curții asmuțiți asupra lui.

Gheorghe nu se așteptase la asemenea tratament: a dracu' muiere, cu bundițele ei cu tot. A plecat cu coada între picioare la casa lui, unde avea să tragă mâța de coadă, cum făcuse de când se știa.

(fragment din romanul *Glonteale cu parfum de crini*)

Regăsirea

*Un singur ceas de dragoste
poate face cât o viață întreagă.*

Balzac

Mănăstirea Sâmbăta de Sus. Prăznuirea Sfintei Paraschiva chema credincioșii din împrejurimi și de departe către sfântul locaș. Drumurile erau aglomerate, un puhoi de oameni în straie de sărbătoare se revărsa peste dealurile molcome și le smălțuia ca pe un covor multicolor. Fiecare se deplasa cum putea, în căruțe, în mașini sau pe jos, în șiruri nesfârșite.

După ce coborâse din tren, Ruxanda încercase să urce în vreo cursă sau autobuz, dar înghesuiala era atât de mare și oamenii atât de agitați, încât renunțase să se îmbulzească printre ei. O cuprinsese deznădejdea și tremura la gândul că nu va putea să fie la vremea cuvenită unde-și dorea. Nu abandonase și pornise cu hotărâre pe jos, fără să știe cât avea de mers. Întrebase pe o femeie cam câți kilometri sunt până la mănăstire, dar aceea îi spusese, mai în glumă, mai în serios:

— *N-apoi, domnișorică dragă, că nu-mi pari altcum, câț' kilometri or fi nu știu a-ți zâce, da' numa' că cu încălțările ăle săltate la spate și pă cuiele ăle, nici c-o să ajunji a te-njenunchea ori a te-nchina la sfintele icoane. No, meri mai dăgrabă dăsculță, că iarba e ăl mai fain covor și drumu' ăl mai moale. Poate că s-o-ndura fo cursă mai goală... da' mare nădejde nu-i cu așa amar dă suflete...*

Până la urmă, avusese noroc de-o căruță încărcată ochi cu femei. Făcuse semn, cam într-o doară, dar căruțașul nu vroise să oprească.

— *No, nu-ți fă păcate, Pătrule, cu o copilă, acolo...* spusese o femeie.

— *D-apoi, cum or dovedi doi cai așe podvadă și, pă dasupra, ș-atâta vorbăraie? Că mintenaș începem a ne aburca la deal...*

— *No, lasă numa', că doară n-oi vre să zâci că nu ne-om sâmți la obraz: unde-o fi deal, ne-om da jos și-om pingea și noi. Că, mai zălele trecute, n-aveai grija cailor și te-ai lăcomit la clădit fân, că zăceam că-i mare minune să mai poți urni căruța dân loc...*

— *Așe-i nană... da' acela era fân... nu...*

Nu mai terminase vorba, neștiind cum să le înfrunte pe femei. Dăduse din cap a om biruit de gura lor, trăsesse de dârlogi și oprise. Noroc că cei doi cai erau bine hrăniți și puternici și, mai repejor, mai la pas trăgănat, mai coborând unde era câte un suș mai greu, ajunseseră cu bine la mănăstire.

Ruxanda se întreba dacă cel așteptat va veni. I se strângea inima că s-ar putea ca totul să fie o nălucire. Trăgea speranța că nu se putea, fusese dragostea ei dintâi și îl va găsi acolo. Fapt este că, la sorocul stabilit, ea își ținea făgăduiala. În biserica plină, dăduse roată cu privirea peste puzderia de oameni și nu-l dovedise. A rămas în biserică până

când lumea s-a răsfirat, iar soarele a început să scapete către asfințit. A stat numai în genunchi. Noroc că femeia de la lumânări i-a adus o pernă și i-a pus-o sub genunchii deja amortiți de contactul cu piatra rece. N-a întors capul către ușă, credea nesmintit că cel așteptat avea să se apropie de ea și o s-o ia de mână, ca la începutul dragostei lor. Cine ar fi putut cuprinde amarul ceasurilor petrecute acolo, în fața altarului? S-a închinat la toți sfinții, l-a implorat pe Dumnezeu să facă o minune și să-l aducă lângă ea. Atunci a înțeles, a cuprins dimensiunea uriașă, incredibil de umană a rugăciunilor meșterului Manole, care îl implora pe Dumnezeu să i-o întoarcă din drum pe Ana, bucuria zilelor sale. Și a înțeles-o și pe Ana lui, înfruntând stihiiile sau, mai bine zis, alergând să se supună sorții și morții. Atunci a avut revelația a ceea ce înseamnă rugăciunea. Până la urmă, după ce amarul de lume s-a topit, s-a rugat de un călugăr bătrân, cu un fuior de barbă lungă și albă, să-i primească spovedania. I-a spus toată durerea ei, fir cu fir. Acela a ascultat-o în liniște, i-a dat împărtășania și i-a spus: *Mergi în pace; dacă asta e vrerea Domnului, fără de care nimic nu se săvârșește, nu ai ce face. Dar nădejdea să nu ți-o pierzi! Niciodată!*

Deși nu putea, nu vroia să creadă că ultima speranță de a-și împlini ultima datorie de dragoste, de care se agățase cu toată ființa, se năruise, realitatea era una singură și cumplit de amară. Nu-l acuza, se mângâia cu credința că ceva anume îl împiedicase să ajungă acolo și nu uitarea, disprețul sau indiferența. S-a cramponat de ancora asta și, până la urmă, s-a împăcat cu ideea și cu sine.

Plecuse cu ultimii oameni din mănăstire, noaptea fusese de coșmar, pe patul jilav și rece al unui hotel mizerabil. A doua zi, în așteptarea plecării trenului, rătăcea pe străzile orașelului. Se oprise să-și tragă sufletul în fața vitrinei unui magazin cu rochii împletite dar nu vedea nimic. Numai când s-a întors să plece în drumul ei, s-a izbit de un bărbat pe care parcă-l înțepenise Dumnezeu în locul acela. Dar când a ridicat ochii să-și verse năduful, cerul s-a deschis și bucuria lui s-a revărsat peste ea, ca un potop: era el! În carne și oase. Parcă nu cel pe care-l aștepta, ci adolescentul de care fusese îndrăgostită toată viața. Și-a mușcat buzele să vadă dacă nu visa, și-a amintit de rugăciunile ei și și-a spus că Dumnezeu a ascultat-o. Îi venea să se urce pe bordura vitrinei aceleia și să strige în gura mare: *Oameni buni, nu vă mai îndoiți, Dumnezeu există! Dumnezeu și Sfânta la care m-am rugat mi-au auzit rugăciunile! Minunea lor! S-au îndurat de suferințele mele!*

S-a lipit de el, fără cuvinte, ca la întâlnirile lor, puține, poate necuviincios pentru strada pe care se aflau acum. O năpădiseră amintirile, puzderie, atât de răsucite și răstălmăcite de-a lungul anilor, ca o

descătușare din lanțurile atât de grele pe care le purtase toată viața.

Și... la un moment dat, era părere sau nu, avusese impresia că era puțin stânjenit...

—...*Suntem pe stradă... lumea...*

Da... numai când a izbucnit în plâns, ce însemna strada față de trăirile ei!?, și-a dat seama de situație. S-au refugiat în magazin. Vânzătoarea, femeie și ea, i-a sărit în ajutor, i-a citit în ochi, convinsă că fusese brutalizată de bărbatul de lângă ea. Există un du-te-vino de priviri, când la ea, când la el, totul era o mască, parcă îi auzea gândurile care o îndemneau: *fugi, desprinde-te de el! Ai să pătimești, ai să ai numai chinuri și necazuri din întâlnirea asta!* Dar și-a făcut datoria: *Ce e, doamnă, ce s-a întâmplat? Sunteți bolnavă sau... ce?* Ruxanda i-a spus că aflase de pierderea unei rude apropiate. Vânzătoarea a dat din cap și a zâmbit a neîncredere, i-a oferit un pahar cu apă, a întrebat-o dacă nu vroia o bucăciță de zahăr sau un ceai, le-a arătat amândurora o canapea ponosită pe care să se așeze și... și-a văzut de-ale ei...

S-au liniștit, au rămas tăcuți cine știe câtă vreme, sprijiniți unul de celălalt, s-au ținut de mâini până când au simțit un fel de împăcare care cobora, fălfâind ca o aripă peste ei și peste lumea din jur.

După ce au părăsit magazinul, și-au prins mâinile ca în adolescență și le-au băgat înlănțuite în buzunarul pardesiului lui, jilav. Unde era mănua aceea ponosită care le cuprindea amândouă mâinile!? S-au oprit într-un restaurant. Era cald de la focul din vatra aprinsă chiar în mijlocul încăperii, era plăcut, fără muzică, într-o liniște parcă de pe cealaltă lume. Nu se auzeau decât trosniturile rare ale buștenilor care ardeau pe vatră. Și atunci, țâșneau mici jerbe de scânteii și își spuneau că erau focurile de artificii aprinse în cinstea lor. Acolo ea a descoperit plăcerea și bucuria adevărată a unui pahar de vin și și-a dorit cu ardoare să se ametească, să se îmbete, deși nu știa ce înseamnă asta decât din ce văzuse pe stradă. Vroia să trăiască acea zi, singura zi în care iubirea ei nestinsă putea să se împlinească, să-și găsească justificarea pentru nopțile și zilele pe care le trăise numai și numai pentru el. Ar fi fost timpul să plece spre casă, dar cum s-o facă?! S-o descurca în vreun fel. Vroia să aibă parte, câtuși de puțin, de el.

...

— *Ce s-a întâmplat? Te-am așteptat. Ce greu mi-a fost, nici nu-ți închipui! Îmi promiseseși că ai să fii cu mine. Cum de ai apărut abia astăzi?*

— Da, ți-am promis. Și nu concepeam că n-am să mă țin de cuvânt. Am ajuns în zonă, am schimbat trenul care mă adusese de departe, cu un autobuz hârbuit, încărcat până la refuz. Aveam siguranța că voi ajunge. Motorul mașinii s-a stricat de nu știu câte ori. De fiecare dată, șoferul a știut unde să umble și motorul a pornit. Și tot de atâtea

ori se răcorea dintr-o sticlă pe care o ținea lângă el. Și, când a fost să coborâm o vale abruptă, frânele mașinii au cedat, motorul s-a oprit și el, și am pornit într-o goană nebună la vale. În țipetele celor din autobuz și în starea aceea de panică, șoferul a reușit să mențină hărăbaia pe drumul drept, dar când am ajuns la curba în care, din fericire, se termina și valea, autobuzul s-a răsturnat sau, mai bine zis, s-a trântit pe-o rână, ca un bivoli rănit, în scrâșnete de metal, sticlă spartă și țipete. Am ieșit afară cum am putut. Călătorii n-au pățit nimic, dar un ciob de sticlă i-a făcut șoferului o rană la gât. Se căsca urât și pe acolo țâșnea sângele la fiecare bătaie a inimii. Lumea era înspăimântată, agitată. Am reușit să culcăm rănitul, se afla într-o stare proastă, greu de stăpânit. Oamenii strigau: un doctor, un doctor, să vină un doctor! Sărisem în ajutor, lumea se uita strâmb la mine, cum puteam fi eu doctorul de care era nevoie?, dar când au văzut că am reușit să-i opresc hemoragia, mai întâi cu degetul și apoi cu o batistă făcută ghemotoc, comprimând rana, s-au potolit. Eram plin de sânge și descoperisem că șoferul duhnea bine a băutură. Din sticla din care toată lumea credea că bea apă la fiecare oprire, se „răcorea” cu câte o dușcă de țuică. Poate că și penele de motor erau simple pretexte pentru a duce sticla la gură. I-am spus, fără înconjur, că merita să se piardă pentru că pusese în pericol o mulțime de oameni care-și încredințaseră viețile în mâinile lui, dar spusele mele nu l-au impresionat prea mult. Din când în când, își pierdea cunoștința, iar alte ori devenea agitat, riscând să sângereze și mai tare. L-am bruscă puțin și l-am amenințat că-l las în voia lui Dumnezeu, să-și piardă viața:

— Vai de mine, domnule, tinere, nu mă nenoroci, am acasă patru guri de hrănit, vai de păcatele și de zilele mele...

După multă vreme, a sosit un autobuz care a încărcat pasagerii, iar o mașină de asistență cu macara a pus pe roți autobuzul, l-a remorcat și duși au fost. Am rămas la marginea drumului. Mai trecea pe lângă noi câte o mașină, făceam semne, oamenii se holbau, își făceau cruce și se îndepărtau. Probabil că-și spuneau că victima și criminalul mai aveau ceva de împărțit. Într-un târziu, Salvarea a venit, numai cu șoferul. Nu puteam părăsi omul, pentru că hemoragia l-ar fi dat gata, pe un drum mizerabil, plin de hârtoape. Am ajuns noapte la spital, medicul de gardă și-a exprimat satisfacția că reușisem să stăvilesc o hemoragie atât de severă și a trebuit să-i spun că eram... învățacel într-ale chirurgiei.

— Bravo tinere, te-ai descurcat de minune. Ascultă la mine că-s om cu părul albit de meserie, să știi că puțini indivizi cu asemenea răni scapă, tocmai pentru că primul ajutor nu-l știu prea mulți a-l da!, s-a arătat satisfăcut medicul și m-a luat cu el în sala de operație.

Ne-am făcut datoria, am cusut vasul și rana aceea afurisită și omul a fost salvat de la moarte sigură. Ce era în sufletul meu, nu e greu de închipuit. Știam că mă așteptai, că-ți pusesesși atâtea speranțe în întâlnirea asta; nici eu nu-mi dorisem altceva, dar nu mai era nimic de făcut. Mai toată noaptea mi-am petrecut-o curățindu-mi hainele de praf și de sânge. Am ațipit de câteva ori, gândind la tine și la soarta noastră. Eram convins că destinul ne-a jucat un renga, îmi imputam că nu alesesem un alt drum, dar sigur că soarta ar fi găsit o altă piedică, doar ca să ne zădărnicească întâlnirea. Odată intrat în horă, n-am mai avut de ales, pentru că – m-am gândit de multe ori – dacă m-aș fi rupt de la datorie și l-aș fi părăsit pe acel nenorocit, ca să nu ratez întâlnirea, și ai fi aflat, sigur că m-ai fi disprețuit.

— Să știi că da...

— *Aș fi putut pleca spre casă cu primul tren de dimineață, totul se năruise, dar inima îmi șoptea să nu-mi pierd speranța. Trebuia să te cau, nu aveai cum să fi plecat, simplu, fără să mai fi întârziat, din orașelul ăsta. Rătăceam pe străzi, făcusem drumul gării de nu știu de câte ori și... uite că Dumnezeu a ținut cu noi și ne-am găsit. O adevărată minune. Suntem împreună, așa cum ne-am dorit...* (Fragment din romanul *Prin vămile vieții*)

Mămăliga

În urmă cu foarte multă vreme, aveam ca oaspeți, la un prânz protocolar, niște obraze subțiri din străinătate. Masa era plină cu de toate, dar când chelnerii au pus în fața fiecărui comesean câte o porție de mămăliguță aurie și aburindă, unul dintre invitați a luat cu furculița o bucătică și a mâncat-o. M-am dus cu gândul la vorba cu „foamea – cel mai bun bucătar” și l-am privit amuzat pe oaspetele care, fără alt îndemn, a luat din panerul de pe masă o felie de pâine albă și proaspătă, a întins cu cuțitul peste ea o porție zdravănă de mămăligă și a dat-o gata, fără prea multe mofturi. A băut un strop de afinată, parcă-parcă i-a fost pe plac și a revenit la primul fel: pâine albă cu mămăligă fierbinte! Și până ce nu a dat gata toată porția de mămăligă nici că s-a lăsat. Abia mai apoi m-a întrebat cam ce era felul acela neobișnuit. Ce alta să-i spun decât că era un însoțitor autohton al mâncărilor noastre?

Mămăliga!

De câte ori n-am fost numiți „popor de mămăligari”? De câte ori nu am fost poftiți să ne vedem de mămăliga noastră amărâtă și să-i lăsăm pe alții să se ocupe de franzelele Europei și ale lumii?! De câte ori mămăliga autohtonă nu i-a făcut pe unii să strâmbe din nas, ba să devină un fel de simbol național de mâna a doua, ca o monedă de schimb devalorizată, cu care nu poți avea pretenții și acces la bunurile și bucuriile lumii?! Ba unii erau convinși că mămăliga a trecut cumva și în mintea noas-

tră, făcându-ne răbdători peste poate, dacă nu cam prostănaci. Că până și revoltele noastre însemnau că mămăliga a făcut... explozie.

Gura lumii... slobodă!

Ce să spun, cu mămăliga au crescut strămoșii noștri, chiar dacă la vremea lor, mămăliga era de mei. Și mai apoi, când a fost vremea porumbului, cu mămăligă au crescut Vladimirescu, eroii de la Plevna, Eminescu, Coandă și Creangă, Brâncuși și Enescu și câți alții. Și mai cresc încă. Chiar dacă este cunoscută și în alte părți, mămăliga rămâne românească, cel puțin prin aria de folosire și constanță și, mai ales, pentru că nu ne e rușine cu ea.

— Voi... străinii, nu mâncați mămăligă?

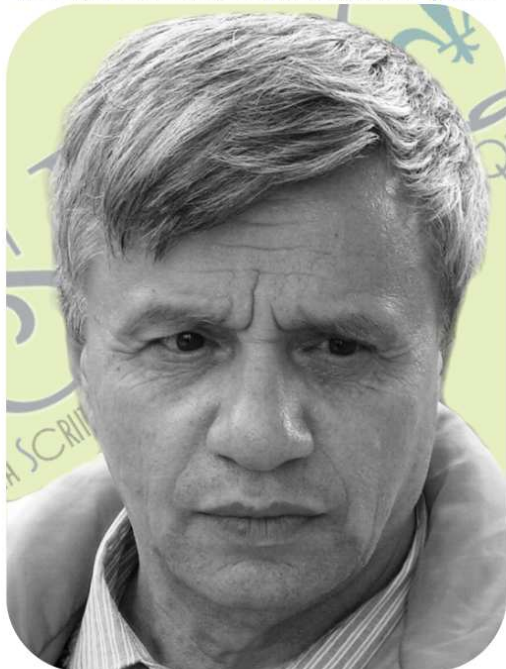
— Vai, domnule, sar ofuscați și plini de dispreț cei de vișă nobilă, cum poți pune asemenea întrebare?!

Nuuuuuu, nici vorbă de mămăligă. Ei mănâncă Corn-flakes, Pop-corn și alte specialități care n-au nici în clin, nici în mănecă, cu mămăliga, nu-i așa?

Ba uite că au. Zică cine ce-o vrea, prioritatea în folosirea porumbului în alimentația omului ne aparține. Și nu de ieri, de azi. Porumbul fiert sau copt, pe care străinii nu-și dau rândul să-l mestece pe plajele noastre, floricelele de porumb, „mălaiul”, alivencile, terciul, porumbul fiert și amestecat cu prune uscate sau afumate și câte altele, sunt ale țărânului nostru. El a inventat mămăliga, pentru că a fost iscusit și a preparat-o în ceaunul din orice casă, cu mult înainte ca fulgii și sutele de preparate industriale din porumb să se găsească pe toate drumurile. Mămăliga noastră poartă în auriul ei ceva din istetimea românului de rând. De care nu trebuie să ne rușinăm.

Ba, s-o recomandăm și altora. Chiar întinsă pe... pâine albă!

(Din volumul „Nunta de aur“)

ION ROȘIORU
membru

Ion ROȘIORU

Născut la 14 august 1944, în satul Grunj, județul Buzău, este membru din 1995 al USR Dobrogea și, din 2010, al ASLRQ. A absolvit, în 1972, Facultatea de Filologie din cadrul Universității București și a fost repartizat ca profesor de franceză și latină la Liceul „Ioan Cotovu” din orașul Hârșova. Aici coordonează, de la început până în prezent, activitatea catedrei de limbi moderne, ca și cenaclul literar „Duiliu Zamfirescu”. A debutat cu poezie în anul 1976, în revista „Tomis”, și de atunci a colaborat, exprimându-se în mai toate genurile, la majoritatea revistelor de cultură din țară. Debutul editorial s-a produs în 1988 cu placheta de versuri *La țărnuțelul grânelor*, careia i-au urmat alte volume de poezie (*Pur, Casa de la țară, Recviem pentru secolul meu, Incantații de mătase, Mir(easmă) de nard, Lacrimi triumphiulare, Pantumierul*, vol. I și II, *101 schalti-niene, Clopotul din Dojoji, Trecutul afectiv se pierde, Insomnii vespérale*); proză scurtă (*Luceafărul de ziuă, Paznicul de vânatoare*) și roman (*Îngeri indeciși, Ține-mă de vorbă să nu mor*), critică literară (*Cronicar la Pontul Euxin, Cronici ospitaliere*, vol. I și II), studii monografice (*Marius Tupan între utopie și parabolă, Șerban Codrin sau meditația unui poet occidental într-o grădină Zen și Arthur Porumboiu*

sau scrisul ca pavăză împotriva morții); traduceri din literatura universală (*Vilanele și pantumuri, Sipețul de santal* de Charles Cros, *Cele mai frumoase poezii* de Emile Verhaeren, *Poeme nipone, Etonnements/Sub semnul mirării*, antologie bilingvă de poeme pentru copii etc.). **Premii și distincții:** Filiala Dobrogea a USR pentru volumele de poezie și proză scurtă; Premiul pentru calitatea traducerilor de poezie românească în alte limbi și spații culturale, conferit de Revista Convorbiri literare (2003); Diplomă de excelență pentru întreaga activitate literară și pentru contribuția în promovarea literaturii buzoiene la nivel național, acordată de Asociația culturală Renașterea Buzoiană (2004); Premiul pentru cel mai frumos haiku, oferit de revista Orion (2001); Premiul pentru traducerea *Cele mai frumoase poezii* de Emile Verhaeren, oferit de Ed. Rafet din Râmnicu Sărat la Festivalul de Poezie „Titel Constantinescu” (2012); Premiul „Mircea Micu” al aceluiași Festival pentru volumul de versuri *Mir(easmă) de nard* (2013); Premiul de onoare pentru integralitatea operei „Naji Naaman”, decernat pentru „operele cele mai emancipate din punctul de vedere al stilului și care își propun revigorarea și dezvoltarea valorilor umane” (Liban, 2014) etc.

La ceas de trainică iubire

Uitat de Dumnezeu pe turlă, destinul, Ană, ți-l asum:

Si tu es mea basilica, tua fons clara ego sum!

Jertfindu-te de bună voie și tu l-ai asumat pe-al meu:

Înaintând pe drum stihinic l-ai înfruntat pe Dumnezeu!

Știi, apa din fântâna care de-acum alături îți va sta
În veci de veci va fi sfințită de cerul din privirea ta!

Pe semne, Cel-de-Sus pe turlă de m-a uitat a zis
c-așa,

La ceas de trainică iubire, mă vei zidi în soarta ta!

Ana

Urcat pe șubredele ziduri de mănăstire-n gând îți strig

Să nu te mai avânți prin zloată, să nu te mai avânți prin frig!

Prin dioptrii de lacrimi arse scrutez fântânile din dor

Și le implor să te rețină din cale cu hipnoza lor!

Să calci pe propriile-ți urme când trece luna peste grui,

Să te absoarbă-un lup totemic în fosforul din ochii lui!

De-atâta paradox manolic orice firesc e nefiresc :
Cu cât nu-mi vii cu-atât mai tare în textul lumii te
zidesc !

Mă întâmplu să te fiu
(coplă cu variațiuni)

De o lună-ntreagă plouă și orașul tot e gri :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu zi de zi !

Caii de olac albastru taie stepa la galop :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu fără scop !

Preotul Zahei se roagă de trei ceasuri în altar :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu în zadar !

Fiindcă le sosește vremea florile se vestejesc :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu nefiresc !

Piatra lui Sisif mizdrește în cădere negrul pisc :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te isc !

Prin livezile de zarzări face crivățul prăpăd :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te văd !

Căprioara însetată suflă-n gheața de pe lac :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te plac !

A plecare-n largul stepei bate murgul din picior :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te dor !

Inorogu-și pierde urma fermecată în deșert :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te iert !

Fără milă prin pădure trece ultimul taifun :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-adun !

Preț de șapte zări ținutu-i tot o apă și-un pământ :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te cânt !

Niciodată mersul lumii n-a fost parcă mai incert :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să de cert !

A neliniște nechează caii sprinteni de olac :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te tac !

Pe sub casa talpei oarbe trec puhoaiete-n tumult :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-ascult !

În cuptor topește zmeul discul lunii de argint :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-alint !

Dansul Ielelor îi ține pe recruții beți în loc :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te joc !

A rămas poștalionu-n pustă fără cai de schimb :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te plimb !

Mirele pornit spre casă a pierit cu doru-n piept :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-aștept !

Dunărea-și retrage apa pocăită peste dig :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te strig !

Peste pragul sorții moartea trece cu piciorul stâng :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te plâng !

Ariadna-și trage firul înapoi din labirint :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te mint !

Putrezite-s în tărhaturi toate șeile de lemn :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să
te-ndemn !

Vrăjitoarele-n cazane fierb cărările de fum :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-ndrum !

În oglinda blestemată neștiuți ursiții pier :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te cer !

Strunele viorii-adastă ritmuri de epitalam :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-aclam !

Drumul sorții nupțiale e din ce în ce mai lung :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-ajung !

Nenorocu-ntinde sacul fără fund să ia uium :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-asum !

Dragostea sucombă mută sub pecete de blestem :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te chem !

Ura gratuită-și mână cerbii svelți spre abator :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-ador !

Zilnic morii capturate i se sparge câte-un valț :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-nalț !

Un mister învins atrage după sine alt mister :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te sper !

Moartea-n rochie de gală cântă arii la clavier :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-admir !

Ies scheletele să prindă ritmul valsului pe ring :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te ning !

Cad hipnotizați cocorii-n ochiul hăului profund :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-ascund !

De trei nopți în hornul casei urlă viscolul zălud :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te-aud !

Sfinxul straniu se întoarce din poveste în pustiu :
Numai eu bolnav de tine mă întâmplu să te fiu !

ANA RUSE
membru colaborator

Ana RUSE

Este prozatoare, poetă și publicistă. Născută în județul Mehedinți. Studii liceale în Tr. Severin. Absolventă a Institutului de învățatori și a Facultății de Limbă și Literatură Română, București, 1973. Colaborează la toate ziarele și revistele din județ, la unele din țară și din afară (*Miorița noastră* din New York, *Arcașul*, *Plai românesc* din Cernăuți, *Curierul și Căușeni* din Căușeni R. Moldova). A primit premii literare pentru poezie și pentru haiku la concursuri naționale și internaționale. Debut literar în 1986 cu volumul de poeme *Trecătoarea amiază*. Au urmat numeroase cărți pentru copii cu poezii și proză, volume de proză și poeme pentru adulți, 19 cărți cu însemnări de călătorie. Prezentă în: *Dicționarele scriitorilor dobrogeni*, *Dicționarul scriitorilor români*, A. Pop, Cluj, *Dicționarul personalităților*, C. Dârtu, Cluj. După ce a devenit membră a Asociației de Haiku, Constanța, 1992, a publicat șase cărți cu poeme haiku și haibunuri. O antologie de poezie patriotică (*România din suflet*, 1995) și patru de haiku, haibun și renku. Antologia *Simbioze lirice*, București, 2014, alte antologii de haiku, de epigrame. De multe decenii, face parte din Cenaclul M. Sadoveanu, din cadrul Cercului Militar, Constanța.

Multe cărți din cele 78 publicate în edituri din Constanța și din țară se găsesc, pentru cei care doresc să-i cunoască activitatea literară, și în Librăria virtuală „Corectbooks“. Membră a U.S.R., filiala Dobrogea, a U.S.L.R., Canada, a Uniunii Epigramiștilor. Face parte dintre fondatorii Clubului de Umor, Constanța, înființat în 1998. Publică frecvent în revistele de umor: *Epigrama*, *Scârț*, *Lumea epigramei*, *Spinul*, *AG pe rime*. Are creații și în antologiile de epigrame: *Prăvălia cu umor I și II*, *Studentimea văzută de epigramiști* și *Epigrama, floare parfumată a literaturii*.

Cărți publicate: 1. *Trecătoarea amiază*, versuri, Ed. Litera, București, 1986; 2. *Versuri mici din grupa mare*, versuri, Ed. I. Creangă, București, 1988; 3. *Cartea veseliei*, Ed. Muntenia, proză, Constanța, 1991; 4. *Cartea de vacanță*, versuri, Ed. Porto-franco, Galați, 1991; 5. *Alice detectiv*, povestiri, Ed. Europolis, Constanța, 1992; 6. *Atâtea enigme*, povestiri, Ed. Europolis, Constanța, 1993; 7. *Peisaj sentimental*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 1993; 8. *Italia-permanent miraj*, proză, Ed. Metafora, Constanța, 1994; 9. *Țărnuț iubirii*, versuri, Ed. Fundației Andrei Șaguna, Constanța, 1994; 10. *Un pisoi... dalmațian*, versuri, Ed. Fundației Andrei Șaguna, Constanța, 1994; 11. *Slavă Domnului Iisus!* versuri, Ed. Poligraf, Constanța, 1994; 12. *Magia prieteniei*, povestiri, Ed. Metafora, Constanța, 1994; 13. *Vine vacanța*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 1995; 14. *Popasuri captivante*, proză, Ed. Metafora, Constanța, 1995; 15. *Irezistibile chemări*, proză, Ed. Metafora, Constanța, 1996; 16. *Joc de cuvinte*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 1997; 17. *Doamne, rămâi cu noi!*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 1997; 18. *Prieteni de joacă*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 1997; 19. *Alfabet cu poezii pentru cei mai isteți copii*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 1998; 20. *Vino cu mine!* versuri, Ed. Metafora, Constanța, 1999; 21. *Jocuri printre poezii*, versuri, Ed. Europolis, 1999; 22. *Bucurii pe portativ*, Ed. Metafora, Constanța. (muzica Adrian Doxan), 1999; 23. *Poveștile florilor*, versuri, Ed. Dobrogea, Constanța, 1999; 24. *Mirajul călătoriei*, proză, Ed. Metafora, Constanța, 1999; 25. *Doamne, auzi-mi glasul!* versuri, Ed. Metafora, Constanța, 2000; 26. *Slujitorii Domnului*, povestiri, Ed. Metafora, Constanța, 2000; 27. *Anotimp de regăsiri*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 2001; 28. *Dealul cu cireși*, poeme haiku, bilingv, Ed. Boldas, Constanța, 2001; 29. *Călătorind prin lume*, proză, Ed. Metafora, Constanța, 2001; 30. *Regatul copilăriei*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 2002; 31. *Domnul, călăuza mea*, versuri, Ed. Metafora, Constanța, 2002; 32. *Invitația lui Robo Chiș*, versuri, Ed. Macarie, Târgoviște, 2002; 33. *Fascinante căutări*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2002; 34. *Delfinașul fermecat*, versuri, Ed. Europolis,

Constanța, 2002; 35. *Scrisoare de la mare*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2003; 36. *Trăiri de-o clipă*, poeme haiku și haibun, Ed. Boldaș, Constanța, 2003; 37. *Povești*, Ed. Europolis, Constanța, 2003; 38. *Cărticica tuturor*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2003; 39. *Aventurile verii*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2004; 40. *Trei călătorii de vis*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2004; 41. *Diamante de rouă*, poeme haiku și haibun, Ed. Europolis, Constanța, 2004; 42. *Daruri de la Moș Crăciun*, povestiri, Ed. Europolis, Constanța, 2004; 43. *Aripă-mpușcată*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2004; 44. *Ajută-mă, Fecioară!*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2004; 45. *Ștregăreii în vacanță*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2005; 46. *Splendori europene*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2005; 47. *Miracolul din clipă*, poeme haiku și haibun, bilingv, Ed. Boldaș, Constanța, 2005; 48. *Drum în țara Sfântă*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2005; 49. *Săculețul cu minuni*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2005; 50. *Vara prichindeilor*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2006; 51. *Destine colorate*, povestiri, Ed. Boldaș, Constanța, 2006; 52. *Evantai de imagini*, proză, Ed. Boldaș, Constanța, 2006; 53. *Iarna ștregăreilor*, proză, Ed. Boldaș, Constanța, 2006; 54. *Ursulețul zâmbitor*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2007; 55. *Nestematele clipei*, poeme haiku și haibunuri, bilingv, Ed. Europolis, Constanța, 2007; 56. *Dor de Basarabia*, proză, Ed. Boldaș, Constanța, 2007; 57. *Călătorii sudice*, proză, Ed. Europolis, Constanța, 2007; 58. *Invitație la mare*, versuri, Ed. Europolis, Constanța, 2007; 59. *Moș Crăciun aduce povești*, povești, Ed. Boldaș, Constanța, 2007; 60. *Domnul, nădejdea noastră*, versuri, Ed. Neliniști metafizice, Constanța, 2008; 61. *Cartea este-un îngeraș*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2008; 62. *Efigii ale clipei*, poeme haiku și haibunuri, bilingv, Ed. Boldaș, Constanța, 2008; 63. *Bucurii nesperate*, proză, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2009; 64. *Surprizele vacanței*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2009; 65. *Armonii seculare*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2009; 66. *Poiana veseliei*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2010; 67. *Colind prin anotimpuri*, versuri, Ed. Boldaș, Constanța, 2010; 68. *Splendori asiatice*, proză, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2010; 69. *Splendori americane*, proză, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2011; 70. *Caruselul florilor*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2011; 71. *Viețuitoare simpatice*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2011; 72. *Copilărie de basm*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2012; 73. *Tăinele Mexicului*, proză, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2012; 74. *Din Albania-n Bali*, proză, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2013; 75. *Prietenii din cer*, versuri, Ed. Păstorul bun, Făgăraș, 2013; 76. *Tentația luminii*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2014; 77. *Unversul din carte*, versuri, Ed. Ex Ponto, Constanța

2014; 78. *Strălucirea din ambră*, poeme haiku și haibunuri, Ed. Story, Constanța, 2015.

Dorință ne-implinită

A dorit nespus să fie
înhumat la țărm de mare,
ca să vadă dintre valuri,
cum Luceafărul răsare.
și-a dorit un pat din ramuri,
fără bocete de moarte,
parcă presimțea că fi-va
viu poet pentru cetate.
Flori de tei cu voci suave
și gingașe flori albastre
îi transmit iubirea noastră,
colindându-l printre astre.
N-are somnul lângă mare,
cum dorea-n poem, să-i fie,
dar statuia-i din Constanța
an de an, iar prinde viață
prin superba-i poezie.

Diamantele iubirii

Poetul ia din glasuri de înger,
diamantele iubirii pure
și le risipește peste sufletele
năpădite de rugină.

Ele alungă singurătatea
din trup ostenit de tristețe.
O risipire continuă
până ce el însuși devine
o pană-nspănată,
însângerându-și cuvintele
nerostite, fără putere.

Vis ascuns în dor

A tremurat întâi o frunză,
semnal că toamna a venit,
iar vara pe aripi de păsări
s-a tot pierdut spre infinit.

Un soare blând mângâie încă
un trandafir întârziat.
Suspina niște crizanteme
pentru iubirea ce-a plecat.

Jelește marea visuri frânte
sau le ascunde într-un dor.
Privesc cum păsările pleacă,
cu ele-aș vrea și eu să zbor.

Închisoare pentru timp

Întind timpului, o cupă
plină ochi dintr-o licoare
să mai zăbovească-o vreme,

să n-aud a lui chemare.

El, năucul tot colindă
printre stele, mai departe,
dar eu, magică-nchisoare,
îi voi face dintr-o carte.

Numele mamei

Mamă, numele ți-l strigă
codrul, râul călător,
marea, păsările-n cântec
bucuroase-n drumul lor.

Numele, ți-am scris, măicuță,
viu în inimă și-n carte,
cu un fulger de iubire
când o vamă ne desparte.

Numele îți scriu, preabună,
sacru-n gândurile mele
să-l auzi cântat de îngeri
însoțită doar de stele.

Florile-s de dor uscate,
noaptea-i clopot de aramă,
vara-i iarnă friguroasă
de când ai plecat, tu, mamă.

Tu pe cerul vieții mele,
ai scris semne de valoare,
de-ai mai fi rămas o vreme
le vedeai și roditoare.

Slăvind poetul

Noi te slăvim, ești obelisc
ce ai crescut din seva țării
să ne-nsoțești prin veșnicii
să nu fim robii depărtării.
Când dor de plaiul tău natal
te copleșea ca o poveste,
înveșmântai rodirea frunții
în vers furat din zări celeste.
Durerea neamului curgea
precum pârâul lin pe șesuri
și-mpodobeia cu flori de nufăr
pădurea plină de eresuri.
Prin tine, marea ni-i mai dragă,
iar codrul naște armonii,
luceferii urzesc iubirea
între pigmei și galaxii.
Smerit, mă-nchin, mărite domn,
străluminând prin poezie,
acum, o stea pe cerul nopții,
dar și icoană veșnic vie.

Recunoștință mamei

Cuvintele dintâi
când mă-nvățați să fiu
și azi, sunt căpătâi
pe drum sau în pustiu.

Icoană să mă-nchin
și carte tu mi-ai fost,
cu salbe de senin,
îmi făureai un rost.

Decenii au trecut
de când ești doar un vis,
mi-e sufletul un scut
pe care doru-i scris.

Ochii iubirii

În ochii iubirii au pătruns
firele de praf
pornite din veșnicii
să umple candela nădejdlor
cu lacrimi nenumite...
Umbrele tăcerilor
se iconesc în joc de amintiri,
nu mai tulbură
curgerea clepsidrei,
parcă-ncremenită în
zarurile hazardului.
Nimic nu mai însorește
trilul născut cândva
în ochii iubirilor neîmplinite.
Și, totuși, sporește
așteptarea din leagănul de stele
după ce stinge toate culorile
anotimpurilor atât de vii altdata.

Invocare

Invoc o muză de safir
din val de mare să răsară,
să stingă setea din condei
punând-o-n recea călimară,
un bob de inocentă rouă.
Invoc un trubadur iubit
să-și spună dorul în poeme
și-un cânt ceresc să îmi culeagă
dintr-un album de mult uitat.
Invoc un pictor renumit
răcoarea mării s-o picteze
dar marea-i încă în furtună
stropind culorile-i pe rând
ca-n palma mea să mi le pună.

LIA RUSE
membru

Lia RUSE

S-a născut la 13 mai 1931 în comuna Țeiu, județul Argeș, ca fiică a lui Nestor Gogoncea și a Ioanei, ambii cadre didactice. Urmează școala Primară în satul natal, apoi Liceul Mihail și Sevastița Vasilescu Pitești și Liceul I. L. Caragiale București. Originea socială și trecutul politic al familiei i-au permis accesul doar la studii postliceale de trei ani, secția Farmacie. Are preocupări literare chiar din timpul școlii primare. Abia după decembrie 1989 i se publică prima poezie, „Biserica cu ceas” (1990 în Argeșul Liber). O mare bucurie îi aduce prezentarea unor poezii la postul de radio Vocea Americii, în mai multe emisiuni, începând cu 18 februarie 1990 de către Elena Velisar și recitate de Victor Ștrengaru și Mihai Rosetti. A colaborat intens la Argeșul Liber și după înființare la săptămânalul argeșean de cultură „Săgetătorul” și la Glasul Dreptății la Pitești. În luna mai 2004, vine cu soțul ei la Montréal, unde fiul cel mare, Lilion Ruse, se stabilise încă din ianuarie 1993. Aici publică la Tribuna noastră, Pagini Românești, Candela de Montréal, Observatorul din Toronto, revista Destine Literare Canada și continuă colaborarea, în țară, pe lângă revistele anterioare, cu revista Singur din Târgoviște, Revista

Luceafărul, Botoșani, Revista Agata Literară, Botoșani, în revista Vorniceneanul din Vorniceni, revista Cronos, „Penița de aur”, revista Zeit, Brăila, revista Un Izvor de Cultură, revista Cronopedia, revista Armonii Culturale, Adjud, revista Basarabia literară, revista Confluente literare, București, revista Cetatea lui Bucur, București etc.

Debutază cu *Freamăt de mai în colorit de toamnă*, poezii, în anul 1994, la Ed. Basarab, din Curtea de Argeș (prezentare prof. Al. Th. Ionescu, director revista Calende, Pitești). Urmează *Aerul din preajmă*, Ed. Exas Pitești, 1995; *Picturi sonore*, Ed. Tip Naste, Pitești, 1996; *Lumi străvezii*, Ed. Zodia Fecioarei, Pitești, 2000; *Sculpturi în aripa timpului*, Ed. Lilion Ruse Montréal, 2001; *Lumini suave*, Ed. LRM 2005; *La poarta unui anotimp*, Ed. LRM, 2006; *Desprinderi*, Ed. LRM, 2007; *Clipe sprijinite-n gânduri*, Ed. LRM, 2008; *Scânteieri în oglinzi*, Ed. ASLRQ, Montréal, 2009; *Reflectări*, Ed. ASLRQ, Montréal 2010; *Arcada timpului*, Ed. ASLRQ, Montréal, 2011; *A treisprezecea carte*, Ed. Argeș-Press, Pitești, 2011; *Mirare, vrajă, vis*, Ed. Singur Târgoviște, 2012; *Rondeluri și alte clipe de lumină*, Ed. Argeș-Press, Pitești, 2013; *Cuvinte de dor*, Ed. Trend Pitești, 2014. În curs de apariție se află volumul *Sub cerul armoniei*, Ed. Singur, Târgoviște. Este prezentă în dicționarul bibliografic: *Scriitori, publiciști, folcloriști ai Argeșului (de la Neagoe Basarab până azi)* Ed. Argeș-Press, 2010. Apare în primul volum *O altfel de istorie a literaturii române contemporane*, realizat de Ed. Singur, Târgoviște, 2013. Apare în: *Antologia ASLRQ*, 2009; *Antologie de poezie*, vol. 2, Ed. Grinta, Cluj, Ed. Singur, Târgoviște, 2012; *Antologia poeziei meridiane lirice*, Ed. Armonii culturale Adjud, 2013; *Antologia scriitorilor români de pe toate continentele Cetatea lui Bucur*, Ed. Cetatea cărții, 2014; *Antologiile Revistei Singur – poezie*, Ed. Singur, Târgoviște, 2014; *Antologia Limba noastră cea română*, Star-press, Ed. Olimpias, Iași, 2014; *Colecția Anotimpuri românești: Vara și Toamna*, Ed. Singur, Târgoviște, 2014; *Iarna și Primăvara*, Ed. Singur, Târgoviște, 2015; *Antologia Iarna Scriitorilor*, Starpress, Ed. Olimpias, Iași, 2015.

Opinii: Medalion literar, prof. Al. Th. Ionescu, scriitor, redactor șef al revistei Calende, 1994: „Lia Ruse este o poetă a cărei sensibilitate discretă conjugă în mod fericit un evantai tematic generos cu formule când tradiționale, când îndrăzneț temperate...” Medalion literar, prof. Nicolae Spinei, limba și literatura română, eminescolog, 1996: „...în creația Liei Ruse fiecare poezie își are pe orbita ei, rânduite ca într-un stup fagurii punctelor cardinale ale spiritului proiectat hipnotic, spre paradisul himeric, antum sau postum... Lumina ca idee în poezia Liei se înfășoară nu ca un șarpe în jurul Evei ci ca o iederă eminesciană: «căci viața întreagă, ca și iedera de-un arbore, de-o idee i se

leagă »... Timpul ei nu este filozofic, trist și gol sau Kantian... Poezia Liei Ruse nu are interogații, îndoieli, ci revelații axiomatice... Fiecare poezie în capitelul ei, are o înfloreșcență de pastel, dar la soclul ei se află gândul...“ *Sub semnul cireșului*, Sergiu Nicolaescu, prof. dr. la Facultatea de Filologie, Pitești, scriitor: „« Suavul cireș sărbătorit » nu este numai versul de început al poeziei, intitulată « Vijelie », ci sintagma-emblemă din creația poetică a Liei Ruse... În peisajul diversificat al poeziei actuale, dominat de duritate, prozaism, sexualitate și morbid, poezia Liei Ruse aduce o oază de normalitate, de bucurie a trăirii, a împlinirii omului prin iubire conjugală și maternă, prin comunicare cu natura, cu semenii și cu divinitatea, chiar dacă nevăzutul ceasornic bate mereu « ora clopot »...“

Medalion literar, Adrian Erbiceanu, poet, publicist, președinte ASLRQ: „Chiar dacă soarta a purtat-o la mii de kilometri de locul de baștină, trăirile interioare, nealterate de timp sau distanță, se reazășază proaspete în versuri... Sectorul rustic este preponderent. Întoarcerea la natură, mascată uneori de metafore așezate discret, este neîndoielnică... Cu fiecare poezie, perceperea trecerii inexorabile a timpului se amplifică... Fire meditativă, Lia Ruse merge pe linia tratată de înaintașele ei. Ecouri, îndepărtate de altfel, din poezia Veronicăi Micle, Elenei Farago și a Otiliei Cazimir, se resimt dacă-i urmărim cu atenție parcursul... Autoarea privește natura ca pe o carte, ca pe o deschidere spirituală spre marile momente ale împlinirii și trecerii noastre... Simplitatea exprimării, trecerea cu ușurință de la un vers alb la unu cu rimă, fără a lăsa ideea să sufere, o avantajează... Imaginarul și realul sunt două fațete ale aceleași monede. Împletite cu dibăcie ele transfigurează imaginile, unificându-le. Vectorul care unește cele două fațete poartă un nume simplu: Cuvântul...“ Ortansa Tudor, profesor de limba și literatura română, publicist, traducător: „...Lia Ruse este un poet liric modern ce își exprimă direct sentimentele, emoțiile provocate de lumea în care trăiește pe care le reflectă prin intermediul senzațiilor, percepțiilor și stărilor afective din procesul creației..., cu sensibilitatea-i feminină, autoarea își dezvăluie eul liric exaltat la nivel imagistic, dovădind puterea combinatorie expresivă a limbii române, inventivitate verbală, o bogăție de metafore suave. Folosește un vocabular nuanțat, îmbinări neașteptate de cuvinte, unele de o mare gingășie... cum reușește poeta prin imagini la nivel senzorial-sugestiv să abordeze tema iubirii, să exprime sentimentul, emoția, fiorul și, mai interesant ar fi de văzut, de unde provine armonia versului...“

Mihai Golescu, scriitor, publicist, prof. univ., director de ziar, editorialist. Din prefața celei de a treisprezecea cărți (antologia Liei Ruse) intitulată *Spre cerul poeziei*: „Nu știu dacă poeta, care și-a

deschis petalele spre fiorul liric imediat după '89 – și asta spune ceva despre libertatea de a exprima ceea ce simțit – a luat sau nu premii literare. Poate a luat, poate n-a luat, dar așa cum se cam dau ele acum nu mi se pare relevant. Mai relevant mi se pare că suava ființă feminină și-a extras seva lirică din pământul cultural al Argeșului“... Din „Cu rondelul în brațe“, prefață: „cine va dori să realizeze o monografie n-are cum s-o omită pe Lia Filoteia Ruse, cum semnează prezentul florilegiu liric, din seria lui Villon, Clement Marot, Maurice Ronilat, Alfred de Musset, la francezii care i-au fost model, iar la noi, din seria deschisă strălucitor de Macedonski...“

Ionuț Caragea, membru USR, membru al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, coordonator și vice-președinte ASLRQ, poet, scriitor: „Lia Ruse este devotată în primul rând versului clasic, fiind pasionată de sonet sau rondel, dar are curajul să versifice și în stil liber, mizând pe muzicalitate interioară și rime la distanță, poeziile producând la citire adevărate reverberații. Efectele acustice și elementele simboliste din natură, mai ales când sunt evidențiate anotimpurile, se susțin reciproc, se îmbină armonios, dovădind măiestria autoarei de a prezenta un cadru fermecător și de a transmite un refren mângâiat pe corzile inimii... Se spune că norocul ți-l faci cu mâna ta. Poezia o faci însă cu inima, mâna fiind doar o prelungire a dragostei și a suferinței, iar ochii celorlalți o reîntoarcere la divinitate și originea cuvântului...“

Constantin P. Popescu, scriitor, critic literar, publicist: „Un volum de versuri asupra căruia m-am oprit cu plăcerea unor imagini deosebite din punct de vedere poetic, este „Mirare, vrajă, vis“ de Lia Filoteia Ruse, volum ce poartă nr. 21 din seria de autor „Întoarcerea poetului risipitor“, coordonată la Ed. Singur de șt. Doru Dăncuș. Autoarea ajunsă la peste 10 volume de poezie editate în țară și peste hotare, dezvăluie cititorului fiorii poeziei încărcate de sentimente care poartă bogățiile adunate de respectabila vârstă a poetei, născută în anul 1931... O nostalgie calmă explică dorul poetei și pe tot parcursul volumului simțim ușoare adieri de aer curat, ca și cum sufletul d-sale s-ar prelinge printre silabele versurilor, lăsând ușor un semn de neuitat... Timpul, această stranie materie care poate deveni poetică, curge ca o melodie... Armonie, acesta este cuvântul caracteristic al volumului Liei, răzbătând asemenea unor fine bătaii de inimă sau de aripi de fluturi în imaginile poetice din « Mirare. vrajă. vis »“.

Renata Alexe, profesor de limba și literatura română, publicist, critic literar, din prefața volumului *Cuvinte de dor* intitulată „Lirism feminin“: „Într-un secol agitat în care predomină interesul, egoismul, pragmaticul, răul, versurile Liei

Ruse reprezintă o deschidere către frumos și adevăr, o invitație la relaxare... Lia Ruse vibrează de emoție, se deschide în câteva teme (iubirea, natura, timpul, tradiția) învăluite în fuiorul nostalgiei... Ce oferă lirica autoarei? O pledoarie pentru dragoste, o deschidere spre natură, o trăire a ritmurilor cosmice, o meditație a ireversibilității timpului... Universul de-acasă este creionat de un timp moral, în care evocarea tradițiilor devine amplă, duioasă, sub pana memoriei afective... Ceea ce o atrage ca un magnet este creația... Regimul preferat rămâne construcția metaforei care îmbracă ideea, conduce spre « ars poetica »... Eul se extaziază la gândul că poezia guvernează viața, cultura, filozofia, prin seducția cuvântului așezat în vers și strofe... este de remarcat perseverența în șlefuirea imaginii poetice, folosind de cele mai multe ori incantația versului. Lirica Liei Ruse permite o detașare într-un univers în care descoperim satisfacția estetică, reveria și neliniștea transpuse în formule originale.“

Luciri de reverie

Ascult în vremea asta doar tăcerea...
 Respiră înserarea prea liniștit, egal
 Se-aude ora curgând în adierea
 Aerului ce se-mbracă-ntr-un albastru pal.
 Viclean mărește visul distanța și-o reduce,
 Apar frânturi de viață și iarăși se ascund,
 E moale seara! Și... nostalgia dulce
 Se luminează în vârtejul în care mă afund.
 Dezvelind clipa sărită-atunci din ornic
 Cum se perindă imagini ce s-au dus!
 Căci gândul scormone, mereu, atât de dornic
 S-aducă umbra din trecutul ce-a apus:
 O umbră cam brunetă de atâta vară,
 De-atâta dragoste era ușor uimită
 Și, în parfum de chiparos și tămâioară,
 Candoarea-i fu cu zâmbete acoperită...

 Seara, peste vise, lasă așteptat ecou
 Mă simt lângă umbra radiind lumină
 Din lumină se desprinde un miracol nou
 (E-un fel de bucurie cu plângere divină).

Râs auriu

Anotimpul foșnește-n sărbătoare!
 Spirală de toamnă tandru dansând pe vânt,
 Râs auriu și roșu pe frunzare
 În clipe-ndrăgite miracolul crescând.
 Ard culorile vremii-mpodobind lumina
 Prin metafore ce-mbracă totu-n vis,
 Vocalele galbene hohotesc grădina
 Sclipind spre zări de-argint ca în paradis.
 O, gândurile vâslesc spre neuitare
 Și-n frumusețe lacrima lunecând,
 Tândru, va colora cu un cristal de sare

Un arc, pe cerul de-alabastru, irizând...

.....
 Se dospesc iluzii în fiecare toamnă,
 În noi un vals de gânduri lunecă-n delir...
 Pe transparența orei sunt frumoasa doamnă,
 – Mă-mbată toamna – ca o licoare în potir.
 Magic arde privirea pe culori târzii,
 Se zbate pasărea din suflet... n-are suflul!
 Iubire nebună, sub frunza focului tu vii...
 Cresc iar fiorii încolăcindu-mi trupul.
 O, stăm sub gutuiul cu felinare-aprinse,
 Cuvinte speriate se risipesc stingher...
 Mă-mpleticesc! Clipa mă leagăna cu vise
 Și... un magnet ne prinde-n sărut... E un mister!

Pe poteci umbrite

Pe poteci umbrite clipa a alunecat,
 Un sentiment aleargă, peste vară,
 Într-un vis cu doruri ușor legănat.
 Ochi fierbinți de soare – peste noi – coboară,
 Scaldă iar grădina cu miros de crin,
 Cald, aerul vesel tremură miraje,
 Miere și iubire – timpul trece lin.
 Tu mă chemi, eu vin cuprinsă de vrajă...

 Cum arde privirea! sufletele sună,
 Vara curge-n vene, curge într-un cânt,
 (Note muzicale plutesc și se-adună),
 Iluzii despletite..., tremură un gând...
 Iubirea luminează lângă pragul lumii,
 Se-oprește la mine, ametește-n sânge,
 Gura-i prinsă-n clește – zodia minunii –,
 Puternic fiori-n brațe mă strâng...

Dispersare

Iar se rostogolesc în aerul dulce
 Zile împovărate de farmec și de vis;
 E vară și... în spațiu arde o comoară,
 E atârnată lumea-n visare ca-n abis.
 Soare torid,
 Amiază caldă, galbenă de tei,
 Un scârțâit de poartă
 Se reazemă de timp...
 Și... ca o lunecare, prin spațiu,
 Licăresc scântei.
 Balsamul cerne ploaie – din nuc –
 Peste-anotimp...
 Silabele zefirului foșnind în lumină
 Nu îndrăznesc să-nchege,
 Cel puțin, un cuvânt
 Le spune sacadat pe bolta senină
 Ducându-le însingurat
 În murmur-fluier ca un cânt.
 Printre vise și-ngreunate raze fierbinți
 Ne risipim în evanescența suflare
 A clipelor ce trec
 Privindu-ne, din ceas, cuminiți

Cu-o arșiță lascivă în mișcare...
Roșește șoapta, timpul fulgeră iubire,
Un tremur trece iute prin suflu', vara-i ștersă!
Poate... de frică ne ascundem în privire! ?
Am luat câmpii? O zbaterea-i pe gura arsă...

Armonie

Rămân în armonia plantelor
Cu aromă veșnic crudă
S-adun din mine duioșia,
De sferele albastre,
Să-mi șterg privirea udă.
Sunt nemișcate gândurile mele...
Clipa parcă a înțepenit!
Aș vrea să se oprească vremea
– Acum –, pe nukul ruginit...
Ce moale luminează pe palmele lui cade!

Dar sunete moi pică... se răvășesc domol! ?
Umbre prelungite dansează și tremură pe poale!
Dar frunzele se culcă... nucul rămâne gol! ?
Înaintează gândul uitat într-o-ntrebare
S-aprinde ruga-n clipa cu irizații line...
În urmă-și crește un cristal de sare
Dorul – în ochii blânzi – alunecând spre tine.

Satul meu

Unde sunt oamenii tăi de-altădată? !
Cum se-adunau seara la poartă...
Unde-s căsuțele tale albe, bătrâne,
Cu prispă și de voie pline? !
Unde-s copiii ce se jucau vara-n livezi,
Iarna de-a săniușul prin zăpezi? !
Unde sunt carele ce aduceau din câmp acasă
Toate bucatele și pâinea dulce de pe masă? !
Unde-i frunzarul de salcâm, în august înălțat,
Când se știa de-acum că intră toamna-n sat? ...
.....
Revin acasă – dar tata nu m-așteaptă-n poartă
(Și-aproape toți vecinii avură aceiași soartă)
Mama gârbovită, singură și supărată!
Ce-aș da s-o mai văd tânără odată,
Să fim cu toții adunați în jurul ei
Când vița-n fața casei – spânzură cercei –
Pustietatea satului – simt – sufletul mi-l frânge
Tristețea oamenilor mă doboară! O, Doamne, să
pot plânge...
În lacrimi să se scurgă tot amaru-n acest loc
Că satul nu mai este-acum, decât – bloc lângă bloc.

Extaz

Omule! Treci prin fața casei
Îmbrățișată de viță sălbatică
La geam, o femeie-ngândurată
Împletește în clipa extatică.
Cum ai dat de urma ei? !

Învăluită-n taină ca-ntr-o poezie
După-amiaza coaptă-n soare
Teama, o topește în euforie.
Prin cea dintâi privire,
Asupra străineci, s-a trezit
Spiritul curat! Pentru prima dată
Ești descumpănit.
Vrei să te ridici la înălțimea ei!
Pe cărări cerești
Tu om obișnuit
Doar din uimire „trepte să clădești“ ?
Ceva hipnotic pornește
Din mângâierea timidă a privirii,
Ceva amețitor! Nu!
Nu se mai poate pune stavilă pornirii!
De atingerea duioasă a ochilor aprinși,
Fără de veste
Ea a uitat, doar pentru o clipă nestăpânită,
„Cine este“...

Rugăciune

Protejează-mi visele naive
Teamă dulce și aurie,
Visele prin care te văd atât de bună
În această clipă târzie.
Prinde-mi în suflet un dor, de liniște scăldat,
Ce-și caută un adăpost umil
Și pentru a trăi în visul cel mai scump
Prinde-mi auzul în murmur de copil.
Clipele calme ce nu se mai întorc
Și nu le voi mai simți niciodată
Aranjează-mi-le în suflet duios,
Tu, vreme îngândurată...
Pentru zilele goale ale lumii
Oprește frunza-n culoarea ei de-acum
Prin care zefirul trece în șoapte
Rămânând în al mirării parfum.
Milostivește-te și lasă timpul
Să vâslească cu aripi de ceară,
Zeul-soare să-și filtreze razele moi
Prin aerul ce mă-nconjoară.

DUMITRU SCORȚANU
membru Comitet Executiv

Dumitru SCORȚANU

Născut în 1957, a absolvit Facultatea de Electronică și Telecomunicații a Universității Tehnice „Gh. Asachi” din Iași. Profesează ca inginer electronist în România (1982-1992, 2002-2006, 2008-2012) și Germania (din 2012 până în prezent). Are o invenție brevetată și șapte inovații certificate în electronică. Studii doctorale în electronică de putere (2004-2008), neterminate.

Are **patru cărți științifice publicate** cu sprijinul Ministerului Român al Cercetării și Tehnologiei, în domeniul electronicii de putere.

A fost secretar general de redacție la Ed. Institutul European din Iași (1992-1994), director adjunct la Ed. Polirom, Iași (1994-1996), redactor de carte la Ed. Universității „Al. I. Cuza” din Iași (2006-2008), redactor șef la Ed. Stef din Iași (2006-2008). În 1996 fondează editura Fides din Iași, pe care o conduce și astăzi (peste 250 volume publicate). Membru al USR, Filiala Iași, secția traducători, din 2007 și al ASLRQ din 2009.

Activitatea literară: a tradus și publicat 30 de titluri din limba franceză în română: poezie, teatru, eseu, nuvele, romane. Este Redactor-șef al editurii ASLRQ și membru în Comitetul Executiv ASLRQ.

Premii, distincții: Premiul I al Uniunii Latine pe anul 2006, pentru cea mai bună traducere tehnico-științifică (Henri Meschonnic, *Utopia despre evreu*, Ed. Fides, Iași, 2004; **Premiul ASPLER și al Comunității Franceze de Limbă Franceză din Belgia** (2008) pentru răspândirea literaturii belgiene francofone în România.

Traduceri:

1. Michel Lambert, *Dumnezeu se amuză*, Ed. Fides, Iași, 2015;
2. S. Corinna Bille, *O sută de istorioare de iubire*, Ed. Fides, Iași, 2015;
3. Maurice Carême, *Jonglerul*, Ed. Fides, Iași, 2014;
4. Xavier de Maistre, *Călătorie în jurul camerei mele*, Ed. Fides, Iași, 2014;
5. Bluma Finkelstein, *Métis-sages* (ediție bibliofilă trilingvă, ebraică-franceză-română, poeme, traducere din franceză în română), Les Éditions Transignum, Paris, 2013;
6. Nicolas de Bonnefons, *Deliciile de la țară. În care se arată cum trebuie preparate, ca să ne fie de folos, tot ce crește pe pământ și în apă. Dedicată doamnelor gospodine*, Ed. Fides, Iași, 2011;
7. Émile Verhaeren, *Elena din Sparta*, Ed. Fides, Iași, 2011;
8. Édouard Rod, *Scene din viața cosmopolită*, Ed. Fides, Iași, 2011;
9. Édouard Rod, *Sensul vieții*, Ed. Fides, Iași, 2011;
10. Émile Verhaeren, *Filip al II-lea*, Ed. Fides, Iași, 2010;
11. Henri Meschonnic, *Poeme. Antologie 1972-2005*, Ed. Fides, Iași, 2009 (selecție și traducere);
12. Évelyne Wilverth, *Zîmbiți, oricum îmbătrâniți* (cu Elena Tudorie), Ed. Fides, Iași, 2009;
13. Dominique Rolin, *Copiii răătăciți* (cu Elena Tudorie), Ed. Fides, Iași, 2009.
14. Émile Verhaeren, *Mănăstirea* (cu Petruța Spânu), Ed. Fides, Iași, 2009;
15. Jacques De Decker, *Parade amoroase. Proful de literatură*, Ed. Fides, Iași, 2007;
16. Maurice Carême, *Castelul de pe mare. Povestiri inedite. Povestiri insolite*, Ed. Fides, Iași, 2006;
17. Rose-Marie François, *Zgura*, Ed. Fides, Iași, 2006.
18. Jean Jauniaux, *Marea @rcă* (cu Petruța Spânu), Ed. Fides, Iași, 2005;
19. Henri Meschonnic, *Utopia despre evreu*, Ed. Fides, Iași, 2004;
20. André Sempoux, *Torquato, prietenul din alte vremuri*, Ed. Fides, Iași, 2004;
21. Bluma Finkelstein, *Faleza timpului*, antologie de poeme de autor, Ed. Fides, Iași, 2002 (selecție și traducere);
22. Camille Lemonnier, *Un mascul* (cu Petruța Spânu), Ed. Fides, Iași, 2002;
23. Nathalie Gassel, *Eros androgin. Jurnalul unei femei atletice*, Ed. Fides, Iași, 2002;
24. Lucien Noullez, *Poezii* (cu Petruța Spânu), Ed. Fides, Iași, 2002;
25. Michel Lambert, *Ziua cea mare*, Ed. Fides, Iași, 2001;
26. Carmen Sylva, *Les pensées d'une Reine. Cugetările unei regine* (ediție bibliofilă, bilingvă, română-franceză), Ed. Fides, Iași, 2001;
27. Claude Lévi-Strauss, *Rasă și istorie*, Ed. Fides, Iași, 2001;
28. ***, *Milinda-panha. Întrebările regelui Milinda*, Ed. Institutul European, Iași, 1993;
29. Marcel Mauss, *Eseu despre dar. Studiu introductiv de Michel*

Bass (traducere de Silvia Lupescu, traducerea studiului introductiv și revizia traducerii de Dumitru Scorțanu), Ed. Institutul European, Iași, 1993; 30. Emile Senart, *Eseu despre legenda lui Buddha* (traducere de Mihai Balint, traducerea capitolului „Simboluri budiste” și revizia traducerii de Dumitru Scorțanu), Ed. Institutul European, Iași, 1993.

Deliciile de la țară (fragment):

Epistolă către Doamne

Doamnelor, dintotdeauna v-am stimat pentru priceperea dumneavoastră care este cu atât mai demnă de laudă cu cât v-ați făcut un obicei din a persevera în muncă, organizându-vă atât de bine familia, încât sînteți admirate pentru modul de a o conduce; și sînt și mai înclinat să vă laud cînd mă gîndesc la faptul că prin cumpătarea dumneavoastră căminele pot nu numai să supraviețuiască în splendoarea strălucirii lor, ci și să sporească prin buna rînduială pe care o aduceți; căci, într-adevăr, domnii, soții dumneavoastră, s-ar osteni în zadar să dobîndească multe bunuri, dacă domniile voastre nu le-ați cheltui cu folos și nu le-ați face să se înmulțească; exemplul constituit de DOAMNELE GOSPODINE pentru cele care nu pot sau nu vor să se amestece în conducerea propriei gospodării ne face să ne dăm seama cu ușurință de diferența de valoare dintre ele; pentru dumneavoastră a rostit înțeleptul, inspirat de Duhul Sfînt, laude atât de frumoase, numindu-vă femei puternice; și el nu s-a mulțumit să vă dea această frumoasă calitate, puternice, care cuprinde toate calitățile unei femei eroice, ci a vrut să pomenească amănunțit numeroasele voastre fapte bune, mărturisind prin multe laude stima pe care o poartă celor care merită acest frumos titlu de onoare: de aceea, convins de un martor atât de important ca și de înclinarea mea deosebită, vă îndrăgesc și vă cinstesc spre deosebire de celelalte, mai puțin curajoase; am socotit că ar fi mai mult decît rațional să vă ajut din toate puterile mele și cu atât mai mult cu cît curiozitatea de nestăpînit, pe care am avut-o toată viața mea, de a ști cîte puțin din toate, m-a putut învăța: v-am întocmit această cîrtică intitulată *Deliciile de la țară* deoarece dintre toate simțurile nu există altul mai plăcut nici mai necesar vieții decît gustul și care să aibă o asemenea diversitate; veți găsi aici tot ceea ce chibzuiala, gospodărirea și economia își pot dori, îmbinînd prepararea a tot ceea ce se găsește la țară cu desfătarea gustului. Mi s-a părut că ar fi foarte nedelicat dacă, după ce v-am dedicat *Grădinarul francez*, nu v-aș fi oferit continuarea, de vreme ce a fost atât de bine primit în grațiile dumneavoastră; în doi ani și jumătate am fost obligați să îl retipărim pentru a cincea oară; continuați-vă prietenia față de

mine (dacă doriți) aprobînd această a doua cîrtică și apreciînd-o la fel ca pe cea dintîi; astfel îmi veți spori tot mai mult curajul de a vă da sfatul și îndrumarea mea, de a vă pregăti o a treia care nu vă va fi, sper, de mai puțin folos decît primele două; primiți-o așadar cu bunăvoință, căci am alcătuit-o din ceea ce am văzut că este practicat de către cei mai experimentați dintre francezii noștri și iertați lipsurile pe care le veți descoperi, deși mi-am dat toată silința posibilă pentru a le evita; scuzați greșelile celui care a considerat dintotdeauna drept imense favoruri toate ocaziile pe care le-a avut de a vă prezenta puternica pasiune pe care a avut-o dintotdeauna de a fi stimat.

Doamnelor,

Paris, a douăsprezecea zi a lunii august 1654.

Al vostru prea supus servitor,

R.D.C.D.W: B.D.N.* (Nicolas de Bonnefons, valetul de cameră al regelui [Ludovic al XIV-lea])

(© 2011, Ed. Fides, Iași, RO, UE)

* *Nicolas de Bonnefons: walet de chambre du roy [Louis XIV], inițialele inversate.*

Essais inédits de traduction de poésie courte

(Nicolae Ionel – *Marginea singurătății*, Ed. Fides, 2001)

3.22

Le mont dans la soirée
encore plus éloigné
dans la fumée.

Tot mai amurg.
Tot mai departe
muntele-n neguri.

3.26

Plus éloignée que
le grillon dans la nuit
mon enfance perdue.

Mai depărtat
decît greieru-n noapte –
doar pierduta copilărie.

3.33

Automne. Ton sort –
rien qu'un frémissement
d'une feuille flétrie.

Doar un tremur
toamna, de frunză,
atît îți e soarta.

3.35

Porte close. Haut foin.
Personne devant
les marches noires.

Ușă închisă.
Ierbi nalte. Nimeni
la treptele negre.

3.40

L'or du peuplier,
éteint dans le soir tombant,
éclaire encore l'étang.

Stins de amurg,
aurul plopului
numai în iaz luminînd.

(© 2011, Dumitru Scorțanu)

PETRUȚA SPÂNU
membru

Petruța SPÂNU

Petruța Spânu (n. 1943) a fost profesor de literatură franceză și belgiană la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și la Universitatea „Marie Curie-Sklodowska” din Lublin (Polonia).

Este doctor în litere cu o teză despre Albert Thibaudet și autor a patru cărți de critică și de istorie literară, a două manuale pentru studenți, a peste o sută cincizeci de articole, a peste cincizeci de comunicări la congrese naționale și internaționale și a șaptezeci de volume traduse și publicate din literatura franceză, belgiană și polonă.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România (1999), a Societății internaționale a specialiștilor în secolul al optsprezecelea (Voltaire Foundation, Oxford, 1996), a Asociației Scriitorilor Români din Québec (2009) și membră de onoare a Asociației culturale și literare Tristan Tzara, Moinești (2010). Face parte din Colegiul onorific al revistei *Acta Iassyensia Comparationis* (2007).

Este **Cavaler al Ordinului francez Palmes académiques** (2005) și **Ofițer al Ordinului belgian Léopold** (2006).

Premii: a primit **Marele premiu pentru traducere** din partea Comunității franceze din Belgia

(2005), **Premiul pentru traducere 2010** din partea Uniunii Scriitorilor, filiala Iași pentru romanul *Bărbatul îndrăgostit* de Camille Lemonnier și **Premiul pentru traducere „Irina Mavrodin”** (2013) din partea Uniunii Scriitorilor, filiala Iași pentru traducerea eseului *Miasma și mireasma. Simțul mirosului și imaginarul social în Franța secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea* de Alain Corbin.

Volume individuale: 1. *Albert Thibaudet ou le sens de l'autre*, Iași, Ed. Chemarea, 1997, 230 p.; 2. *Rațiune și sentiment. Romane franceze din secolul al XVIII-lea*, Iași, Ed. Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 1999, 274 p.; 3. *Prințul și Poezii. Scriitori belgieni de limbă franceză*, Iași, Ed. Cronica, 1999, 238 p.; 4. *Prozatori belgieni*, Iași, Ed. Fides, 1999, 256 p.

Volume traduse și publicate:

1. Jerzy Falicki, *Istoria literaturii belgiene de limbă franceză*, traducere din limba polonă, prefață și bibliografie de Petruța Spânu, Iași, Ed. Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 1995, 340 p.;

2. Henri Cornélus, *Pisoaiul Miau*, roman pentru copii, traducere și prefață de Petruța Spânu, Chișinău, Ed. Cartea Moldovei, 1997, 78 p.;

3. Henri Cornélus, *Aventurile motanului Miau*, roman pentru copii, traducere din limba franceză, București, Ed. Libra, 1998, 112 p.;

4. Guy Scarpetta, *Elogiu cosmopolitismului*, eseuri, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Polirom, 1998, 274 p.;

5. Carlo Masoni, *Interior cu fereastră deschisă și alte nuvele*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Polirom, 1999, 298 p.;

6. Michel Lambert, *Seri albe*, nuvele traduse din limba franceză (în colaborare), Iași, Ed. Elmis, 1999, 128 p.;

7. Carlo Masoni, *A patra poartă*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Elmis, 2000, 176 p.;

8. Jean-Luc Outers, *Ordinea de zi*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Elmis, 2000, 224 p.;

9. Nicolae Suțu, *Amintiri de călătorie, 1839-1847*, traducere din limba franceză, cu o prefață de Gheorge Macarie, note de Dumitru Scorțanu, Iași, Ed. Fides, 2000, 224 p.;

10. Eligiusz Wiarczyk, *Cruciulițele*, nuvele traduse din limba polonă, Iași, Ed. Elmis, 2000, 124 p.;

11. Henri Cornélus, *Delfinul*, nuvele traduse din limba franceză, Iași, Ed. Elmis, 2001, 160 p.;

12. André Sempoux, *Micul Iuda*, nuvele traduse din limba franceză, Iași, Ed. Elmis, 2001, 144 p.;

13. Maurice Carême, *Medua*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Elmis, 2001, 160 p.;

14. Jacques De Decker, *Cartea cărților belgiene. Literatura belgiană de azi*, eseuri traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2001, 224 p.;

15. Marcel Pagnol, *Gloria tatălui meu (Amintiri din copilărie I)*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2002, 192 p.;

16. Fernand Crommelynck, *Încornoratul magnific*, farsă tradusă din limba franceză și prefată de Petruța Spânu, Iași, Ed. Fides, 2002, 160 p.;
17. Camille Lemonnier, *Un mascul*, roman tradus din limba franceză (în colaborare) și prefată de Petruța Spânu, Iași, Ed. Fides, 2002, 272 p.;
18. Henri Cornélus, *Poveștile junglei*, povestiri pentru copii traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2002, 96 p.;
19. Lucien Noullez, *Poezii* traduse din limba franceză (în colaborare), Iași, Ed. Fides, 2002, 224 p.;
20. Jean-Luc Outers, *Corp de meseriași*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2003, 204 p.;
21. Michel Lambert, *Sfârșitul filmărilor*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2003, 176 p.;
22. Jacques De Decker, *Joc de interior* și alte piese traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2003, 208 p.;
23. Maurice Maeterlinck, *Pelléas și Mélisande*, teatru tradus din limba franceză și prefată de Petruța Spânu, Iași, Ed. Fides, 2003, 152 p.;
24. Paul Émond, *Teatru*, traducere din limba franceză, postfată de Adriana Obreja, Iași, Ed. Fides, 2003, 280 p.;
25. Charles Joseph de Ligne, *Fragmente*, selecție, traducere din limba franceză, prefată și note de Petruța Spânu, Iași, Ed. Fides, 2004, 340 p.;
26. Bernard Tirtiaux, *Aubertin d'Avalon*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2004, 336 p.;
27. Jean Jauniaux, *Marea @rcă* și alte nuvele, traducere din limba franceză (în colaborare), Iași, Ed. Fides, 2005, 128 p.;
28. Jacques De Decker, *Nu ai văzut nimic la Waterloo* și alte nuvele, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2005, 140 p.;
29. Michel Lambert, *Casa pictorului*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2005, 204 p.;
30. Jean-Luc Outers, *Ora de vară*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2005, 264 p.;
31. Jean-Pierre Dopagne, *Prof și alte piese*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2005, 264 p.;
32. Jean Jauniaux, *Cuvintele lui Maud*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2005, 128 p.;
33. Jacques De Decker, Paul Emond, *Povestiri cu tablouri*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2006, 160 p.;
34. Jacques De Decker, *Filozofii amatori*, eseu tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2006, 96 p.;
35. Christian Libens, *Pădurea lui Apollinaire*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2006, 128 p.;
36. Jacqueline Harpman, *Lucarna*, nuvele traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2006, 200 p.;
37. Bluma Finkelstein, *Moștenirea Babelului. Elogiu diversității*, eseu tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2007, 256 p.;
38. Marcel Pagnol, *Castelul mamei mele (Amin-tiri din copilărie II)*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2007, 184 p.;
39. Jean-Luc Wauthier, *Libertăți supravegheate*, nuvele traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2007, 144 p.;
40. Paul Emond, *Vizita plenipotențiarului cultural la bazilica de pe colină*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2007, 256 p.;
41. Alain Van Crugten, *Persoane deplasate*, nuvele traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2007, 128 p.;
42. Maurice Carême, *Bila de sticlă*, roman pentru copii tradus din limba franceză, cu o prefată de Jeannine Burny, Iași, Ed. Fides, 2008, 136 p.;
43. Thilde Barboni, *Georges Simenon, o viață nu-i de-ajuns*, piesă de teatru inedită tradusă din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2008, 80 p.;
44. Camille Lemonnier, *Cornul de vînătoare*, cu o prefată de Michel Otten, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2008, 244 p.;
45. Émile Verhaeren, *Mănăstirea*, teatru tradus din limba franceză (în colaborare), Iași, Ed. Fides, 2008, 93 p.;
46. Jean-Luc Outers, *Voiajul lui Luca*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2009, 224 p.;
47. Jean-Jacques Rousseau, *Julie sau Noua Eloiză* (vol. I, II, III), roman tradus din limba franceză, prefată și note de Petruța Spânu, Iași, Ed. Fides, 2009, 528 p.;
48. Jacqueline Harpman, *Orlanda*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2010, 286 p.;
49. Joanna Klara Teske, *Elefântica mov*, roman pentru copii tradus din limba polonă, Iași, Ed. Fides, 2010, 48 p.;
50. Béatrix Beck, *Léon Morin, preot*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2010, 192 p.;
51. Camille Lemonnier, *Bărbatul îndrăgostit*, roman tradus din limba franceză, Iași, Editura Fides, 2010, 224 p., **premiul pentru traducere al USR, filiala Iași, 2010**;
52. Eugène Van Bommel, *Memoriile ultimului călugăr al abației din Villers*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2010, 244 p.;
53. Marcel Pagnol, *Jean al Florettei (Apa de pe coline, I)*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2011, 308 p.;

54. Marcel Pagnol, *Manon a Izvoarelor (Apa de pe coline, II)*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2011, 304 p.;

55. Jean-Jacques Rousseau, *Julie sau Noua Eloiză*, (vol. IV, V, VI), roman tradus din limba franceză și note, Iași, Ed. Fides, 2011, 456 p.;

56.-59. Thierry Debroux, *Teatru*, 4 volume, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2011, vol. I, 248 p., vol. II, 232 p., vol. III, 244 p., vol. IV, 306 p.;

60. Bluma Finkelstein, *Fetița din grădină*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2012, 166 p.;

61. Éric Willaye, Ghislain Magerotte, *Evaluare și intervenție în cazul comportamentelor provocatoare. Autism și/ sau deficiență intelectuală*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2012, 272 p.;

62. Ion Mihai Cantacuzino, *O viață în România. De la „Belle Époque” la Republica Populară. 1899-1960*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2012, 356 p.;

63. Alain Corbin, *Miasma și mireasma. Simțul mirosului și imaginarul social în Franța secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea*, eseu tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2013, 428 p., **premiul „Irina Mavrodin” pentru traducere al USR, filiala Iași, 2013;**

64. Jean-Louis Adrien (coord.), *Bateria de Evaluare Cognitivă și Socio-emoțională BECS. Practici psihologice și cercetări clinice la copiii bolnavi de tulburări invazive în dezvoltare*, eseu tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2013, 268 p.;

65. Nicolas de Bonnefons, *Grădinarul francez care ne învață să cultivăm arborii și legumele, cu modul de a păstra fructele și de a face tot felul de dulceturi, conserve și marțipan*, traducere din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2014, 232 p.;

66. S. Corinna Bille, *Domnișoara sălbatică*, nule traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2014, 218 p.;

67. Maurice Carême, *Evangelia după sfântul Carême*, poeme traduse din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2014, 136 p.;

68. Jacques De Decker, *Pîntecele balenei*, roman tradus din limba franceză, Iași, Ed. Fides, 2015, 176 p.;

69. Nicole Verschoore, *Enigma bunicii și alte nuvele*, traducere din franceză, Iași, Ed. Fides, 2015, 156 p.

Nicolas de Bonnefons – **Grădinarul francez**
(fragment)

Extras din Autorizația Regelui

Ludovic, prin mila lui Dumnezeu rege al Franței și Navarrei, iubiților noștri etc., salutare. Dragul și preaiubitul nostru R.D.C.D.WB.D.N.* Ne-a amintit că de mai mulți ani s-a amuzat la țară să

cultive grădini, să ridice spalieri și contraspalieri, dobîndind adevărata cunoaștere de a le dirija pentru a produce o abundență de fructe și de asemenea să cultive plantele mici și comestibile, cu modul de a conserva fructele, atît crude cît și uscate și confiate, din care a compus o carte intitulată *Grădinarul francez*, pe care a crezut-o necesară publicului și ar vrea, cu îngăduința Noastră, s-o tipărească la care librar și tipograf va dori să-l aleagă; dar, temîndu-se că, folosindu-se de primele exemplare, unii vor vrea s-o tipărească fără consimțămîntul său și să-l facă să piardă banii cheltuiți de el în legătură cu aceasta, ne-a cerut scrisorile necesare în acest scop. DIN ACEASTĂ CAUZĂ, dorind bine și favorabil să-l tratăm pe sus-numitul exponent și pentru ca el să nu fie frustrat de munca sa, i-am permis și i-am acordat, îi permitem și îi acordăm prin prezenta autorizație să tipărească, prin acel librar și tipograf pe care îl va găsi potrivit, cartea făcută de el și intitulată *Grădinarul francez*, pentru a o vinde și a o distribui pe durata a zece ani, începînd din ziua în care sus-numita carte va fi terminată de tipărit. Interzicem tuturor librarilor sau tipografilor și altor persoane, de orice rang și condiție ar fi ele, de a tipări sau de a pune să se tipărească, de a vinde sau de a distribui pe toate teritoriile sau domeniile senioriale de sub autoritatea Noastră sus-numita carte sau o parte din ea în cursul sus-numitului timp, fără consimțămîntul anume dat de sus-numitul exponent sau al celor care vor avea autorizația acestuia, sub pedeapsa confiscării exemplarelor, trei mii de livre amendă, din care Nouă, o treime, o treime bieților închiși și cealaltă treime exponentului și a plății tuturor cheltuielilor, despăgubirilor și dobînzilor cauzate de el; și, în afară de acestea, obligația de a pune trei exemplare, și anume două în biblioteca Noastră și al treilea în aceea a domnului Seguier etc. Dacă vă cerem ca, din tot conținutul în prezenta autorizație etc. vînd ca punînd la începutul sau la sfîrșitul cărții prezenta sau extrase din ea, ele să fie notificate cum se cuvine. CĂCI aceasta este dorința Noastră.

Dat la Paris, în ziua de 12 iunie, în anul de grație 1651 și al nouălea din domnia Noastră. Semnat de Rege în Consiliul său, Birauld. Și sigilat.

Terminat de tipărit în prima zi a lunii iulie 1651.
Exemplarele au fost trimise.

(© 2014, Ed. Fides, Iași, RO, UE)

* *Nicolas de Bonnefons, walet de chambre du roy [Louis XIV]*, inițialele inversate.

ELENA ȘTEFOI
membru onorific

Elena ȘTEFOI

Elena ȘtefOI (n. 19 iulie 1954, Boroaia, județul Suceava) este poetă, publicistă și diplomată. După terminarea Liceului „Nicu Gane” din Fălticeni, a absolvit în 1980 Facultatea de Filosofie a Universității din București. A predat într-un sat din România până în 1997, după care a lucrat la revista Contemporanul. A frecventat „Cenaclul de Luni”, condus de criticul Nicolae Manolescu. Debutază cu poezie în revista *Tribuna* (1976). Este prezentă cu grupaje de versuri în numeroase antologii apărute în străinătate. A fost secretar general la revista Contrapunct, editată de Uniunea Scriitorilor din România (1990-1993), redactor-șef al revistei *Dilema* (1993-1997), corespondent permanent în România pentru Radio France Internationale (1990-1997), redactor asociat la trimestrialul *East European Constitutional Review* (1993-1998), corespondent săptămânal la BBC și Radio Free Europe (1990-1997). Și-a început cariera în diplomatie după 1997 (la solicitarea lui Andrei Pleșu), lucrând mai întâi în centrala Ministerului Afacerilor Externe (1997-1998), după care a fost numită consul general al României la Montréal, Canada (1999-2001). În luna noiembrie 2005, a fost numită

ambasador al României în Canada. Este doctor în filosofie (Universitatea București, 2005).

Volume de poeme publicate:

- *Linia de plutire*, Ed. Cartea Românească, 1983;
- *Repetiție zilnică*, Ed. Eminescu, 1986;
- *Schițe și povestiri*, Ed. Cartea Românească, 1989;
- *Câteva amănunte*, Ed. Albatros, 1990;
- *Alinierea la start*, Ed. Cartea Românească, 1996;
- *În urma învingătorilor*, Ed. Paralela 45, 2007;
- *Undeva, în alt plan/ Somewhere in a different realm*, ediție bilingvă, trad. Adam Sorkin și Liana Vrajitoru, Ed. Paralela 45, 2008;
- *Raport de etapă*, Ed. Cartea Românească, 2011.

Alte volume:

A mai publicat câteva volume de publicistică, unul dintre ele fiind o carte de interviuri cu Andrei Pleșu și Petre Roman, intitulată *Transformări, inerții, dezordini, 22 luni după 22 decembrie 1989*, Ed. Polirom, 2002.

Drept minoritar, spaime naționale, un dialog cu Gyorgy Frunda, Ed. Kriterion, 1997.

Pentru un creștinism al noii Europe, eseuri, volum colectiv, Ed. Humanitas, 2007.

Afilieri

- Membră a Uniunii Scriitorilor din România;
- Membră de onoare a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec;
- Membră a Uniunii Internaționale a Jurnaliștilor de Limbă Franceză;
- Președintă a Asociației Diplomaților din Ottawa (2006-2008).

Premii și distincții

- Premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România (1983);
- Premiul Asociației Jurnaliștilor de Limbă Maghiară (1997);
- Ordinul Național pentru Serviciu Credincios (2000);
- Medalia Meritul Diplomatic (2006);
- Medalia Corpului Diplomatic Canadian (2012).

Poem de tranziție

într-o parte foc într-o parte apă
la mijloc o lamă de cuțit
pe care ca o ciupercă tânără culeasă în zori
se desparte sufletul meu de draga lui rădăcină

în flăcări se pierde un ghem otrăvitor de cuvinte
în valuri se înecă o înțelegere de care n-are nimeni
nevoie
pe micul meu Macintosh vezi o anumită fereastră

doar după ce ai închis ferestrele atotștiutoare
de dinainte

dar undeva în cenușa ori în mîlul Cortinei de Fier
se minunează de sine însăși o mîna care tocmai a
învățat alfabetul.

Elena Ștefoi, *În urma învingătorilor*,
Paralela 45, 2005, p. 222.

La vânătoare de rămășițe

O sihăstrie înălțată cu greu
de la coperta întâi la coperta a patra
în prag magice stratageme de tinerețe
viscolul în care ne-am întâlnit
lăcomia ce înmugurea universul
în ziua aceea de vară de-a lungul falezei

de pe turlă pleacă odată cu tine
eternitatea la vânătoare de rămășițe
spre tolba ei de duzină tânjesc
herghelii de ciclopi și bacante
roiuri esopice legând între ele
semnele negre străine pătrate pe hartă

într-o chilie la marginea patului
orbecăie sintaxa alternativă
și în propriul său nimb
ca pe o scrumieră improvizată
uitat de Dumnezeu mocnește
trecutul nostru comun.

Elena Ștefoi, *În urma învingătorilor*,
Ed. Paralela 45, 2005, p. 226.

Circuitul compromisului în natură

Ceva anume o mînușă solzoasă un pericol diform
atrage cuvintele compromise ceața din dicționarele
lumii

pe un munte de măști se căznește soarele să răsară
razele lui se pierde pentru încă un anotimp una de
alta
mintea se pune bine cu toate variantele morții
sufletul doar cu tășul confuz al celei din urmă
epoci istorice

fericiți vom fi de frică să nu se răzbune
nefericiți de frică să nu ajungem s-o răzbunăm.

Elena Ștefoi, *În urma învingătorilor*,
Ed. Paralela 45, 2005, p. 231.

În fața instanței

știu unde sunt
albele spații din textul oarecum mediocru
pe care mai mândră decât dictatorii

și vajnică foc moartea îl poartă în spate
m-au ferit mereu de legături inutile
de credința dușmănitore de profitabila șovăială

cu tabieturi de judecător zilnic le tot aruncasem
ca pe o cutie goală de somnifere
permise numai handicapurilor
cu lipsa de umor a condamnatului pe nedrept
le voi scoate acum din gunoi
dovedind că există că mă cunosc
și nu s-au dezis încă de mine.

Elena Ștefoi, *În urma învingătorilor*, Ed. Paralela
45, 2005, p. 242.

La mijloc de drum

Un alt timp altă ierarhie a măștilor
bătrânii susțin că natura însăși
e pe cale să-și piardă simțul măsurii

nou-născuții nu văd pe celălalt mal
decât reptile cu față umană jucării de desfăcut în
bucăți

alergând de la unii la alții se bâlbâie memoria mea
mușcă țărâna flutură steagul victoriei
o călăuzește un nor ironic înțesat cu lozinci
o soarbe o groapă provocatoare în care colcăie noile
coduri

am dorit să-i înțeleg și să-i apăr pe cei dinainte
îi voi putea oare face să plângă de bucurie pe cei
care vin ?

Elena Ștefoi, *În urma învingătorilor*, Ed. Paralela
45, 2005, p. 246.

L'art poétique de transition

Plutôt que l'amour paternel
de ceux aux habitudes de statue
embêtés par eux-mêmes jusqu'au point
de choisir sur toutes les chaînes
les preuves des cataclysmes cruautés
désastres déséquilibres maladies incurables
pour se prouver qu'ils n'ont jamais eu tort
qu'il ne leur reste plus rien à apprendre
que l'absurde à lui seul il est libre
et que le monde entier se prépare à mourir avec eux
mieux vaut l'indulgence ironique l'indifférence le
mépris
de plusieurs nouvelles générations aux inquiétudes
ordinaires
pour le trajet tortueux pour la mince couche fleurie
sur laquelle sans savoir la suite
mon imagination d'historien et de sincère cobaye
avait trouvé son abri.

Tout cela est moins lourd

Peu de choses apprises par la contrainte.
Fin de semaine et monologue à senteur alpine
au bout du compte
pourquoi connaître par cœur
ton gouffre assis sur la table,
comme dans les maisons de ceux qui sont seuls le
miroir
pourquoi le connaître par cœur
si de toute façon tu ne peux pas le transformer en
abstraction ?
De mon plein gré je ne suis plus le coucher du
soleil.
Sagesse à gorge serrée. Moins lourd le point
que le passé coupe en quatre,
moins lourdes les langues de l'humanité
qui s'avalent les unes les autres,
moins lourde la chair de tes descendants
qui vantent l'incertitude
tout cela est moins lourd qu'être attelé à ce gouffre
et traverser, au moins une fois,
en le tirant en toute connaissance de cause,
d'un bord jusqu'à l'autre.

Sursa – Revista Terra Nova

LUMINIȚA SUSE
membru

Luminița SUSE

Luminița Suse este membră a UR, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec, Liga Poeților Canadieni, și Haiku Canada.

Luminița Suse apare cu versuri, proză și articole, în publicații și websituri literare românești precum: *Cronica Revistă de cultură*, Iași, *Citadela*, Satu Mare, *Reflex*, Reșița, *Poesis*, Satu Mare, *Viața Românească*, *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, *Oglin-da literară*, Focșani, *Agora Universitaria*, Satu Mare, *Adevărul de Cluj*, Cluj-Napoca, *Virtualia*, antologie de cenaclu, Ed. Pim, Iași, *Cetatea culturală*, Cluj Napoca, *Argos*, Craiova, *Europea*, București, *Jurnalul de la Păltiniș*, Sibiu, *Galateea*, Königsbrunn, *Apoziția*, München, *Atheneum*, Vancouver, *Observatorul*, Toronto, *Românul Canadian*, Toronto, *Antologia ASLRQ 2009*, *Lumină lină*, New York, *Conexiuni*, New York, *Bywords Quarterly Journal*, 2006-2010, Ottawa, *New Stalgica Hymnal*, 2009, Ottawa, *The Broken City Magazine*, 2010, Toronto, *Ditch Poetry Magazine*, 2008, *Moonbathing Magazine*, 2010-2015, USA, *Gusts*, 2010-2015, Canada, *Magnapoets*, 2011-2012, Canada, *Ribbons*, 2011-2015, USA, *Atlas Poetica*, 2010-2014, SUA, *Red Lights*, 2010-2015, SUA, *The Sage of*

Consciousness, 2006, USA, *Skylark*, *A Tanaka Journal*, 2013, 2014, UK, *Kokako*, 2012, New Zealand, *Prune Juice*, 2012, USA, *Wah*, *Bilingual Journal*, *Punjabi Haiku Forum Canada*, 2014, *A Hundred Gourds*, 2011-2013, USA, *Notes from the Gean*, 2011-2012, USA, *American Tanaka*, 2011, USA, *World Haiku Review*, 2012, 2013, Canada, *Kado Calea Poeziei*, 2012, 2013, Romania, *Haiku*, 2012-2015, România etc.

Cărți publicate: *Anotimpul licuricilor*, Ed. Pro Transilvania, București, 2001; *Sacrificiul mirării*, Ed. ProTransilvania, București, 2002; *Geometrii singulare*, Ed. ProTransilvania, București, 2003; *Duminica inimii*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2006; *Bioglife*, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2007; *A Thousand Fireflies*, Editions des petits nuages, 2011, Canada.

Premii la concursuri literare: Premiul III și mențiune la concursul *FlatSigned Poetry Competition 2007*, Chocolate River Association, Canada; Premiul III și patru mențiuni la concursul *The Open Heart Poetry Competition*, 2009-2011, organizat de *The Ontario Poetry Society*, Canada; Mențiune la concursul *Emerging from Shadows Contest – 2010* organizat de *The Ontario Poetry Society*, Canada; Finalistă la concursul *2010 Descant/ Winston Collins Prize for Best Canadian Poem*, third place and honourable mention by *Chocolate River Poetry Association in the Flat Signed Poetry Competition 2007*; Mențiune și premiul III, *CAA-NCR National Capital Writing Contest*, 2012 și 2013, Canada; Mențiune, *The 7th International Tanaka Festival Competition*, 2012, organizat de *Japan Tanaka Poets' Society*; Mențiune, *Under the Basho, International Haiku Contest*.

Hinova. Scrisoare netrimisă

Dragul meu unchi,
Nu ți-am mai scris de când bunica a trecut cu barca peste Dunăre.

Luntrașul avea degetele îngălbenite de balsamuri, ochii uscați în orbite, tușea. A rupt întâi biletul în două, unul pentru mama și unul pentru dumneata, apoi a luat moaștele durerii din brațele mamei și le-a așezat pe fundul bărcii unde se zbăteau pești de-acum două milenii și opt ani.

Zicea să nu ne speriem, peștii vor mai trăi până la revenirea mesiei, dar atunci se vor face miracole cu alte viețuitoare, și alți aleși – oameni între oameni.

Pe malul sârbesc se adunase o herghelie de cai și bunicul aștepta călare.

În brațele ridicate ținea două pălării de piatră. Avea un gol în loc de inimă, astupat cu boboc de bujor vânat.

Când barca a ajuns dincolo, caii s-au înmuiat, au intrat în grinduri și au rămas de veghe, jumătate îngropați în apă, jumătate îmbălsămați în albastru.

Mama mi-a povestit toate acestea, eu nu am fost acolo, nici nu aş fi avut cum.

După cum ştii, mi-am împachetat averea în şase valize şi le-am mutat peste ocean acum foarte mulţi ani.

Te rog frumos să ai grija de bulbul inimii mele împământenit în Hinova, sub cireşul amar din grădina bunicului, 2x3x4 metri cubi de pământ, cernoziom pur oltenesc.

Să nu îţi spui luntraşului nimic despre bulb. Eu o să port un mac roşu în piept când o să îmi ceară biletul.

Pe malul râului Mississippi au început să răsară din luturi coamele cailor.

Hinova. Rădăcini de piatră

Centrul lumii e acolo unde îţi împământeneşti inima.

Pentru mine, bate cu gutui de miere şi cireşe hemoragice în geamurile casei de chirpici şi paianţă din Hinova.

An după an, ploaia îmi dizolvă hireroglifele copilăriei caligrafiate pe coaja dudului de la poartă.

Sub grinduri, bunicul aşteaptă să muşte somnul cel mare.

Nebărbierit, nedormit, însângerat în sepia, mâinile mănate cum viţa de vie toamna. Undiţa i se încurcă în răchită, o smulge din carne verde, o aruncă înapoi. Gesturi de apă cu sete de aer. Caii visează ţărână sub crupe lichide.

În Hinova, perspectivele par mai mici. Dealul, pârlul, digul din ciment, colectivizarea, sunt detalii miniaturale.

Ai crescut tu zâmbeşte bunica din albastru. Auziţi nori sunt uriaşi, pot să ridic grindurile Dunării. Tunaţi şi trăzniţi caii bunicului, să tropotească liberi peste Porţile de Fier II.

Copilăria este acum un tren ce se deplasează spre roşu, mi-a trecut prin oase, fumul i s-a lichefiat în măduvă.

Urmele trecerii mele, fosile friabile, se dezgroapă din dealul Călămătrac; oh, cum sfârâie sub alte călcâie, tot ce mi-a fost drag.

Sub un cireş amar, al bătrân a prins somnul somnilor între pleoape.

Avem cruci în calendar ca să pomenim morţii cu moşi de iarnă şi vară: colaci cu bucăţi de brânză, sânge de iepure şi cozonac.

Nu ne mai începem poveştile cu odată flăcăii luau hora înainte fetele purtau ie de in şi fotă de cânepă, părul le mirosea a busuioc sânul mamei a covăseală, mitra a tămâie şi fum de vatră...

Pot să înţeleg de ce a dărmat căminul cultural şi biblioteca cel ce şi-a revendicat pământul din spatele bisericii, dar de ce a retezat şi teii din prăselele pământului? ... De ce teii unde îndrăgostiţii se

strângeau în cămaşa de forţă a sărutului, şi calea lactee le limpezea zorii în ciuturi de fântână...

Nimic nu se pierde totul se reciclează entropic.

Timpul curge liniar, ireversibil ca şi eroziunea munţilor.

Legea conservării se ancorează solid în transformări inexorabile.

Revoluţia eliptică a planetei are soarele într-un focar, din celălalt, divinitatea scrie în stele: *nihil sine deo*.

O, cum găsesc eu explicaţii pentru tot şi nici un leac pentru dor.

Din tăcerea amintirilor, uitarea ţese broboadă de urzici în jurul inimii, sângele din trecut ustură în venele prezentului.

Cine uită, suferă de secetă de strămoşi şi tradiţii; sunt săraci întru rădăcini referenţiale, şi a lor va fi împărăţia luturilor.

Hinova. Sepie mută

În fotografia bunicilor ochii doinesc.

Sărbătoare rurală,
nedee de Sfânta Mărie Mică la Şimian.

La masa tăcerii, sinod de greieri furioşi
pun la cale incinerarea toamnei.

Sângele viţei de vie coagulează în carafă.
Mâinile bunicii se răcesc încheştate pe sticlă.

Bunicul o zideşte biserică între umeri.
Gurile tac dezarticulate în gesturi vetuste.

Timpul se înrămează în moalele privirii.
Privirea în rigor mortis.

Fracturată din nai
doina oaselor.

Amintiri multilateral dezvoltate. Strada

Cum te luptai copile cu asfaltul, să îl supui, acoperind cu migală fiecare centimetru pătrat pentru fiecare milimetru crescut în înălţime. Drumul la tutungerie, deşi din ce în ce mai scurt, era departe de a fi fost cucerit. L-au spart de mai multe ori ca să lărgască strada şi au turnat asfalt proaspăt. Perspectivele s-au modificat, iar tu te-ai adaptat la ele. Într-o zi nu s-a mai tipărit Arici Pogonici, nici Tehnium, nici Luminiţa. Iar tutungeria a dispărut odată cu parcul din spatele ei. Parcul unde ai tuns pletele lui Samson prima dată şi ai plâns că era prea scurte. Mama nu îţi mai aruncă trei lei de la balcon să cumperi cafea proaspăt măcinată. Şunca nu este numai de Praga, s-a diversificat.

Globalizat. Traversezi străzile pe același traseu până la locul unde era tutungeria și îți ia din ce în ce mai mult. Nu mai respiri moloz roșu. Nu îl mai cari în buzunare și în sânge. Lui Samson i s-a rărit părul. Acum te lupți să micșorezi distanțele. Ce greu dezlipești nepotul de calculator să îl trimiți cu un teanc de bancnote să cumpere pâine și lapte. Uiți unde sunt magazinele cele noi.

Cu fiecare miligram de calciu din oase pierzi un terrabyte de amintiri.

Amintiri multilateral dezvoltate. Dealul

Cum te luai la trântă cu dealul ca să îl urci. Tăpile tale băătoreau țărâna ciupită de ploaie. Erai copil, nu observai că fiecare ploaie mușca din deal și îl căra cu pârâul la vale până în Dunăre. Dealul îți părea mai mic de fiecare dată când te întorceai în vacanță. Bunica râdea și te ciupea de obraz. Ai crescut tu, muică, ți-a rămas mic și dealul. În el găseai numai comori nedorite. Micașturi și scoici fosilizate. Uneori, stele de mare și trilobiți imprimați în piatră. Niciodată un tezaur dac autentic, așa ca în cărți. Nimic misterios. Dar nici tu nu erai fata în alb. Mai degrabă fata în ocră. Aveai țărână și în păr. Mai târziu când umblai îmbrăcată și cocoșată să nu se vadă că îți cresc sânii toate babele și-au făcut cruce cât de curată erai. Nu mai aveai coatele și genunchii juliți. Nu mai săreai garduri. Nu mai călcai în cuie. Țărâna nu se mai atinge de tine. Erai frumoasă. Călcai astâmpărat. Dar comoara a existat. Au descoperit-o acolo unde nu te-ai mai fi încumetat. La capătul satului, chiar în luncă. Acolo unde se înămoleau mânzele nestăpânite.

Amintiri multilateral dezvoltate. Viață de fluture

Înainte de revoluție erau douăsprezece biserici între Diham și Piața Sf. Gheorghe le număram de câte ori mergeam la universitate cu tramvaiul patruzeci știam că ne apropiem de o biserică după mișcările frânte în cruce din jur întotdeauna se găsea cineva să dea tonul și imediat tot tramvaiul se închina mimetic cu hotărâre, cu frondă cei mai mulți afixau mecanica indiferenței și nu știu de ce de fiecare dată vedeam cum li se zbat aripile de fluture la spate acum sunt treisprezece biserici s-a construit una nouă, din lemn de brad acolo l-au dus pe bărbatul Violetei, vecina de la parter pensionarii de la șapte și bunica de la cinci sicriele se cutremurau la fiecare rift în asfalt parcă zguduite de un demon teluric morții galbeni și țepeni precum lepidopterele înfipse cu ace în insectarul giulgiului expresia fetelor destinse întrând în coconul-biserică ca într-un templu metempsihotic din lemnul căruia curg mereu gogoase de rășină cu fragmente de larve nedezvoltate

Harul Ancuței. Magnoliile se ridică la cer în aprilie

îngerii nu mor
doar îmbătrânesc la nesfârșit
oasele li se micșorează treptat
pielea se strânge și se subțiază
din ea se ridică apofizele
cum mugurii din lemn
te aștepti ca din ciumpii aceia
să erupă pene sângerii cum magnoliile
iar pământul-anacondă să le înghită
umbra albastră

dar uscăciunea de corp
se încrâncenează peste groapă
și se roagă
să aibă o înmormântare frumoasă
cu lumânări și bănuți legați
în batiste noi

nu au rămas mulți îngeri în lume
se fabrică tot mai puține batiste de pânză
ce torențial hohotește zâmbetul când
aprilie înfige lopata în nori
și îngroapă magnoliile
în zăpadă

Harul Ancuței. Amurguri cu zâmbet chinuit

are și hohotul momente de glorie
sare cum un soldat bătrân
din șanțul de la marginea șoselei
și aruncă baioneta în parbriz

apăs pe frână până la capăt și nimic
nu pot controla acest hohot
mă trezesc în câmp zguduită de umeri
mărăcinii din barba lui
îmi zgârie pieptul

spune să renunț la zâmbetul forțat
e firesc să doară realitatea fără ea
avea aproape nouăzeci și doi de ani
ce aș fi vrut mai mult

apoi taie tendonul bocetului din mine
și îmi acoperă gura cu mâna
maci se lichiefiază pe lama baionetei
degetele lui miros a inimă
deschisă fără anestezie

Harul Ancuței. Cerul cu poame zemoșite

A fost ușor să uite. Nu a trebuit să facă mai nimic.
S-a întâmplat natural, odată cu vârsta. Mai greu a
fost să ierte. Să stăpânească arta de a absolve de vină.
Să lase mântuirea în seama altuia. Esența religiei

sale. Deși în final uitarea și-a asumat iertarea. Uită și... Care era celălalt cuvânt? Iartă și uită, mumă.

Ordinea lor a devenit inutilă de când i s-a răsucit ceva în adânc. Un cutremur cu epicentrul sub coaste.

Mâna ce scutură și reașază câmpuri sub călcăie de munți înțepenește cu unghiile adâncite în mitra pământului. Dimineața se trezește cu maci fracturați între sâni. Soarele sângerează afară în epava iernii iar ea nu își mai poate aminti decât arșița din vară.

Nedeile, horele din curtea bisericii. Nunta ei, legarea cu basma. Fota sfâșiată. Colectivizarea cu sila.

Caii cotropind plaurii. Spicul asprind între palme.

Știuleții borțoși din pătul. Covata cu boabe sfarogite.

Zdrobirea, măcinatul, coca dospită, turta de pâine stropită cu vin. Sângele din suspin. Cuminecătura.

Barba bărbatului ce ara plațul dintre buzele ei reavăne.

Cum se mai zguduia plugul semănând.

Dragostea, focul de unde ieși ud până la os și vrei mai mult. Sămânța încolțind. Răsucirea din vintre.

Țipetele scremute. Calmul de după. Sfârcurile frământate de gingiile laptelui. Gânguritul cosmic.

Cum șarpele gemea în somn sub casa de chirpici.

Războiul de țesut scrâșnind la lumina lămpii de petrol.

Cum luna își acoperea pulpele cu macaturile întinse pe sârmă. Mirosul de cânepă jilavă și tutun.

Potop de cuvinte neprimenite și ea se duce iertând după ele. Datoare uitării cu un oftat de plumb și o lumânare sleită. Lasă amintirile, gata! Doar știi ce urmează.

Așa îi spune moșul cu sapa de fiecare dată când îi chiuie noaptea în urechi. Apoi, începe să jongleze în aer soarele și inima. Două poame zemoșite. La urmă le izbește cu sapa de cer. Șuvițe roșii se aprind în barbă iar ea își desface cuiele din băierele pieptului ca să Îl primească.

Harul Ancuței. Mă tem de aprilie și de departe

ce putere ai tu aprilie
să ridici vulcani în Islanda
să aduci moartea mai aproape
cu o ninsoare

niciun avion nu mai zboară
deasupra oceanului și a magnoliilor
îndoliate cu zăpadă

iar nu am fost acolo să sting
pumnul cu lumânări în țărână

nu ți-a ajuns aprilie
că ai rupt restul zilelor din tata
pentru zâmbetele
ce mi le-ai instaurat odată
în colțul buzelor

acum mă declari datoare
cu încă o rupere de zâmbet
hohotit de departe

MIRUNA TARCĂU
membru

Miruna TARCĂU

Miruna Tarcău (n. 15 iunie 1990, București) este absolventa unui bacalaureat în literatura franceză la Universitatea McGill și a unui dublu masterat în cultura literară europeană a universităților din Strasbourg și Bologna. În prezent este înscrisă la un doctorat în literatură franceză la universitatea McGill, Montréal. A publicat primul roman la 16 ani: *L'île du Diable*, urmat de saga *La Guerre des Titans* cu volumele *Le Choix de Selenae* și *La Naissance de l'Élu*. În curs de apariție romanul *La Chambre Noire*, Ed. Le Chasseur abstrait, Franța. A primit numeroase burse de merit: Women Associates scholarship din partea Universității McGill, Regina Slatkin Schoolman Award, bursa Fonds Société et Culture Québec, bursa Master Erasmus Mundus Cultures Littéraires Européennes. Membră în UNEQ (Asociația scriitorilor și scriitoarelor din Québec), ASLRQ (Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec) și în Diversité Artistique de Montréal. Colaborează periodic la revista Candela și jurnalul Le Délit. A participat la saloane de carte la Paris, Montréal și Québec, la conferințe și activități culturale în școli și biblioteci, la interviuri la Radio-Canada, Radio France International,

Societatea Română de Radiodifuziune, Marca-Ro, la interviuri în presa locală și internațională: Cité Nouvelles de Kirkland, Express Outremont, New York Magazine, Le Courrier de la Francophilie, Terra-Nova Magazine, Evenimentul Zilei, Pagini Românești.

Le marchand de sable et la sirène

Comme pouvait en témoigner le cercle étendu de ses connaissances, il y avait bien peu de choses dignes d'attirer durablement l'attention de notre marchand de sable si celles-ci n'entretenaient aucun rapport, de près ou de loin, avec son honorable commerce. Cette admirable fermeture d'esprit s'accompagnait tout de même de quelques inconvénients, parmi lesquels son absence d'héritiers n'était certes pas le moindre. À sa mort, le commerçant se demandait en effet ce qui pourra bien advenir de sa précieuse collection de sables rares qu'il avait passé son existence entière à rassembler des quatre coins du monde.

Il songeait à faire envoyer sa collection à quelque académie parisienne; ou bien au musée des sciences de la Florence italienne; ou même à la *Royal Academy* de Londres, dont le département de géologie passait pour extraordinaire. Mais à qui conférer la charge d'exécuteur testamentaire? Plus la question demeurait sans réponse, et plus il était tenté de se charger lui-même d'obtenir les honneurs qui devraient lui revenir *post-mortem*. Et cependant, l'affaire n'avait rien de pressant: il n'avait pas l'âge de craindre une apoplexie foudroyante, et outre l'occasionnelle indigestion causée par le régime des îles, notre marchand de sable exhibait tous les signes de la plus parfaite santé.

Ces pensées agitaient encore son esprit lorsque le soleil fit une de ses rares apparitions à une heure où l'on reçoit d'ordinaire ses rayons de plein fouet. C'était bien la raison pour laquelle les pêcheurs à la ligne s'étaient tous retirés dans leurs cabanes, desquelles ils ne sortaient guère avant la fin de la *siesta*, une mauvaise habitude héritée des contrebandiers. Aussi la plage était-elle tout à fait déserte lorsque le marchand de sable s'y promenait afin d'y recueillir des échantillons qu'il comptait envoyer à Grenoble. Or en chemin, le marchand de sable aperçut sur la grève une sorte de poisson échoué sur le sable, dont les écailles de couleurs changeantes faisaient songer à une gigantesque dorade.

C'est alors que quelque chose comme une lamentation lui sembla s'élever au lointain, du côté de la dorade mourante. Venait-il de découvrir à l'instant un phénomène naturel jusqu'alors inconnu? Le bonhomme était si ébloui par l'éclat de sa gloire prochaine qu'il fut longtemps avant d'entendre distinctement articuler le mot « monsieur » dans ce

qu'il avait cru tout simplement être l'asphyxie d'une créature marine. Cette constatation l'arrêta net dans sa course. Il ne se trouvait plus très loin de la dorade et, il s'attendait tout naturellement à voir surgir des fougères la fille d'un pêcheur local qui le prierait de bien vouloir continuer son chemin.

C'est alors qu'un brusque soubresaut de la dorade l'informa que la tête de la jeune fille en question se trouvait à l'autre extrémité de la queue qu'il avait aperçue au lointain. Le marchand se trouva mal. Néanmoins, comme on ne s'évanouit guère que dans les romans feuilletons, ses jambes ne se dérochèrent pas tout à fait au-dessous de lui, et il ne fit que tomber à genoux au lieu de perdre connaissance, ce qui transforma le « monsieur » poli de la jeune fille en un grand éclat de rire qu'il avait encore toute la peine du monde à associer avec l'objet de son expérience scientifique.

Notre homme eut un mouvement de recul, provoqué sans doute par un reste de superstition que l'homme civilisé en lui eut tôt fait d'évacuer pour en venir à une explication rationnelle. Il venait indubitablement de découvrir une nouvelle espèce ! Sa première réaction fut alors d'interroger l'Histoire, car il ne cessait de se demander comment tous les grands esprits des temps anciens et modernes avaient, jusqu'alors, manqué d'effectuer une découverte d'une telle énormité. Il va sans dire, la très-célèbre *Origine des espèces* vint s'imposer à l'esprit du marchand comme un mauvais génie, en répétant toujours ce nom, Darwin, suivi de « singe », « primate », et de tous ces simiens qui dénombrèrent plus de ressemblances avec l'Homme que toutes les espèces de poissons connues jusqu'à ce jour. Et cependant, il n'existait aucun singe à tête de femme, qui sût parler français.

Fort heureusement, la controverse darwinienne était encore assez récente pour qu'il pût espérer que son *homo ichtys* (ou « homme-poisson », comme il avait décidé de l'appeler pour éviter d'employer un terme farfelu qui lui aurait certainement valu les railleries de ses futurs collègues) fut reçu assez favorablement à l'académie. Or, devinant peut-être la nature des pensées qui occupaient notre marchand, son *homo ichtys* rampait présentement vers l'océan dans des mouvements maladroits qui n'avaient rien de la poésie des sirènes. Il semblait au marchand qu'un énorme esturgeon se débattait pour s'extirper d'un gigantesque four de sable, si bien qu'il fut tenté un instant de croire à une apparition rabelaisienne.

— Attendez ! Mademoiselle...

Cette interpellation se bloqua dans sa gorge, lorsqu'il songea malgré lui au ridicule de la situation. Darwin appelait-il ses singes « mes très chers messieurs » ?

— Je veux bien croire que mon existence vous étonne, fit-elle, essoufflée par l'effort considérable

du mouvement qu'elle avait accompli. Mais à dire vrai, vous manquez de politesse en me laissant griller sur le sable comme une demoiselle en détresse dans la gueule d'un dragon. Un peu de nerf, que diable ! Vous voyez bien que je souffre !

— Mais que voulez-vous que je fasse ! s'exclama le marchand, de plus en plus étonné de découvrir à leurs espèces des références culturelles communes.

Il commençait à croire à une hallucination provoquée par la chaleur. C'est alors que le marchand eut la délicatesse de s'enquérir si c'était là la première fois qu'elle parlait à un homme, ce à quoi la créature répondit curieusement par un grand éclat de rire.

— Vous alors, les hommes ! Tous les mêmes, décidément ! Vous ressentez des palpitations à l'estomac en voyant une jeune fille, et croyez être le premier à avoir jamais connu l'amour. Vous voyez une sirène, et sous prétexte que les récits homériques ne sont que des fables, que la fée Mélusine appartient au Moyen-Âge, et que les marins ont une réputation d'ivrognes qui s'effrayaient de la moindre apparition nocturne, vous pensez apporter un savoir inouï à l'humanité sous prétexte qu'une sirène vous a gentiment prié de la remettre à la mer.

Était-il devenu fou ? Le marchand se mit alors à piétiner le sable sous ses pieds d'une manière qui lui eut ordinairement inspiré la plus grande horreur, tout en répétant à la sirène qu'ils ne pouvaient discuter calmement tout en songeant qu'il s'agissait peut-être là du dernier spécimen de son espèce, et que personne ne voudrait croire qu'il avait conversé avec un animal bipède sans plumes qui vivait sous l'écume, à moins de le voir, *hic et nunc*, en chair et en os.

En retour, la créature lui sourit, et son silence permit au marchand de se ressaisir quelque peu. Ce n'est qu'en se laissant aller à de telles élucubrations qu'il risquait réellement de perdre la raison.

— Allons, reprit-il, allons, excusez-moi, comme vous devez l'avoir deviné à mon agitation, j'ai mille questions à vous poser.

— Et moi, je n'ai pas toute la journée, répliqua-t-elle avec l'agacement d'une duchesse qu'on eût empêchée de se présenter au bal.

Elle se dit toutefois surprise de la première question que lui adressa le marchand, qui s'exclama qu'il ne pouvait concevoir comment une créature marine avait pu apprendre à parler français. Était-ce là véritablement ce qui l'étonnait le plus ? Elle le prévint que, comme un génie des *Mille et une nuits*, elle ne lui accordait que trois questions, après quoi, qu'il fût satisfait ou non de ses réponses, elle lui tirerait joliment sa révérence. Mais le marchand insista.

— Bah ! Rien de plus simple. Comme les dauphins qui aiment jouer dans les vagues

produites par la proue d'un navire qui glisse sur les eaux, je m'amuse souvent à suivre les bateaux, et c'est en m'adonnant fréquemment à cet exercice que j'ai appris le langage des marins.

Comment? Si la créature n'avait pas appris à maîtriser les outils du langage avec ses semblables, cela pouvait signifier: ou bien qu'elle n'avait pas de semblables, ce qui paraissait impossible; ou bien que son espèce n'avait pas encore développé de langage qui lui fut propre. Tous les individus de son espèce se trouvaient-ils dans son cas?

— Je l'ignore monsieur, n'ayant jamais eu l'honneur de connaître un autre individu de mon « espèce », comme vous dites.

— Êtes-vous donc une créature solitaire, à l'image du bon sauvage de Jean-Jacques Rousseau?

— C'est là votre troisième question?

— Ma troisième! s'exclama le marchand comme un locataire qui s'étonne qu'on vienne lui annoncer, le premier du mois venu, l'échéance de son loyer.

Il vit bien que la sirène ne plaisantait pas en énonçant sa règle des *Mille et une nuits*.

— Alors? J'attends toujours votre réponse, s'impatienta la sirène.

— Eh bien, j'y réfléchis. À voir votre empressement, vous finirez par me faire croire que votre temps est plus précieux que celui d'un banquier.

— Mais c'est qu'il l'est, monsieur, je vous prie bien de le croire! Quoi, connaissez-vous quelque chose de plus précieux que le temps?

C'est alors que la sirène s'emporta contre cette anecdote inventée par Nietzsche pour démontrer à quel point les Grecs croyaient au sens tragique de la vie; comme quoi un Silène ayant été contraint par Midas à révéler ce qu'était la meilleure chose de ce monde lui aurait répondu que ce serait de ne pas vivre, et la seconde, de mourir bientôt. Cette prétendue sagesse n'était-elle pas à la hauteur des désirs du roi, qui préférait mourir de faim sous un monticule d'or plutôt que de s'abaisser à chercher par lui-même le moyen d'améliorer sa vie?

— Sans doute mademoiselle, mais je vois mal en quoi le roi Midas peut m'éclairer au sujet de la dernière question qu'il me soit donné de vous poser, avoua le marchand qui n'avait jusqu'alors jamais même songé que ses questions pouvaient être investies d'un but qui ne fût pas scientifique.

Ce dernier se demanda alors quel genre de philosophie pouvait bien développer une créature marine douée d'intelligence. Il songea donc à lui demander ce qu'elle considèrerait être une perte de temps, ou plutôt ce qui lui semblait être du temps bien employé. La sirène hésita. Selon elle, l'emploi extérieur que l'on fait de son temps importe peu tant que l'esprit n'est pas consumé en pensées inutiles qui ne font qu'abrutir celui qui les nourrit.

L'occupation sociale, le travail importaient peu – seule comptait la pensée. Ce à quoi notre marchand objecta que sa conception du travail intellectuel ressemblait aux dieux sphériques d'Épicure qui ne crèrent le monde et les hommes que pour se retirer tout à fait des affaires des hommes et passer le reste de l'éternité à admirer leur petit coin d'univers. Pour que la pensée puisse servir à quelque chose, ne devait-elle pas au moins être partagée?

— Et qu'est-ce qui vous fait croire que ce n'est pas là justement le meilleur emploi du temps qui nous est accordé?

— Comment? Vous voulez dire... l'écriture!

La stupéfaction de notre bon marchand démontrait assez bien le respect qu'il accordait à ce pauvre métier. Mais il ne s'agissait là que de l'humble opinion d'un pauvre *homo ichtys*; rien ne les obligeait à se mettre d'accord. Seulement, le commerçant devait à présent honorer sa part du contrat et agir en gentilhomme envers un gros poisson qui le priait une fois de plus de le remettre à la mer.

La discussion avait échauffé le marchand au point de lui faire croire qu'il pouvait soulever un éléphant, si l'envie lui en prenait. Aussi ne sentit-il point l'effort considérable qu'il effectua en emportant la sirène de la plage à l'océan, où il s'immergea tout habillé jusqu'à la ceinture. Une fois ramené à son milieu naturel, l'*homo ichtys* ne semblait ni aussi pressé, ni aussi susceptible que lorsqu'il rôtiissait au soleil. Ainsi immergée, sa sirène ressemblait fort à la fille d'un pêcheur des environs; il se mit à rougir.

La sirène, ou plutôt la jeune fille (car sa queue de poisson était cachée par l'onde), l'examinait d'une manière si différente, si triste, que le bonhomme songea qu'elle pouvait avoir perdu la voix au contact de l'eau, et fut tenté de la rejoindre à nouveau. Mais ce n'est qu'en quittant les vagues, les vêtements alourdis par l'eau de mer, que notre marchand sentit l'ampleur de l'effort qu'il avait déployé. Il eut un étourdissement et s'assit sur la grève, effaçant de la sorte, bien malgré lui, toute trace du passage de son *homo ictys*, dont la tête blonde disparut au même moment dans l'écume pacifique d'un océan, qui pour une fois, portait fort bien son nom. Le soleil frappait sans doute plus fort à Florence qu'il ne l'avait cru. Lorsqu'il se réveilla, le marchand pelait déjà des avant-bras et des joues, qu'un sommeil abrupt avait exposées trop longtemps au climat insulaire. À sa gauche, la petite Pénélope chantonnait *Caro Mio Ben* en grattant les écailles d'une dorade que son père devait avoir pêchée cet après-midi. C'est alors que marchand se dit alors qu'en fin de compte, la *siesta* n'était peut-être pas une si mauvaise habitude.

Le Christ aux champignons

Chaque jour, Gérard se posait au pied du grand retable. Il aimait voir son père perché au-dessus de la puissante musculature du Christ. Le panneau de bois avait été installé sur la table de leur cuisine depuis qu'une nouvelle coupure de budget l'avait contraint à fermer momentanément son atelier. Mais comme il s'agissait d'une belle œuvre, et qu'elle était déjà sérieusement endommagée, le restaurateur avait décidé d'improviser. Le style était typiquement gothique, droit, sombre, sans chichis. Un anonyme, bien sûr, mais quel coup de pinceau ! Deux siècles plus tard, ç'aurait pu être un de Vinci. Aussi s'efforçait-il autant que possible de reconstituer les traits originaux, ce qui n'était pas aisé vu l'étendue de la moisissure qui s'était ouverte comme une auréole à partir de son pif, et qui avait fini par lui recouvrir le visage tout entier. Il passait des journées entières à écarter ces pustules blanches du bout de son grattoir. Il appelait ça « aller à la cueillette aux champignons ».

Gérard venait d'avoir six ans quand il décida de devenir terroriste. L'idée lui vint en voyant son père travailler sur le Christ aux champignons. Ce jour-là, son père déclara qu'il n'avait encore jamais vu de moisissure aussi iconoclaste. Après avoir demandé ce que signifiait ce mot, « iconoclaste », Gérard réalisa avec stupéfaction qu'il venait peut-être de découvrir le moyen d'empêcher à jamais qu'on ne représente le prophète. L'ampleur de cette découverte le bouleversa au point de lui en faire perdre le sommeil. Il se plaisait à imaginer une armée d'Arabes barbus en toges, fous furieux, pestant contre lui, la mitraillette à la main. Il n'était même pas musulman, et il avait trouvé le moyen de mieux venger Allah qu'eux !

Son premier coup était très ambitieux. Il le planifia soigneusement, prenant la peine de prélever dans le plus grand secret un échantillon de moisissure qu'il cacha ensuite sous son lit pendant toute une semaine, avant de l'enfouir dans un sac à dos noir qu'il abandonnerait ensuite dans un musée. Il prit également la peine d'attacher à l'échantillon de moisissure une note explicative qui revendiquait l'attaque au nom d'une organisation indépendante, jeune et dynamique. Il espérait que le champignon se mette à pousser sur tous les tableaux, qu'en une nuit, on découvre une galerie entière foutue, ce qui lui garantirait à coup sûr un tas de post sur Facebook dès le lendemain.

Mais les choses se compliquèrent quand il s'aperçut qu'un type, qui n'était nul autre que le propriétaire du kèbab du coin, s'avisait de reporter l'abandon du sac noir à un gardien de musée. Ce geste irrita tellement Gérard qu'il se mit à crier : « C'est une bombe ! » avant de décamper aussi vite qu'il le put. La confusion qui en résulta fut telle

qu'il put passer par la suite pour un enfant perdu lors de la débandade qui suivit l'évacuation du musée. Et c'est ainsi qu'il apprit qu'on avait fini par arrêter le propriétaire du kèbab.

C'est bête, songea-t-il alors en réalisant qu'on lui retirait pour ainsi dire la gloire sous son nez. Toutefois, il pensa également à Guantanamo et aux prisons illégales où l'on torturait encore des gens qui aspiraient à ce type de célébrité, ce qui provoqua chez lui quelques sursauts de conscience. Il fut tenté d'aller demander pardon à quelqu'un. Mais au fond, il était fier, car si son premier coup avait échoué, il pouvait se dire avec orgueil que ses champignons lui avaient tout de même rapporté sa toute première victime.

VICKY TARCĂU
secretar trezorer

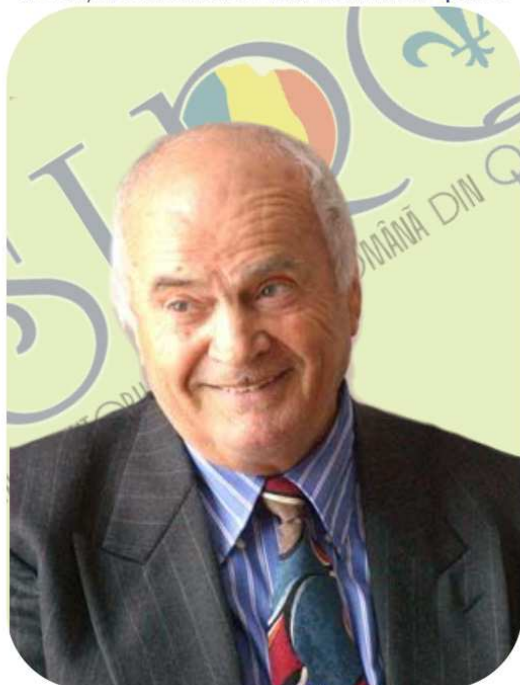
Vicky TARCĂU

Vicky Tarcău, secretara ASLRQ, este absolventă a Conservatorului „Gh. Dima” din Cluj și a Universității Québec de la Montréal, unde a studiat muzica și artele plastice. Este membră în „Professional Network Fine Art America” și „Pasco Fine Arts Council”, Florida. A expus la Montréal în expoziția artiștilor plastici români „Palettes de couleurs”. Fine Art America: <http://fineartamerica.com/profiles/vicky-tarcu.html>.

Musicienne accomplie, Vicky Tarcau associa son intérêt pour le violon à son amour des arts visuels à l'Université du Québec à Montréal, où elle étudia les Beaux Arts. Depuis lors, elle a expérimenté avec divers matériaux, avec un goût particulier pour l'acrylique. Parmi ses sujets préférés, les époustouflants couchers de soleil floridiens sur l'océan occupent une place de prédilection, de même que les paysages tropicaux, ainsi que les animaux sauvages tels que les chevaux et les oiseaux. Inspiré par l'impressionnisme français, son dynamisme créatif vient d'une passion pour les couleurs vives et les formes qui suggèrent le mouvement.

« Quand j'ai assemblé pour la première fois deux tableaux dans le coin d'une pièce à la manière d'une

fresque, j'ai essayé de produire l'impression d'une troisième dimension sur un mode panoramique. Flamants roses et chevaux s'étendent ainsi hors d'eux-mêmes suivant des lignes imaginaires, créant l'illusion que le tableau dépasse le cadre de sa propre toile. Et tandis que la lumière se reflète sur la toile, des éclats d'or et d'argent scintillent à la surface de la peinture, produisant une impression de volume. »

GEORGE TĂUTAN
membru

George TĂUTAN-CERMEIANU

George Tăutan-Cermeianu s-a născut pe 23 august 1933 în orașul Cermei, România. Romancier, profesor, arhivist și academician, a studiat în România limba și literatura română și limba și literatura franceză. A activat ca jurnalist între anii 1952-1959.

Obține o diplomă de studii superioare la școala Internațională de Limbă și Civilizație Franceză din Paris. În anul 1981 ajunge în Québec și își continuă studiile în jurnalism și comunicații. În anul 1986 obține un certificat de arhivist la Universitatea din Montréal.

Debut și activitate literară:

George Tăutan-Cermeianu a debutat ca jurnalist și a continuat să scrie schițe și piese de teatru. A publicat 15 romane, dintre care treisprezece au fost editate în limba franceză. A scris de asemenea trei volume dedicate domnitorului Vlad Țepeș, *Moi, Vlad l'empaleur, dit Dracula, prince de Valachie*.

George Tăutan-Cermeianu a obținut în 2000 Premiul Salonului Internațional de Carte din Oradea, România, pentru romanul *En écoutant la chanson des sirènes*. Este membru al Academiei de Științe și

Arte din Oradea. Este membru al Asociației Scriitorilor Români din Canada.

Romane reprezentative:

- *Wouivre sau duhul sinelui*, Ed. Cogito, 2004;
- *Un destin pe muchie de cuțit*, Ed. Viața arădeană, Oradea, 2006;
- *Que j'étais beau comme un Dieu!* – Humanitas, 1994;
- *Le Fils bien-Aimé*, Humanitas, Montréal, 1996;
- *En écoutant les sirènes*, Ed. Émeraude, 2000;
- *La soif d'une âme déracinée*, Ed. Émeraude, 2000;
- *A la recherche de la terre promise*, Ed. Émeraude, 2001;
- *L'agent secret du président*, Ed. Bénévent, 2004;
- *Țepeș Vodă*, Ed. Fides, Iași, 2010.

WOUIVRE sau duhul sinelui

Capitolul 9 (fragment)

Mă ridicai cu greu pe marginea patului. Preț de câteva clipe nu-mi dădai seama unde mă aflam. Eram la capătul puterilor... Unde mai văzusem oare o cameră la fel de întunecată? Gândurile mă duseră la vara anului 1950, cu ocazia vizitei făcute la închisoarea – devenită muzeu – Doftana. Camera unde mă aflam acum semăna în mod straniu cu celulele „H“! Deci iată-mă închis în această „criptă“ înspăimântătoare! Mirosea a mucegai.

Un șoarece rupse tăcerea cu chițcăitul său strident. O rază de soare pătrunse printr-o crăpătură a obloanelor de lemn... Pierdusem orice noțiune a timpului. Nu-mi aminteam cum sosisem acolo, nici la ce dată. Mi se părea că trăiam încă o dată, că funcțiile mele vitale încetaseră pentru o vreme și că revenisem la adevărata viață. Totul era amestecat în capul meu. Raza de soare avusese darul de a-mi clarifica memoria și, astfel, făcui haz de necaz.

Aveam impresia că e târziu și că eu, leneșul, eram încă în pat. Nu mă prezentasem nici la cursurile de istorie a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, nici la cursurile de economie politică.

Era o cruzime să fiu închis de viu în acest „cavou“, situat undeva în România.

Deodată îmi revenii: ei se înșeală crezând că pot uide în mine ideea de libertate și sentimentul de opoziție. Voi ieși într-o zi de aici, comuniști blestemați! Vă voi trage în țeapă cu o plăcere teribilă!

Deodată, auzii un zgomot în spate și văzui că pe ușa celulei intra lumina zilei. Își făcu apariția un cap de bărbat cu o figură impenetrabilă. Omul îmi făcu semn să mă apropii, apoi dispăru în spatele ușii. El reveni după câteva clipe cu o farfurie de pământ plină cu o mâncare care îmi era

necunoscută. Mi se dădu o lingură de lemn și o bucată de pâine neagră.

Gardianului îi fu milă de mine...

— Credeam că n-o să vă reveniți niciodată, începu el. De-o săptămână, este pentru prima dată că vă treziți.

— Sunt aici de-o săptămână? mă mirai eu.

— Erați aproape mort când v-au aruncat în această celulă. Colegii mei v-au supus la torturi...

— Ca să vezi!...

— Tovarășul colonel Preda a sosit de la Brașov ca să asiste la pedepsirea dumneavoastră. Pentru câți ani sunteți condamnat?

— Am fost închis fără a fi judecat, îi răspunsei. Înainte fusesem coleg de școală de Partid cu tovarășul colonel Preda.

— Asta e grav. Înseamnă că v-ați ofensat grav șefii. Cu tovarășul Preda nu se glumește. El și-a început cariera aici...

— Voi rămâne mult aici?

— Nu am permisiunea să vorbesc cu deținuții. Dar v-am citit în suflet că nu sunteți în stare să vă trădați sfătuitorul. Vă mărturisesc că un om intrat aici fără a fi judecat poate rămâne pentru toată viața. Va însemna un număr uitat într-un dosar. Aici se distruge orice speranță.

— Spumeg de furie! Trebuie să rămân aici până la moarte?

— Calmați-vă! Nu vă consumați și ultimul cartuș. Ce politică ați făcut?

— Ce puteam alege în 1959? Partidul Muncitoresc Român era singura alternativă. M-am abandonat unei idei, ascultând « cântecul sirenelor ».

Într-o zi am dezertat. Două cuvinte s-au asociat în capul meu. Combinația care s-a născut a fost « caracatița sovietică ». Am felul meu de a vorbi. Tovarășul colonel Preda a condus ședința excluderii mele din Partid.

— Asta e. Sunteți un deviaționist. Vă așteaptă zile foarte grele. Dar nu trebuie să disperați. Politica este ca o femeie: se schimbă de la o zi la alta. Sunt gardian din timpul vechiului regim și am văzut o mulțime de oameni care s-au ocupat de politică. Ei se comportă în închisoare ca și afară: se urăsc, fac guverne fantomă, își trădează prietenii pe o bucată de pâine în plus, apoi, o oră mai târziu se îmbrățișează și plâng împreună. Nicăieri omul nu-și pierde atât de ușor demnitatea. Ați fost bătut foarte tare. Cu cât se înmulțeau loviturile, cu atât dumneavoastră susțineți că sunteți nevinovat. Nu ați rostit nici un cuvânt împotriva celorlalți. Atitudinea dumneavoastră demnă m-a impresionat mult.

Gardianul dispăru la fel cum venise. Începui să mănânc. Eram atât de înfometat încât linsei farfurii. Această masă mi se păru cu adevărat regească. Renunțai cu greu la câteva firimituri de

pâine, pe care le aruncați șoricelului. Nu puteam fi nedrept cu singura ființă care trăia lângă mine...

După puțin timp, am auzit multe bătăi în pereții celei mele. Dacă aș fi înțeles mesajul, aș fi răspuns. Dar nu înțelegeam nici un cuvânt din limbajul „pereților”. Era un cod. Comuniștii au învăluit în legendă codul pe care îl folosiseră în închisoarea Doftanei, înainte de 24 august 1944.

Îmi spăgeam capul cu diferitele semnificații ce le putea conține acest limbaj secret. Poate că ar însemna: „De unde veniți?”, „Pentru ce delict ați fost condamnat?”, „Cum poate suporta națiunea dubla opresiune?”

Mă întinsei pe pat. Obosisem și simțeam nevoia să fumez o țigară, chiar dacă nu fusesem niciodată un veritabil fumător. Să trăiesc între acești patru pereți de beton, încrustați cu inscripții, era pentru mine o imensă nedreptate. În semiobscuritatea care domnea, nu puteam înțelege mare lucru. Dacă ar fi fost lumină suficientă, asta m-ar fi ocupat pentru un timp.

Brusc, ușa celei mele se deschise și intrară doi tineri ofițeri de la Securitate. Traseră de obloane cu furie, iar soarele intră în celulă prin fereastra minusculă.

— Ați câștigat bătălia, voi, reacționarii! spuse un ofițer.

— Ce bătălie? răspunsei eu foarte surprins.

— Nu-ți bate capul: toată închisoarea a făcut greva foamei din cauza obloanelor închise.

— Nu vă contrazic. Nu vedeți că sunt încă în « civil »?

— Aveți noroc! Mulți « politicieni » și-au pierdut ochii din cauza acestor obloane. Ei au devenit « cârțițe național-țărănești » sau « cârțițe național-liberale ». Nu avem nici un pic de milă față de dușmanii de clasă, foști exploatare și reprezentanți ai ideologiei burgheze.

— Începând de mâine, îmi spuse celălalt ofițer, veți purta « uniforma casei ». Este cel mai frumos costum din lume. Trebuie să simți puterea brațului armat al clasei muncitoare. Ați intrat tânăr, dar vă asigur că veți ieși bunic, dacă nu chiar mort. O a treia cale nu există.

Ofițerii scuipară la picioarele mele și ieșiră trântind ușa cu putere. Zgomotul cheii mă făcu să înțeleg că din acel moment îmi puteam folosi timpul în voie... Ce să fac?

Eram, încă din copilărie, o fire activă, în deplină armonie cu structura mea nervoasă. Și acum îmi lipsea orice mijloc pentru a-mi omorî timpul.

Eram pentru totdeauna părăsit de noroc? Săracul de mine! Mă strecurasem singur în acest viespar, în loc să-mi văd de drum. Mă înroșisem de furie. „Sunt distrus!” strigam eu ca un tigrul siberian căzut în capcană. Mă plimbam în lungul și-n latul celei. Deodată mă îndreptai spre un zid al celei și-i trasei o mulțime de lovituri cu piciorul, ca și

cum el ar fi fost vinovat de faptul că eram în fiare. Această „muncă“ mă obosi și mă calmă puțin. Mă cufundai într-o mulțime de gânduri.

Pentru Dumnezeu, ajunge! Hotărâsem eu. Nu trebuie să cad la pământ. Îmi aminteam de un dans românesc, ale cărui origini datează din vremea nașterii poporului meu în mirificul plai daco-roman. Aș putea să-l dansez? De ce nu? Începusem să dansez „Călușarul“.

Făceam pași la dreapta și la stânga, săream peste un băț imaginar, care-mi lipsea. Zgomotul călcâielor mele înlocuia muzica. Simțeam în mine o putere miraculoasă, un elan sufletesc incredibil.

Deodată pereții începură să răsună la dansul meu. Continuam să dansez ca un drac, și înțelegeam că nu eram singurul. Ceilalți erau cu mine. De-acum înainte nu mai trebuia să privesc în gol, ca un om pierdut. Mă apropiam de un perete: „Scuză-mă“, i-am zis. Hotărâsem să încep lectura. Erau adevărate mesaje în această multitudine de scrieri pe pereți. Obloanele le ascuseseră de ochii trainici ai gardienilor. Trebuia să profit. Măine totul ar fi putut dispărea...

„Aflați că în această celulă izolată și aruncat în negură, am petrecut 15 luni de închisoare; am fost condamnat de la vârsta de 17 ani și jumătate, la 25 de ani de închisoare. Securitatea m-a surprins difuzând manifeste anticomuniste la Constanța. Nu sunt în măsură să judec dacă ideile pentru care am luptat și pentru care am sacrificat cei mai frumoși ani din viața mea erau cele mai juste și mai nobile. Sunt sigur de un lucru: că aceste idei i-au înspăimântat într-atât pe comuniști, care nu sunt inferiori naziștilor. În materie de exterminare fizică... Aș spune că comuniștii au mai mult rafinament în ceea ce privește torturile. Dacă luați lucrurile în tragic, nu vă mai rămân decât două alternative: să înnebuniți sau să vă sinucideți! Adevărații învingători nu aleg niciodată aceste două soluții. Gândiți-vă la legendarul conte de Monte Cristo care nu a părăsit niciodată speranța și setea de răzbunare împotriva răufăcătorilor! Comunismul este etern? Chiar și pe ușa infernului lui Dante Alighieri este scris « Lăsați orice speranță, voi care intrați aici » (închisoarea noastră nu este departe de imaginația marelui florentin); păstrați-vă intact pentru vremea când veți fi liber. Este imposibil ca acest popor, care a luptat împotriva tuturor invadatorilor care au venit din cele patru zări și cărora le-a rezistat, să rămână sub jugul sovietic până la sfârșitul secolului! Treziți-vă, pui de lei! Alungați monstrul roșu în frontierele sale naturale. Viața pe care o trăiți este o adevărată sclavie.“

Semnat: Ion Huiu din Miniș.

Am fost profund impresionat de acest mesaj. Deși nu fusese datat exact, ștersei numele autorului cu capătul lingurii. De-acum înainte obloanele nu vor

mai fi închise, iar securitatea ar putea să-l vadă și să înceapă imediat căutările. Poate că el mai era încă în închisoare...

Continuai lectura zidurilor aceluia „Infern Roșu“. Era o muncă ce îmi ocupa o bună bucată de timp. Fiecare își povestea drama. Zile și nopți petrecute în această celulă izolată de întreaga societate: de familie, de femeia iubită. Intelectualii de mare valoare, europeni ce făcuseră studii strălucite la Paris, Roma sau Berlin, scriitori sau jurnaliști de mare talent, șefi de partide istorice, studenți sau elevi, preoți, muncitori și țărani nonconformiști, fuseseră închiși în acest „abator uman“. Își pierdeau adesea cea mai prețioasă avere: limpezimea spiritului...

Am învățat multe din lecturile mele murale. Câteodată nu știam ce să mai fac pentru a-mi păstra echilibrul mintal. Alteori făceam gimnastică până când cădeam mort de oboseală.

În timpul serii, priveam îndelung bolta înstelată. „Sunt pe acest pământ ca o stea căzătoare?“ mă întrebam eu. „Destinul meu este scris oare într-una din aceste miliarde de stele ce strălucesc pe boltă?“ , continuai eu gândul. „Ce frumos era Luceafărul!... și Ursa Mare... Într-o zi un om va zbura spre stele. Jules Verne era un vizionar...“

Dar de multe ori visam cu ochii deschiși. Fantezia mea extrem de bogată mă transporta dincolo de pereții închisorii.

În românește de: Constanța Niță

„Vlad Țepeș a fost iubit de popor, de omul simplu, de țărani și de soldați. Dar mințile viclene ale boierilor și ale pretinșilor prieteni i-au lăsat un gol imens în suflet. Singurul care nu l-a trădat niciodată a fost Ștefan cel Mare, cel mai bun prieten al său și camarad de luptă împotriva turcilor. Domnitorul moldav l-a ajutat la recucerirea tronului Valahiei pentru ultima oară. Instalat la București pentru o scurtă perioadă, Vlad Țepeș piere într-o bătălie eroică pentru apărarea tronului, în care, alături de cei mai fideli cavaleriști împrumutați de Ștefan cel Mare, își varsă sângele pe glia pământului străbun.

George Tăutan-Cermeianu este o enciclopedie vie și un apărător al adevărului istoric. Volumul „Țepeș Vodă“ este și va fi una dintre cărțile de referință ale românilor și francofonilor din America de Nord în ceea ce privește personalitatea și imaginea lui Vlad Țepeș.“ (Ionuț Caragea despre romanul *Țepeș Vodă*, în revista „Luceafărul de dimineată“, 2010)

EMILIA TUȚUIANU
membru colaborator

Emilia TUȚUIANU

Emilia Tuțuianu s-a născut pe 12 iulie 1961, la Râșca, Suceava. Este psiholog, editoare, publicistă și poetă. Locuiește în Roman.

Biografie. A studiat la liceul Roman Vodă din Roman și la Facultatea de filozofie a Universității Al. I. Cuza din Iași secția: Relații Publice, Comunicare Socială și Asistență Socială, specializarea socio-psiopedagogie. În anul 2002 înființează prima editură laică din Roman, Ed. Mușatinia. Prezentă în diverse antologii de poezie din țară și străinătate, precum și în reviste literare din: Canada, Noua Zeelandă, Statele Unite. Este redactor șef a revistei *Melidonium*, redactor la revista *Dor de dor* din Călărași, membru colaborator al *Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec*.

Volume publicate: *Flori de măr*, Ed. Princeps, Iași, 2002, editor Daniel Corbu; *În amurg*, Ed. Timpul, Iași, 2004, editor Marius Chelaru; *Pictorul Constantin Bârjoveanu*, Ed. Mușatinia, 2003, coautor Profira Bârjoveanu; *Cordun monografie*, Ed. Mușatinia, 2013; *Zboruri întrerupte*, Ed. Mușatinia, 2008, coautor Emil Bucureșteanu; *Ben Todică, ambasador onorific al românismului în lume*, Ed. Mușatinia, 2013, coordonator.

Aprecieri: „Emilia Tuțuianu este o neoromantică. Poeta caută mereu pretexte de dor și își făurește din iubire un ideal, o forță tutelară. De aici, acea poezie ce îi păstrează puritatea romantică, simțirea neviclenită. Pe de altă parte, creația poetei Emilia Tuțuianu, dezvăluie acea neliniște specifică Eului său în fața realului ce-i atacă ființa-i înclinată spre visare“. (Daniel Corbu)

„Apreciez mult de tot delicatetea, inefabilul și suavul lirism, nu neapărat în descendența Dumitru Anghel ori Șt. O. Iosif ci într-un chip cu totul original, absolut personal... Îți profetizez o mare, strălucită carieră de prozatoare... lirică.“ (Ion Rotaru – „O istorie a literaturii române de la origini până în prezent“)

„Constant edificată, mereu înălțată și risipită, răbdător expusă dualității tainice dintre suferință-așteptare și iubire-speranță, poezia Emiliei Tuțuianu aflată în maturare perpetuă, promite zboruri spre alte și alte înălțimi, care îi certifică talentul, prin fidelitatea crezului și felurimea plasticizantă a imaginii“. (Tudor Ghideanu – „Ut pictura poesis“)

El

În tolba inimii, ascund
zâmbetul lui.
În caseta anilor adun boabe
de smarald și imagini.
Apoi, avântându-mă din iarba deasă
a pământului,
Mă furișez în noaptea albastră,
alergând bezmetic spre ceruri.
Caut fericirea ce s-a destrămat
sub pleoapele îngreunate de lacrimi
Caut parfumul mâinilor sale
pocal revărsat din beția inimii
și simt, cum din trup cresc,
aripi lungi de mătase
și sufletul îmi transformă trăirile în rouă

Visul

Fericirea a venit,
cu veșminte calde...
O cuprind în palme
și mă rostogolesc în rouă
Vreau să-i fur lumina
și ochii să-i îmbrac cu stele.

Bob de dor cu amintiri

Te priveam,
așa cum erai...
Cu dorurile strânse-n tine
și sufletul gârbovit de ani...

Îți priveam ochii,
tăcuți și grei...
Cu umbre însingurate

și lumini de stei...

Desprinsă din sufletul tău
o stea va rățăci mereu...
și când va veni o clipă,
cu zile fără de dureri
Ne vom privi tăcut...
în ectenii boabe de-amintiri.

Dragostea

Fericire într-o bucurie
Eternitate într-o zâmbire
Clipă într-o amintire
Când argintie... când cenușie.

Genune în gânduri profane
Cu lanțuri de foc de glezne legate
Iubirea ce duce cu sine
Lumina s-aprindă o inimă-n uitare.

Bucurie, soare, celest totodată
Apoi prezent și viitor în devenire
Nectar dătător de viață
învingător mereu, reculul niciodată.

Visul dragostei

Mă fură parfumul florilor de tei
și-l simt cum m-alintă în somn
în vis îmi apar statui mărețe cu zei,
și Feți Frumoși și-nfricoșai zmei

și totul în jur e feeric...
Iar noi umblând printre ei,
Simțim ridicându-se din scoarța bătrână
în valuri de aburi, mirosul de tei.

Pe aripi de vânt ajunge la mine
Chemarea ta sfântă și plină de dor
și-n vâl de mireasă mă-ndrept către tine,
Plutesc prin pădure...păsări ne cântă în cor
Imnul iubirii eterne...
Dar visul se stinge. Din nou mă trezesc,
Pun mâna pe buzele-mi aprinse,
Te caut peste tot...și nu te gădesc!

.....
Mă-ntorc spre poteca cu tei înfloriți,
Pe ea merg, alene, perechi de-ndrăgostiți
Au ochii doar stele și buze-rubine
și iarăși îmi aduce, aminte de tine.

Joc

De mică, am visat să merg pe valul apei înspumat,
S-adun în ochi mișcarea lui și reflectarea cerului,
Să simt răcoare-i la picioare,
Să simt că-ntregul corp mă doare.
Și într-o zi...
Priveam la droaia de copii care cântau voios, săreau

Și pietricele zvârlite departe, pe mal adunau
Erau zeci, sute și mii
Și albe și negre, maro, cenușii,
Dreptunghiuri, triunghiuri, pătrate și sfere
Venind de departe, vorbind de alte ere.

M-am aplecat și-am strâns și eu...
Le-am așezat chiar la uscat,
Le-am ridicat și m-am jucat
Zvârlind în sus pe rând, mereu,
Una, două, trei, patru... dar au picat
Din nou în praf. S-au murdărit!
Și-atunci iarăși am pornit
Pe prundul aspru să gădesc
Doar pietre albe, negre, maro și cenușii...

Trecut-au anii... Te-ntâlnii pe malul apei argintii
Eram ca doi îndrăgostiți, ce-nlănțuiți
Mergeam încet, călcând ușor,
Nisipul ridicând în zbor,
Dar, deodată am simțit intrând în tălpi
prundișul galben-cenușiu,
Și am strigat, ca și atunci când pietricele azvârleam
în apa în care mă scăldam;
înnebunită am țipat: Sunteți aici? Nu m-ați uitat?

.....
Le-am strâns apoi pe toate-n mâini
albe și negre, maro și cenușii,
Dreptunghiuri, triunghiuri, pătrate și sfere,
Venind de departe, vorbind de alte ere.

Strângeam, strângeam și trupul mi-l simțeam
Plin de fiori și de durere...
Dar nu țipam; ci iar strângeam,
Mai tare, tot mai tare vream...

Și sângele simțeam că-mi fierbe,
Ceream ceva și nu știam
Că-n mâini s-a plămădit durere și plăcere,
Și pietrele-mi intrau în piele iar
sângele curgea șuvoi...
Iar mâinile lipsite de viață și moi
se desfăcură încet, pe rând,
ca și o vorbă dintr-un gând.
Pe degete, sângele-mi făcuse inele
iar ele, sfintele pietricele,
Dreptunghiuri, triunghiuri, pătrate și sfere
Venind de departe, vorbind de alte ere,
Nu mai erau: albe, negre, maro, cenușii
Ci roșu aprins, cu pete aurii
Și-n mâini parcă aveam zeci, sute, făclii.

Pioasă, genunchii i-am pus pe pământ
 Și ochii și fața și gura-mi rosteau în cuvânt
 „Ce-amarnică-i truda!”...
 Dar, iar am plecat pe malul apei înspumat
 Pietricele s-adun: albe și negre, maro, cenușii
 Să le dau strălucirea, să le fac roșii-aurii...

Profesorul

L-am cunoscut la Văratice... Aplecat deasupra unei măsuțe, învăluit de aburii cafelei, cu o mână sprijinindu-și fruntea și cu cealaltă scriind de zor, grăbit, pentru a întâmpina timpul la locul sortit și stabilit dinainte... Cu toate vrăjmășiile din jurul său el zâmbea cald și îngăduitor. Te izbeau ochii săi adânci cu care dorea parcă să spargă orizontul hipermetropiei sociale și spirituale, tonul blajin – stăpânit de o mândrie îngăduitoare – închidea nemulțumirile și le strivea pe ascuns cu o putere neobișnuită pentru venerabila sa vârstă.

Realitatea, îmbrăcată în haina dură a adevărului era uneori prea strâmtă, prea mică, pentru cei cu sufletul închistat, fără iubire. Invidiat de unii, iubit de alții, el s-a refugiat la Văratice pentru a scrie istoria arhitecturii monahale... Îndrăznind să facă un act de dreptate a fost trimis în exil, contestându-i realitatea...

Oare, nu orice om își dorește să fie judecat după opera sa și oare nu opera este Omul?!

Dar, gândurile profesorului Ulea, ideile sale împărtășite, dăltuiau în spațiile interioare în care își făcuse leagăn înțelepciunea și credința în acele valori, ce nu mai au nevoie de clemențe unor privilegii, ci ele pot rămâne mereu vii – într-un dialog cu cele care vor urma, dacă nu se va aduce atingere identității lor...

Dorind să păstreze această identitate ca pe un adevăr istoric, și poate nu pentru reducerea aceluia act de complexitate și mobilitate din cultura Agapiei la o simplă reprezentare, el a trăit o lungă perioadă de confruntare și tulburare spirituală, liber exprimată sau uneori îmbrăcată în forma unei rezistențe în care, pe de o parte unii susțineau modernizarea – abuzând de libertatea de a decide – și de cealaltă parte, unde se situa și profesorul Ulea, avertiza asupra complexității unor valori istorice, asupra păstrării unui tezaur cultural ce trebuie înțeles ca o globalitate și ca semn al personalităților care au dat vitalitate epocii contemporane lor.

Dorind să nu piardă pariul cu sine însuși, el s-a refugiat în cele din urmă la Văratice, pentru a-și continua munca de o viață. Faptul că a îndrăznit să invoce veșnicia monumentelor, și acel Adevăr legat de realitatea culturii, i-a adus exilarea... Acest om deosebit, avea o mare putere de a înțelege faptele, și o răbdare de fier care l-a ajutat nu de puține ori, să îndepărteze pidosnicia evenimentelor, printr-o rec-

titudine comprehensivă uimitoare. Exista în el harul de fi prieten și o disponibilitate, care îi făcea pe toți cei din jurul său să înțeleagă generozitatea și frumusețea sufletului său... Iubind persuasiunea, logica interioară și idiosincronică, el sfârșea nu de puține ori în incertitudine și mirare... Fire meditativă, adoptând o conduită ce forma etica elegantă a unei inteligențe superioare, el își dăruia întreaga ființă celor din jurul său... În fiecare dimineață profesorul se arăta în cerdacul casei maicii Ripsimie...

Era august! Anotimpul când natura se împodobește cu întreaga-i măreție și nu-și cruța nici o osteoneală pentru a fi superbă... Potirul harului divin se revărsa deasupra Văratecului scaldând-o într-o caldă lumină argintie... În fiecare dimineață, profesorul obișnuia să coboare treptele casei și lăsând în urmă cârâitul porțiței străbatea sprinten, străduțele dosnice, mărginite de ostrețe, în spatele cărora se auzeau șoaptele tainice ale măicuțelor... După fiecare plimbare matinală se întorcea în camera sa și scria de zor până seara târziu... Gazda noastră era o femeie cu fața blândă, cu ochi smeriți și calzi, care nu de puține ori ne invita jos, în grădinița ei, pentru a ne vorbi de viața minunatelor ei flori...

Într-o seară am coborât împreună cu gazda mea în grădiniță... Trăiam sentimentul că sunt într-un ținut de poveste și bucuria zilelor din urmă, răsară timid din ascunzișurile sufletului meu... În seara aceea a coborât și profesorul, purtând în mână un mănunchi de crengi de șovârf, culese în obișnuita sa plimbare.

Cu glas blând a început să ne explice efectele benefice ale acelor flori... Priveam cât de vioi discuta și explica și căutam să înțeleg de unde avea atâta putere, atâta suflet!?... Parcă ghicindu-mi gândurile, m-a privit o clipă sfredelitor și mi-a spus:

— Neîmplinirea rămâne o mutilare grea, amputând vitalitatea unei ființe și nu folosește decât doar celor care o generează... Îndărătnicia, orbirea voită a oamenilor, minimizează acest rău și ei nu vor recunoaște vreodată cât de mult greșesc... Aici însă se poate lăsa totul în urmă și se poate uita... Dumnezeu a lăsat acest mic leagăn al liniștii și împăcării pentru a cunoaște pacea... Când ești trist, trebuie să ai puterea de a merge în tine însuși, ca să vezi cât de adânc este locul în care ți se scurge viața și atunci vei putea înțelege mai ușor taina durerii...

Ce se mai putea spune?... O lume, în care sentimentele erau doar banale afaceri cu amestec de lăcomie și vanitate, nu putea arunca totul în beznă... trebuia să aibă și un punct luminos. Trecând prin experiențele periculoase ale întunericii ajungi la acel punct care-ți dă puterea, să retrăiești în chip miraculos izvorul fericirii desfătătoare ce nu poate fi nimicit... nu poate fi ignorat.

Întunericul acelei seri mi-a picurat din ulciorul strălucitor al nopții o lumină care mi-a umplut sufletul de bucurie... A doua zi începeam periplul

meu matinal prin Văratice... Fiecare colț era un miracol, fiecare floare era un mister, de care mă bucuram și o sădeam în suflet pentru a-mi da putere pentru anii ce vor veni.

Străbăteam străduțele întortocheate, trecând de biserița Sf. Ioan, urcam spre colinele din spatele mănăstirii, desprinsă parcă dintr-un empireu regal... O punte îngustă unea cele două coline din spatele mănăstirii. Pășind pe ea aveam sentimentul că înaintez pe un trecut devenit prezent... Îl vedeam pe profesor sfidând primejdia, furându-i naturii puterea de a rămâne drept în fața micimii sufletești a unor oameni și a duce mai departe lupta pentru adevăr. Imaginea sa proiectată între umbrele brazilor părea un monument pe care pădurea îl zămislise spre a nu fi uitat...

Sus pe colină se ridica un conac alb, izolat de restul lumii... În jurul lui o viță sălbatecă, neagră, se cățara, ca niște pete întunecate. alcătuind frontonul acelei așezări.

Priveam Văratecul de pe colină și îmi umpleam sufletul cu imaginea lui divină, apoi coboram la vale, pe cursul apei, mângâind trunchiurile plantonului care se înălța ca niște brațe albe uriașe, încărcate cu frunze aurii.

Simțeam cum gândurile îmi deveneau fluide, ușoare ca aerul, capabile să primească binecuvântarea acelor locuri.

Atunci m-am gândit că Profesorul este *Om*ul care *dialoga* cu Văratecul așa cum dialoghează lumina cu începutului zămisitor de viață...

Visul meu

Tu cauți aur,
Eu caut armonie –
La fel de năprasnic, căutăm
Amândoi.

Visul, fără să-mi răspundă acum,
Se-ascunde sub perna nopții,
Și-l legăm, pe șoptite, l-adun –
Să-l dăruim mai târziu vieții.

Tu cauți aur,
Eu caut armonie!
Năprasnici suntem,
Amândoi.

Destin

Pășesc, privind tot înainte,
Prin frunzele ce cad foșnind –
Crâmpei de vise ostenite,
Tresar sub pasu-mi obosit

Zadarnic ochii mei mai cată,
Prin vechiul Aladin occean –
O rază limpede, curată,

Pe care-o vreau... dar n-o mai am!

Stingher tu treci pe lângă mine,
Și ierni aduci și vânturi reci...
Oh!... te cunosc atât de bine,
Destin al meu, la cine pleci?

Secvențe

De câte ori ninge cu flori de măr,
simt că trăiesc miracolul devenirii...
Le iau în palme, le sărut
dar ele se metamorfozează
În lacrimi ce cad una câte una...
pentru a îmbrățișa pământul
cu flacăra Iubirii...

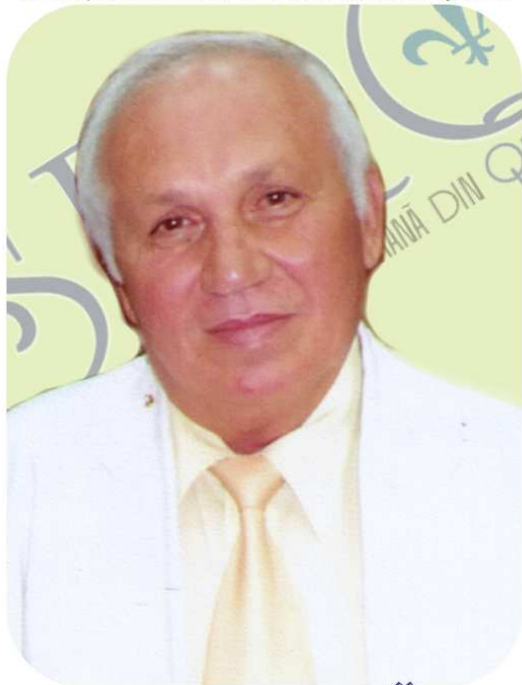
El

În tolba inimii, ascund
zâmbetul lui.
În caseta anilor adun boabe
de smarald și imagini.
Apoi, avântându-mă din iarba deasă
a pământului,
Mă furizez în noaptea albastră,
alergând bezmetic spre ceruri.
Caut fericirea ce s-a destrămat
sub pleoapele îngreunate de lacrimi –
Caut parfumul mâinilor sale
pocal revărsat din beția inimii –
Și simt cum din trup cresc
aripi lungi de mătase
Și sufletul îmi transformă trăirile în rouă

Salcia

Pletoasă, gânditoare, cu pleoapele închise
Și vântul dezmiardându-i faldurile grele,
Pe malul solitar al unui râu rămas
O salcie pletoasă, sub cerul plin de stele.

Era sublim sub lună, când briza ne cuprinse,
Cu brațele ei grele de frunze și-nfloriri...
Ne-nfioră tainic de amintiri apuse,
Și-n oglinda apei se-apleacă murmurând:
Tu la izvor, Eu la vărsare
ne legănăm cu vise și iubiri,
... cuprinși de neuitare!

NICU VINTILĂ
membru

Nicu VINTILĂ-SIGIBIDA

Nicu Vintilă-Sigibida s-a născut la 11 februarie 1946 în comuna Grojdibodu, județul Romanați. Este fiul lui Cristian și Maria, fiind domiciliat în municipiul Craiova, str. Banu Mihalcea nr. 8, județul Dolj. Are cetățenie și naționalitate română și este creștin ortodox.

Studiile generale, clasele 1-4, în localitatea natală, 5-7 în Caracal, liceul în Craiova la Liceul Elena Cuza, superioare (triplu licențiat) în București la: Universitatea București, Facultatea de Drept Economic și Administrativ, Facultatea de Drept-Științe Juridice și Academia Ștefan Gheorghiu. Doctorat în drept la Universitatea din București.

Căsătorit, doi copii, stagiul militar satisfăcut, gradul căpitan. Pensionat.

Profesii: jurist, economist, avocat, profesor universitar doctor, scriitor, epigramist, ziarist, deputat în Parlamentul României, redactor șef și director de reviste și ziare literare, juridice și sociale.

Cercetător științific-istorie, Academia Română: Institutul pentru studiul totalitarismului București și Institutul de studii și cercetări socio-umane C. S. Nicolaescu Plopșor din Craiova.

Fondator și președinte al multor organizații neguvernamentale din România: Fundația pentru apărarea drepturilor omului din Craiova, Fundația Casa Băniei din Craiova, Fundația 1 Decembrie din Craiova, Filiala Oltenia Craiova a Ligii scriitorilor români, Clubul sportiv Jiul TCIF Craiova, vicepreședinte și cofondator al Cenaclului epigramiștilor din Craiova, cofondator și director al revistei Cugețul din Craiova a Cenaclului epigramiștilor olteni, fondator și director al revistei Literaria din Craiova a Ligii scriitorilor, cofondator al Bibliotecii cu carte românească „Albotina” din Vidin, Bulgaria, a etnicilor români din Bulgaria, fondator al facultății de drept Spiru Haret din Craiova, fondator și redactor șef al revistei Euro-dreptul a facultății de drept Spiru Haret din Craiova, cofondator al Clubului Parlamentarilor români din București – Palatul parlamentului, cofondator al Societății naționale Spiru Haret pentru știință, educație și cultură București, cofondator al Partidului Frontul democrației sociale din România (PSD) la nivel național și județean Dolj, Partidul Alianța pentru România la nivel național și județul Dolj, Partidul Forța Democrată la nivel național și județul Dolj, Revista Valahia-Dacia nemuritoare București.

Membru în multiple organizații naționale și europene: Membru de onoare al Uniunii etnicilor români din Vidin, Bulgaria, membru de onoare al organizației „Salvați copii” din București, membru al Uniunii naționale a epigramiștilor din România, Liga scriitorilor români, Societatea numismatică română, Dacia Revival Internațional Society-New York, Cenaclul Sburătorul Craiova, Societatea scriitorilor olteni Craiova, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec Canada (ASLRQ), Asociația de cultură și umanitate „Viața de pretutindeni” din Arad – președinte zona Oltenia, Colegiul de redacție al revistei de critică și istoria dreptului din Rm. Vâlcea, membru al colegiului de redacție al ziarului Rațiunea din Craiova – șef de departament, Institut Français de Bucarest – Bulos Dacia București – Carte adherent Bibliothèque française, Asociația evaluatorilor din România – filiala Craiova, Asociația vânătorilor și pescarilor sportivi din România, membru în colegiul de redacție al revistei Noul literator din Craiova.

Promotor al ideii – Modelul de societate europeană și sfidarea mondializării.

Elaborarea teoriei – Noțiunea de titlu în drept.

Fondator de discipline universitare la facultatea de drept Spiru Haret din Craiova: Teoria generală a dreptului, Drept civil, Drept comercial.

A publicat numeroase articole, eseuri și cronici literare în multe ziare și reviste literare din țară și străinătate.

Colaborator la multe reviste de literatură beletristică și juridică din România.

A călătorit și vizitat toate statele de pe continentul european, parțial din Asia și Orientul mijlociu. Distincții: numeroase diplome, medalii, premii, cupe din varii domenii. Publicat consecutiv în Enciclopedia Personalităților din România, în Hubners Who-is-Who din Europa. A apărut în multe antologii, monografii și culegeri literare. Numeroase referiri la opera literară în cronici la cărțile publicate, prefete, în reviste literare din România, Bulgaria, Canada și Serbia.

A îndrumat numeroase lucrări de licență și disertație la disciplinele juridice predate. În calitate de autor a publicat numeroase cronici literare, eseuri, prefațarea cărților a multor autori de literatură.

Cărți publicate: în domeniul juridic: 19 tratate și cursuri universitare ca autor unic, 7 cursuri universitare în colaborare, 26 de cărți de specialitate juridică în colectiv de autori, 12 cărți de altă specialitate în colaborare, 16 reviste de specialitate juridică în colectiv de autori, 300 (peste) comunicări științifice la simpozioane, conferințe naționale, internaționale sau cu participare internațională (juridice).

În domeniul literar (beletristică): 13 cărți de poezie, 2 cărți de epigrame, 2 cărți de aforisme, 4 cărți de monografie-autori de literatură, 3 cărți de umor, epigrame și informații. În pregătire (nefinalizate) multe alte cărți de literatură și monografii. Tel. mobil: 0744-530466; tel: fix+fax: 0351417779; nicu_vintila46@yahoo.com.

Numărătoare

În noaptea albă
nesomnul
mă-îmbie să fac
inventarul
trăirilor
de peste zi.
O dată surpriză,
de două ori rătăcire,
de trei ori curaj,
de patru ori iubire.
Așa încerc
să tălmăcesc
o parabolă simplă.
Apoi încă o dată
spaimă,
de două ori
blândețe,
de trei ori...

Acropole

Coloane albe
sustțin cerul
și marea-n
năframă.
Femei
cu corpul

de marmură
sustțin
capiteluri
și temple.
Trepte urcând
spre arcuri frânte,
smirnă, zei, cafele, fistic,
dughene ascunse
soarele roșu
peste cetatea albă.
Coloane albe,
femei decapitate
urcând spre nori
când Zeus
tună și fulgeră.
Atena, înțeleaptă,
veghează pacea
eternei cetăți.

Nepricepere

Din veac în veac
simt
cum negura
nepriceperii
se risipește din
calea mea,
și simt
cum izvorăște
înaintea mea
lumina,
ce se revarsă
peste nemărginirea
priceperii mele.
Luminând-o
mă luminez.
Pe un tron
zidit din secol
ruginiți,
tronează
înțelepciunea
stăpâna
cugetărilor.

Prezicere

Am chemat
trei vraci
din Tibet
pentru a dezlega
tainele
destinului meu.
Au privit
prin ochi
și în cărți
cât nebunia
și mi-au spus
că sunt
un navigator

pe oceane
din zori și
până-n noapte
și că la proda
citesc din
Zend-Avesta
așteptând
să descopăr
la țarmuri
alte civilizații.

Cogito

Cuget
la o margine
de sat
într-un decor
improvizat
de mucava
și privesc cum
oile caută
stele prin iarbă.
Copacii
slăbiți de setea
secetei prelungi
se caută
măsurând
timpul prin
inelele concentrice ale
trunchiurilor.
Pământul
își plimbă
ținuta
pe aceeași
orbită
sub cerul care
îngenunche
sub văpaia
soarelui nemilos.

Singurătate

Mi-am dorit
de multe ori
singurătatea
fiind unica
stare
confortabilă.
Am fost suficient
de inteligent
să obțin
două foloase
din singurătate:
întâi,
că am fost
singur cu mine
și al doilea,
că nu am fost
cu alții.

Creațiune

Mozart
a fost accesibil
fără a fi
superficial.
Beethoven
a fost trist
fără a i se
ofili iubirea.
Bach
a plutit
printre noi
fără a înceta
să calce pe
pământ.
Ei au atins
imposibilul
fără a părăsi
spațiul îngust
al posibilului.
Deși sunt mereu
interpretați
rămân mereu
nedescifrați.

Evitare

Nu-i povesti orbului
ce superb
e lanul de grâu
înroșit cu maci.
Ar putea crede
că lumea e frumoasă.
Nu-i povesti surdului
ce melodios
cântă ciocârlia
când apare soarele.
Ar putea crede
că lumea e frumoasă.
și orbii și surzii
cred tot ce le spui
dar lumea lor
interioară este
mult mai frumoasă
decât lumea noastră.

Ambient

Stau răzimat
de piatra rece
a unui arc
de triumf inutil.
Porumbeii nu se aud.
Când zboară
formează umbre,
umbre albe.
Fâlfâire de aripi

și pene.
Un cerșetor
cântă o arie
acompaniat
de un câine
la fel de vagabond.
Peste strada pustie
un parc
plin de copaci
și bănci
singuratic.
Pe trotuare
furnicarul lumii
s-a pus în mișcare.
Ce brusc
s-a schimbat
ambientul.

Viață

Privesc atent
la lume
și observ că este
formată
în întregime
din luptă.
Atomul
se luptă cu
atomul.
Un atom zboară
la stânga,
altul la dreapta
căutând necunoscutul.
Un atom
zboară în sus
altul cade.
Atomii parcă
ar sta locului
însă eu privesc
lupta lor
în această lume
nemișcată.
Lumea se sprijină
pe această luptă
permanentă.

Portret veșnic

Am vrut
pentru sufletul meu
să păstrez
umbra ta
de lumină,
aroma
pasului tău,
florile fantastice
din rochia ta
mulată pe trup,
pietrele vii

din șiragul
ce-ți prelunga
decolteul,
privirea ta
de zeitate
din legendele
grecești.
De te voi întâlni
mă vei recunoaște ?

*

* *

Marea :
udă, sărată, primitoare.
Mă îmbrățișează,
mă mângâie.
Pielea mi-a devenit
aproape permeabilă.
Simt cum apa mării
se amestecă cu apa din mine,
pătrunde în sângele meu.
Sunt departe în larg,
nu mai văd țărmul.
Cer, valuri, valuri, cer,
un nor, un pescăruș.
Bucuria de-a exista
și teama (strecurată perfid)
de a înceta să exiști.
Țărmul e departe.
Dar sunt viu, puternic,
sănătos, deci, mă pot
întoarce oricând.
Ce ușoară este
despărțirea de țărm.
Marea te poartă,
te duce, te ajută.
Când te întorci
se opune (un curent submarin ?).
Înot încordat,
din ce în ce mai încordat.
Nu văd încă țărmul
și am ciudata impresie
că marea mă trage în larg.
Dar nu. – Se vede ceva.
M-am apropiat.
Țărmul se vede
din ce în ce mai bine.
Mă calmez,
dar înot tot în forță.
Marea mă depune
tandă pe țărm.
Sunt epuizat.
Stau întins pe spate
cu ochii la cer
și mă închipui
singur în univers.

VIOREL ZEGHERU
membru Comitet Executiv

Viorel ZEGHERU

Viorel Zegheru este un poet și prozator român stabilit în Franța. S-a născut pe 3 noiembrie 1976 la Târgoviște. A absolvit ASE București în anul 1999. În 2002 a absolvit în Franța un DESS în administrarea întreprinderilor (bac plus 5). Este membru în Comitetul Executiv al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec.

Debut literar:

Les ailes d'un ange cubique, Ed. Clapas, Franche lippée; n° 264, 2005

Opere publicate: *Métamorphose*, Ed. Rhode, Gaillac, 2014, poezie (franceză); *Lumen*, Ed. Le Manuscrit, Paris, 2011, poezie (franceză); *Asimetries*, Ed. Le Manuscrit, Paris, 2009, poezie, ediție bilingvă (franceză-română); *Les Errements d'André*, Ed. Le Manuscrit, Paris, 2008, roman; *Eclosions/ Ecloziuni*, Ed. Fides, Iași, România, 2008, poezie, ediție bilingvă (franceză-română); *Les Tourments d'André*, Ed. Clapas, Millau, France, poezie și proză, 2006; *Incident sentimental*, Ed. Clapas, Franche lippée; n° 286, 2006, ediție bilingvă (franceză-română); *Les ailes d'un ange cubique*, Ed. Clapas, Franche lippée; n° 264, 2005.

Amoureux

Tant de poèmes
ont déjà été écrits
qu'il ne reste que ma voix
pour rentrer dans le chœur
des chasseurs de l'infini

Je dois rester moi-même
dans cette immense splendeur
ne pas se perdre, ne pas fuir
ne pas se résigner, ne pas rechigner
regarder devant, tel un témoin
qui porte la flamme
plus loin, toujours plus loin
pour un petit instant
une envolée d'ailes
du papillon de l'éternité

Je prends le stylo
plume de l'absolu
et je signe:
l'amoureux des mots

Autrement

Tes traces traversent mon corps
Les cellules cherchent tes atomes, égarés
nomades dans les oasis que tu as laissées
avec les mains, les lèvres, les yeux
qui pensent que l'amour est un soleil éblouissant

On peut le regarder sans peur
et si jamais on ne le voit plus
les caresses suffiront
pour découvrir l'infini

La peau est blessée, tatouée de baisers
comment pourrais-je les sortir, comment vider mon
sang
comment tourner le cœur
à l'envers ?

Le cœur n'est pas une chemise,
ni même un gant
qu'on laisse sur une chaise
avant de partir

Je bâtis le présent chaque jour
un château avec des pièces éclairées
que je traverse avec toi dans la pensée
telle une lumière d'espoir
dans laquelle je vois le futur

Autrement...

Mathématiques poétiques

Je regarde
vers le plus infini du bonheur
vers le moins infini de l'âme.
Je tends en continu vers les limites de la joie
et je marche asymptotiquement
vers la mort.
La vie m'est parsemée
de points critiques
certains d'extrême déception.
Le chemin de la vie a changé de sens
au point de retour du destin.
L'âme sans bornes
ne m'appartient intégralement.
Je comble l'intervalle semi-ouvert de la vie
avec des projections de souvenirs.
Je suis complexe
comme une équation à plusieurs inconnues.
Je me demande
si je suis compatible
pour trouver la solution.

Je suppose
par absurde
que je n'aime personne!

La conclusion est erronée...

La ronde de l'amour

Frôlant ton visage
j'ai bu la rosée de tes lèvres
parfumée et évanescence

Plongé dans ton regard
j'ai soulevé les stores des paupières
l'amour se cachait dans l'âme
tel un fleuve sous-corporel

Les souvenirs et nos présents
se sont métamorphosés
dans des flocons transparents
qui ont couvert les sourires

Nous avons perdu les repères réels
mais nos pas se sont synchronisés
dans la ronde
de l'Immortalité...

Etat de veille

Les cellules – les feuilles fanées
je couvre mon corps d'herbe
et je laisse les fleurs bleues
m'engourdir

Le ciel au-delà de la peau :
écorce transparente et suave
avec laquelle je cache les rides

La pensée porte la brise du passé
quelques flocons de neige
tombent dans le palais
de mon être- végétal

Je veille parmi les racines
intérieures
Je cherche des ailes pour creuser
l'infini

Le temps libère la chair
Exilé dans la nature
je compte les années une par une

Peaux concentriques...

Un peu de peau suffit

Un peu de sourire aussi
Dans les nuits glacées
quand les larmes n'osent plus couler
et les îles des yeux
submergent sous les souvenirs

Un peu de peau suffit
quand les armées se sont retirées
de tous les fronts de la vie
et sur le champ ne restent que les trophées
des amours échouées, bafouées

Un peu de cœur aussi
dans l'air pollué par les vices
sur une terre blessée par l'artifice
de sentiments éphémères

Un peu de peau suffit
pour couvrir les nuits de chaleur
telle une couche d'ozone
contre la solitude

Danse aérienne

Venez danser fidèles illusions
aux ailes de bouquets jetés
dans des corps d'air
par lesquels suinte le ciel

Venez danser sourires translucides
Trouver quelques masques tristes
parmi les peaux tombées –
comme des feuilles – du visage

Venez danser silences et cellules
La vie est une course bruyante
entre la formule zéro et la formule infinie
L'éternité se réfugie dans l'oubli

Venez danser muses et obsessions

J'ai pour vous toutes, un partenaire
macabre, suave, poétique, pathétique,
dansez avec toutes mes ombres

Venez danser espoirs rouillés
Dorer les murs de la boîte crânienne
comme un Pandore vous jeter dans le monde
en ne gardant des blessures
que les cicatrices

*

Dansant ainsi dans l'air tel un Ibis
j'ai disparu dans un abysse...
Bis, Bis

Umbre

Prima umbră:
Port cu mine copilăria
ca o umbră care își cere
drepturile...
A doua umbră:
Eu și moartea – două umbre
care se invită reciproc
în mormânt.
Avem soarele vieții
când în față
când în spate
și jucăm pe rând
rolul umbrei...
Ultima umbră:
Sunt într-o cameră
mică și luminată
astfel încât umbra
străbate pereții
cavoului...

Simplu

Un simplu cub.
Ies mâini, ramuri uscate,
voci, strigăte, șoapte,
zi și noapte-amestecate
Opt culori aceeași mască,
zar uman, ipocrit,
aruncat în bizarul joc,
în iarmaroc, de noroc.
Un simplu cub: Cub.
Curg colțurile leneșe
și-n colivia rămasă
sunt eu, curgând simplu
în clepsidra trupului...

Peștii mor

Peștii
mor
ridicându-se.
Simt că urc,

urc urc
Cu capul în jos
cerul ar fi
la picioarele
mele...
Și peștii mor.
Ridicându-se...

Ciorapii

Te descopăr.
Suntem doi ciorapi:
eu negru, tu rupt;
eu – supraelastic,
tu – realist.
În călcâi fiecare
avem o iluzie:
eu – un picior,
tu – perechea...

Caravană

În ritm monoton
ceasurile au plecat –
caravană șerpuiind
spre cimitirul de fildes.
Îmi stăpânesc mâna:
Oare de ce mă simt
atras de ceva?
Cu mîntea măsoară
nisipul gândurilor...
Pas cu pas...

Despre dragoste

Te iubesc
spune unei stele
un licurici care se aruncă
în luciul nopții lichide...
Eu beau liniștit
Luna
din pahar...

Interferențe

Cu limba pipăi trecutul
și albeața zăpezii algelor.
Pictesz apusuri
pe aripi de fluturi
și gust din mierea lor albastră.
În visuri o vulpe
prinsă în capcana egoului meu.
Senzații de iarnă, mirosuri de pește,
amestecate cu frigul.
Umbra rănită de moarte
verdele ochilor se șterge
deschid colivia cu păsări fictive
și noaptea vine pe un cerb...

Contents

Cezarina Victoria ADAMESCU	4
Carmen ANDREI	7
Decebal ARMAȘU	11
Angela BACIU	14
Veronica BALAJ	17
Alina BEIU-DEȘLIU	20
Adrian BOTEZ	23
Florin Vasile BRATU	26
Elena BUICĂ	29
Mihaela BURLACU	32
Ionuț CARAGEA	35
Eugen Enea CARAGHIAUR	38
Marius CHELARU	41
Daniel CORBU	44
Melanic CUC	47
✝ Valeriu CUȘNER	50
Emilia DABU	53
Ștefan Doru DĂNCUȘ	56
Ion Anton DATCU	59
Miklós János DÉNES	62
Carmen DOREAL	63
Adrian ERBICEANU	65
Petre Andrei FLUERAȘU	68
Constantin FROSIN	71
Angela FURTUNĂ	74
Traian GĂRDUȘ	77
Dan GHÎTESCU	80
Basile GLIGA	82
Mariana GURZA	84
Eva HALUS	87
Elisabeta IOSIF	90
Mariana IRIMIA	93
Veronica Pavel LERNER	97
Corneliu LEU	100
Rodica Elena LUPU	103
Djamal MAHMOUD	105
Ionela MANOLESCU	108
Virginia MATEIAȘ	111
Daniela MAXIM	113
Ileana Anghel MEȘTER	117
Vasilica MITREA	120

Adrian MUNTEANU	124
Angela NACHE MAMIER	127
Gheorghe Andrei NEAGU	130
George L. NIMIGEANU	134
Mia PĂDUREAN	137
Aurel POP	141
Ionel POPA	144
Elena Adriana RĂDUCAN	147
George RĂDULESCU	150
Virgil RĂZEȘU	152
Ion ROȘIORU	157
Ana RUSE	159
Lia RUSE	162
Dumitru SCORȚANU	166
Petruța SPÂNU	168
Elena ȘTEFOI	171
Luminița SUSE	174
Miruna TARCĂU	178
Vicky TARCĂU	182
George TĂUTAN-CERMEIANU	183
Emilia ȚUȚUIANU	186
Nicu VINTILĂ-SIGIBIDA	190
Viorel ZEGHERU	194

La editura ASLRQ s-au publicat:

1. George Tăutan-Cermeianu – *Dracula, in the shadow of the grave*, 2009;
2. *** – *Antologia ASLRQ 2009*, 2009;
3. Snowdon King – *La suprême émotion*, 2009;
4. Adrian Erbiceanu – *La fontaine de ce siècle*, 2009;
5. George Tăutan-Cermeianu – *Le don de Prométhée*, 2009;
6. Lia Ruse – *Scânteieri în oglinzi*, 2009;
7. Nicu Vintilă – *Tăcerea singurătății/ Le silence de la solitude*, volum bilingv, 2010;
8. Lia Ruse – *Reflectări*, 2010;
9. Ileana Meșter – *Icoane pe sticlă*, 2011;
10. Lia Ruse – *Arcada timpului*, 2011;
11. Alexia și Decebal Armașu – *Dreptul la iubire/ Le droit d'aimer*, ed. bilingvă, traducere în limba franceză și prefață de Constantin Frosin, 2011;
12. Emile Nelligan – *Le Clavier d'antan/ Clavirul de odinioară*, ediție bilingvă, traducere în limba română de Ortansa Tudor, postfață de Ileana Mihăilă, ilustrații de Raluca Pilat, 2012;
13. Daniela Maxim – *Remember*, ediție revizuită, 2013;
14. Lucian Grozca – *Între Agora și Babel*, 2014;
15. *** – *Antologia ASLRQ 2015*, 2015.

Association Québécoise des Écrivains Roumains (ASLRQ)
4207 Sainte Anne, Pierrefonds, Québec, H9H 5B6, Canada
website: www.aslrq.ro; e-mail: aslrq@yahoo.ca

Le Caius du livre inc.
2177 rue Masson, suite 111
Montréal (Québec) H2H 1B1
Tél.: 514-524-9542; Fax: 514-523-6429

La ora bilanțului

Atunci când, în 2009, la numai un an de la înființare, am decis să edităm o antologie a Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, folosindu-ne de propriile noastre forțe, mulți au dat din cap a neîncredere. Dar n-am fost noi cei care ne-am înșelat! Beneficiind de experiența echipei editoriale și de cooperarea de excepție, complet dezinteresată, a multor membri din rândurile asociației, Antologia ASLRQ – 2009 a fost un succes.

Porniți la drum, după cum se spune, cu piciorul drept, n-am uitat nicio clipă că nimic nu se face de la sine. Este ușor să înregistrezi o companie și să-i dai un nume; e cu totul altceva să treci peste obstacolele inerente începutului și să dovedești că ești de folos comunității din care faci parte. Rezultatele nu se măsoară în bani sau recompense, ci în mulțumirea pe care o ai văzând că cei din jur, recunoscându-ți efortul, ți se alătură.

Colaborarea fructuoasă începută încă din primul an cu Fundația Română din Montréal și continuată, pe mai multe planuri, cu Asociația Culturală Română (ACR) și Comunitatea Moldovenilor din Québec (CMQ), a stat la baza activităților desfășurate de-a lungul anilor.

Urmând normele pe care ni le-am impus, din punct de vedere statutar cât și pe planul activităților de zi cu zi, ne-am implicat în promovarea limbii române și a culturii românești în provincia Québec, în Canada și pretutindeni în lume.

Activitățile asociației sau cele la care am fost invitați să ne aducem contribuția, au fost multiple, bine organizate și pe larg mediatizate. Site-ul asociației (www.aslrq.ro), ținut cu scrupulozitate la zi, reflectă, fără îndoială, cele afirmate.

Pe plan editorial, sub logo-ul asociației (ASLRQ) au apărut, până în momentul de față, un număr de 15 cărți. În prima noastră antologie au fost încorporați toți cei 39 de membri înregistrați la acea dată, dar astăzi asociația noastră numără 64 de membri.

Am considerat necesar ca în preajma aniversării a 7 ani de la înființare, să edităm o nouă antologie, Antologia ASLRQ – 2015, semn indiscutabil al vitalității și încrederii în viitor. Se știe că suntem o asociație nonprofit. Întreaga activitate pe care o desfășurăm este voluntară, efortul editorial depus fiind o dovadă în plus a dorinței de a sprijini activitatea membrilor asociației noastre și de a facilita noi colaborări cu scriitorii din România și diaspora.

Încheiem acest scurt bilanț, mulțumind, ca și prima oară, tuturor acelor care s-au implicat în realizarea acestui proiect, convinși fiind că eforturile noastre vor fi răsplătite.

Adrian Erbiceanu
Președinte

Ionuț Caragea
Vicepreședinte

ASLRQ

ISBN 978-2-923768-11-3
Editions ASLRQ
website: www.aslrq.ro
e-mail: aslrq@yahoo.ca

Association Québécoise des Écrivains Roumains
4207 Sainte Anne, Pierrefonds, Québec, H9H 5B6, Canada

Première de couverture: *Brouillard sur Montréal*,
<https://www.flickr.com/photos/husseinabdallah/8055636390/in/set-72157603413040377>.